

Thương Nguyệt

THẬT
ĐÀ
TUYẾT

Thất Dạ Tuyệt

Thương Nguyệt

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Tự chương](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

Thương Nguyệt
Thất Dạ Tuyết
Dịch giả: Lục Hương
Tự chương

Tuyết, không biết rơi tự bao giờ.

Tuyết lớn, phảng phất như một bầu hồ điệp đang lặng lẽ sà xuống từ tầng mây xám xịt lạnh lẽo, xuyên qua khu rừng linh sam trải dài mênh mông, giăng giăng mù trời kín đất. Chỉ một thoáng, cánh đồng hoang lương đã trắng toát một màu.

Đợi đến khi hơi thở gã đều đặn trở lại, tuyết đã phủ kín đầu mũi kiếm. Tuyết nhuộm đỏ hồng đọng trên thân kiếm đen kịt. Mùi tanh của máu khiến

cái dạ dày đã hai ngày một đêm chưa có thứ gì cồn cào khó chịu. Kể ra thì, đối với một kẻ xưa nay vốn quen không để bàn tay nhuộm máu như gã, lần này quả thực là đã giết... hơi bị nhiều người.

Hoặc Triển Bạch thờ dốt, thân thể không dám nhích động một phân một tấc, cánh tay cứng đờ, giữ nguyên tư thế sau khi phóng ra một kiếm ấy.

Đó là một trận kịch chiến vô cùng thâm hiểm: kiếm trong tay gã xuyên qua ngực đối thủ, găm cứng hẳn vào cây linh sam đen sì sau lưng. Song tên sát thủ đeo mặt nạ bạch ngọc ấy cũng đã đâm kiếm xuyên qua thân thể gã, từ mạn sườn bên phải đến tận phổi. Sau đòn quyết định ấy, hai người đều đã đến cực hạn của thể lực, miệng thở hổn hển.

Chỉ cần bất cứ bên nào khẽ nhúc nhích một chút, kết cục sẽ lập tức trở thành đồng quy ư tận.

Trên đồng hoang, nhất thời tĩnh mịch như cõi chết.

Tuyết vẫn rơi không ngừng không nghỉ, cây linh sam cao lớn sừng sững như một tấm bia mộ chọc thẳng lên trời xanh. Gã và tên ngân y sát thủ vẫn im lìm đối mặt với nhau trong rừng, giữ nguyên tư thế kỳ quái lúc xuất ra sát chiêu cuối cùng, kiếm trong tay vẫn găm lại trong cơ thể đối phương.

Hoặc Triển Bạch thận trọng thờ dốt, cảm giác lá phổi trong lồng ngực mình cơ hồ sắp chạm đến lưỡi kiếm lạnh buốt kia.

Gã cố hết sức duy trì tư thế và thần trí, không để mình gục ngã trước đối phương. Còn đối thủ bị trường kiếm của gã xuyên qua, lồng ngực cũng phập phồng dữ dội, đôi mắt sau tấm mặt nạ bạch ngọc đang dần dần trở nên u tối.

Xem ra, đối phương cũng như cây cung kéo căng hết cỡ rồi.

Cho dù đối phương đã gắng sức mấy lần, nhưng lưỡi kiếm xuyên qua mạn sườn Hoắc Triển Bạch vẫn bị ghim cứng trong xương sườn gã, cuối cùng không đủ lực xuyên vào màng phổi, đành dừng lại ở đó. Cái đầu đeo mặt nạ kia đột nhiên khẽ ngoẹo sang một bên, rồi lặng lẽ gục xuống.

Hoắc Triển Bạch âm thầm thở hắt ra một hơi... rốt cục, gã cũng đã thắng!

Trên cánh đồng tuyết băng lạnh nhường này, nếu cứ tiếp tục giằng co nữa, chỉ sợ cả hai cùng bị đông cứng mà chết cũng nên? Gã nhìn chăm chăm vào tấm mặt nạ bạch ngọc chỉ cách mình gang tấc, rồi từ từ chuyển trọng tâm thân thể ra phía sau từng phân, từng phân một, để kiếm đối phương chậm chậm rời khỏi lá phổi của mình.

Chỉ có một chút máu ứa ra ngoài.

Máu vừa chảy ra gặp tiết trời lạnh cóng đã đông cứng lại ở miệng vết thương.

Gã phải mất thời gian uống cạn chén trà mới nhích được ra nửa thước. Đợi khi mũi kiếm hoàn toàn rút khỏi thân thể, gã mới lật tay bịt chặt mạn sườn lại. Trận tập kích trên cánh đồng tuyết này, một mình gã khiêu chiến Thập Nhị Ngân Dực, cho dù là Hoắc thất công tử Trung Nguyên đệ nhất kiếm, gã cũng đã mang trên mình tới mười ba vết thương nặng.

Có điều, đây có lẽ là lần cuối cùng rồi.

Không mau đến Dực Sư cốc, chỉ sợ sẽ không thể gắng gượng được nữa. Kiếm vừa rút ra, tên ngân y sát thủ đã cùng gã liều sống liều chết gần trăm hiệp kia không còn gì chống đỡ, từ từ trượt xuống theo thân cây linh sam, để lại phía sau một vệt máu đỏ tươi.

“Cạch!”

Đúng vào khoảng khắc ngã gập người vào trong tuyết đó, tấm mặt nạ che

trên mặt hãn cũng vỡ tan.

Hoặc Triển Bạch đột nhiên sững người, lùi lại một bước, vô thức nắm chặt chuôi kiếm, cẩn thận quan sát. Tên sát thủ quả thực đã không còn chút sinh khí, tuyết rơi trên gương mặt hãn mà cũng không thấy tan.

“Ôi, còn trẻ như vậy mà đã đi liều mạng với người ta...” Gã thở dài một tiếng, mũi kiếm đâm ra như linh xà xuất động, liên tiếp rạch lên y phục đối phương, mở toang áo trong áo ngoài, mũi kiếm lướt từ trên xuống dưới, linh hoạt lật tung mọi thứ hãn mang trên người.

Vậy mà, chỉ có gió luồn qua những mảnh vải rách bươm, rít lên vù vù rồi tiếp tục bay đi.

Không có gì hết.

Hoặc Triển Bạch ngẩn người, đột nhiên cảm thấy các vết thương toàn thân cùng lúc đau nhói lên dữ dội, thân hình lão đảo như muốn ngã.

Làm sao lại như vậy được? Đây là tên cuối cùng trong Thập Nhị Ngân Dực rồi, sau trận đại chiến trên Kỳ Liên sơn, cuối cùng bảo vật đã bị đám người này đem đi, gã cũng lần theo dấu vết này mà tra ra được, định làm chim sẻ rình sau lưng bọ ngựa bắt ve... tên này có lẽ là thủ lĩnh của cả đám, nếu món đồ ấy không ở trên người hãn, vậy thì ở đâu?

Hoặc Triển Bạch không khỏi cau mày, quỳ một chân xuống nền tuyết, không cam tâm, cúi người lục soát thêm lần nữa.

Không lấy được thứ dược liệu cuối cùng này, đơn dược gã cần chắc chắn sẽ không chế được, còn thân thể Mạt Nhi thì mỗi ngày một yếu hơn. Gã đã bôn tẩu khắp bốn phương trong tám năm ròng, khó khăn lắm mới tìm được hết các dược liệu khác, làm sao để tất cả thành công cốc được cho đành?

Gã cầm đầu cầm cổ tìm kiếm tiếp. Khoảng cách với đối phương sao quá gần, đến nỗi chỉ cần ngước đầu lên là nhìn thấy đôi mắt ấy... đôi mắt của người chết như chưa khép hãn lại, bên trong chất chứa nét lạnh lùng như cười như không, hướng thẳng lên trời cao, phần lòng trắng he hé đó thoáng hiện lên một sắc lam nhạt tà dị.

Thứ sắc lam nhạt ấy, nếu không có tuyết trắng xung quanh làm nền, thì hầu như không thể nhận ra.

Chỉ vừa liếc nhìn ánh mắt ấy, tim Hoắc Triển Bạch đã giật thót, cảm thấy như có một thứ sức mạnh dấy lên trong vô hình, khóa chặt thân thể gã từ trong ra ngoài. Cảm giác hốt hoảng bản thân đó khiến suýt nữa thì gã đánh rơi cả kiếm.

Không đúng! Hoàn toàn không đúng!

Hoắc Triển Bạch muốn bật dậy thoát lui theo bản năng, muốn bặt kiếm, muốn phong kín môn hộ... vậy mà, gã không làm được bất cứ điều gì. Thân thể trong nháy mắt như bị điểm trúng huyết đạo, đừng nói là cử động gì, cả đôi mắt gã cũng không thể chuyển động được chút nào.

Đây là chuyện gì vậy? Cảm giác này... rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Thân thể và ánh mắt của gã cùng lúc bị một thứ sức mạnh vô hình “khóa” chặt tại đó, không thể nhích động dù chỉ một chút.

Sau đó, gã nhìn thấy đôi mắt màu lam nhạt đã “tử vong” kia khe khẽ chuyển động.

Đôi mắt ấy chỉ khẽ chớp chớp, rồi mở bừng ra, vừa hay đối nhãn với gã. Đôi mắt vừa trong suốt thuần khiết lại sâu không thấy đáy, chỉ một ánh nhìn thôi đã làm gã lạnh buốt khắp châu thân, tựa hồ như có dao thương xuyên qua người.

Không xong rồi! Hoắc Triển Bạch thầm kêu lên một tiếng, nhưng vẫn không có cách nào dịch ánh mắt đi nơi khác, chỉ có thể giữ nguyên tư thế phục người quỳ trên nền tuyết như vậy mãi.

So với tròng trắng quái dị kia, màu sắc đôi đồng tử có vẻ bình thường. Đen. Chỉ có điều màu đen ấy nồng đậm quá, nồng như thứ mực không thể mài tan hay màn đêm thăm thẳm không thể vén lên trên bầu trời xa. Đôi đồng tử ấy ở trên nền tròng trắng kỳ dị, tạo thành vô số màu sắc yêu tà quái dị khó mà tả nổi bằng lời. Trong khoảnh khắc đôi mắt kỳ dị như lưu ly ấy mở bừng ra, toàn thân gã tựa như bị trúng một lời cấm chú, cứng đờ không thể nào cử động.

Trong sát na ấy, trong đầu Hoắc Triển Bạch hiện lên đủ thứ bí thuật trong các truyền thuyết trên giang hồ gã từng nghe nói, rồi lòng bỗng lạnh toát...

Đồng thuật (thuật thôi miên bằng mắt)? Đây... lẽ nào chính là Đồng thuật trong truyền thuyết?!

Tuyết vẫn rơi lất phất, tan chảy trên trán gã, như những giọt mồ hôi lạnh nhễ nhại chảy xuống. Tên Ngân Dực sát thủ nằm gục trong tuyết kia mở mắt nhìn gã, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, ánh mắt yêu dị cực kỳ. Tuy đã tỉnh lại, nhưng tuyết trên mặt hấn vẫn không hề tan chảy, cả hơi thở cũng lạnh buốt, phảng phất như một bóng u linh hoàn hồn nhập xác vậy.

“Đây là nhiếp hồn.” Tên sát thủ đưa tay bịt vết thương lại, dựa vào than cây linh sam từ từ ngồi dậy, “Thất công tử Đinh Kiếm các, chắc người cũng nghe qua rồi chứ?”

Hoắc Triển Bạch thoáng giật mình kinh hãi: chuyển đi này gã đã cố che giấu danh tính, không ngờ đối phương sớm nhận ra được thân phận của gã từ trước.

Tên sát thủ cười nhạt, nhãn thần băng lạnh lạ lung: “Chỉ chút xíu nữa là chết dưới Mặc Hồn kiếm của người rồi!”

Hoắc Triển Bạch không thể trả lời, bởi cả thanh âm của gã cũng đã bị khóa chặt.

Nhiếp hồn... Thứ Đồng thuật này còn lưu truyền trên thế gian thật sao? Không phải đã từ trăm năm trước, sau khi Sơn Trung Lão Nhân Hoắc Ân chết trong tay Đại tư tế Phong Nhai của Bái Nguyệt Giáo, Đồng thuật đã thất truyền rồi hay sao? Không ngờ đến giờ vẫn còn người có năng lực ấy!

“Không ngờ, người cũng đến vì viên Vạn niên long huyết xích hàn châu đó... ta còn ngỡ rằng Thất công tử ngay đến Đinh Kiếm các chủ cũng không thèm làm, tất phải nhân vật siêu nhiên không màng ngoại vật nữa cơ đấy.” Tên sát thủ vất vả đứng lên, nhìn Hoắc Triển Bạch đang bị khóa chặt trên mặt tuyết, đột nhiên cất tiếng cười gằn: “Chỉ đáng tiếc, ta cũng quyết phải đoạt được thứ này.”

Nói đoạn, hấn xoay người, vồ nhẹ một chưởng vào cây linh sam sau lưng.

“Cách cách” một tiếng, vỏ cây khô khốc vỡ ra, một hạt châu đỏ như máu liền rơi ngay vào tay hấn.

Hoắc Triển Bạch “A!” lên một tiếng, nhưng vẫn không thể cự quạ.

Chính là nó! Vạn niên long huyết xích hàn châu... vừa rồi kịch chiến, hấn

đã giấu nó vào thân cây phía sau từ lúc nào? Thu Thủy, nàng... nàng... đang đợi thứ này để cứu mạng Mạt Nhi! Không thể chết ở đây được... tuyệt đối ta không thể chết ở chốn này được.

Nhưng bất kể gã có giãy giụa thế nào, thân thể vẫn cứng đờ như bị thôi miên, một cỗ niệm lực vô cùng lớn mạnh đang đè chặt lấy gã, khiến Hoắc Triển Bạch không thể nào cử động. Trước ánh mắt đen tối âm lạnh đó, cả thần trí gã cũng đang dần bị nuốt lấy, ánh mắt dần dần trở nên tán loạn.

Làm sao... làm sao trên đời này lại có thứ yêu thuật như vậy?

Tên sát thủ này vẫn còn trẻ như vậy, tại sao lại sở hữu sức mạnh áp chế mà chỉ Ma giáo trưởng lão mới có?

Ngân y sát thủ cúi đầu ho khê, giọng nhẹ mà lạnh. Tuy đã chiếm thượng phong, nhưng thuộc hạ thương vong hết cả, thể lực bản thân hẳn cũng đến cực hạn. Hành trình này quả thực quá gian nan, trước tiên là đoạt lấy Long huyết châu trong tay quần hùng bốn phương ở Kỳ Liên sơn, kế đó là liên tục gặp phục kích, truy sát trên đường chạy về phía Tây. Mới rồi trong rừng linh sam lại gặp phải tay kiếm khách đứng hạng nhất nhì Trung Nguyên này!

Hắn thở gấp, não bộ bắt đầu nhói lên từng đợt. Đồng thuật là thứ ma thuật cực kỳ tiêu hao linh lực, nếu cứ tiếp tục thế này, chỉ sợ bệnh đau đầu sẽ lại phát tác. Hắn không nói nhiều nữa, cánh tay từ từ đưa lên trong gió tuyết... Cùng với cử động của hắn, Hoắc Triển Bạch nằm dưới đất cũng đờ đẫn giờ một tay lên, tựa như một con rối bị kéo dây vậy.

“Nhớ cho kỹ, tên ta là ‘Đồng’.”

Đôi mắt lạnh lẽo sau tấm mặt nạ, ánh lên sắc lam nhàn nhạt như tảng băng vạn năm,

Toàn thân Hoắc Triển Bạch run lên nhè nhẹ: Đồng? Sát thủ thần bí đứng hàng đầu trong Ma giáo Đại Quang Minh cung?

Người của Ma giáo... không ngờ lần này cũng đến Kỳ Liên sơn tranh đoạt Long huyết châu!

Đại Quang Minh cung ở Tây Côn Luân là tử địch của võ lâm Trung Nguyên, bên dưới có Ngũ Minh Tử, Tam Thánh Nữ và Tu La trường, chia làm tam giới. Tu La trường là nơi sát thủ nhiều như mây trên trời, người

sáng lập ra Đỉnh Kiếm các, công tử Thư Dạ, mấy trăm năm trước cũng xuất thân từ đây. Trăm năm nay, Tu La trường đời nào cũng có tinh anh, khiến cho võ lâm Trung Nguyên đều không khỏi thờ dài cảm thán, đồng thời cũng coi đây là một mối uy hiếp cực lớn.

Còn tên Đồng trước mắt Hoắc Triển Bạch đây chính là nhân vật đỉnh cao, là nhân vật trăm năm mới xuất hiện một lần của Tu La trường.

Trong khoảng khắc ngắn ngủi ấy, Hoắc Triển Bạch mới biết mình đã nhất thời sơ ý phạm phải một sai lầm vô cùng lớn!

Cánh tay Đồng chậm chậm chuyển động, đưa tới gần cổ, đôi mắt như lưu ly phát ra những tia sáng băng lạnh.

Ánh mắt Hoắc Triển Bạch chứng tỏ gã đang kháng cự kịch liệt thế nào, vậy mà thân thể bị Đồng thuật chế trụ vẫn chuyển động không theo ý muốn. Cánh tay như bị một sức mạnh vô hình nắm chặt, mô phỏng theo động tác của Đồng, nắm chặt lấy Mặc Hồn kiếm, chậm chậm kề vào cổ họng.

Tuyệt Diêu, Tuyệt Diêu! Trong lòng gã không ngừng gào thét. Đi đã lâu như vậy rồi, tại sao giờ này vẫn chưa quay lại!

“Tạm biệt, Thất công tử!” Tay Đồng từ từ đưa lên sát cổ họng mình, khoe mắt ánh lên một nét cười yêu dị, đột nhiên lật mạnh cổ tay, giật mạnh vào trong, làm thành động tác cắt cổ họng!

Không tự chủ được, Mặc Hồn cũng lóe lên, cắt ngược vào cổ họng của người cầm nó.

“Oác...”

Bỗng nhiên, trong tuyết vang lên một tiếng rít the thé, rạch toác cơn gió lạnh.

Đồng buộc miệng kêu lên một tiếng khe khẽ, không kịp né tránh, tay đã nhói lên. Máu đỏ tươi chảy dọc xuống cổ tay, rồi nhanh chóng ngưng kết lại thành những hạt huyết châu trên nền tuyết trắng.

Một con bạch điều xuyên qua gió tuyết bay tới, bất ngờ tấn công Đồng, cái mỏ nhọn hoắt đâm xuyên qua bàn tay hắn.

Sau đó, con chim vẽ thành một chiếc cầu vồng trắng muốt bay vút trở về đậu trên vai Hoắc Triển Bạch.

Là... một con tuyết ưng! Dẫu bị tấn công đột ngột, Đồng vẫn không rời

loạn, vừa thở hỗn hển vừa bịt chặt vết thương, ánh mắt vẫn không rời mắt đối phương. Chỉ cần hãn không giải trừ cấm chú, Hoắc Triển Bạch sẽ không thể nào thoát được.

Nhưng, cho dù hãn chưa từng thả lỏng áp chế lên tinh thần Hoắc Triển Bạch, thân hình đang cứng đờ trên mặt tuyết kia vẫn đột nhiên khẽ nhúc nhích!

Phảng phất như sức mạnh trong cơ thể gã đã bừng tỉnh, bắt đầu tranh đoạt quyền khống chế thân thể với sức mạnh ngoại lai kia. Hoắc Triển Bạch nghiễm chặt răng, cánh tay từ từ di động, dịch chuyển Mặc Hồn kiếm đang kề sát cổ mình ra xa.

Lần này thì đến lượt ánh mắt Đồng lộ về hải hùng.

Làm sao lại như vậy được? Đã trúng phải Nhiếp Hồn thuật từ chính diện, vậy mà kẻ này vẫn có thể kháng cự được sao?

Không kịp nghĩ ngợi nhiều, biết không thể để đối phương lấy lại hơi, sát thủ Đồng lập tức bổ nhào tới trước, đoản kiếm trong tay đâm thẳng vào tim đối phương. Song chỉ nghe “đình” một tiếng, hồ khẩu của hãn lại bị chấn động đến tóe máu.

Mặc Hồn kiếm kịp thời đẩy ra phía trước, cản lấy thế công của hãn.

Tuyết trên mặt đất bị kiếm khí làm bay tung tóe, che mờ tầm nhìn của hai người. Lực phản chấn từ một chiêu vừa rồi khiến thân thể đã trọng thương của Đồng không thể tiếp tục chịu đựng, ánh mắt yếu đi cũng tắt lịm theo, cả người hãn bắn ngược về phía sau hơn ba trượng, một tia máu vọt ra từ lồng ngực bị rạch nát, vẽ trên mặt đất một bông hoa máu đỏ rực, rồi không còn động đậy gì nữa.

Long huyết châu tuột khỏi tay, rơi vào trong tuyết.

Hoắc Triển Bạch loạn choạng đứng lên, toàn thân vương đầy hoa tuyết, hơi thở hỗn hển nặng nề.

Tuyết Diêu vẫn đứng trên vai gã, cái mỏ sắc nhọn đâm vào huyết Kiên Tinh nơi hõm vai đến cả lóng tay. Cũng nhờ con chim thông minh này kịp thời mổ một cái, dùng cái đầu mãnh liệt giải khai thân thể bị tê liệt, thì gã mới kịp thời cản được chiêu công cuối cùng của Đồng.

Cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Gã chống kiếm xuống đất, lão đảo bước tới, gập người lần mò trong tuyết, cuối cùng cũng tìm thấy Long huyết châu. Trước mắt gã là một vùng mơ mơ hồ hồ, không chỉ là hoa tuyết, mà còn rất nhiều tia sáng đang chuyển động không ngừng, tựa hồ có vô số dư ảnh không ngừng trào ra, mịt mù che hết mọi thứ trước mắt gã... Đây, đây là gì vậy? Là tác dụng còn sót lại của Đồng thuật sao?

Gã nắm chặt hạt châu trong tay, còn định ra xác nhận lại cái chết của đối thủ, nhưng một trận gió thổi qua làm thân thể đã suy kiệt của gã như muốn ngã nhào.

“Oác!” Tuyết Diêu rút cái mỏ nhuốm đầy máu ra, kêu lên một tiếng lạnh lạnh.

Rõ rồi... nó đang thúc giục ta lập tức rời khỏi đây, nhanh chóng đến Dược Sư cốc.

Gió tuyết mỗi lúc một lớn, cơn hồ như muốn đẩy kẻ phải chống kiếm xuống đất để đứng vững như gã ngã xuống. Sau một hồi chém giết, những vết thương trên khắp cơ thể cùng lúc nhói lên làm gã cảm thấy trời xoay đất chuyển. Nếu còn không đi cho nhanh... nhất định gã sẽ chết trong khu rừng linh sam hoang vắng không dấu chân người này mất.

Gã không màng xem xét đối phương chết sống thế nào, chỉ cố gượng hết sức quay người loạng choạng lê bước về một hướng nào đó.

Đằng bào thì từ khi bước chân vào giang hồ năm mười lăm tuổi, gã cũng đã không có thói quen đuổi tận giết tuyệt đối thủ rồi.

Hoa tuyết rơi qua rừng linh sam, im lìm phủ lên mặt đất, chỉ nháy mắt thảm tuyết đã dày thêm cả thước. Tuyết trắng thuần khiết hoàn hảo phủ lấp vết máu, từng chút, từng chút một, đồng thời mai táng luôn cho mười ba thi thể đang nằm la liệt ngổn ngang trong rừng.

Những cây linh sam không lồ đứng sừng sững tựa như những tấm bia mộ màu xám, chỉ thẳng lên bầu trời tuyết lạnh buốt.

Trắng. Trắng, Trắng toát một màu.

Từ khi ra khỏi rừng linh sam, trước mắt gã chỉ còn lại một màu trắng đó.

Gã không rõ mình đã bước đi trong lớp tuyết ngập đến tận đầu gối đó được

bao lâu, cũng không biết mình đã đi tới đâu, chỉ biết từng bước, từng bước lết theo một hướng nào đó. Trên đầu thỉnh thoảng lại vang lên tiếng chim kêu oang oác, đó là Tuyết Diêu đang ở trên không dẫn đường cho chủ nhân. Phổi gã như bốc cháy, mỗi lần hít thở đều đau đớn như có ngọn lửa thiêu đốt bên trong, mọi thứ trước mắt lại càng mờ nhòe đi, từng bông hoa tuyết không ngừng xoay chuyển như đã biến thành vật sống, trải đôi cánh bay lượn trong không trung, làm hiện lên vô số ảo ảnh mơ hồ.

“A... hì hì, hích hích... Hoắc sư huynh, muội ở đây này!”

Giữa màn tuyết trắng đột nhiên hiện ra một gương mặt xinh đẹp vô ngần, rồi một giọng nói trong trẻo cười khúc khích bên tai: “Đồ ngốc, đến bắt muội đi! Bắt được thì muội sẽ gả cho huynh.”

Thu Thủy? Là giọng nói của Thu Thủy... nàng không phải nàng đang ở Lâm An hay sao? Tại sao lại ở chốn này?

Lẽ nào... lẽ nào... bệnh của Mạt Nhi lại nặng thêm nữa rồi?

Gã sải chân bước một bước dài, nôn nóng đưa tay ra phía trước, định tóm lấy hồng y nữ tử trong tuyết kia, nhưng cơn đau buốt nơi đầu gối và mạn sườn khiến mắt gã tối sầm lại. Chỉ trong nháy mắt, gương mặt tươi cười kia đã biến mất sau màn tuyết rồi bời.

Bước đi vội vàng, thân thể khô kiệt của gã không còn trụ được nữa, chạy thêm được ba bước thì ử rũ gục xuống phía trước.

Trong lòng bàn tay gã vẫn nắm chặt huyệt Long huyết châu vừa liều mạng đoạt lấy kia.

“Quác... quát...” Tuyết Diêu lượn tròn trên bầu trời đầy gió tuyết, xa xa phía trước đã hiện lên một góc sơn cốc, con linh điểu kêu thêm mấy tiếng, rồi cúi xuống nhìn chủ nhân đang ngã gục dưới đất, lo lắng muôn phần, cuối cùng đành xếp cánh đậu trên lưng gã.

“Phập!” Cái mỏ nhọn của con chim lại mổ vào bờ vai đã nát bầy của Hoắc Triển Bạch, hòng dùng cái đau làm gã thức tỉnh.

Nhưng lần này con người ấy chỉ khẽ run rẩy một chập, rồi không gượng dậy được nữa.

Mấy ngày liền chỉ có bốn ba và chém giết đã làm thể lực gã tiêu hao đến tận cùng.

“Quác quác!” Cái mỏ của Tuyết Diêu ướm đẫm những máu là máu, móng vuốt không ngừng cào lên vai chủ nhân, cào thành vô số vết máu. Đến khi nhận ra chủ nhân mình không thể đáp trả mình nữa, nó thoảng do dự một chút, rồi cuối cùng sải cánh bay đi, lao vút vào sơn cốc cây cối um tùm phía trước như một ánh sao băng.

Tuyết lạnh từ từ phủ lên gương mặt gã, trước mắt trắng toát một màu, trong thế giới trắng toát ấy lơ mờ như có người đang cười đùa khúc khích hay hát ca gì đó.

“Hoặc Triển Bạch, ta thật mong mình chưa bao giờ quen biết người.”

Đột nhiên, trong tuyết hiện ra một gương mặt nữ tử, nàng mặc áo gai trắng, ngồi trước lò lửa hần học nhìn gã... màu trắng đó, là màu tang phục, màu đen phía sau, là màu vải phướn chốn linh đường. Ánh mắt băng lạnh đến lạ lung, ẩn chứa một nỗi tuyệt vọng và thù địch hằn sâu, nhìn chòng chọc vào gã.

Thu Thủy... Thu Thủy, lúc đó ta bắt được muội, cứ ngỡ rằng có thể níu giữ muội cả đời cả kiếp, nhưng tại sao... tại sao muội lại gả vào Từ gia chứ? Bao nhiêu năm rồi, rốt cuộc muội có tha thứ cho ta không?

Gã muốn hỏi nàng, đưa bàn tay ra lau khóe mắt vương lệ cho nàng, vậy mà trước khi đầu ngón tay gã chạm vào gương mặt ấy, nàng đột nhiên rụt người lại lùi ra xa. Nàng lùi thật nhanh, phảng phất như một con bướm trắng, trong nháy mắt đã tan vào băng tuyết mênh mông.

Gã nằm trên cánh đồng hoang, bị tuyết vùi lên cơ thể, cảm giác cả quá khứ lẫn tương lai của mình đều dần dần trở nên trống rỗng.

Gã bắt đầu lẩm nhẩm một cái tên xa lạ... đó là niềm hy vọng duy nhất của gã trong lúc này.

Vậy mà sao nữ nhân đáng chết vừa tham tiền lại vừa háo sắc kia vẫn chưa đến? Giữa lúc nguy cấp này mà còn cho gã leo cây sao, đúng là biết đùa thật... gã cứ lẩm bầm, rồi lịm dần đi trong tuyết.

Trước khi mất đi tri giác, gã không kịp nhận ra ở đằng xa đã lơ mờ có tiếng động truyền tới.

...Đó là tiếng động của vật gì đó đang chậm chậm bò đi trên nền tuyết.

“Đình đình... đình đình...”

Tuyết vẫn rơi mau như vậy, song trong gió đã thấp thoáng vang lên tiếng chuông bạc trong trẻo vui tai. Tiếng chuông vang lên từ sơn cốc đằng xa kia, chỉ sau mấy lần ngắt đoạn thì đã tới vùng tuyết trắng này.

Một cỗ kiệu dừng lại, bốn chiếc chuông bạc cột bốn góc rung lên những tiếng leng keng.

“Ủa? Có ai đâu?”

Một thiếu nữ áo lục tầm mười sáu mười bảy ăn mặc theo lối người hầu bước ra trước, thân hình thướt tha yếu điệu, gương mặt xinh xắn ưa nhìn.

“Lục Nhi, Tuyết Diêu không chỉ sai đường đâu.” Trong kiệu cất lên một giọng nói uể oải, “Tìm kỹ đi!”

“Vâng!” Bốn tỳ nữ lẳng lẳng vén màn kiệu lên, rồi lùi lại. Trong kiệu, một giai nhân áo tím đang ngồi ôm lò ấp tay vàng ủ ấm, đầu cắm trâm tử ngọc, nét mặt mệt mỏi lơ đãng: “Cái gã đó, năm nay chắc chắn lại gục giữa đường rồi... lần nào cũng bắt chúng ta ra ngoài đón thật là phiền phức quá đi. Hừ, lần sau phải thu của hắn gấp đôi tiền chữa bệnh mới được.”

“Chỉ sợ Thất công tử không trả nổi, lúc ấy chẳng phải là lấy thân trả nợ hay sao?” Lục Nhi che miệng cười, nhưng cũng không dám chậm trễ, bắt đầu cẩn thận tìm kiếm trong tuyết.

“Quác...!” Một bóng trắng bay tới, rít lên mấy tiếng rồi đậu xuống đất, móng vuốt cào mạnh, móc ngay ra được một vạt áo. Nó lại ra sức kéo mạnh tiếp, đụn tuyết lá tả đổ xuống, để lộ một thân hình đang nằm chờ bên dưới.

“Oa, ở đây!”

Lục Nhi thốt lên rồi khom xuống đỡ người kia dậy, vừa nhìn rõ đối phương đã giật bản mình: đi theo cốc chủ chữa bệnh bao nhiêu năm nay, Lục Nhi chưa từng thấy người nào có nhiều vết thương, vết nào cũng sâu như kẻ này.

“...” Người này không ngờ vẫn khê mở được mắt, thấy có người đến, hai bờ môi yếu ớt run rẩy như muốn nói gì.

“Đừng động vào y!” Chỉ nghe bên tai có tiếng gió thổi, vị cốc chủ điệu bộ uể oải lơ đãng kia đã lướt tới cạnh đó, một tay đẩy nữ tỳ ra, ánh mắt nghiêm lạnh, nhanh như cắt cúi người xuống đặt ngón tay lên cổ đối phương.

Những vết thương lớn lớn nhỏ nhỏ phân bố khắp toàn thân, máu đã đông

kết lại, để lộ ra làn da bị cái lạnh làm cho tím tái.

Người này... còn sống sao?

“Còn may, mạch còn chưa ngừng hẳn.” Giữ nguyên tư thế ấy một hồi lâu, cốc chủ mới buông ngón tay xuống.

Con người toàn thân phủ đầy tuyết và máu kia từ từ ngược mắt, phảng phất như đã nhìn rõ cái bong trước mắt là ai, nở một nụ cười, hai môi mấp máy nói: “A... cô... cuối cùng cũng đến rồi à?”

Gã gượng hết chút sức lực cuối cùng, đặt bàn tay trái vào lòng bàn tay nàng, rồi mới yên lòng ngắt đi.

“Lại cũng biết làm biếng cơ đấy.” Nàng khẽ chau mày, lăm lăm oán trách một câu, rồi nhẹ nhàng tách bàn tay đang nắm chặt của người bị thương ra, gương mặt xinh đẹp đột nhiên biến sắc... một hạt châu đỏ sẫm rơi vào lòng bàn tay nàng, toát lên một thứ khí chất lạnh đến thấu xương, chỉ trong tích tắc đã làm cái lạnh xung quanh lu mờ đi hết.

Đây, đây là... Vạn niên long huyết xích hàn châu?!

Thì ra là vì thứ này! Đúng là một tên điên... hẳn đi đoạt Vạn niên long huyết xích hàn châu về thật sao?!

Nàng ngẩn người ra một lúc, rồi mới cất hạt châu gã vừa dùng mạng đổi về đi, cất tay gọi bốn nữ tỳ còn lại: “Nhanh lên, giúp ta đưa hẳn vào trong kiệu... nhất định phải giữ cho chắc, nếu không tạng phủ của hẳn sẽ vỡ tung ra mất.”

“Vâng!” Rõ là đã quen với những chuyện này, bốn nữ tỳ gật đầu một cái, chân khẽ nhún lên, rồi cúi người nhẹ nhàng nhắc tứ chi và vai Hoắc Triển Bạch lên, sau đó từ từ nâng bổng cả thân hình đã cứng đờ đó lên cao.

“Khụ khụ... khiêng về cốc, Đông Chi quán.” Nàng lấy khăn tay ra che miệng ho khẽ, nhẹ giọng dặn dò.

“Vâng.” Bốn nữ tỳ liền cẩn trọng đặt người bị thương vào trong chiếc kiệu ấm áp, rồi cúi người lẹ làng nhắc kiệu lên, đầu mũi chân khẽ điểm, liền như bốn con chim yến khiêng cỗ kiệu lao vút trở về sơn cốc.

Gió tuyết cuối cùng đã ngớt dần, cả vùng đồng hoang trắng toát một màu, không gian ngập tràn trong cái rét khiến người ta phải nghẹt thở.

“Khụ khụ... hụ hụ.” Nàng nắm chặt hạt châu, nhìn đi nhìn lại, gặp người ho

dữ dội, ánh mắt dần trở nên bi thương. Cái tên này, thật đúng là chẳng cần mạng nữa rồi.

Nhưng mà, liều mạng... liệu phỏng có ích gì chứ?

“Cốc chủ, sao người lại nhường kiệu cho hãn làm gì? Lẽ nào mình phải đi bộ về sao?” Nàng hây còn đang ngẩn người, thì Lục Nhi đứng bên cạnh đã bất bình lên tiếng, miệng lẩm bẩm oán trách rồi tung chân hất tung một đám tuyết lên, “Cái tên này thật là đáng ghét quá đi, trong tay chỉ có một miếng Hồi Thiên lệnh mà đã liên tiếp tám năm rồi mà vẫn chưa trả hết nợ cũ... cốc chủ, sao người không tống cổ cái tên ôn thần này đi cho rồi?”

“Khụ khụ, được rồi, được rồi, ta không sao, ít nhất thì cũng không bị người ta đâm mười mấy cái lỗ trên người như hãn.” Nàng để lò ấp tay tử kim trong ống tay, rúc mình trong chiếc áo khoác lông ly miêu ấm áp, vừa cười vừa ho, nói: “Hiếm khi được ra khỏi cốc một chuyến, ngắm cảnh tuyết rơi cũng không tệ lắm.”

“Nhưng mà...” Lục Nhi lo lắng nhìn nàng, “sức khỏe cốc chủ không...”

“Không sao.” Nàng lắc đầu, ngắt lời câu nhàu của ái tỳ thân thiết. “Cứ đi bộ thong thả mà về thôi!”

Sau đó, nàng liền xoay người, bước đi trong tuyết ngập lút đến tận đầu gối. Hoa tuyết rơi xuống từng vạt trên mặt đất, trời đất mênh mang trong màu trắng toát. Ở nơi xa xa, một rặng rừng hiện lên mờ mờ như dẹt bằng sương khói. Nàng hít thở bầu không khí lạnh buốt, không ngừng ho lên sù sụ, đôi mắt đảo tròn nhìn xung quanh. Bao nhiêu năm rồi? Từ khi lưu lạc đến Dược Sư cốc, đã bao nhiêu năm rồi nàng cũng không đặt chân ra khỏi cốc hầu?

Tức cười thật... người được gọi là Thần Y, lại ốm yếu đến mức không thể tự do hít thở khí trời.

“Cốc chủ!” Lục Nhi ở phía sau lo lắng kêu lên, cởi tấm áo dày trên người xuống chạy theo nàng, “Người khoác nó vào!”

Đột nhiên ả thấy tiểu thư của mình dừng bước, đưa tay lên ra hiệu im lặng, cặp mắt sáng bừng lên.

“Nghe xem, đó là tiếng động gì?” Nàng nghiêng đầu lắng nghe một âm thanh nào đó lẫn trong gió tuyết, lẩm bẩm khe khẽ, rồi bỗng xoay người,

chỉ xuống đất: “Ở đây này!”

“Soạt!” Lời nàng vừa dứt, Lục Nhi đã hóa thành một đạo cầu vồng trắng, mũi kiếm chỉ thẳng xuống tuyết.

“Ai?” Á hét lên.

Một đụn tuyết vỡ tung ra, bên dưới quả nhiên có người! Hãn khê động đây, không ngờ lại dùng tay không tiếp lấy một kiếm của ả.

Tuy nhiên, người kia có lẽ đã sức cùng lực kiệt, hãn gắng gượng tránh được một chiêu của Lục Nhi thì không còn lực khí gì nữa, lại gục xuống mặt tuyết lần nữa, nằm bất động. Lục Nhi bấy giờ mới lấy lại bình tĩnh, lùi lại một bước, mũi kiếm chỉ vào hậu tâm đối phương, rồi mới nhận ra đối phương đã không còn cử động được nữa.

“Ở trong rừng ra phải không...” Mỹ nhân áo tím lẩm bẩm nhìn về phía xa, ánh mắt dừng lại ở rừng cây Linh sam.

Ở đó, có một vết bò rất sâu kéo thành một đường ngoằn ngoèo ra tận đây, lờ mờ còn thấy dấu máu. Rõ ràng là kẻ này đã theo Hoắc Triển Bạch bò từ tận trong rừng linh sam ra đây, rồi kiệt sức ngã đi.

“Cốc chủ, hãn sắp chết đến nơi rồi!” Lục Nhi kinh hãi kêu lên một tiếng, nhìn chằm chằm vào lỗ thủng trên lưng kẻ bị thương.

“Ừm...” Tiết Tử Dạ hững hờ đáp một tiếng. “Thử lục soát xem trên người hãn có Hồi Thiên lệnh không?”

“Không có!” Lục Nhi nhanh nhẹn lục soát một lượt rồi cụt hứng đáp.

Xem ra kẻ này không phải người đến để cầu y, mà là tham gia vào trận huyết chiến tranh đoạt Long huyết châu? Những chuyện chém giết thù hận trên giang hồ này không ngờ lại náo động đến cả vùng hoang sơ phụ cận Dược Sư cốc này, thật đúng là phá hoại sự yên tĩnh của người ta.

“Vậy thì đi thôi.”

Nàng xoay người đi không chút do dự, tay ôm lò ấp tay. “Ta không làm chuyện thiệt thòi đâu.”

Võ lâm này xưa nay đều không được thái bình, chính tà đối lập, môn phái nhiều như sao trên trời, chỉ vì một chuyện nhỏ như hạt vừng cũng có thể đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán... Đám người giang hồ này một năm không biết đã chết bao nhiêu người, nếu người nào cũng cứu thì bâng bâng đâu cho

xiết? Hơn nữa cứu rồi, chắc gì hẳn đã trả nổi tiền chữa bệnh cao ngất ngưỡng ở Dược Sư cốc.

“Nhưng mà...” không ngờ Lục Nhi lại không nghe theo lệnh nàng, vẫn do dự đứng ngẩn ra đó.

“Nhưng mà cái gì?” Nàng hơi chút bực bội dừng chân, quay người lại thúc giục: “Dược Sư cốc chỉ cứu người cầm Hồi Thiên lệnh, đây là quy củ... lẽ nào người quên rồi sao?”

“Lục Nhi không dám quên.” Ánh mắt nha đầu du đi du lại trên mặt đất, khóe miệng khẽ mỉm cười: “Nhưng mà... nhưng mà người này anh tuấn lắm đấy!”

Theo hầu cốc chủ đã bao nhiêu năm nay, không phải ả không biết tính khí tiểu thư mình như thế nào.

Ngoài cái thói tính toán chi li tỉ mỉ ra, cốc chủ này còn là người rất soi mói tướng mạo hình thức của người ta... chẳng hạn như, mỗi lần có nhiều bệnh nhân cùng đến một lúc, nàng chẳng hề do dự chữa cho những người anh tuấn đẹp trai trước tiên; rồi chẳng hạn như, mỗi lần chữa bệnh nàng đều thu phí rất cao, nhưng nếu bệnh nhân không trả nổi, nhưng tướng mạo lại khiến nàng thấy ưa nhìn dễ coi, thì vị cốc chủ háms tiền này cũng sẵn sàng bỏ qua cho y một lần.

Hoặc Triển Bạch là một ví dụ điển hình.

“Anh tuấn lắm àh?”

Tiết cốc chủ quả nhiên đã đứng lại, khẽ nhướng mày.

“Thật không đấy?”

“Ừm.”

Lục Nhi dùng kiếm vỗ lên vai người kia.

“Còn hơn tên quý đòi nợ Hoặc Triển Bạch kia gấp mười lần!”

“Thật thế àh?” Tiết Tử Dạ cuối cùng cũng quay người lại, lấy làm hứng thú.

“VẬY thì hiếm có đấy.”

Nàng bước lại gần kẻ đã mất hết tri giác kia, cúi người nâng cằm hẳn lên. Trên gương mặt đầm đìa máu tươi đó còn dính một mảnh ngọc vụn... Sắc mặt nàng đột nhiên biến đổi, đưa tay miết đi mảnh ngọc vỡ kia. Người

này... dường có gì đó không tầm thường.

Nàng khẽ vung tay hất miếng ngọc kia đi, lau sạch những vết máu bắn trên gương mặt đối phương, nhìn chăm chú.

Gương mặt ấy không ngờ lại trẻ như thế.

Đúng là rất anh tuấn, nhưng lại rất cô độc, cặp mắt nhắm nghiền, hai má trắng nhợt như được điêu khắc từ băng đá, đôi mắt đang nhắm chặt kia dường như ẩn chứa một thứ gì đó u ám khó tả bằng lời, khiến người ta chỉ thoát nhìn đã chấn động, cơ hồ chạm phải một nỗi sợ nào đó ẩn sâu tận nơi sâu thẳm trong tâm hồn.

“A...” Không hiểu tại sao, nàng buột miệng kêu lên một tiếng khe khẽ, cảm nhận thấy một áp lực đang lấn tới tấn công mình.

“Cốc chủ thấy sao, người này không đến nỗi nào đấy chứ?” Lục Nhi bẻm mép nói.

“Cứu hay không cứu đây?”

Sắc mặt Tiết Tử Dạ từ từ trở nên nặng nề, đưa tay ra, nhẹ nhàng đặt lên cặp mắt đang nhắm nghiền của đối phương.

Ở đây, chính là ở đây.

Thứ áp lực đó, chính là do đôi mắt đang nhắm nghiền này toát ra!

Rốt cuộc là sức mạnh gì, mà có thể khiến cả nàng cũng phải kinh tâm?

“Còn chưa chết.” Cảm nhận được hai con người vẫn chuyển động khe khẽ dưới làn da mắt, nàng lẩm bẩm thốt ra một câu, rồi như suy tư gì đó... người này bị thương còn nặng hơn Hoắc Triển Bạch, không ngờ còn bò theo họ Hoắc đó ra được đến đây.

Đó là sức sống gì mà dai dẳng như vậy?

Nàng ngấm ngấm thấy sợ hãi, vô thức buông tay, lùi lại một bước.

Đúng khoảng khắc ấy, con người đang bất tỉnh kia đột nhiên mở bừng cặp mắt!

Cặp mắt lưu ly lóe lên một tia sáng yêu dị, trong cái nháy mắt đó đã chiếu sáng đồng tử của nàng. Dường như kẻ này đã ngưng tụ toàn bộ sức tàn của mình vào cặp mắt ấy, nhìn chòng chọc vào nàng, cặp môi trắng bệch run rẩy một cách yếu ớt, buông ra hai chữ: “Cứu... ta...”

Trong sát na đó, thần trí nàng bắt đầu dao động, phảng phất như có sức

mạnh ngoại lai nào đó đang từ từ xâm nhập vào đầu óc.

Yêu Đồng Nhiếp Hồn? Trong khoảng khắc ấy, nàng đã hiểu ra tất cả.

Không kịp nữa rồi, nàng đột nhiên thò bàn tay khỏi ống tay áo, chặn giữa hai người.

“A!”

Người trên tuyết kêu lên một tiếng đứt đoạn, thân thể bỗng mềm nhũn, không còn phát ra âm thanh gì nữa.

Nàng đứng trong gió lạnh, mồ hôi lạnh túa ra khắp người, lạnh buốt đến tận bên trong.

Trong tay nàng là một tấm lăng hoa kính hết sức tinh xảo, là thứ các nữ nhân hay dùng khi điếm trang nhan sắc.

Vừa rồi đúng là ngàn cân treo sợi tóc, đúng lúc cặp mắt tà dị đó mở ra, nàng đã kịp thời đưa tay chặn lại, dùng mặt gương đẩy Đồng Thuật do đối phương ngừng thần phát ra phản lại chính hấn.

Đó là phương pháp duy nhất để khắc chế thứ tà thuật quái dị này.

Vậy mà sau khi thoát hiểm, nàng lại thấy hết hoảng ngẩn ngơ lạ thường, dường như đã nhìn thấy gì đó khi cặp mắt ấy mở ra. Đôi mắt ấy... đôi mắt ấy... sao mà quen thuộc thế, giống như mười mấy năm trước...

“Cốc chủ, người không sao chứ?”

Tất cả xảy ra quá nhanh, thời gian bất quá chưa đầy một cái búng tay, sau khi mọi chuyện kết thúc Lục Nhi mới kịp phản ứng.

“Nguy hiểm quá... khụ khụ.” Nàng rút bàn tay lạnh buốt vào trong ống tay áo, lẩm nhẩm nói: “Suýt chút nữa là toi rồi.”

Cuối cùng Lục Nhi cũng lấy lại được bình tĩnh, tức giận quát lên: “Dám dụng kế với tiểu thư cơ à? Đúng là cái đồ vong ân bội nghĩa!”

“Được rồi.” Tiết Tử Dạ đưa tay ngăn không cho ả chém xuống một kiếm, khe khẽ lắc đầu.

“Mang y theo đi!”

“A?” Lục Nhi kinh ngạc há hốc miệng.

Loại người này mà cũng cứu ư? Tuy rằng anh tuấn dễ nhìn, nhưng dù sao thì vẫn là một con rắn độc đáng sợ, chỉ cần hồi phục là lập tức quay ra cắn người ngay lập tức cơ mà?

“Đi thôi!”

Nàng ho mỗi lúc một dữ dội hơn, cảm giác như không khí lạnh giá làm lá phổi nàng đóng băng lại.

“Nhanh lên nào!”

“Ừm...” Lục Nhi không dám trái ý nàng, nhắc chân kẻ mất đi tri giác kia lôi xềnh xệch trên mặt tuyết, lặng lẽ đi theo sau.

Nàng bước đi trên cánh đồng tuyết mênh mông, gió thổi vù vù bên tai.

Khí lạnh ủa tới từng đợt không ngừng, cơ hồ muốn làm máu huyết trong cơ thể nàng đông cứng lại, hết như cái đêm mười hai năm về trước.

Thế nhưng, cảm giác ấm áp thuở ấy, bao giờ mới có thể tái hiện trở lại?

“Tuyết Hoài.” Nàng ngược mắt lên nhìn những bông hoa tuyết bay bay, ho sặc sụa, rồi đột nhiên lẩm bẫm.

Tuyết Hoài... là ảo giác chăng? Vừa rồi, trong đôi mắt của kẻ kia, ta đã nhìn thấy... chàng.

Thương Nguyệt

Thất Dạ Tuyết

Dịch giả: Lục Hương

Chương 1

TUYẾT: ĐÊM THỨ NHẤT

Hoặc Triển Bạch không biết mình đã hôn mê đi mất bao lâu, khi gã tỉnh lại thì bên ngoài trời đã xâm xẩm tối. Đập vào mắt gã là chín tấm ngọc bài treo trên tường, bên trên khắc hoa văn hình lan thảo linh chi... chắc đó là những tấm Hồi Thiên lệnh của năm nay? Mỗi năm Được Sư cốc chỉ phát ra có mười tấm Hồi Thiên lệnh, chỉ chịu chữa cho mười bệnh nhân với giá cao ngất trời, bởi vậy mà ngọc bài này đã trở thành một thứ miễn tử kim bài mà người trong võ lâm ai ai cũng muốn tranh đoạt.

Có điều xem ra thì mười tấm Hồi Thiên lệnh của năm nay đã về gần hết cả rồi.

Gã muốn ngoảnh đầu đi, nhưng vùng cổ lại nhói đau lên như bị ai bẻ gãy, chỉ kịp liếc thấy Tuyết Diêu đang ngủ gà ngủ gật trên một cái giá, bên trên ngọn đèn bạc đang đốt một cây châm mỏng mảnh, chiếc siêu bạc bên cạnh bốc lên mùi thuốc thơm nồng nồng ngào ngạt.

Gã chợt thấy lòng mình yên lại...

Khung cảnh quen thuộc này là bờ bến duy nhất cho gã trở về trong tám năm ròng không ngừng bôn ba chém giết.

“Đúng là khỏe thật đấy!” Vừa mới mở mắt, là gã đã nghe thấy câu châm chọc quen thuộc ấy: “Quả nhiên là người không chết được.”

Gã khó nhọc quay đầu lại, thấy mũi ngân châm bị nung đến đỏ rực kia đang chuyển động trong bàn tay nhỏ nhắn của nữ tử áo tím, linh hoạt như chính một phần cơ thể nàng vậy.

Tiết Tử Dạ... trong cái chớp mắt ấy, khóe miệng gã đã hiện trở lại nụ cười đã vắng bóng bấy lâu nay.

Nữ tử kia khẽ nhướn nhướn mày, vừa chọn một cây châm thích hợp, vừa tiện thể châm chọc: “Này, có phải người định ăn vạ ở đây không đấy? Mười vạn lượng một lần chữa bệnh, người đã thiếu nợ sáu lần rồi. Định gán thân

trả nợ chắc?”

Nữ nhân chết bầm. Gã khẽ mấp máy miệng, định chọc lại mấy câu, nhưng cổ họng chỉ phát ra được mấy đơn âm khô rát.

“À, quên mất không nói với người, ta vừa cho người uống Cửu hoa tụ khí đơn, dược tính khô nóng, e là tạm thời người không nói năng gì được đâu.”

Tiết Tử Dạ nhìn gã nam nhân bị bó chặt như cái bánh chưng nằm trên giường đang trợn trừng mắt lên nhìn mình, gương mặt liền nở ra một nụ cười châm biếm: “Ngoan ngoan ngậm miệng lại cho ta. Đợi lát nữa là đau lắm đấy.”

Nữ nhân chết toi.

Gã nhìn một bộ hai mươi tư cây ngân châm đã hơ qua lửa trên tay nàng, cổ họng bất giác khẽ ọc ọc mấy tiếng.

“Sợ rồi hả?” Nhận ra động tác vô thức của gã, Tiết Tử Dạ thích thú bật cười khúc khích.

Không nói chẳng rằng, nàng bất ngờ lắc mình chuyển thân đến trước mặt gã, hai tay cùng vung lên, hai mươi tư mũi ngân châm cơ hồ cùng lúc đâm vào các khớp trên người Hoắc Triển Bạch như điện chớp. Thậm chí nàng còn chẳng thèm nhìn lại lấy một lần, mà động tác thì nhanh nhẹn tuyệt luân, chính xác tuyệt đối, không sai một huyết nào!

Xuất thủ nhanh, nhận huyết chuẩn, khiến người ta không khỏi thở dài thán phục.

Cảm giác đau đớn kịch liệt khắp toàn thân ấy khiến gã không thể chịu đựng được chỉ muốn há miệng kêu lên thật lớn, nhưng một chiếc khăn tay vo tròn đã kịp thời bịt chặt miệng gã lại.

“Đừng có rú lên như thế, kinh động người khác đấy!” Nàng lạnh lùng nói, bàn tay chầm chậm vê đầu ngân châm, điều tiết lại độ sâu và phương bị đâm vào huyết đạo, đến khi gã phải ú ớ rên lên, toàn thân ướt đẫm mồ hôi mới dừng lại.

“Huyết đạo phong tỏa hết rồi... giờ ta thay thuốc trên mặt người trước, một chút nữa sẽ băng bó những vết thương khắp người kia.”

Cơn đau đã qua, toàn thân Hoắc Triển Bạch thấy thư thái đi nhiều, gã gắng sức nhổ tẩm khăn trong miệng ra, ánh mắt chuyển động theo thân hình

nàng.

Quái thật, mặt... hình như mặt ta có bị thương gì đâu nhỉ? Nếu có thì cũng chỉ là sây sát một chút là cùng, cứ chi phải thay thuốc?

“Hừ, đừng có tỏ ra bất phục như thế. Thân thể người có chỗ nào quan trọng bằng cái mặt đâu chứ?” Nhận ra nghi vấn trong ánh mắt Hoắc Triển Bạch, Tiết Tử Dạ khẽ vỗ nhẹ lên má gã, giọng điệu kiên quyết như không để người ta có cơ hội thương lượng: “Nói thật một câu, người nợ ta bao nhiêu tiền chữa bệnh rồi? Chỉ có một mảnh Hồi Thiên lệnh mà đến chữa bệnh tám năm liền... nếu không phải ta thấy gương mặt người coi đường được thì sớm đã một cước đá văng người ra khỏi đây từ lâu rồi.”

Nàng vừa lau bầu, vừa tháo lớp băng trên mặt gã ra, ngón tay quệt một chút thuốc cao màu xanh lục, cúi người cẩn thận xoa lên mặt gã, tựa như đang tu sửa một tác phẩm nghệ thuật có giá trị liên thành vậy.

Gã nhìn chòng chọc vào gương mặt đã quá quen thuộc chỉ cách mình gang tấc, giận đến tím tái.

“Hừ, ánh mắt kiểu gì vậy?” Tiết Tử Dạ thoa xong thuốc, vỗ lên mặt Hoắc Triển Bạch một cái, hầu như không thèm chú ý tới ánh mắt phẫn nộ của gã, hướng ra bên ngoài cao giọng gọi: “Lục Nhi! Chuẩn bị nước nóng và vải băng! Đúng rồi, cả thuốc mê nữa! Chuẩn bị băng bó cho hắn nào!”

“Đến ngay đây!” Lục Nhi đứng bên ngoài đáp lại một tiếng.

“Nữ-nhân-chết-bầm!” Cuối cùng gã cũng lấy đầu lưỡi đẩy được chiếc khăn vo tròn trong miệng ra, thở hỗn hển, gằn giọng nói từng chữ một: “Ghe gớm vậy. Năm nay... năm nay nhất định không gả cho ai được.”

“Bịch!” Không chút do dự, một cái gối đã đập thẳng vào gương mặt vừa mới thoa xong thuốc của gã.

“Nói lại lần nữa xem nào?” Tiết Tử Dạ khẽ vuốt lên cây ngân châm vừa rút ra, cười gằn một tiếng.

“Quác quác...” Tuyết Diêu đang đậu trên giá bị giạt mình, con mắt như hạt đậu đen khẽ chuyển động, kêu lên một tiếng như châm chọc.

“Đồ súc sinh lắm lông vô lương tâm!” Gã bị một đòn của nàng làm cho đầu váng mắt hoa, lại bị khí thế của Tiết Tử Dạ áp chế, không dám lập tức phản kích, chỉ lẩm bầm mắng con tuyết ưng: “Ngày mai ta sẽ vật trụ lông người

cho xem!”

“Quác quác.” Tuyết Diêu càng âm ỉ hơn, tựa như muốn cười nhạo gã, bay lên đậu xuống vai Tiết Tử Dạ.

“Tiểu thư, chuẩn bị xong rồi!” Lục Nhi ở bên ngoài nói, trên tay bưng một khay đầy những băng vải và dược vật, ngoài ra còn có bốn tỳ nữ khác hợp lực khiêng vào một cái thùng gỗ lớn, đặt giữa phòng, hơi nóng bốc lên nghi ngút.

“Ừm!” Tiết Tử Dạ gạt gạt tay xua con chim đang đậu trên vai đi. “Vậy thì chuẩn bị bắt đầu đi.”

A... lại bị đám nữ nhân này vây quanh soi mói rồi đây! Hoắc Triển Bạch thầm tự giễu.

Tám năm nay, ít nhất cũng có bốn năm gã được hưởng “đãi ngộ” này rồi.

Tiết Tử Dạ bước tới cạnh giường bệnh, lật tấm chăn lên, nhìn những tấm băng quấn ngang dọc khắp người gã, ánh mắt đã không còn vẻ cợt nhả này giờ: “A Hồng, người dẫn Kim Nhi, Lam Lam, Tiểu Tranh qua đây, nhìn thật kỹ vào đây... lần này phải hết sức cẩn thận, tổng cộng có mười ba vết thương nặng, hai mươi bảy vết thương nhẹ, bất cứ chỗ nào cũng không được lơ là.”

“Vâng!”

Đám tỳ nữ đồng thanh đáp lời.

Gã nhìn đám nữ nhân tay cầm đủ thứ khí cụ bước tới, không khỏi khẽ run run. Hoắc Triển Bạch gã đã quá quen với những chuyện này rồi... Hồng Tranh Kim Lam Lục, thị nữ của Tiết Tử Dạ người nào cũng thân hoài tuyệt kỹ, lúc trị liệu ngoại thương cho người ta thì động tác nhịp nhàng như một người có tám cánh tay vậy.

Một tay vừa rạch vết thương ra, mấy cánh tay khác đã lập tức khoét mủ, nối mạch máu, rửa sạch vết thương, băng lại, chỉ trong mấy cái chớp mắt, bệnh nhân còn chưa kịp mất máu thì vết thương đã được xử lý sạch sẽ rồi.

Nhưng... lần này gã bị thương nhiều chỗ quá. Dù kìa tám cánh tay, chỉ e cũng không kịp xoay sở mất.

Nghĩ tới đây, thần trí Hoắc Triển Bạch bắt đầu mơ mơ hồ hồ.

“Dược lực của Ma Phát tán bắt đầu công hiệu rồi.” Lam Lam đổ thuốc vào

miệng gã, cẩn thận quan sát phản ứng của đồng tử.

“Vậy thì... bắt đầu đi!”

Tay Tiết Tử Dạ kẹp một cây ngân châm nhọn hoắt, ánh mắt lạnh lùng trầm tĩnh tựa như một vị thần có quyền nghịch chuyển.

Một giấc mộng... một giấc mộng dài.

Đáng sợ nhất là, gã biết rõ, biết rất rõ mình đang nằm mộng, nhưng không thể nào tỉnh lại được.

Trong đêm đen thăm thẳm vô tận, có người đang cười đùa chạy nhảy. Đó là một nữ hài tử áo đỏ, vừa chạy vừa ngoảnh đầu lại phía sau, gương mặt nở một nụ cười làm hồn gã ngây ngất: “Ngốc à, đến bắt muội đi... bắt được muội sẽ gả cho huynh!”

Gã muốn chạy theo nàng, nhưng lại không thể cử động, thân thể tựa hồ như đóng băng.

Còn nàng thì chạy mỗi lúc một xa, mỗi lúc một xa dần... gã không còn cơ hội bắt được nữ hài tử nhí nhảnh như tinh linh đó nữa.

“Cầu xin huynh, hãy tha cho Trọng Hoa, tha cho bọn muội đi!” Trước khi gã lên đường đi xa, nữ tử đó đã khóc lóc cầu xin, gương mặt đầm lệ.

“Ta thật sự hy vọng rằng mình chưa bao giờ quen biết ngươi.” Thiếu phụ mặc áo xô gai, tay bông con, nghiêng răng nói từng chữ một: “Đời này của ta đã bị ngươi hủy hoại rồi!”

Mỗi một chữ buông ra khỏi miệng nàng, lồng ngực gã lại như bị găm thêm một mũi kiếm sắc nhọn nhuộm đầy máu tươi, làm cho gã đầy mình thương tích.

Thu Thủy... Thu Thủy... không phải vậy, không phải như vậy!

Gã muốn hét lên, nhưng lại không thể thốt nên lời.

Tại sao vẫn chưa tỉnh? Tại sao vẫn chưa tỉnh? Còn muốn giày vò ta đến bao giờ nữa?

“A, tiểu thư, người xem hấn làm sao kìa?” Lục Nhi để ý thấy hơi thở của người đang ngâm mình trong thùng thuốc trở nên gấp gáp, sắc mặt trắng nhợt, những hạt mồ hôi lạnh li ti tủa ra trên trán, cái cổ không ngừng lắc đi lắc lại, hai mắt nhắm nghiền, thân thể không ngừng run lên bần bật thì không khỏi giật mình kinh hãi.

“Có chuyện gì thế?” Tiểu Tranh cũng giật nảy mình, vội vàng thò tay vào trong thùng thuốc xem thử. Ấ là người đã phối chế ra thứ Bạch dược sinh cơ tán trong thùng này.

Tiết Tử Dạ chỉ khe khẽ lắc đầu, đặt bàn tay lên trán gã.

“Không sao đâu.” Nàng nói. “Chỉ tại hắn đang nằm mơ thôi.”

Chỉ đang nằm mơ... nếu giấc mơ có thể giết được người ta... Cái kẻ toàn thân đầy thương tích đang ngâm mình trong thùng thuốc ấy, cả người đang run lên nhè nhẹ, nét mặt như có vô số điều muốn nói, nhưng lại bị chặn hết nơi cổ họng, không thể thốt thành lời.

“Thu Thủy... Thu Thủy...” Gã nóng lòng muốn nói gì đó, nhưng rốt cuộc chỉ lẩm bẩm lặp đi lặp lại cái tên ấy.

Nàng khẽ thở dài một tiếng. Xem ra, vẫn là nữ nhân ấy làm cho gã đau khổ như vậy từ bấy lâu nay.

Thu Thủy Âm.

Từ lần cuối cùng nàng gặp nữ nhân ấy, đến giờ cũng đã tám năm rồi.

Tám năm trước, nàng chính thức kế thừa Dược Sư cốc, lập ra quy củ mới. Phát ra Hồi Thiên lệnh, mỗi năm chỉ chữa cho mười người.

Mùa đông năm đó, Hoắc Triển Bạch mặt mũi nhuộm đượm phong trần ôm Mạt Nhi cùng nữ nhân tuyệt sắc đó đến Dược Sư cốc bên bờ sông Mạc hà này, lấy ra một miếng Hồi Thiên lệnh cầu xin nàng chữa trị cho đứa trẻ chưa đầy tuổi ấy. Lúc ấy bản thân gã cũng bị thương rất nặng... không biết đã phải đánh bại bao nhiêu cường địch mới đoạt về được tấm miễn tử kim bài mà người trong giang hồ ai ai cũng muốn tranh đoạt ấy.

Nét mặt hai người đều hết sức lo lắng, cơ hồ chỉ hận không thể dùng tính mạng mình để đổi lấy tính mạng của hài tử. Nàng bắt mạch cho đứa trẻ chỉ còn thở thoi thóp ấy, vừa mới lắc đầu khó xử thì cả hai đã song song quỳ thụp xuống ngoài cửa.

Lúc ấy, nàng còn tưởng bọn họ là phụ mẫu của Mạt Nhi nữa.

Cả một tháng trời vắt vả suy tư, nàng vẫn không có cách nào trị được bệnh cho hài tử ấy, đành lấy Hồi Thiên lệnh trả lại cho hai người, nhưng cuối cùng cũng không từ chối được lời khẩn cầu chân thành của họ, đành miễn cưỡng viết một đơn thuốc. Sau đó, nam nhân trước mặt nàng đây liền bắt

đầu tám năm phiêu bạt và bôn ba khắp nơi.

Tám năm nay, hết lần này đến lần khác nàng thấy gã mang được liệu về, rồi tẩm thân đầy máu me đổ gục xuống dưới chân nàng.

Nàng vốn cho rằng gã sẽ bỏ cuộc giữa chừng... bởi vì thử hỏi có mấy người vì một đứa trẻ hoàn toàn không có quan hệ máu mủ với mình mà mang cả sinh mạng ra đánh cược, hết lần này đến lần khác đem mạng sống treo trên đầu lưỡi dao, đi thu thập về những thứ dược liệu cơ hồ không thể nào kiếm được như vậy.

Nhưng nàng đã sai.

Làm sao lại có một người như vậy chứ? Tiết Tử Dạ khẽ lắc đầu, đôi chút thần thờ, cảm thấy con người dưới tay mình vẫn không ngừng run lên dữ dội.

“Thu Thủy... không phải, không phải như vậy đâu!” Hoắc Triển Bạch nôn nóng phát ra những tiếng rên rỉ hỗn loạn.

Không phải như thế nào? Chuyện đã tám năm rồi, bên trong dù có điều gì khúc mắc chắc cũng phải nói cho rõ một hai rồi chứ? Một kẻ thông minh như vậy, tại sao lại tự đày đọa bản thân như thế? Tiết Tử Dạ khẽ lắc đầu, chợt thấy một hàng lệ ứa ra từ đôi mắt đang khép chặt của đối phương, trong lòng không khỏi thâm kinh ngạc. Kè này, kè này xưa nay vẫn luôn hững hờ thế sự như hăn, lúc tỉnh táo không bao giờ để lộ vẻ mặt này.

Nàng thở dài một tiếng, thầm nhủ: phải đánh thức hăn dậy thôi.

“Này Hoắc Triển Bạch ... dậy đi.” Tiết Tử Dạ đưa tay ấn lên huyệt Linh Đài của gã, gõ nhẹ theo một tiết tấu nhất định, đồng thời ghé miệng sát tai gã thì thầm gọi: “Tỉnh đi nào!”

Đối phương giật bắn người, “bõm”, hoa nước bắn lên tung tóe, bàn tay ướt đẫm nóng bừng bừng đột nhiên kéo chặt lấy nàng, tưởng chừng như muốn kéo cả nàng vào trong thùng nước.

“Làm trò gì vậy?” Nàng giật thót mình, đang định động thủ thì chợt nhận ra đối phương thậm chí vẫn chưa mở mắt, bất giác không khỏi ngáy người.

Người này vẫn còn đắm chìm trong dư âm của cơn ác mộng, không kịp mở mắt đã vô thức vươn tay ra chụp lấy thứ gã có thể chụp được... gã dụng lực rất mạnh, tựa như người chết đuối năm lấy mảnh vải cuối cùng vậy. Rốt

cuộc Tiết Tử Dạ không phát công, để mặc cho Hoắc Triển Bạch nắm chặt lấy tay mình, cảm nhận hơi thở gã từ từ bình ổn trở lại, dường như cơn ác mộng dài kia cuối cùng cũng đã qua đi.

Có người đang gọi gã... ở nơi tận cùng của bóng đêm, có người đang gọi gã, yên tĩnh mà dịu dàng.

“U...” Hoắc Triển Bạch thở hắt ra một tiếng, trước mắt từ từ rõ dần. Trong màn hơi nước nghi ngút, một gương mặt ẩn ẩn hiện hiện, một đôi mắt sáng long lanh đang mở to nhìn gã. Một nữ tử mỹ lệ phi thường... hình như có chút quen mặt?

“A?” Gã bừng tỉnh, buột miệng thốt lên: “Sao lại là người?”

Nhận ra mình đang nắm tay nữ nhân hung dữ kia, gã giật mình, vội vàng hất đi, như sợ đối phương sẽ động thủ đánh người, gà còn định lập tức vịn thành thùng nước nhảy ra ngoài, nhưng rồi đột nhiên ngớ người ra...

Hai tay, sao lại có thể cử động được rồi?

“Khoác cái áo vào cho ta rồi mới ra.” Gã ngơ ngẩn, hai tay chống vào thành thùng gỗ, đến khi một bó vải đập bộp vào mặt mới nghe thấy Tiết Tử Dạ lạnh lùng nói: “Đây đều là nữ nhân cả.”

Lục Nhi đỏ mặt, ngoảnh đầu đi cười khúc khích.

“Nha đầu chết toi, cười cái gì?” Tiết Tử Dạ phì một tiếng, quay người lại gõ vào trán ả một cái. “Rảnh rồi ở đây mà cười nữa à, còn không mau sang Thu Chi uyển xem bệnh nhân bên ấy thế nào! Cẩn thận không ta đánh gãy chân ra đấy!”

Lục Nhi run như cây sậy, vội vàng thu dọn rương thuốc chạy biến ra ngoài như một làn khói.

Nàng mắng dứt lời liền quay đầu lại, đã thấy Hoắc Triển Bạch khoác xong áo bước ra ngoài, nằm lại trên giường. Dù sao thì gã cũng đã bị thương nặng như thế, cử động mạnh một chút động tới vết thương, không khỏi đau đến nghiến răng.

“Để ta xem nào!” Tiết Tử Dạ mặt mày vô cảm ngồi xuống mép giường, vạch áo gã ra.

Trị liệu thành công. Những vết thương được đắp thuốc đã bắt đầu dần lên thịt mới hồng hồng, ở mấy chỗ vết thương lớn mới được khâu lại đã không

còn thấy máu rỉ ra nữa. Nàng lấy một ngón tay ấn nhẹ lên từng chỗ một, kiểm tra từng gang từng tấc xem có chỗ nào vẫn còn máu bầm chưa tan hay không. Lần này thương thế của Hoắc Triển Bạch không phải tầm thường, không thể tùy ý bỏ qua như những lần trước được.

“À...!” Hoắc Triển Bạch không nén nổi tiếng thở dài.

Tiết Tử Dạ lườm gã một cái hỏi: “Lại gì nữa hả?”

“Vừa sờ mó lại vừa soi mói thế này, nếu ta là nữ nhân, người mà không chịu trách nhiệm thì chắc ta chết mất.” Hoắc Triển Bạch trở lại vẻ cợt nhả thường ngày, mặt trở ra như trước.

“Sao thế hả, chẳng nào thì ta cũng nợ mấy chục vạn tiền chữa bệnh, hay là lấy thân ra gán nợ nhi? Nữ nhân vừa hung hãn vừa háms tiền như người, ngoài ta ra chắc cũng chẳng còn ai dám lấy đâu.”

Tiết Tử Dạ mặt không đổi sắc, lạnh lùng đáp trả: “Ta không nghĩ là người đáng tiền vậy đâu.”

“...”

Hoắc Triển Bạch cứng họng không nói được gì.

“Được rồi.”

Kiểm tra lại xong, nàng liền đắp chăn lên cho gã, điềm đạm dặn dò: “Vết thương ở ngực cần châm cứu thêm lần nữa, chỗ khác thì không còn gì đáng ngại. Đợi một lát ta sẽ kê cho người mấy thứ thuốc bổ huyết dưỡng khí, người uống chừng một hai tháng thì khỏe lại thôi.”

“Một hai tháng?” Hoắc Triển Bạch biến sắc, ngồi bật dậy. “Thế thì không kịp mất!”

Tiết Tử Dạ ngạc nhiên quay đầu nhìn gã.

“Sức khỏe Mạt Nhi mỗi ngày mỗi kém đi, gần một tháng nay chỉ toàn dùng nhân sâm cầm hơi, nó không thể đợi thêm được nữa đâu!” Gã lẩm bẩm nói, rồi chợt ngẩng đầu lên nhìn nàng chăm chú: “Ta đã tìm được Long huyết châu rồi... giờ thì cả năm vị thuốc đã đủ cả, chắc có thể luyện ra đơn được rồi chứ?”

“À!” Tiết Tử Dạ giật mình, nhất thời bối rối không biết trả lời thế nào.

“Ừm, phải, phải... đủ cả rồi.”

Không ngờ hẳn tìm được đủ cả rồi!

Thất diệp minh chi dưới đáy Thánh hồ của Bái Nguyệt giáo. Thanh Loan hoa ở Bạch Vân cung trên Bích Thành sơn nơi Đông Hải. Long thiết (lưỡi rồng) ở tuyệt bích Châu sơn vùng Động Đình. Tuyết anh tử ở Mộ Sĩ Tháp Cách, và cả Vạn niên long huyết xích hàn châu ở Kỳ Liên sơn này nữa... bất kỳ thứ nào cũng là thiên hạ chí bảo kinh thế hãi tục mà người trong võ lâm đều điên cuồng tranh đoạt.

Vậy mà kẻ này, đã đi khắp thiên hạ trong tám năm ròng, lấy về từng thứ một cho nàng chế thuốc.

Rốt cuộc là sức mạnh gì đã khiến gã bất chấp tất cả đi liều mạng tranh đoạt như vậy?

“Vậy thì cô nương có thể mau chóng chế luyện thuốc cho ta được không?”

Gã lại gượng sức ngồi lên, nghiêm cẩn hành lễ, vái nàng một vái, gương mặt anh tuấn không còn chút cợt nhả đùa bỡn nào nữa.

“Ta đã hứa với Thu Thủy rằng trong một tháng sẽ mang được thuốc trở về Lâm An.”

“Điều này..” Tiết Tử Dạ mân mê viên Long huyết châu trong tay áo mà không biết nên nói với gã thế nào.

“Kỳ thực, ta luôn muốn nói với người chuyện này, bệnh của Mạt Nhi... ta...”

“Cầu xin cô nương đấy!” Gã dường như sợ nàng sẽ nói ra điều gì không hay, lập tức ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào mắt nàng, xuống giọng van nài: “Cầu xin cô nương... nếu cả cô cũng không cứu nổi Mạt Nhi, thì nó đến chết mất. Tám năm rồi, sắp thành công đến nơi rồi mà!”

Tiết Tử Dạ nắm chặt hạt Long huyết châu trong lòng bàn tay, từ trong lồng ngực dội lên một tiếng thở dài.

Tựa như đã nhận thua, nàng ngồi trước y án, cầm bút lên bắt đầu kê đơn. Hoắc Triển Bạch ở bên cạnh thấy vậy liền gượng cười nói: “Đợi trị xong bệnh cho Mạt Nhi, nhất định ta sẽ từ từ trả nợ cho cô... cô nương không đến Trung Nguyên nên không biết đến Đỉnh Kiếm các Thất công tử, chẳng những con người anh tuấn, kiếm pháp cao cường, mà còn nức tiếng là biết giữ chữ tín nữa đó.”

Nàng cảm cúi kê đơn, hai hàng lông mày khẽ cau lại, chẳng hiểu là có nghe

thấy gã nói gì không nữa.

“Có điều này, tuy rằng vừa hung dữ lại vừa háms tiền, song y thuật của Tiết cô nương đúng là rất giỏi...” Hoắc Triển Bạch bắt đầu tán tụng.

Tiết Tử Dạ gác bút, nghĩ ngợi gì đó, rồi lại vò nát tờ giấy ném đi, viết một tờ mới.

“Ta biết cô nương đòi nhiều tiền chữa bệnh là để nuôi sống những người trong cốc, toàn là những đứa trẻ bị phụ mẫu bỏ rơi hay là cô nhi đúng không?” Gã tiếp tục thao thao lải nhải. “Ta cũng biết tuy rằng cô nương thu của đám võ lâm hào môn mỗi lần mười vạn, song bình thường lại rất hay tặng thuốc trị bệnh cho bách tính ở các thôn làng xung quanh đây... Tiết cô nương tuy rằng có hung dữ thật, song kỳ thực...”

Nàng chột dừg bút, ngược mắt lên nhìn nam nhân đang lải nhải trước mặt mình, ánh mắt có vẻ hơi ngạc nhiên.

Làm sao mà gã... biết được những chuyện này?

“Người cứ đượng thương cho khỏe đi đã.” Sau cùng, nàng chỉ khẽ ấn đầu vai gã xuống. “Ta sẽ nghĩ cách.”

Hoắc Triển Bạch thở phào nhẹ nhõm, rồi mệt mỏi nằm xuống tẩm nệm.

Dù sao thì gã cũng đã thọ thương quá nặng, lúc này nội tâm được thư thái, thân thể liền cảm thấy không còn gặng gượng được nữa luôn. Gã nằm xuống giường, cảm giác như tứ chi bách cốt đều đau đến rã rời, nhưng vẫn gặng sức rặn ra một nụ cười phờ phạc: “À... ta còn biết, Tiết cô nương hay soi mói bề ngoài của bệnh nhân như vậy, nhất định là vì tình lang của cô cũng rất... a!”

Một mũi ngân châm bay tới găm vào Hôn Thụy huyết của gã, đuôi châm còn khẽ rung rung.

“Cho dù là nói tốt...” Tiết Tử Dạ sầm mặt lạnh lùng nói: “Nhưng nói dài nói dai cũng thành ra nói đại.”

Hoắc Triển Bạch cứng mồm cứng lưỡi lại, trở mắt lên nhìn nàng, hai môi mấp má tựa như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng mí mắt cũng không kháng cự lại được cơn buồn ngủ, từ từ sụp xuống.

"Hà..." Tiết Tử Dạ nhìn người bị thương đã say ngủ, lần đầu tiên thở dài thành tiếng, cúi người xuống đắp lại chăn cho gã, rồi lẩm bầm một mình:

"Tám năm rồi, cứ liều mạng như vậy... nhưng... có đáng không?"

Tám năm trước khi hai người ôm hài tử Mạt Nhi đến Dược Sư cốc, nàng đã nhận ra: nữ nhân kia, thực rất hận gã.

Có đáng không? Lúc nào nàng cũng muốn hỏi gã câu này, nhưng lần nào cũng bị gã cố làm ra vẻ vô lại giễu cợt rồi lảng đi chuyện khác, không thể nào mở miệng ra hỏi được. Con người này thông minh như vậy, có lẽ ngay từ đầu hẳn đã tự hiểu rõ chuyện này rồi.

Rời khỏi Đông Chi quán, đồng hồ cát cũng đã chỉ đến quá canh tư.

Bọn Lục Nhi bị nàng đuổi qua Thu Chi uyển, những nha đầu khác thì đã ngủ hết cả, nàng cũng không đánh thức ai dậy, chỉ một mình xách ngọn phong đăng, chậm chậm bước đi dọc theo dòng suối lạnh giá.

Mạc hà ở cực Bắc, quanh năm giá lạnh, nhưng ở trong Dược Sư cốc lại có suối nước nóng phun trào, vì vậy mà vị tổ sư của Dược Sư cốc đã chọn nơi này ẩn cư, đồng thời dựa theo khí hậu khác nhau giữa từng khu vực mà lần lượt chia ra làm bốn khu Xuân, Hạ, Thu, Đông, trồng đủ thứ thảo dược trân kỳ quý hiếm. Vậy nên Đông Chi quán ở gần cốc khẩu này vẫn tương đối lạnh, bình thường rất ít khi Tiết Tử Dạ đi ra đến đây.

Ngọn gió lạnh từ Mạc hà thổi tới làm nàng khẽ run lên một chặp.

Vầng trăng lảnh lảnh treo lửng lơ trên đầu, phản chiếu tuyết trắng phủ đầy trong cốc, loáng thoáng đâu đây có mùi thơm thoang thoảng của hoa mai trắng.

Trong đầu trống rỗng, nàng cứ đi dọc theo bờ suối đến bên Tịnh Thủy hồ. Hồ này vốn do suối nước nóng và suối nước lạnh giao nhau mà thành, vậy nên một nửa hơi nước nghi ngút bốc lên, một nửa lại đóng băng một lớp rờ dầy.

Nỗi nhớ không thể nào dồn nén được ấy lại dậy lên như núi đổ sông dời, nàng không kiềm chế được nữa, ngọn đèn giơ cao, hai chân rảo bước chạy trên mặt hồ đóng băng, Ra đến giữa hồ, Tiết Tử Dạ đặt ngọn đèn xuống bên cạnh run rẩy cúi sát người, dăm đôi mắt nhìn xuống bên dưới. Người ấy đang say ngủ bên dưới lớp băng kia, lặng lẽ mà xanh xao, cả mười năm nay cũng không hề thay đổi.

Tuyết Hoài... Tuyết Hoài... chàng có biết không? Hôm nay có người nhắc

đến chàng đó.

Hắn nói nhất định là chàng rất anh tuấn.

Nếu chàng còn sống đến giờ, nhất định sẽ anh tuấn hơn tất cả nam tử trên đời này đúng không?

Chỉ tiếc là chàng cứ mãi, cứ mãi ngủ say dưới lớp băng này, dù thiếp có gọi thế nào chàng cũng không chịu trả lời. Tử Dạ học được nhiều y thuật như vậy, cứu sống không biết bao nhiêu người, vậy mà sao không thể gọi chàng tỉnh dậy?

Nàng cứ lẩm nhẩm nói chuyện với người bị đóng băng bên dưới mặt hồ, nước mắt cuối cùng không kìm được nữa đã tuôn rơi trên gương mặt diêm lệ.

Tuy sư phụ đã dùng thuốc chữa trị và xoa dịu một phần nỗi đau ấy, cùng với thời gian mười mấy năm, những ký ức quá thê thảm cũng dần dần nhạt nhòa đi phần nào, song cảm giác tuyệt vọng trong cái đêm Ma Già tộc bị tàn sát toàn bộ đó, Tuyết Hoài và nàng bị bức phải nhảy xuống sông băng hòng tìm đường sống sót thì vẫn còn hằn sâu trong tâm trí nàng.

Nước Mạc hà giữa tháng Mười hai lạnh đến nỗi thừa sức lấy mạng người ta.

Đám người cuồng sát kia truy đuổi phía sau, trên mặt đeo những tấm mặt nạ gớm ghiếc, tay cầm kiếm sắc máu chảy ròng ròng. Tuyết Hoài dắt tay nàng hoảng loạn chạy bừa trên mặt Mạc hà đã đóng thành băng, đột nhiên dưới chân phát ra tiếng "rắc rắc", mặt băng vỡ tan, một cái rãnh sâu đen ngòm nuốt chửng cả hai người vào đó! Trong khoảng khắc sinh tử ấy, chàng đã ôm chặt nàng vào lòng thả mình trượt xuống theo dòng băng vỡ.

Trái tim chàng là chút ấm áp duy nhất giữa dòng nước lạnh thấu xương thấu cốt.

Đã mười năm kể từ khi sư phụ cứu nàng lên khỏi Mạc hà, nhưng cái lạnh đã xâm nhập vào cốt tủy ấy thì thoảng vẫn túa ra làm khổ nàng. Mỗi đêm tuyết rơi nàng thường hay giật mình tỉnh giấc, sau đó đẩy cửa lao ra ngoài như điên như dại, chân trần không ngừng chạy trên mặt tuyết, trong lòng chỉ tâm tâm niệm niệm muốn chạy về thôn trại hoang tàn của bộ tộc Ma Già, chạy đi tìm lại cảm giác ấm áp đã đánh rơi ở đó từ thuở nào.

Thế nhưng sau cái đêm đầy máu tanh ấy, không còn gì tồn tại nữa, kể cả Tuyết Hoài của nàng.

Người trong băng vẫn nằm yên lặng lẽ, gương mặt vẫn như năm nào.

Thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi ấy khom người, hai tay ôm hờ trước ngực, nằm yên bình dưới làn nước đóng băng, lặng yên say ngủ.

Tuyết Hoài... Tuyết Hoài... đến bao giờ chàng mới tỉnh lại đây?

Chàng còn không mau tỉnh lại, thiếp sẽ già mất đó...

Cách đó không xa là Hạ Chi viên.

Nha đầu trực đêm vén tấm màn lên, nhìn nữ tử đang phục người giữa hồ dưới ánh trăng, thở dài nã nê nói với đồng bạn phía sau: "Tiểu Tinh, tỷ xem... cốc chủ người lại nói chuyện với người dưới lớp băng kia rồi."

Bọn thị đều là cô nhi hoặc những đứa trẻ mắc bệnh khó chữa, hoặc vì gia cảnh quá bần hàn mà bị cha mẹ bỏ rơi ở những thôn trang xung quanh đây, được tiểu thư dắt về Dược Sư cốc. Từ khi bọn thị đến đây, người ở dưới băng ấy đã nằm đó rồi. Đình má má nói, đó là người đã cùng tiểu thư trôi theo dòng Mạc hà tới Dược Sư cốc này từ mười hai về trước.

Lúc ấy, cốc chủ đời trước của Dược Sư cốc là Liêu Thanh Nhiệm chỉ cứu được thiếu nữ vẫn còn một chút hơi ấm, còn thiếu niên kia thì đã bị đông cứng cả người. Đã mười mấy năm rồi, nhưng tân cốc chủ Tiết Tử Dạ cứ ôm một hy vọng rằng chỉ cần y thuật của nàng tinh tấn thêm một chút nữa thì sẽ cứu tỉnh được người ở trong băng ấy.

"Người đó, thực ra rất là anh tuấn." Tiểu Tinh lẳng lẳng nhìn cái bóng trên băng đằng xa, thần thờ ngơ ngẩn.

Nhưng đồng bạn không chú ý nghe ả nói gì, mà ngoảnh mặt nhìn về phía bờ Tây Tịnh Thủy hồ, bất chợt kinh ngạc kêu lên: "Xem kìa, có chuyện gì mà... Thu Chi uyển... Thu Chi uyển đột nhiên náo loạn hết cả lên thế kia? Mau đi gọi Sương Hồng tỷ tỷ đi!"

Trong Thu Chi uyển, đồ đạc quăng vút bừa bãi, khắp nơi chỗ nào cũng có dấu vết đánh nhau.

Đã chém ra sáu bảy kiếm rồi mà vẫn không chạm được đến chéo áo đối

phương, nhất thời Lục Nhi cũng không biết làm sao cho phải, ả nâng kiếm lên thở hổn hển: kẻ này... kẻ này rốt cuộc có phải đã bị thương nặng hay không vậy? Tại sao... vừa tinh lại động tác đã nhanh nhẹn nhường ấy?

Chẳng thấy thân hình y nhích động chút nào, nhưng chỉ thoắt một cái, đối phương đã dịch chuyển sang một góc nhà khác, ngân đao kề vào cổ họng Tiểu Tranh: “Gọi nữ nhân kia lại đây cho ta, bằng không ta lấy mạng ả?”

Lục Nhi giậm chân, nộ hỏa dâng lên ngùn ngụt.

Sớm đã bảo với tiểu thư là đừng cứu con rắn độc bị đông cứng này rồi mà, giờ thì hay rồi, vừa mở mắt ra là hãn đã trở mặt cắn ngay người ta một phát!

“Người còn lương tâm không vậy?” Lục Nhi giậm mạnh chân một cái, giận dữ chửi bới: “Đồ lang sói!”

“Ta bảo người đi gọi nữ nhân đó lại đây cơ mà!” Đối phương không hề đổi sắc, ngân đao khẽ xoay một cái, vạch trên cổ Tiểu Tranh một đường máu dài. Tiểu Tranh không biết đó chỉ là một đường đao nông choẹt lướt qua cổ, nên lập tức rú lên một tiếng kinh hãi rồi ngoẹo đầu hôn mê bất tỉnh.

“Cốc chủ còn ở đó không?” Không biết phải làm sao, Lục Nhi đành quay sang hỏi nha đầu đứng bên cạnh, mắt nháy nháy ra hiệu cho ả. “Chắc là còn ở Đông Chi quán đấy! Mau đi bảo cốc chủ dẫn thêm mấy người nữa đến đây!”

Tốt nhất là dẫn theo tên quý đòi nợ Hoắc Triển Bạch kia... trong Dược Sư cốc này, chắc cũng chỉ có gã mới đối phó nổi con độc xà này mà thôi.

Ý tứ rành rành như vậy mà nha đầu kia vẫn không hiểu, vừa đẩy cửa ra, đã thình lình kêu toáng lên: “Cốc chủ ở kia kìa!”

Tất cả đều giật mình, quay đầu nhìn ra cửa... tuyết đã ngừng rơi, trăng bên ngoài rất sáng, mặt hồ bốc lên một màn sương trắng mờ mờ, tựa như một tấm gương sáng lạ kỳ. Trên băng, một nữ tử áo tím đang khom người, lặng lẽ nhìn xuống mặt hồ bên dưới. Bên cạnh nàng đã có thêm một nữ tử áo đỏ, chính là Sương Hồng ở Hạ Chi viên bị kinh động mà chạy tới, hình như ả ta đang bầm cáo gì đó với nữ tử áo tím kia vậy.

Nàng ngẩng đầu lên, chậm chậm đưa mắt nhìn về phía ấy.

Tuy cách xa là thế, nhưng khi trong tích tắc mà ánh mắt nàng lướt qua đó,

bàn tay cầm dao của Đồng lại khẽ run lên một chút.

Đồng nấp trong bóng tối, gương mặt trắng nhợt không chút cảm xúc, nhưng trong nội tâm thì đã chấn động dữ dội. Sao lại như vậy... đây là chuyện gì? Khoảng cách xa như vậy, cả gương mặt nhìn còn không rõ, vậy mà chỉ thoáng liếc qua một cái, ta đã thấy thế này rồi sao? Lẽ nào...

Lẽ nào nữ đại phu này cũng luyện Đồng thuật?

Cảm giác đau đớn trong đầu đột nhiên lại dấy lên dữ dội.

...Có thể là do tinh thần suy kiệt sau khi sử dụng Đồng thuật một cách quá độ, dẫn đến bệnh đau đầu kinh niên của hãn lại tái phát.

Nữ tử áo tím trên băng chậm chậm đứng lên, thanh âm bình tĩnh nhẹ nhàng: “Qua đi, ta đang ở đây.”

Hãn lại thình lình bị chấn động thêm lần nữa... Giọng nói này! Lúc ngay trước khi hôn mê nghe được lời mờ láng máng, hãn đã có chút kinh hãi, lúc này lại vang lên trong trẻo giữa đêm khuya càng làm cho hãn thấy lòng mình như đang dâng lên một cảm giác lạnh lẽo cô liêu, trong nháy mắt, cơn đau đầu đã tan đi, vô số thứ cứ rập rờn muốn trào lên trong tâm thức. Đây là... đây là gì vậy? Lẽ nào nữ đại phu này... còn biết cả Hoặc âm (thứ thanh âm mê hoặc lòng người)?

Gã nghiêng chặt răng, cố sức ngăn tiếng nói đã ra đến cổ họng.

Một tên sát thủ như hãn, từ mười mấy tuổi đã bắt đầu vào sinh ra tử, bất cứ lúc nào cũng đều sẵn sàng tuốt kiếm liều mạng với người ta, chưa từng có một giây một khắc nào lơ lửng. Vậy mà không hiểu vì sao, lần này trong sâu thẳm nội tâm hãn lại dâng lên một nguyện vọng mãnh liệt, làm hãn đi ngược lại với quy tắc thường ngày mà nảy ra ham muốn nhìn rõ gương mặt nữ đại phu kia.

Hãn kéo Tiểu Tranh ra cửa, từng bước từng bước một đi ra giữa hồ, bàn chân giẫm lên mặt băng rắn chắc.

Tiết Tử Dạ nhìn đối phương đi tới, đột nhiên ngẩn ngơ một thoáng. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn rõ tướng mạo của hãn. Quả nhiên... đôi mắt thấp thoáng sắc lam nhàn nhạt trong màu đen thuần khiết ấy, rõ ràng là...

“Đưa Long huyết châu ra đây.” Hãn kéo Tiểu Tranh lúc này đã mất đi tri giác tới trước mặt nàng, nghiêng răng nói. “Bằng không, ả...”

Lời nói của hắn chợt bị đông cứng lại trong khoảng khắc ánh mắt hai người chạm nhau.

Trong sát na ấy, cánh tay hắn lại run lên dữ dội, Đồng ngậy người nhìn nữ tử đứng trước mặt mình, không tài nào dịch chuyển ánh mắt đi nơi khác. Đôi mắt nàng... đôi mắt nàng dường như ở đâu đó,,

Cơn đau trong não bộ lại khuếch tán thêm lần nữa, trong chớp mắt, bóng đêm đã phủ trùm lên tư duy của hắn.

Đồng nghe thấy nữ tử đang đứng dưới vầng trăng lạnh lẽo kia điềm điềm lên tiếng giọng nói hồ hững nhạt nhòa, không bi không hi: “Bệnh nhân thì không nên chạy lung tung.”

Sao mà... sao mà giọng nói ấy lại quen thuộc đến thế? Ta đã... đã nghe ở đâu rồi nhỉ?

Thân hình gã hơi lão đảo, cảnh tượng trước mắt bắt đầu trở nên mơ hồ nhòa nhạt.

Mọi vật trước mắt đều lắc lư chao đảo, nhưng cuối cùng ánh mắt hắn cũng dịch được ra khỏi đôi mắt nàng, rồi lại không ngừng lay động, sau cùng mới dừng lại trên mặt băng, rồi chờ ra ở đó... Đồng khẽ kêu lên một tiếng khe khẽ. Đó... là gì vậy?

Một gương mặt nhợt nhạt đập dềnh hiệ ra, bên trên cách một lớp băng màu lam u ám.

Đây, đây là... tại sao y lại ở đây? Là ai... là ai đã phong kín y tại chốn này? Đồng kinh hãi nhìn gương mặt dưới băng, thân hình từ từ run rẩy nhẹ nhàng, rồi đột nhiên toàn thân không còn chống đỡ được nữa, ngân đao rơi “cách” xuống mặt băng, hai tay hắn ôm chặt lấy đầu, rú lên những tiếng thê lương đau đớn.

“Cốc chủ... cốc chủ!” Mấy ả thị tỳ đứng đằng xa kinh hoàng chạy tới.

Vừa rồi bọn ả chỉ trông thấy kẻ kia kéo Tiểu Tranh đi ra đứng đối diện với cốc chủ, sau đó chưa nói được mấy câu toàn thân hắn đã bắt đầu run lẩy bẩy, cuối cùng tự dưng rống lên một tiếng rồi bổ nhào xuống, hai tay ôm đầu lăn đi lăn lại trên mặt băng, cứ như trong đầu có thanh đao đang khuấy động vậy.

Tất cả bọn ả đều nhìn Tiết Tử Dạ với ánh mắt ngưỡng mộ: chắc là cốc chủ

đã dùng thứ bí pháp gì, nên mới chỉ trong nháy mắt đã chế phục được con độc xà đó rồi. Nhưng lúc này sắc mặt Tiết Tử Dạ cũng trở nên nhợt nhạt, toàn thân khẽ run lên nhè nhè.

Không sai... lần này thì nhìn thật rõ rồi.

Đôi mắt kẻ này thật kỳ dị, một màu đen thuần khiết cùng sắc lam nhàn nhạt, ẩn chứa một linh lực mạnh mẽ... rõ ràng là đặc trưng của Ma Già tộc đã bị diệt tuyệt từ lâu.

Sao lại phải cứu hắn làm gì?

Khi khiêng hắn trở về cứu trị, tất cả đám tỳ nữ đều có chút không cam tâm tình nguyện. Nhưng ý cố chủ thì không ai dám không tuân. Bệnh của kẻ này xem ra quả thực rất cổ quái, không giống bất kỳ người nào đến Dược Sư cốc cầu y xưa nay. Cốc chủ ra lệnh cho bọn ả đặt hắn lên giường, rồi đưa tay bắt mạch, chau mày một lúc thật lâu, không nói năng gì.

“Các người ra hết đi.” Tiết Tử Dạ nhìn kẻ đang đau đớn ôm đầu rên rỉ trên giường bệnh, dặn dò ả tỳ nữ bên cạnh: “Đúng rồi, nhớ kỹ, không được cho Hoắc Triển Bạch ở Đông Chi quán biết chuyện này đâu đấy.”

“Nhưng...” Lục Nhi quả thực không yên tâm để tiểu thư một mình ở lại bên cạnh tên độc xà này.

“Không phải lo.” Tiết Tử Dạ điềm đạm nói.

“Các người đi trước đi để ta trị bệnh cho hắn.”

“Vâng.”

Sương Hồng biết tính tình cốc chủ, vội vàng kéo Lục Nhi một cái, rồi liếc mắt với ả, cùng song song lùi xuống. Đợi đám tỳ nữ đi hết, Tiết Tử Dạ mới đứng dậy, “soạt” một tiếng, buồng tấm màn xung quanh xuống.

Căn phòng đột nhiên trở nên tối om, ánh trăng ánh tuyết bên ngoài đều bị ngăn lại sau những tấm màn dày.

Đúng vào khoảnh khắc bóng tối bao trùm lên đó, kẻ kia cũng ngừng rên rỉ.

Tiết Tử Dạ ngậy người, khóe miệng nở một nụ cười chua chát: sợ ánh sáng ả?

Thương tích trên người kẻ này thực ra còn nặng hơn Hoắc Triển Bạch, nhưng lại luôn ngoan cố chống đối, chẳng hề có ý phối hợp trị liệu. Nàng

vốn có thể quăng cái tên bệnh nhân vừa không có Hồi Thiên lệnh lại vừa không biết nghe lời này ra ngoài cửa cốc ngoài kia cho chết, nhưng ánh mắt của hắn lại làm nàng dao động... Ma Già tộc vốn chỉ có vên vện hơn hai trăm người, trong trận đồ sát mười hai năm trước bộ tộc này đã bị tuyệt diệt, chính Tiết Tử Dạ nàng đã tẩm liệm di thể cho họ...

Giờ sao vẫn còn người sống? Kẻ này rốt cuộc là ai? Tại sao lại sống sót được?

Hơn nữa, cặp mắt của hắn tuy rõ ràng là kết thừa đặc trưng của Ma Già tộc, nhưng lại thấp thoáng có gì đó không giống... Ánh mắt hắn có sức mạnh như phù chú của ma quỷ, khiến người nào chỉ cần liếc nhìn qua một cái là đã không thể nào rời mắt ra chỗ khác nổi.

Tất cả mọi chuyện trong quá khứ lẽ ra đã trôi đi thật xa rồi, ngoài người đang bị đóng băng dưới hồ kia ra thì không còn một chút dấu vết nào khác. Giờ đây thoạt nhìn thấy đôi mắt ấy, dường như quá khứ lại dồn dập quay về... vẫn còn người sống sót! Nói một cách khác, tức là có hy vọng biết được chân tướng sự việc đêm kinh hoàng của mười hai năm về trước đó, biết được rốt cuộc là bàn tay của kẻ nào đã tàn nhẫn đẩy bộ tộc của nàng xuống vực thăm chết chóc!

Vì vậy, nàng phải cứu sống hắn, nhân chứng duy nhất của đêm hôm ấy!

Tiết Tử Dạ đưa tay lần sờ gáy đối phương, song chỉ trong nháy mắt đã bị hất văng ra.

Trong bóng tối, hắn thành linh bật dậy, mắt vẫn chưa mở ra mà động tác đã nhanh như ma mị, trong thoáng chốc đã bức nàng vào góc tường, ngoặt tay chặt vào cổ họng nàng, miệng thở khò khè hỗn hển.

Nhưng cuối cùng Đồng cũng không chống lại được cơn đau như cắt trong não, hắn chỉ duy trì được phản kích trong phút chốc, rồi sau đó lại run lên một chập, quỳ gục xuống.

Tiết Tử Dạ không khỏi thầm kinh hãi, cho dù rơi vào hoàn cảnh như vậy, hắn vẫn còn khả năng phản kích mãnh liệt một cách vô thức như vậy sao? Con người này... có phải là đã trải qua một quá trình huấn luyện cực kỳ tàn khốc nên mới luyện thành thói quen cho dù thần trí đã mê loạn cũng phải giết hết những người muốn lại gần mình như thế?

“Cút... cút đi cho ta... a... a... a...” Hấn lăn lộn trên giường, miệng không ngừng gầm gừ, hai tay ôm chặt lấy đầu, đột nhiên húc mạnh trán vào vách tường trước mặt. “Ta muốn ra ngoài! Thả ta ra.”

Tiết Tử Dạ chột ngẩn người ra, trong đầu như thoáng ẩn hiện một hình ảnh gì đó.

Trong bóng tối, tiếng thở hỗn hển vang lên trong óc nàng, gần gũi như vậy mà lại xa xôi lắm, hết đợt này rồi lại đợt khác dội vào đầu nàng... Thả ta ra! Thả ta ra!

Đột nhiên Tiết Tử Dạ cúi đầu xuống nét mặt dường như chút khổ sở, cảm giác như hai bên thái dương của mình đang giật giật...

Lẽ nào... là nó?

Đúng là nó?

Bên ngoài kia tuyết vẫn đang rơi.

Tiết Tử Dạ ngồi trong bóng tối, nghiêng đầu lắng nghe tiếng hoa tuyết lạo xạo rơi xuống đất, cảm thấy người dưới tay mình vẫn đang khẽ run rẩy. Trải qua một ngày trời, giọng y đã trở nên khan khan, sức phản kháng cũng dần dần yếu đi.

Nàng đứng dậy, đốt một lò Đề Hồ hương (cổ ngữ, chỉ tinh chất của sữa bò. Trong Phật giáo chỉ Phật pháp tối cao. Ở đây có thể là tên một loại hương liệu), làn hương khí làm thanh tâm tĩnh trí nhẹ nhàng lan tỏa khắp gian phòng tối đen, vỗ về an ủi con người đang điên cuồng bất an kia.

Một hồi lâu sau, đến tận khi trời sáng, cuối cùng hấn cũng tỉnh lại.

Lần này Đồng không có hành động gì quá khích nữa, không biết có phải hấn cảm thấy là làm gì cũng vô dụng hay là vì thân thể đã hư nhược quá mức, chỉ thấy hấn nằm lạng lẽ trên giường, đôi mắt he hé mở ra nhìn lên trần nhà tối đen như mực.

“Tại sao không giết ta?” Hồi lâu sau, Đồng mới cất tiếng hỏi.

Tiết Tử Dạ khẽ mỉm cười: “Đại phu không giết người.”

“Ta không có Hồi Thiên lệnh.” Hấn hoang mang nói tiếp, rồi trầm mặc giây lát, mới tiếp tục mở miệng: “Ta biết ngươi là thần y của Dược Sư cốc.”

“Ừm.” Nàng gật gật đầu. “Ta cũng biết ngươi là sát thủ của Đại Quang Minh cung.”

Nàng với tay vào bóng tối cầm lên một tấm mặt nạ bạch ngọc, đeo lên mặt mình – vật này là do nàng phái người ra rừng linh sam ngoài cốc tìm kiếm mang về. Trong khu rừng đó, tuyết lớn chôn vùi mười hai thi thể. Qua lời kể của Hoắc Triển Bạch, nàng đã biết đây là Thập Nhị Ngân Dực sát thủ của Đại Quang Minh cung trên Côn Luân sơn

Còn kẻ thống lĩnh đám tinh anh của Quang Minh giới này chính là Ma giáo đệ nhất sát thủ, Đồng – Tên quý Tu La khát máu có thuật ám sát thiên hạ vô song trong truyền thuyết mà võ lâm Trung Nguyên hết thảy đều kinh sợ.

Trong bóng tối, nàng đeo mặt nạ bạch ngọc của hắn lên. Đúng vào khoảng khắc ấy, hắn chợt nghiêng đầu liếc nhìn, đột nhiên lại ngồi bật dậy, vươn tay ra nhanh như chớp, chụp lấy mặt nạ trước khi nàng kịp phản ứng!

Sau đó, dường như động tác ấy đã làm tiêu hao hết sạch thể năng còn sót lại của hắn, bàn tay Đồng liền đỡ lại đó, tròn mắt lên nhìn nàng, hơi thở dồn dập, thân thể không ngừng run lên bần bật.

“Rốt cuộc người là ai? Đôi mắt của người... mắt của người...” Hắn nhìn chòng chọc vào hai lỗ thủng khám trên tấm mặt nạ, lẩm nhẩm như người nói mơ. “Hình như... hình như ta đã gặp ở đâu rồi...”

Tiết Tử Dạ khẽ mỉm cười. Không nhớ được nữa à? Có lẽ hắn không nhận ra gương mặt nàng, song đôi mắt của nàng, chắc là phải nhớ được chứ?

Nàng nắm lấy tay gã, đặt trở lại trong chân: “Ta cũng nhận ra được đôi mắt người.”

Đồng ngồi trong bóng tối không nói gì, chỉ thở hổn hển, nhìn chăm chăm vào đôi mắt sau tấm mặt nạ bạch ngọc kia, chợt cảm thấy đầu mình đau như muốn vỡ ra. Hắn rên lên một tiếng, rồi ôm đầu gục xuống giường, sát khí thù địch khi nãy cũng biến mất sạch sẽ.

“Người yên tâm.”

Hắn nghe nàng nhẹ nhàng vỗ về: “Ta nhất định sẽ chữa khỏi cho người.”

“...ta nhất định sẽ không để người giống như mười mấy năm trước, lúc nào cũng bị giam cầm trong bóng tối...”

Đợt trị liệu thứ hai diễn ra trong bóng tối.

Kéo rèm xuống, Đèn Hồ hương vẫn vít trong phòng, ngân châm của nàng chuẩn xác xuyên vào mười hai huyệt đạo trên người hắn.

Điều khiến người ta phải kinh hãi là tuy rằng đang hôn mê, song đúng vào khoảng khắc ngân châm xuyên vào, cơ thịt hấn liền hõm lại một cách vô thức, khiến các huyết vị chuyển dời trong chớp mắt.

Càn Khôn Đại Na Di?

Tiết Tử Dạ kinh ngạc nhìn tên sát thủ Ma giáo trước mặt mình, hiểu rằng đây chính là thứ võ công cực cao trong truyền thuyết võ lâm, chẳng trách Hoắc Triển Bạch lại trọng thương dưới tay hấn. Nhưng mà... hài tử năm xưa, làm sao sống sót được, rồi lại làm sao trở thành một kẻ lợi hại nhường này?

Nàng thở dài một tiếng, ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu trị liệu thực sự.

Bất luận thế nào, nếu không trừ dứt bệnh đau đầu cho hấn thì muốn hỏi gì cũng không có cách nào hỏi được.

Sau khi đã thuận lợi cắm ngân châm vào mười hai huyết đạo của Đồng, nàng khẽ cúi người, hai tay ấn lên Thái Dương huyết của hấn, mặt ghé sát mặt, lặng lẽ nhìn chăm chú vào mắt hấn trong bóng tối mờ mịt, nhẹ nhàng hỏi: “Người... có nghe thấy ta nói gì không?”

Đối phương “ừm” một tiếng đáp trả mơ hồ. Hiệu quả của Đế Hồ hương làm Đồng chìm sâu vào hôn mê, mắt hé mở nhưng thần trí thì đã ở trong trạng thái phiêu diêu hồn lìa khỏi xác.

“Người tên là gì?” nàng tiếp tục nhẹ nhàng hỏi.

“Đồng.” Hấn không cần nghĩ ngợi gì đã trả lời ngay, tiếng vừa ra khỏi miệng thì cơ thể khẽ giật lên một cái, đột nhiên co rúm người lại như đau đớn lắm: “Không, ta không phải là Đồng! Ta, ta... không, ta không nhớ...”

Ngay từ câu hỏi đầu tiên đã gặp phải chướng ngại, nhưng nàng không hề nhụt chí, lại chậm rãi hỏi tiếp:

“Có phải người tên là Minh Giới không?”

Tên sát thủ đang đau đớn run rẩy dưới bàn tay nàng đột nhiên sững sờ, hấn không biết trả lời thế nào, phảng phất như có thứ gì đó đang chặn không cho hồi ức của hấn trở về với bản thân vậy.

“Minh Giới...” Hấn nhắm đi nhắm lại, hơi thở dần trở nên gấp gáp.

“Minh Giới, người từ đâu đến?” Nàng cứ liên tục, liên tục nhìn chăm chăm vào cặp mắt khép hờ của Đồng, thanh âm thấp trầm mà ôn như dịu nhẹ.

Từ đâu tới? Hẳn từ đâu tới... đột nhiên toàn thân Đồng giật nảy lên. Đúng vậy, đó là một nơi hoa tuyết bay bay, còn có căn nhà quanh năm tối om. Hẳn đến từ nơi ấy... không, không, không phải nơi ấy... chỉ là hẳn đang cố dùng hết sức lực để giãy giụa đào thoát ra khỏi nơi ấy mà thôi! Đồng bất chợt rú lên, đưa tay bịt kín mắt: “Đừng... đừng móc mắt ta! Thả ta ra!”

Đồng thời, máu từ sau tai cũng ngoằn ngoèo chảy ra như một bầy rắn nhỏ, hẳn mệt mỏi gục người xuống trong yên lặng.

Sao lại như vậy? Tiết Tử Dạ biến sắc: Hoan Tâm thuật là thuật dẫn dắt và mê hoặc tâm thần nhẹ nhàng nhất, chuyên dùng để từ từ vạch ra tấm màn ký ức đã bị lãng quên, không thể dẫn đến kết quả như thế này được! Máu này... lẽ nào là... nàng vươn tay, nhẹ nhàng chạm nhẹ vào sau ót hẳn.

Dưới mái tóc dài mềm mại, dường như còn có một mảnh kim loại cứng lạnh lẽo.

Nàng không dám chạm mạnh, bởi mũi kim châm đó đã cắm sâu vào tử huyết Ngọc Châm, chỉ cần khẽ động một chút cũng đủ khiến hẳn chết ngay tại chỗ. Tiết Tử Dạ hết sức cẩn thận lần mò từ đỉnh đầu ra xung quanh, ở hai huyết Linh Đài, Bách Hội cũng sờ thấy hai mũi kim châm y hệt như vậy.

Nàng giật mình biến sắc: Kim Châm Phong Nảo!

Lẽ nào, đoạn ký ức ấy của hẳn đã bị kẻ nào đó phong ấn lại rồi? Đó là ký ức gì, có liên quan tới bí mật thế nào? Rốt cuộc là ai... rốt cuộc là ai... đã đồ sát toàn bộ tộc Ma Già của nàng, giết chết Tuyết Hoài?

Nàng nắm chặt ngân châm, cúi xuống nhìn con người đang say ngủ trong đau đớn trước mặt mình, trong mắt đột nhiên lóe lên một tia sáng.

Hồ tuyết dưới trăng. Gương mặt bị đóng băng bên dưới vẫn trẻ như vậy, vẫn là một thiếu niên mười sáu, mười bảy, còn nữ tử rạp người trên băng kia thì gương mặt đã hai mươi mấy tuổi đầu rồi.

Nàng phục người trên băng, lăm bẫm tự nói một mình, nói với thiếu niên đang mỉm cười kia.

Tuyết Hoài... Tuyết Hoài, chàng có biết không? Hôm nay, thiệp đã gặp được một người mà cả hai chúng ta cùng biết đó.

Chàng còn nhớ đứa trẻ bị nhốt trong phòng tối không? Bao nhiêu năm nay, chỉ có mình thiếp nói chuyện với chàng, có phải là tịch mịch lắm đúng không? Gặp lại người quen cũ, nhất định là chàng thấy rất vui phải không? Tuy là nó không còn nhớ gì nữa, nhưng dù sao, đó cũng là người bạn trước đây của chàng, là đệ đệ của thiếp.

Hai người đã từng rất tốt với nhau, cũng rất tốt với thiếp.

Vì vậy, chàng cứ yên tâm, chắc chắn thiếp sẽ tận hết toàn lực trị bệnh cho Minh Giới.

Cho dù thế nào, dù phải bất chấp tất cả, thiếp cũng nhất định truy ra chân tướng sự việc năm xưa, báo thù cho người trong Ma Già tộc.

Thương Nguyệt

Thất Dạ Tuyết

Dịch giả: Lục Hương

Chương 2

TUYẾT: ĐÊM THỨ HAI

Gã ném hoàn thuốc trong tay đi, Tuyết Diêu chao một vòng chụp lấy, rồi bay trở lại thả xuống cho gã, kêu lên “khù khù” đặc ý.

Lại ném đi. Lại chụp lấy.

Chơi đi chơi lại trò này được hai mươi lăm lần thì Hoắc Triển Bạch bắt đầu thấy vô vị.

Sau khi được châm cứu, gã đã ngủ say như chết liền hai ngày trời, đến khi tỉnh lại thì chung quanh không có lấy một người, trên chiếc ghế nhỏ cạnh giường đặt mấy đĩa thức ăn lạnh ngắt, so với “đãi ngộ” những quần tinh phụng nguyệt trước đây thật hoàn toàn không giống. Gã biết nữ nhân ấy xưa nay hành sự đều vô cùng cổ quái nên cũng không buồn hỏi, ăn no rồi lăn ra ngủ, ngủ dậy lại ăn, lúc nhàn rồi vô sự thì chơi đùa với Tuyết Diêu.

Cứ như vậy, ba ngày đã qua đi.

Cuối cùng sức nhẫn nại của Hoắc Triển Bạch cũng đã đến giới hạn, gã bắt đầu nghĩ ngợi vẩn vơ: Trên tường đã treo chín tấm Hồi Thiên Lệnh, ở đây gã còn một miếng từ tám năm trước... mười bệnh nhân năm nay có lẽ là đã xong cả rồi, nhưng còn người ở đây thì sao? Chết đi đâu hết cả rồi? Gã còn phải trở về Lâm An cứu Mạt Nhi nữa!

Nhưng cả Lục Nhi cũng không thấy bóng đâu, hỏi mấy nha đầu đưa cơm thì lại chẳng biết được gì... tám năm nay, gã được “thưởng thức” nữ nhân chết bầm đó quả thực đám tiểu nha đầu này nghiêm khắc thế nào rồi.

Gã đã nằm gí ở đây ba ngày trời.

“Người đâu? Người đâu?” Cuối cùng Hoắc Triển Bạch không nhịn được mà hét lên, làm bụi trên trần rơi xuống lả tả. “Tiết Tử Dạ, cô mà còn không ra đây, ta sẽ phá tan nơi này ra đấy.”

“Ây, Thấy công tử nóng tính quá nhỉ!” Thần công Sư Tử Hồng quả nhiên

có hiệu quả, chính chủ lập tức phải ra mặt. Đây là lần đầu tiên Tiết Tử Dạ xuất hiện trong năm ngày nay, nàng đẩy cửa uyển chuyển bước vào, tay vung vẩy bộ ngân châm: “Muốn ăn châm hả?”

Vừa nhìn thấy nàng, gã đã như quả bóng xì hơi.

“Hi hi... nhớ Tiết cô nương thôi mà.” Hoắc Triển Bạch cố nén cơn giận nhoén miệng rặn ra một nụ cười xòa, biết giờ mình như con cá nằm trên thớt. “Mấy ngày nay đi đâu vậy? Không phải cô đã nói sẽ châm cứu cho ta thêm lần nữa sao? Cô mà không ra mặt...”

“Thì sao?” Tiết Tử Dạ nhón một mũi ngân châm, hừ nhẹ, đưa mắt lườm gã một cái.

“Cô mà không ra mặt, vết thương này đến tự khỏi hết cả!” Gã tiếp tục cười giả lả.

Nàng nhìn cũng chẳng buồn nhìn, lật tay một cái, năm mũi ngân châm bay vù vào ngực Hoắc Triển Bạch, lập tức làm gã đau đến không nói gì được nữa.

“Cũng tạm tạm rồi, tĩnh dưỡng thêm mấy ngày nữa là có thể xuống giường.” Nàng bắt mạch cho gã rồi kết luận, gương mặt không chút cảm xúc, sau đó bà tay đưa lên gõ khe khẽ vào ngực gã, đoạn nói tiếp: “Người cũng sắp đến tuổi nhi lập rồi, vậy mà hơi một tí là bị người ta đánh cho thế này... người có lợi hại như người vẫn khoe khoang không thế? Đừng có mà khoác lác lừa bịp nữ nhân chân không bước ra khỏi cửa như ta đây nhé.”

“Cô chưa thấy dáng vẻ anh tuấn hào hùng nhất kiếm bình thiên hạ của ta đây thôi... năm xưa ta là người được các chủ Đỉnh Kiếm các đích thân truyền thụ Mặc Hồn kiếm đó nhé!” Gã chớp chớp mắt, rồi nhắc cây kiếm đen tuyền bên cạnh lên chìa ra cho nàng xem.

“Ta thấy công phu chịu đòn của người mới là đệ nhất thiên hạ.” Tiết Tử Dạ dường như không có tâm tư đùa cợt với gã, nhẹ nhàng cẩn thận vòng tay ra sau đối phương, sờ nhẹ vào đoạn cột sống bên dưới xương bả vai, hai hàng lông mày khẽ chau lại.

“Lần này bị thương ở đây rồi, sau này phải cẩn thận, bại liệt thì đừng có mà đến tìm ta... ta không đùa đâu đấy.”

Thậm chí nàng còn quen thuộc với cơ thể đầy thương tích này còn hơn cả

chính bản thân gã: sau lưng gã có mấy vết sẹo dài, vạch thẳng qua cả phần lưng, trông như vết tích của đôi cánh bị giật “soạt” ra một cái để lại vậy. Đó, chỗ đó là kiệt tác của nàng ba năm về trước... khi gã mang theo Thất diệp minh chi từ Nam Cương băng qua Trung Nguyên đến Dược Sư Cốc, nàng đã moi từ lưng gã ra được một chén trà đầy những độc sa.

Ngón tay nàng khẽ ấn lên đốt xương sống thứ tư, một cơn đau chạy dọc theo tủy xộc thẳng vào não bộ gã.

Hoắc Triển Bạch buột miệng kêu lên, mồ hôi lạnh đầm đìa khắp người.

“Đừng có cố nữa.” Tiết Tử Dạ thở dài, lần đầu tiên để lộ nét mặt ôn nhu dịu dàng. “Thân thể người đã đến cực hạn rồi... muốn cứu người nhưng cũng phải nghĩ cho mình nữa chứ. Ta không thể giúp người mãi được.”

Hoắc Triển Bạch thở dồn dập, tay nắm chặt lấy mép chần, trong lòng đột nhiên dâng lên dự cảm không lành.

“Cô nói vậy là có ý gì?”

Gã ngẩng đầu lên nhìn nàng, phát hiện trên gương mặt mấy ngày không gặp đã thêm mấy phần nhợt nhạt, cả sức sống dạt dào mạnh mẽ thường ngày cũng như biến mất, điều này làm gã không khỏi có chút bất an. “Đã xảy ra chuyện gì? Cô gặp phiền phức à?”

Tiết Tử Dạ rút tay khỏi chần, chỉ cười cười, vén mái tóc dài ra sau tai, rồi nói: “Không có gì, bởi vì lấy được thuốc giải rồi, người sẽ không phải đến đây nghe ta mắng ta chửi nữa... tiền chuẩn trị cao như vậy người lại không trả nổi, vì vậy sau này tốt nhất vẫn nên cẩn thận thì hơn.”

Hoắc Triển Bạch thở phào, cười cười đáp: “Sao ta lại không đến chứ? Ta đã bảo gán thân trả nợ cơ mà.”

Tiết Tử Dạ nhếch môi cười nhẹ, nhưng ánh mắt vẫn đượm vẻ lo âu, ...nếu như ...nếu như để Hoắc Triển Bạch biết được phương thuốc hội tụ đủ kỳ trân dị bảo tám năm trước chỉ là một trò bịp, gã sẽ nghĩ thế nào?

Bệnh của Mạt Nhi là bệnh từ trong thai, Thu Thủy Âm khi mang thai đã lưu lạc khắp nơi, lại bị kích động cực mạnh, nên đứa trẻ sinh non này vừa ra đời thì đã tiên thiên bất túc, căn bản không thể sống quá mười tuổi. Cho dù là nàng đã cố gắng hết sức cũng chỉ có thể tạm thời giữ được tính mạng của nó chứ không thể hồi thiên chuyển địa.

Nhưng lúc ấy nàng vừa mới trở thành đại phu, chưa nhìn thấu được sinh tử, con người lại dễ mềm lòng, không nỡ nhìn thấy gã khổ sở van cầu, cũng không nuối hai người bọn họ tuyệt vọng ở đây, nên đành nghiêng răng đánh liều kê một đơn thuốc tưởng chừng như không thể - bất cứ một thứ dược liệu nào trong đó, đều là chí bảo của thế gian, người trong giang hồ ai ai cũng ngày đêm mơ tưởng.

Nàng chỉ muốn cho gã một cơ hội để tận lực, để khỏi áy náy sau này.

Bởi vì đứa trẻ ấy, nhất định sẽ chết trong khi gã đang ngàn dặm bên ba tìm kiếm dược liệu.

Vậy mà, không ngờ hết năm này qua năm khác, kẻ này vẫn kiên nhẫn miệt mài, bất chấp tất cả đi tìm kiếm, mang về từng thứ, từng thứ dược liệu một trong đơn thuốc nàng đã kê. Còn đứa trẻ kia, được gã chăm sóc hết sức tỉ mỉ kỹ càng, không ngờ cũng kéo được hơi tàn đến tận ngày hôm nay. Tất cả những điều này đối với một thần y như nàng mà nói, quả thật không chỉ là một kỳ tích.

Trên thế gian này, chẳng lẽ lại còn người chấp mê bất ngộ hơn cả bản thân nàng?

Tiết Tử Dạ khẽ thở dài. Giờ thì... phải làm sao mới được đây.

Đến lúc phải nói ra chân tướng với Hoắc Triển Bạch, nàng hầu như không thể tưởng tượng được gã sẽ phản ứng thế nào nữa.

“Đau quá! Cô làm sao vậy?” Đúng lúc đang suy nghĩ đến thất thần thì nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc của gã, Tiết Tử Dạ giật mình, phát hiện trong lúc vô ý mình đã ấn một cây ngân châm cắm trên ngực gã ngập lút đến tận đuôi châm.

“Ai cha!” Nàng kinh hãi kêu lên một tiếng. “Người không được cử động! Ta sẽ lấy ra ngay thôi, cấm không được vận khí đấy!”

Hoắc Triển Bạch nhìn nàng với ánh mắt kinh ngạc, tám năm nay, gã chưa từng thấy nữ nhân nanh nọc này lúng túng hoảng hốt như thế, trong lòng gã dấy lên một cảm giác không yên: nhất định là Tiết Tử Dạ đã gặp phải chuyện gì đó, chỉ là không chịu nói ra mà thôi.

Quen nhau lâu như vậy, bọn họ cơ hồ đã trở thành những người thân thuộc nhất của nhau. Nữ tử cô độc này có rất nhiều bí mật, nhưng từ đó đến giờ

nàng vẫn thủ khẩu như bình, tuyệt đối không bao giờ nhắc đến. Có điều dù sao thì cũng có một số chuyện không thể qua được đôi mắt của kẻ lão luyện giang hồ như Hoắc Triển Bạch gã, chẳng hạn như, gã từng không dưới hai lần nhìn thấy nàng phục người trên mặt hồ đóng băng lấm bẫm nói một mình, còn bên dưới mặt hồ, là một người sớm đã chết từ nhiều năm nay bị đóng băng phong kín ở đó.

Gã thường đứng cách đó xa xa quan sát, nhưng không bao giờ đi tới.

Thậm chí gã chưa bao giờ hỏi nàng về những chuyện đó – giống như nàng cũng chưa bao giờ hỏi gã tại sao phải miệt mài bền bỉ cầu y như thế.

Tám năm nay, gã bắt chấp tất cả đi liều mạng, mỗi lần xông qua chiến trường đầy thịt tanh mưa máu, nàng đều đứng ở cuối đường máu ấy đợi chờ... gã đã nợ nàng quá nhiều.

Tâm nguyện của ta cũng sắp hoàn thành đến nơi, rốt cuộc là có cách gì để giúp đỡ Tiết Tử Dạ một chút đây?

“Ừm, ta bảo này...” Nhìn nàng dùng kim khâu chăm chú tỉ mỉ khâu mũi khâu khâu do bất cẩn mà ấn vào ngực gã ra ngoài, gã cố nhin đau mở miệng: “ Để chúc mừng ta khỏe hẳn, tối nay chúng ta uống một chén rượu được chẳng?”

Tiết Tử Dạ ngẩn người trong giây lát, rồi ngược đầu lên, nét mặt mệt mỏi vô cùng, nhưng lại đột nhiên bật cười nói: “Được chứ sao! Ai sợ ai nào?”

Trước khi đến uống rượu với gã, nàng trở lại Thu Chi uyển một lần.

Sau tấm màn dày nặng nề, Đê Hồ hương lấm vẩn, người kia vẫn chìm trong giấc ngủ sâu.

Máu sau ót hẳn đã ngưng chảy, cây kim khâu đầu tiên trên huyết Ngọc Châm đã bị rút ra, đặt trên một chiếc khay vàng bên cạnh. Trên mũi khâu nhọn hoắt còn đọng lại máu bầm đen, tựa như bị rút ra từ hõm ức đầy máu tanh thuở trước.

Vải quần thâm đen sì như màu sắt cuốn chặt lấy cơ thể hẳn.

Ảo tượng lớp lớp tràn ra...

Đây là đâu... đây là đâu? Là... nơi ta đã đến sao?

Tay chân đều bị khóa chặt bằng xích sắt gắn trên tường, bốn bề không có lấy một tia sáng. Hãn ôm gối ngồi trong một góc tối tăm nhất, cảm giác đầu óc mình cũng tối tăm tựa như căn phòng trước mắt.

Bên ngoài loáng thoáng nghe văng vẳng tiếng cười đùa của những đứa trẻ cùng tuổi và tiếng gió thổi qua.

Trong đầu hãn vang lên âm thanh vui tai như tiếng chuông bạc, chỉ khẽ nghiêng đầu là hãn nhận ra ngay. Đó là một tiểu cô nương người Hán, Tiểu Dạ tỷ tỷ... đôi mắt đen trắng phân minh duy nhất trong những đôi mắt lam nhàn nhạt của cả thôn làng.

Trong suốt thời gian dài đằng đằng bị giam trong căn phòng tối đen ấy, tất cả mọi người đều đi vòng qua chỗ hãn, chỉ có Tiểu Dạ và Tuyết Hoài là hay đến an ủi, nói chuyện với hãn qua những bức tường dày. Đó cũng chính là lý do hãn chịu đựng được lâu như vậy.

“Đừng buồn.” Tiểu Dạ ghé mắt qua lỗ nhỏ trên tường, đôi mắt chớp chớp, thấp thoáng nét cười: “Minh Giới, đệ sẽ mau khỏi thôi, chẳng bao lâu sẽ được ra đây chơi với chúng ta thôi mà!”

Vậy sao... sẽ mau khỏi thôi sao? Nhưng... rốt cuộc hãn đã mắc bệnh gì? Có ai cho hãn biết hãn mắc bệnh gì không?

Hãn hoang mang lo lắng nhìn vào đôi mắt bên kia lỗ thủng... đã lâu như vậy, Tiểu Dạ chắc cũng lớn rồi? Nhưng hãn không nhìn được. Hãn đã sắp quên mất hình dáng Tiểu Dạ rồi, bởi bảy năm nay, hãn chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt nàng qua lỗ nhỏ ấy: sáng rỡ, ấm áp, quan hoài...

Từ khi hãn giết người năm sáu tuổi, tất cả đều sợ hãi hãn, gọi hãn là tiểu quái vật, chỉ có nàng là vẫn luôn gọi hãn là đệ đệ.

Tiếng cười đùa bên ngoài vẫn vang lên khúc khích, làm hãn càng thêm bức bối. Tiểu Dạ tỷ tỷ đang vui đùa cùng ai vậy? Tại sao hôm nay không đến nói chuyện với hãn? Lúc này... ngoài kia đã là mùa gì rồi? Có thể chơi đánh quay trên băng chưa? Có thể đi đục băng câu cá được chưa? Đã lâu như vậy rồi, tại sao vẫn nhất hãn trong này?

Hãn có làm gì sai trái đâu? Hãn muốn ra ngoài... ra ngoài...!

Phẫn nộ và tuyệt vọng, đôi mắt đứa trẻ trong bóng tối bỗng chợt sáng rực lên những tia sáng kỳ lạ, rực rỡ như lưu ly.

Bức tường bên cạnh mở ra một cái hốc nhỏ, miếng gỗ ở đó bị kéo ra ngoài, sau đó lập tức đẩy trở lại, bên trên đặt một con cá khô và một bát cơm trắng. cả ngàn lần đều như một.

“Tiểu quái vật, ăn cơm!” Người bên ngoài khan khan giọng quát một câu, ngữ điệu như chán ghét tận cùng.

Đó là Hộc, người canh giữ hăn bảy năm nay.

Từ khi chuyện năm lên sáu xảy ra, hăn bị nhốt vào căn phòng tối tăm không có ánh sáng này, bị xích sắt gắn chặt vào tường khóa lấy chân tay, từ đó đến giờ đã tròn bảy năm ròng. Nghe tiếng gió cùng tiếng cười ngoài kia, đứa trẻ xưa nay luôn trầm mặc bỗng nhiên nổi cơn điên cuồng, đột nhiên vung tay gạt mạnh một cái, tất cả bát đĩa liền “choang... choang...” vỡ vụn dưới đất.

“Tiểu quái vật!” Người canh giữ hăn ở bên kia tưởng nghe thấy âm thanh bên trong thì thò đầu vào, trừng mắt quái: “Muốn chết hả?”

Song, trong khoảng khắc ấy, chỉ nhìn hăn một cái, thân thể y liền mềm nhũn ra.

Trong bóng tối, đứa trẻ đang mở mắt trừng trừng áp sát vào lỗ đưa cơm nhìn ra ngoài, dụng lực lắc mạnh dây xích, gầm lên giận dữ: “Ta muốn ra ngoài! Thả ta ra! Mau thả ta ra! Đáng chết! Thả ta ra!”

Cùng với tiếng gầm thét của hăn, người canh gác vốn đã nhũn người ra kia không ngờ đứng dậy trở lại, nhưng ánh mắt và động tác đều đờ đẫn, chậm chạp ngây dại, chậm chạp đi tới trước cánh cửa dán giấy niêm phong, lấy chìa khóa ra, thần thờ tra vào ổ.

Ánh sáng bất ngờ xuyên làm đau mắt đứa trẻ bị giam hãm trong bóng tối, hăn co người lại, chỉ thấy người canh cửa tướng mạo như hung thần ác sát kia mặt mũi đờ đẫn bước vào, không nói tiếng nào mà chỉ khom người xuống tháo hết xích sắt trên chân tay hăn ra.

Oa, cái tên này... rốt cuộc là chuyện gì vậy? Sao ánh mắt lại ngây ngây dại dại thế kia?

Nhưng hăn – lúc ấy mới mười ba tuổi – không còn kịp nghĩ ngợi gì nữa, chỉ biết reo mừng rỡ lao qua cánh cửa đã giam hãm mình suốt bảy năm nay, gió bên ngoài thốc vào mặt. Hăn đứng dưới ánh mặt trời rực rỡ chói lòa vung

vây đôi tay, reo hò với đám trẻ cùng thôn đang vui đùa đằng xa: “Tiểu Dạ tử tử! Tuyệt Hoài! Đệ ra rồi đây!”

Còn tên kia, loại xấu xa như tên Hộc đó thì cứ chết đi cho rảnh nợ! Giờ đây, ta tự do rồi! Nhưng đúng vào khoảnh khắc ý nghĩ cuồng hỉ kia qua đi, hẳn liền nghe thấy sau lưng mình vang lên một tiếng rống thảm thiết.

Hắn kinh hãi quay đầu lại, lập tức nhìn thấy một cảnh tượng cực kỳ kinh hoàng...

Gã Ma Già Hộc thô lỗ cao lớn ấy, đang cầm chìa khóa bằng sắt từ từ đâm vào cổ họng mình! Gương mặt y tỏ ra cực kỳ thống khổ, nhưng bàn tay thì cứ như bị loài ác ma khống chế, cứ đẩy chiếc chìa khóa vào từng phân, từng phân một, tự cắt đứt mạch máu của chính mình.

Hắn giật thót người kinh hãi, liên tiếp lui lại mấy bước, ngồi bịch xuống đất, lấy tay bịt chặt mắt mình lại.

Không thể nào? Đây... đây chắc là ảo giác thôi?

Tại sao đột nhiên Hộc lại làm vậy... giống như hai tên quan sai ở trạm dịch năm ấy, tự mình bóp chặt cổ họng mình, không dừng lại tự siết cổ chết.

Lẽ nào... bởi vì một câu “chết đi” mà hắn nói trong vô thức?

“Á! Giết người rồi! Quái vật... quái vật giết người rồi!”

Đám trẻ ở đằng xa quay đầu lại nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ ấy, liền rú lên sợ hãi, tranh nhau cuống quýt bỏ chạy. Nữ hài tử người Hán kia bị kẹt giữa đám đông, trong nháy mắt đã chạy mất tăm mất tích.

Tiểu Dạ... Tiểu Dạ... khó khăn lắm đệ mới chạy ra đây được, tại sao vừa thấy đệ tử đã chạy mất?

Hắn lấy lại bình tĩnh, vô thức chạy theo, bất chợt sau ót bị đập mạnh một cái, mọi vật liền lập tức tối sầm.

“Tiểu tử thôi, không ngờ còn dám chạy ra ngoài!” Người đứng sau lưng chống cây gậy lớn, nhắc bổng hắn lên.

Hắn bị ném vào từ đường của bộ tộc, rất nhiều người vây lại, kinh hoàng bàn luận: “Lần trước chuyện giết quan sai khó khăn lắm mới im đi được, nhưng lần này thì nó giết cả người trong tộc rồi! Chúng ta phải làm sao đây?”

“Trong tộc lại xuất hiện quái vật nữa rồi! Lão tổ tông đã kể, trăm năm trước

chúng ta bị Quý Sương quốc truy đuổi cũng chính vì một tên quái vật như vậy! Yêu Đồng đấy!”

“Mọi người đừng bàn cãi nữa. Thực ra nó cũng chỉ là một đứa trẻ thôi mà... lần trước giết quan sai áp giải cũng chẳng qua là chuyện bất đắc dĩ.” Một giọng già nua cất lên kèm theo tiếng thở dài.

“Nhưng giờ nó nói giết người là giết người, thì phải làm sao đây?”

“Tộc trưởng, người không thể mềm lòng được, Yêu Đồng xuất thế, sẽ họa hại đến toàn tộc đó!” Vô số lời đề nghị vang lên, ai nấy đều sôi sục căm phẫn.

“Xem ra chỉ nhốt không thôi vẫn chưa đủ, phải móc mắt nó ra mới tuyệt được mầm họa!”

Lão nhân trầm ngâm, hai tay run run, cứ đập hai hòn đá lửa vào nhau mãi mà không lên.

Từ trước đến nay, lão vẫn cứ nghĩ rằng truyền thuyết Ma Già tộc bị đuổi giết là vì ma tính trong huyết mạch chỉ là bịa đặt, vậy mà không ngờ đây, bị kích lại trùng hiện trong đôi mắt của một hài đồng mười ba tuổi.

Ma Già tộc sống ở nơi thâm sơn cùng cốc, đôi mắt tuy có màu lam nhạt và đen sẫm mà cả người Trung Nguyên lẫn Tây Vực đều không sờ hữu, nhưng bình thường cũng không có điều gì lạ thường... căn bản không giống như trong truyền thuyết đã nói, làm cho Quý Sương quốc đại loạn.

“Gia gia, đừng móc mắt Minh Giới, đừng mà!”

Đột nhiên có một giọng thiếu niên vang lên giữa hội nghị, thiếu niên bất chấp bị ngăn cản, nằng nặc đòi xông vào: “Cháu xin người, gia gia, đừng móc mắt Minh Giới! Đệ ấy không phải là người xấu!”

“Tuyệt Hoài, người lớn nói chuyện, không phải là việc của con, ra ngoài cho ta!” Lão nhân quát lớn, đẩy đứa cháu nội được sủng ái của mình ra ngoài không chút lưu tình, rồi lại nhìn thấy thiếu nữ người Hán chạy theo Tuyệt Hoài, lão càng thêm phiền lòng: “Tiểu Dạ, con cũng ra ngoài cho ta... chuyện của Ma Già tộc, người ngoài không có tư cách nhúng tay vào!” Nếu không phải vì nữ hài tử người Hán từ nơi khác đến này, Minh Giới cũng không biến thành như ngày hôm nay.

“Nhốt nó vào trước đã, ba ngày sau mở đại hội toàn tộc!”

Khi mở mắt ra lần nữa, hấn lại bị bao bọc bởi bóng tối âm u, hấn cố sức lắc mạnh dây xích ở tay, ở chân, gào thét điên cuồng: “Không được móc mắt ta! Thả ta ra!”

“Minh Giới.” Bức tường sau lưng hấn chợt vang lên tiếng gọi khe khẽ.

Hấn mừng rỡ bỏ tới, nhòm vào cái lỗ nhỏ xíu, ánh mắt bắt gặp một đôi mắt đen trắng phân minh.

“Tiểu Dạ tỷ tỷ! Tỷ đến thăm đệ à?”

“Đám người lớn xấu xa ấy nói mắt của đệ có thể giết người, nhưng sao ta nhìn mà có làm đâu?” Đôi mắt ấy ngân ngấn lệ, long lanh như muốn òa khóc: “Vì tỷ mà đệ mới bị nhốt vào... ta và Tuyết Hoài đã nói rồi, nếu như... nếu như bọn họ móc mắt đệ đi thật... mỗi người chúng ta cũng tự móc một con mắt ra!”

Từ trong hốc nhìn ra, hấn thấy nước mắt đang chảy ra từ đôi mắt đen trắng rõ ràng đó.

Hấn nhìn đến thất thần. Từ năm sáu tuổi bị nhốt vào phòng tối, bảy năm nay hấn chưa từng nhìn thấy nàng. Mấy ngày trước hấn có thoát ra ngoài được một khoảng thời gian ngắn, nhưng chưa kịp nhìn rõ gương mặt nàng thế nào... đối với hấn, Tiểu Dạ thực ra chỉ là đôi mắt hiện ra bên kia cái hốc nhỏ xíu đó mà thôi: sáng trong, dịu dàng, quan hoài, ấm áp... đen trắng rõ ràng, tựa như hắc sơn bạch thủy ở phương Bắc này vậy.

Tiểu Dạ tỷ tỷ... Tuyết Hoài... trong cái chớp mắt đó, đứa trẻ bảy năm nay bị nhốt trong phòng tối chưa từng tỏ ra yếu đuối như hấn đột nhiên khóc rống lên.

Người... từ đâu tới?

Trong bóng đêm, một giọng nói âm thầm cất lên hỏi hấn. Minh Giới, đệ từ đâu tới?

Giả dối... giả dối... tất cả đều là giả dối! Chẳng qua là hấn đang rơi vào một ảo ảnh do Đồng thuật tạo ra mà thôi!

Khi âm thanh ấy vang lên trong óc hấn, đôi mắt ấy càng lúc càng trở nên mơ hồ, hấn tự găm lên với chính bản thân, cực lực phản kháng lại những hình ảnh thoáng hiện thoáng tắt đó. Giả dối! Tuyệt đối, tuyệt đối không được tin... đó chỉ là ảo ảnh!

“Minh Giới... Minh Giới!” Bên tai có người cứ gọi mãi cái tên đó, ấn chặt lấy hai cánh tay vòng ra sau ót của hắn. “Không sao đâu... không sao đâu. Đừng như vậy mà, đã qua cả rồi...”

Hắn mở mắt ra, nhìn thấy đôi mắt trong sáng chỉ cách mình có nửa gang tay, đôi mắt đen trắng rõ ràng.

“Tiểu Dạ tỷ tỷ?” Hồi ức đột nhiên trùng hợp với hiện tại, hắn nắm lấy bàn tay người đối diện, chợt cảm thấy mệt mỏi rã rời, lẩm nhẩm nói: “Đều là giả dối... đều là giả dối cả...”

“Không phải giả đâu. Là ta, đúng là ta đây.”

Trong bóng đêm, nàng nắm chặt lấy tay hắn: “Ta đã về rồi.”

“...” Thần trí của hắn vẫn phiêu diêu trong mộng cảnh, chỉ mở bừng mắt ra hoang mang nhìn nàng, gắng hết sức vươn tay ra, tựa như muốn ve vuốt gương mặt nàng để xác nhận sự tồn tại đó, nhưng rồi đưa tay ra được nửa chừng thì lại rũ xuống, chìm lại vào hôn mê.

Tiết Tử Dạ đứng dậy, thêm một chút Đê Hồ hương vào chiếc lò đốt hình con nghê, nghiêng đầu nhìn gã thanh niên đang say ngủ trên giường.

Cây kim châm trên khay vàng phát ra thứ ánh sáng nhàn nhạt – nàng đã giải thoát được một phần ký ức bị phong bế của hắn. Nhưng... trước khi thân thể hắn khôi phục, cũng không thể mạo hiểm cùng lúc rút cả ba cây kim châm ra một lúc, bằng không Minh Giới có thể sẽ không chịu được kích động mà trở nên điên cuồng, mãi mãi không tỉnh lại.

Xem ra, chỉ có thể chậm chậm làm từng bước một mà thôi.

Nàng quay người đóng cửa lại, đi về phía Đông Chi quán, chuẩn bị đến uống rượu với Hoắc Triển Bạch.

Mạc hà ở miền cực Bắc, cho dù giữa ban ngày trời lúc nào cũng u ám, mặt trời nhợt nhạt mệt mỏi treo trên bầu trời xa xa.

Tiết Tử Dạ dạo dò mấy ả tỷ nữ ra bởi trong lớp tuyết ở rừng mai một vò Tiểu Hồng Trần chôn năm ngoái. Trong vườn hoa ven hồ ở Đông Chi quán, lò lửa bằng đất cháy phừng phừng ấm áp, đun nóng bình rượu màu hổ phách, hương thơm ngào ngạt làm Tuyết Diêu đậu trên giá gỗ gần đây không ngừng gặm gè, móng vuốt liên tục cào cào lên giá.

“Cho nó uống một ngụm trước đi.” Tiết Tử Dạ nghiêng đầu cười cười, đổ

ra một chung rồi tiện tay ném vù đi một cái. Chung rượu vẽ thành một đường vòng cung bay đi, Tuyết Diêu liền chao “véo” một vòng, mở kẹp đúng ly rượu, thỏa mãn bay trở lại giá gỗ, ngửa cổ òng ọc uống cạn một hơi, rồi phát ra những tiếng quang quác thỏa mãn.

“Thật lợi hại.” Tuy đã nhìn thấy mấy lần, nhưng nàng vẫn không nén nổi một câu tán phục. “Người nuôi thứ chim gì vậy chứ!”

“Chủ thế này thì tất phải có chim thế ấy chứ.” Hoắc Triển Bạch thừa cơ tự khen mình một câu.

Lời gã vừa dứt, thì đã nghe cái chung rỗng “cách” một tiếng rơi xuống nền tuyết, Tuyết Diêu lão đảo lắc lư mấy cái, suýt chút nữa thì ngã bổ nhào xuống, may mà lúc sắp ngã thì chân phải của nó kịp thời chộp ra một cái, cứ lắc lư lư lư trông hệt như con chim trong đồng hồ báo thức của người Tây Dương vậy.

“Đương nhiên, tửu lượng của chủ nhân phải hơn nó cả ngàn lần!” Gã vội vàng bổ sung.

Hai người cứ thế nằm trên hai chiếc giường tre nhỏ kê dưới gốc mai, bắt đầu vừa uống vừa tán chuyện. Gã háo tửu, nàng cũng thế, mà Tiểu Hồng Trần của Dược Sư Cốc tự nấu lại là giai phẩm hiếm có vùng quan ngoại này, vì vậy mà tám năm nay, lần nào thương thế vừa đỡ được một chút là gã lại nôn nóng đưa ra yêu cầu này, còn người làm chủ như nàng cũng sẽ hân hoan mang mỹ tửu ra tiếp đãi.

Đương nhiên, cần nói trước một vò rượu giá tới 50 lượng.

“Tửu lượng của cô cũng được lắm.” Nhớ lại hai lần trước uống đều đến bất phân thắng bại, Hoắc Triển Bạch tự cho mình là tửu lượng như biển cũng không khỏi tán thưởng. “Không ngờ cô cũng háo cái thứ này.”

“Hồi mười bốn tuổi ngã xuống Mạc hà, bị hàn khí xâm nhập nên phổi rất tệ.” Nàng tự uống hết một chung rồi nói tiếp: “Rượu trong cốc đều nấu bằng dược liệu, sư phụ hồi ấy bắt ta mỗi ngày uống một bình để hoạt huyết dưỡng phổi.”

“Ồ?” Gã đưa mắt nhìn mặt hồ phía xa xa, nét mặt như đang suy tư gì đó, rồi hỏi băng quơ: “Làm sao mà ngã xuống vậy?”

Tiết Tử Dạ hơi nhướng mày, chỉ ừm một tiếng cho qua mà không trả lời.

Biết mình đụng phải tường, Hoắc Triển Bạch chán nản thở dài một tiếng, không nói không rằng uống liền mấy chung, rồi đành chuyển sang chủ đề khác: “Cô không ra khỏi cốc à? Đợi ta xong việc, sẽ dẫn cô đến Trung Nguyên mở mang tầm mắt một chút, khỏi phải cứ hoài nghi thực lực của ta mãi thế này.”

“Ừm...” Nàng uống chung thứ 2, sắc mặt hơi hồng hồng. “Ta vốn từ Trung Nguyên đến mà.”

Hoắc Triển Bạch thầm kinh hãi, nhưng ngoài miệng vẫn cợt nhả: “Trung Nguyên mà cũng có thể xuất hiện một nhân vật anh hùng như Tiết cô nương đây à...”

“Ta vốn là người ở Trường An, bảy tuổi bị đày đi Bắc Cương với mẫu thân,” dường như uống chút rượu vào, Tiết Tử Dạ cũng không nghiêm cẩn như thường ngày nữa, nàng lắc lắc chung rượu, mắt ngược lên trời cao: “Trường An Tiết gia... người đã nghe đến bao giờ chưa?”

Ngón tay Hoắc Triển Bạch nắm chặt lấy chung rượu, hít sâu một hơi, “ừm” khe khẽ, cố gắng che đậy không để mình lộ vẻ chấn động.

Làm sao mà chưa nghe được cơ chứ?

Trường An quốc thủ Tiết gia, là hạnh lâm(1) danh môn đã truyền mấy trăm năm nay, sống ở Đế Đô, xưa nay vẫn là ngự y của hoàng thượng, người đứng đầu gia tộc đời đời đều giữ chức ghế thủ tịch ở Thái Y viện. Nhưng khác với Mặc gia ở Đỉnh Kiếm các, Tiết tự thị thanh cao, xưa nay rất ít qua lại với người trong giang hồ, tiền lệ duy nhất hình như là chuyện của trăm năm trước, đã có một nữ tử của Tiết gia chẩn bệnh cho Thính Tuyết lâu chủ mà thôi.

“Năm đó, thái tử 10 tuổi đã qua đời. Người chẩn bệnh cho y là tổ phụ ta bị dùng gậy đánh chết ngay tại chỗ, nhà tan cửa nát. Nam đình thì bị chặt đầu, nữ nhân thì đày đi 3000 dặm làm nô lệ cho người ta.”

Tiết Tử Dạ lẩm nhẩm, ánh mắt phảng phất như nhìn về một nơi xa xăm lắm. “Thật là tức cười... âm mưu trong cung đình, nhưng lại nói ra bên ngoài là Thái y dùng lầm thuốc. Bạn với vua như bạn với hổ, vinh sủng trăm năm, chỉ trong một sớm một chiều đã tan thành bọt nước.”

Nàng lắc lắc chung rượu còn non nửa, nhìn đôi mắt của mình phản chiếu

bên trong: “Lúc ấy, ta thật là ngưỡng mộ Mặc gia... giang hồ thảo dã, tự do tự tại.”

“Có phải trên đường lưu đày thì gặp cốc chủ Dược Sư Cốc không?” Gã hỏi, cố gắng nén sự kinh ngạc trong lòng.

“Không.” Tiết Tử Dạ dựa lưng vào thành giường, ngẩng mặt lên nhìn trời cao.

“Ta và mẫu thân bị áp giải đi qua một thôn trại hoang vắng tên là Ma Già, sau đó...” Nói tới đây thì nàng đột nhiên dừng lại, dường như nhận ra mình đã hơi quá đà, liền quay sang lườm Hoắc Triển Bạch một cái: “Sao hả, muốn moi lời của ta đúng không?”

Gã sững người, im lặng giây lát, rồi nói: “Ta chỉ muốn biết có thể giúp được cô điều gì không mà thôi.”

“Gì cơ?” Tiết Tử Dạ chống cằm nhìn gã, ánh mắt thay đổi, rồi bất chợt nheo nheo mắt bật cười: “Được rồi, vậy thì người nhanh nhanh đi kiếm tiền về đây, trả cho ta sáu mươi vạn lượng tiền chữa bệnh. Trong cốc có một đám người đang chờ gạo thổi cơm đó!”

Vấn đề này lập tức làm khó Hoắc Triển Bạch, gã lúng túng gãi gãi đầu: “Chuyện này... kỳ thực cô chỉ cần chữa thêm vài bệnh nhân là kiếm được bù ngay thôi mà! Cứ tính toán chi li như vậy, tại sao mỗi năm không chịu chữa thêm vài người nữa?”

“Điều này...” Nàng nhón một miếng mứt hoa quả bỏ vào miệng.

“Sức khỏe không trụ nổi.”

Hoắc Triển Bạch hơi bất ngờ, trầm mặc hẳn: từ xưa đến nay, trong ấn tượng của gã nữ nhân này luôn luôn là người mạnh mẽ và tràn trề sinh lực, có thể ngày đêm không ngủ chăm sóc bệnh nhân, xử lý vết thương còn mẫn tiệp hơn cả nhất lưu kiếm thủ, luôn miệng quát mắng ra lệnh cho đám nha đầu bên cạnh, ngay cả các chủ Đình Kiếm các, phương trượng Thiếu Lâm tự mà đến đây cũng phải ngoan ngoãn cúi đầu nghe lời nàng ta.

...Không ai nhận ra, kỳ thực bản thân vị nữ đại phu này, cũng là một bệnh nhân.

“Hơn nữa, ta không thích đám người trong giang hồ ấy.” Nàng tiếp tục lăm băm, hoàn toàn không để ý đến người đang nằm cạnh mình. “Đám người

hao phí sinh mạng của mình vào những cuộc tranh đoạt vô nghĩa ấy không đáng để ta cứu trị... có thời gian, ta thà chữa phong hàn cảm sốt cho người dân chung quanh đây còn hơn!”

Hoắc Triển Bạch thấy hơi kinh hãi vì mình được sủng ái hơn người khác: “VẬY... tại sao... tại sao lại chịu cứu ta?”

“Chuyện này ấy à...” Tiết Tử Dạ nâng chén rượu lên cao quá đầu, ngắm bầu trời màu xám xám trên cao, rồi bất chợt gập người cười nghiêng ngả, đưa tay gại gại lên mặt gã: “Bởi vì cái mặt này của người cũng coi như có thể làm ta vui mắt! Trong cốc toàn là nữ nhân, vô vị muốn chết đi được!”

Gã bất lực nhìn gương mặt đỏ hồng lên vì men rượu của nàng, hiểu rằng nữ tử này vẫn luôn lánh tránh chủ đề câu chuyện một cách hết sức thông minh. Hoắc Triển Bạch ngồi dậy, vỗ lên giường một cái, Mặc Hồn kiểm bên cạnh phát ra một tiếng ngân dài, vọt ra khỏi vỏ bay vào tay. Chỉ thấy gã điếm chân một cái, cả người liền hóa thành một ánh chớp lao vút ra ngoài.

Gió ngưng thổi trong khoảng khắc ấy.

Đến khi gió lại lưu động trở lại, một cây mai trong vườn đã lặng lẽ đổ xuống.

Gã lắc mình một cái rồi nhẹ nhàng trở lại trên giường, khẽ cúi người với nàng, rồi đưa mũi kiểm ra. Trên thanh kiếm, xếp gọn ghẽ 12 đóa hoa mai đang nở rộ, hương thơm thanh nhã ngào ngạt.

“Tử Dạ...” Gã chăm chú nhìn nàng, quyết định không vòng vo nhiều lời nữa.

“Nếu cô gặp phải chuyện gì khó xử, xin cứ nói thẳng ra với ta.”

Đây là lần đầu tiên gã gọi thẳng tên nàng, Tiết Tử Dạ ngây người, rồi bất ngờ nhoẻn miệng cười cười nói: “Một cây mai đang sống khỏe mạnh thế mà... đúng là đốt đàn nướng hạt. Có phải người muốn nói với ta rằng thực ra người rất lợi hại không?”

Gã khẽ nhếch mép: “Vốn là như vậy.”

“Được!” Nàng đáp một cách dứt khoát. “Nếu ta có chuyện gì cần nhờ người, nhất định sẽ cho người biết, tuyệt đối không khách khí.”

“Nhất định?” Hoắc Triển Bạch vẫn thấy chưa yên tâm lắm, bởi gã biết tâm tư như nhân này rất phức tạp.

“Nhất định.” Nàng nhoẻn miệng cười, nụ cười hết sức thuần khiết, rồi như rượu vào cao hứng, đột nhiên ngồi bật dậy, vỗ bàn quát: “Họ Hoắc kia, không phải người muốn moi lời của ta sao? Muốn biết gì hả? Vậy thì, chúng ta chơi trò này đi...” Nàng đưa tay ra làm tư thế như muốn chơi trò đoán quyền(2): “Chỉ cần người thắng được ta, thắng một lần ta trả lời người một câu hỏi, thế nào?”

Không cần nghĩ ngợi gì, gã đã buột miệng nhận lời ngay.

Nhưng vừa dứt lời gã đã thấy hối hận ngay, bởi trên giang hồ có thời gian từng lưu truyền một câu chuyện cười: Đổ vương Hiên Viên Tam Quang trong thời gian trị bệnh ở Dược Sư Cốc từng chơi đoán quyền với cốc chủ, kết quả là sau 3 ngày đại chiến chỉ còn lại một chiếc quần cụt, bị đá đít đui ra ngoài cốc. Nghe đồn ngoài mười vạn lượng tiền trị bệnh ra, y còn thua cả hơn trăm vạn lượng nhiều năm tích cóp nữa.

“Hay lắm, nào!” Thấy gã mắc bẫy, đôi mắt Tiết Tử Dạ nheo nheo lại như mắt mèo, khí thế hung hổ xòe tay ra, hét lớn như thể sét đánh không kịp bưng tai: “Tam tinh chiếu này, ngũ khô thủ này! Người thua rồi... nhanh nhanh nhanh, uống rượu, để ta hỏi!”

...

Trận rượu đó rốt cuộc đã uống trong bao lâu thì Hoắc Triển Bạch cũng không nhớ nổi nữa. Chỉ biết lúc gã tỉnh lại, đêm đã về khuya, gió trở lạnh, trời âm u, trong đình viện tuyết vẫn hững hờ rơi, lò lửa bên cạnh vẫn cháy đỏ, nhưng trong bình rượu đã cạn sạch. Trên bàn chén bát bữa bộn, còn Tiết Tử Dạ thì không biết từ lúc nào đã ngồi sang bên giường gã, giờ đang gục mặt xuống bàn say ngủ.

Dựa vào đôi tai và cặp mắt linh mẫn của người học kiếm tập võ, gã ít nhiều cũng thắng được nàng ta mấy chục ly, xem ra a đầu này cũng say khướt rồi. Nhưng mà... nhưng mà... gã ngẩng cái đầu nặng như đeo đá của mình lên, lắc lư trong gió lạnh, cố nhớ lại xem vừa rồi mình đã nói những gì, nhưng chỉ lờ mờ nhớ được mình đã uống rất nhiều, rất nhiều rượu, bị hỏi dồn rất nhiều chuyện. Những câu hỏi ấy... những chuyện ấy... hình như đều là những chuyện bình thường gã không bao giờ nói ra.

“Tại sao không chịu làm Đỉnh Kiếm các chủ? Mặc Hồn kiếm không phải

truyền cho người rồi đấy sao?”

“Bởi vì... lúc ấy Từ Trọng Hoa cũng muốn vào Đỉnh Kiếm các... Thu Thủy đến cầu xin ta, ta liền...”

“Thì ra là vì nữ nhân đó hả! Nhưng mà, hình như cuối cùng lão các chủ cũng không truyền ngôi cho họ Từ đó mà?”

“Đó là câu hỏi thứ 2 rồi. Đoán quyền trước đã!”

“Cửu liên hoàn này... mãi đường hồng! Ta lại thắng rồi! Người trả lời mau đi!”

“Hừm... bởi vì... bởi vì... nguyên lão trong các đều không chấp nhận. Nói con người hãn không đủ khoan dung lỗi lạc, thành tựu võ học cũng không đủ. Vì vậy... lão các chủ vẫn không truyền cho y.”

“À... nào nào nào, chơi tiếp.”

Nàng hỏi rất trực tiếp, không chút khách khí, có chút hơi men, gã cũng không giấu giếm điều chi.

Huống hồ, thuốc của Mạt Nhi cũng sắp xong rồi, những chuyện này rốt cuộc sẽ đều thành quá khứ... không cần giấu giếm làm gì nữa.

Chuyện của gã, kỳ thực võ lâm Trung Nguyên hầu như ai ai cũng biết.

Gã vốn là đại đệ tử của Thiên Sơn phái, thiên tư hơn người, tuổi đời trẻ măng mà đã thành hảo thủ hàng đầu trong võ lâm, được Nam Cung Ngôn Kỳ lão các chủ khâm phong nhập các, trở thành một trong bát đại danh kiếm của Đỉnh Kiếm các.

Từ năm 15 tuổi, gã đã thầm yêu đồng môn sư muội Thu Thủy Âm lại gả cho một người khác trong bát đại danh kiếm của Đỉnh Kiếm các, Từ Trọng Hoa của Từ gia ở Nhữ Nam. Gã là người chí tình chí nghĩa, tuy rằng lòng đau như cắt, nhưng vẫn hết lòng hết sức với nàng, thậm chí còn vì nàng mà từ bỏ ngôi vị Đỉnh Kiếm các chủ, không tranh không đoạt với phu quân Từ Trọng Hoa của nàng.

Nhưng vì bị các trưởng lão ngăn trở, nên cuối cùng Từ Trọng Hoa cũng không thể ngồi vào ghế Đỉnh Kiếm các chủ như ước nguyện. Vốn là kẻ tâm địa hẹp hòi, nên nhất thời tức giận y đã điên cuồng chém giết, sát thương nhiều vị trưởng lão phản đối mình, rồi chạy khỏi Trung Nguyên đi đầu nhập vào Đại Quang Minh cung của Ma giáo.

Gã phụng mệnh truy bắt, trăm sát y bên bờ Tinh Túc Hải ở Tây Côn Luân. Sau chuyện này, Hoắc Triển Bạch gã lại càng được trọng dụng. Nhưng không hiểu vì sao, tám năm nay Nam Cung lão các chủ đã mấy lần mời kiếm khách trẻ tuổi này vào bảo tọa Đỉnh Kiếm các chủ mà đều bị gã khéo léo chối từ.

“Tại sao ban đầu... người lại chủ động xin đi truy bắt hãn thế?” Đã uống đến ngà ngà say, nhưng đầu óc nữ nhân đó vẫn hết sức nhanh nhạy. Nàng lè nhè hỏi tiếp: “Chuyện vừa tổn công lại vừa không được lòng người như thế... người có phải... có phải là không biết đâu.”

Gã cười khở sở, đang định mở miệng nói gì đó, nhưng đôi mắt lơ lơ vì hơi rượu đột nhiên sáng rỡ lên, rồi chìm vào trầm mặc.

Bí mật đó vốn vẫn ẩn sâu trong lòng gã, tám năm nay vô số lần nó rục rịch như muốn trào ra ngoài... nhưng sự việc này quan hệ đến cả thiên hạ võ lâm, cho dù là lúc rượu say ngà ngà, gã cũng kiên trì khắc chế bản thân.

“Thu Thủy cầu xin ta đi...” Cuối cùng, gã cúi đầu bóp chặt chung rượu, buông ra một đáp án. “Bởi vì nếu để người khác đi... có thể, có thể sẽ không bắt sống Từ Trọng Hoa trở về. Điều tiếng về y vốn rất tệ hại.”

“Nhưng... nhưng người cũng có bắt sống hãn về đâu...” Nàng say, lẩm nhẩm nói một mình: “Người vẫn giết hãn cơ mà.”

Hoắc Triển Bạch đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn nàng chăm chú.

Tuy đã rượu say tai nóng, nhưng hễ nghĩ đến chuyện này, sắc mặt gã dần dần nhợt nhạt đi – gã mãi mãi không thể nào quên được trận quyết chiến trên Tây Côn Luân năm đó. Đó là lựa chọn khó khăn nhất trong cuộc đời này của gã.

Cuối cùng, gã một mình trở về Trung Nguyên, mang theo thanh kiếm của Từ Trọng Hoa giao cho Thu Thủy Âm như là di vật.

Thu Thủy Âm nghe tin trượng phu mất mạng mà sinh sớm, từ đó bệnh tật liên miên, hận gã đến thấu xương thấu tủy.

“Hi hi... nghe ra thì hình như từ đầu đến cuối... cũng không có gì là của người mà. Tình nhân của người ta, vợ của người ta, con của người ta... từ đầu đến cuối, người là cái thá gì chứ!” Hỏi xong thì Tiết Tử Dạ cũng đã say mèm, gục người trên bàn nhìn gã cười khúc khích, chế nhạo không chút

khách khí, rồi đột nhiên đấm mạnh vào vai gã một cái: “Hoắc Triển Bạch, ngươi là một tên ngốc... một tên đại ngốc!”

Nàng đã say nên xuất thủ còn mạnh hơn bình thường, làm gã đau đớn kêu ối lên một tiếng.

Song cười mãi, cười mãi, nàng đột nhiên khóc nước lên.

Gã kinh ngạc nhìn nữ nhân xưa nay luôn lạnh lùng bình tĩnh này lăn lộn trên bàn vương vĩ đầy rượu và thức ăn, khi khóc khi cười, lấm bả lấm bầm, nhưng gã chỉ biết nghe mà chẳng hiểu gì cả. Gã muốn biết chuyện của nàng, cuối cùng thành ra nói chuyện quá khứ của mình – nàng rất thông minh, vừa rồi dù thi thoảng có thua gã không ít, nhưng mỗi khi gã hỏi, nàng đều dùng đủ mọi cách khéo léo né tránh đi.

Gã chỉ miễn cưỡng biết được một số thông tin rất vụn vặt, chẳng hạn như trước khi đến Dược Sư Cốc này, nàng từng sống ở một thôn làng tên là Ma Già thôn, chẳng hạn như người dưới lớp băng kia đã chết trong khi cùng nàng rời khỏi đó... Nhưng rốt cuộc là chuyện gì khiến nàng phải ra đi, khiến y phải chết, thì nàng không hề nhắc tới.

Cho dù đã say túy lúy, song nàng vẫn không chịu buông lời áp lực kiểm soát nội tâm mình, chỉ không dừng khóc khóc cười cười, cuối cùng thì ngược mắt lên nhìn gã, hết sức thành khẩn nói đi nói lại một câu: “Xin lỗi, ta xin lỗi.”

Xin lỗi cái gì mới được cơ chứ? Từ trước đến giờ vẫn là gã nợ nàng cơ mà? Về sau, nàng say hẳn, không nói gì nữa. Còn gã thì cũng không thắng được hơi men mà gật gà ngủ thiếp đi.

Lúc gã tỉnh lại, trăng sáng đã rọi chiếu khắp rừng mai, hoa tuyết vẫn nhẹ nhẹ bay tha thướt trên bầu trời đêm. Tuyết Diêu vẫn móc ngược chân vào giá gỗ đung đưa đung đưa, phát ra những tiếng “gừ gừ” nhẹ nhẹ, không khí thoang thoang mùi hương ngan ngát của hoa mai trắng, ngọn lửa đỏ trong lò đất bập bùng bập bùng, chiếu rọi gương mặt hai người... đất trời bỗng nhiên trở nên tĩnh lặng chưa từng thấy bao giờ.

Gã nằm lạng lẽ, lòng tràn ngập một cảm giác yên bình đã lâu lắm rồi chưa có.

Đó là sự bình yên và chắc chắn mà suốt 8 năm chỉ biết bồn ba khắp nơi

cùng những trận huyết chiến kinh thiên động địa gã cơ hồ quên mất. Trăng sáng năm nào cũng lên, hoa tuyết năm nào cũng rơi, nhưng gã chưa lần nào để ý. Sinh mệnh đáng lẽ ra phải bình yên và đẹp đẽ như vậy, nhưng rốt cuộc vì điều gì mà gã mãi vẫn đắm chìm trong quá khứ xa xôi và không thể tự thoát ra được? Từ đầu đến cuối, kỳ thực không có gì là của gã cả.

Ta... lẽ nào ta đúng là một tên ngốc?

“Ừ...” Nữ nhân đang gục người trên bàn ngủ say khê động đậy, âm ừ một tiếng, rồi cuộn người lại.

Gã bị giật mình sức tỉnh, nhìn lại Tiết Tử Dạ đã say đến bất tỉnh nhân sự, không khỏi thở dài một tiếng, khê lắc lắc đầu tự nhủ: Nữ nhân này niên kỷ cũng không còn nhỏ nữa, mà sao chẳng biết trân trọng sức khỏe mình chút nào... đêm lạnh như vậy mà lại ngủ gục trên bàn thế này.

Gã đỡ Tiết Tử Dạ dậy, định bế nàng đặt lên giường, nhưng đầu nàng đột nhiên ngoẹo sang một bên, thuận thế dựa luôn vào vai gã, tiếp tục ngủ vùi. Hoắc Triển Bạch đỡ khóc đỡ cười, đành để cho nàng dựa, vừa đưa đầu mũi chân ra hất tấm chăn rơi dưới đất, quần lẩy thân thể nàng.

“Tuyết Hoài...” Bỗng nhiên, gã nghe nàng lẩm bẩm nói câu gì đó.

“Lạnh... lạnh quá...”

Tiết Tử Dạ khê run rẩy, rúc người lại, cuộn tròn trong lòng gã, tựa như một chú mèo sợ lạnh. Chìm trong giấc ngủ say, gương mặt nàng phủ lên một vẻ hoang mang và dựa dẫm mà gã chưa từng thấy bao giờ, cứ rúc mãi vào lòng gã như tìm kiếm hơi ấm cùng sự an ủi vậy. Gã không dám động đậy, chỉ để mặc nàng ngả đầu vào lồng ngực mình, khê cựa quậy một chút, thở dài một tiếng khoan khoái, tiếp tục chìm sâu vào giấc ngủ dài.

Gã cảm thấy tim mình như lạc mất mấy nhịp, sau đó lập tức ngượng nghịu cúi đầu xuống xem nữ nhân xưa nay vốn thích đùa cợt này có giả bộ ngủ hay không... nhưng nàng vẫn yên lặng ngủ say, nét mặt còn đượm hơi men chưa tan hết.

Hoắc Triển Bạch thở phào nhẹ nhõm, kéo chăn lên che ngang ngực nàng, sau đó ngẩn người ngắm vầng trăng trên bầu trời hoa tuyết bay bay.

Trời đất bỗng nhiên trống trải vụn phần, rồi bỗng nhiên lại trở nên đầy đặn, đến cả tuyết rơi xuống dường như cũng ấm áp.

Gã cúi mặt ngắm nữ tử đang ngủ trong lòng mình, chợt thấy lòng ấm lại. Nếu cứ mãi như vậy thì tốt biết bao... cuộc đời là một gánh nặng, cả gã và nàng đều đã quá mệt mỏi, vậy thì tại sao không dừng lại giây lát, đối ẩm một đêm? Trong kiếp phù sinh này, tất cả đều chỉ là hư ảo, đều không vĩnh cửu, đều không thể dựa dẫm, tất cả rồi cũng đều thay đổi, cho dù là tình yêu sâu đậm nhất rồi cũng sẽ không thể chống lại nổi sự bào mòn của thời gian.

Duy chỉ có hơi thở của người bên cạnh lúc này là chân thực, duy chỉ có cảm giác ôm nhau giữ hơi ấm trong đêm này là chân thực mà thôi.

Cảm giác này... phải chăng chính là thứ người ta vẫn gọi là “nương tựa”?

Chú thích:

(1): Hạnh lâm trung nhân (người trong rừng hạnh) là từ mà người hành y tự xưng. Thời Tam Quốc, có 1 vị thần y nổi tiếng, cùng Hoa Đà, Trương Trọng Cảnh được xưng là Kiến An Tam đại thần y, tên là Đồng Phụng, tự Quân Dị. Trong quyển mười của “Thần Tiên Truyện” có chép: “Quân Dị ẩn nơi rừng núi, trị bệnh cho dân quanh vùng mà không lấy tiền, chỉ yêu cầu người bệnh trồng hạnh, người bệnh nặng trồng 5 cây, người bệnh nhẹ trồng 1 cây. Sau hơn vài năm, đã thành một rừng hạnh cả vạn cây. Đến khi quả hạnh chín, Đồng Phụng lại đem đổi lấy lương thực cứu tế nạn dân, tổng cộng đã cứu sống gần hai vạn người.” Người hành nghề y sau này đều kính ngưỡng nên cũng tự xưng mình là “người trong rừng hạnh” để học tập ông.

(2): Trò chơi khi uống rượu của người Trung Quốc: hai người cùng giơ tay ra một lúc rồi đoán số, ai đoán đúng và nhanh hơn đối phương sẽ thắng.

Thương Nguyệt

Thất Dạ Tuyết

Dịch giả: Lục Hương

Chương 3

TUYẾT: ĐÊM THỨ BA

Sáng sớm hôm sau, Phong Lục và Sương Hồng tới nơi, liền nhìn thấy một cảnh mà cả hai đều không thể tưởng tượng: tiểu thư của bọn ả cuộn mình trong chăn, nằm ngủ ngon lành trên ngực Hoắc Triển Bạch! Còn họ Hoắc thì chống cằm lên đầu nàng, hai tay vòng ra ôm lấy eo, dựa lưng vào cây mai gật gà gật gù, dưới thềm mai rụng lá tả như tuyết xung quanh hai người. Tuyết Diêu đã tỉnh từ lâu, nhưng cũng ngoan ngoãn đứng yên trên giá nghiêng đầu nhìn hai người dưới gốc mai, phát ra những tiếng “gừ gừ” nhẹ nhàng chứ không đập cánh loạn xạ rồi kêu lên quang quác như nhiều lần trước đó.

“Trời đất ơi, chuyện gì thế này?” Lục Nhi nhìn thấy bên cạnh tiểu thư chính là cái gã mình ghét nhất, hai tròng mắt như muốn lòi cả ra ngoài.

“Đây... a!”

Sương Hồng đứng bên cạnh kịp thời đưa tay bịt miệng ả lại, rồi kéo ra xa.

“Chưa bao giờ ta thấy tiểu thư ngủ ngon như vậy đây...” Sương Hồng là người đi theo Tiết Tử Dạ lâu nhất trong đám nha đầu này, chỉ nghe ả lẩm bẩm nói tiếp: “Trước đây dù đốt lửa to thế nào người cũng than lạnh, cứ đến canh ba nửa đêm là không ngủ được mà bò dậy đi đi lại lại... giờ để người ngủ thêm một lúc nữa đi.”

“Nhưng mà... bệnh nhân bên Thu Chi uyển...” Lục Nhi khẽ chau mày, giọng nói có chút bất an.

Bệnh nhân đó hôm qua đã trần trọc cả đêm, cứ ôm đầu rên rỉ mãi không thôi, làm cả đám nha đầu đều cứ ngỡ rằng hẳn sẽ chết tới nơi, vừa sáng sớm đã vội vội vàng vàng chạy đến đây định hỏi tiểu thư xem thế nào, kết quả là nhìn thấy cảnh ngỡ ngàng vừa rồi.

“A!” Mấy ả nha đầu đang thương lượng xem có nên lui đi hay không thì trong đình viện vang lên một tiếng kêu kinh hãi chấn động khắp trong

ngoài. “Người... người làm gì vậy?”

“Tiểu thư tỉnh rồi!” Lục Nhi mừng rỡ nói, lời ả vừa dứt thì lập tức nghe “bịch” một tiếng, một vật từ bên trong bay vút ra ngoài, làm bật cả cửa ra.

“Hoặc Triển Bạch, người lợi dụng ta!”

Người kia còn chưa tỉnh hẳn nên không kịp phản ứng, cứ thế ngã chổng cả bốn vó lên trời, trông thảm hại vô cùng.

“Cô...” Mắt Hoặc Triển Bạch vẫn còn nhấp nháy, nhất thời không nhớ ra tối qua rốt cuộc mình đã làm chuyện gì khiến nữ nhân này nổi trận lôi đình đến thế, chỉ vô thức tránh né những ly những chén bay về phía mình rào rào như mưa. Đến khi một chung rượu bay trúng giữa trán, gã mới nhớ ra mọi chuyện, liền kêu lên: “Đừng có ném nữa! Là cô tự lao vào lòng ta cơ mà! Không liên quan đến ta... đúng, là cô lợi dụng ta mới đúng!”

“Nói bậy! Người là tên quỷ háo sắc! Không phải là con người!” Tiết Tử Dạ lao ra, hung hăng hằm hè chỉ vào mũi gã, quay sang quát đám nữ tỳ: “Ở đây không có Liễu hoa khôi của người! Giam hẳn vào cho ta, đợi khi nào xong thuốc thì tống cổ ra khỏi cốc!”

“Vâng, tiểu thư!” Lục Nhi hoan hỉ đáp lời, hoàn toàn không nhìn thấy Sương Hồng đứng bên cạnh đang khẽ chau mày lại.

Tiết Tử Dạ quay ngoắt đi, chẳng buồn nhìn gã thêm một lần, hừ một tiếng rồi nói: “Đi Thu Chi uyển!”

Đợi cho tất cả đã kéo nhau đi hết Hoặc Triển Bạch mới lấy lại bình tĩnh lồm cồm bò dậy, gã đưa tay sờ sờ vết thương trên trán... đây mà là thái độ của kẻ hành y với bệnh nhân à? Nữ nhân hung ác khí thế hùng hổ ấy so với nữ tử hiền lành nhu mì như chú mèo con tối qua thì thật đúng là một trời một vực. Ta... có phải là ta đã nằm mơ không?

Nhưng... đợi một chút! Vừa rồi nàng ta nói gì nhỉ? Liễu hoa khôi?

Nàng ta... làm sao Tiết Tử Dạ biết ta quen với Liễu Phi Phi, đệ nhất mỹ nữ trong hoa giới ở Dương Châu?

Nghĩ ngợi một lúc, gã chột vồ đùi đánh “đét” một cái nhảy dựng lên. Toi đời rồi, lẽ nào tối qua uống say quá, cả những chuyện này cũng bị nàng ta moi móc ra? Gã ủ rũ nhắm mắt lại, ra sức gõ vào đầu mình, như thể chỉ hận

không thể gõ cho nó thủng một lỗ ra vậy.

Tiết Tử Dạ dẫn người vội vội vàng vàng chạy đến Thu Chi uyển, miệng vẫn còn nghiến răng kèn kẹt.

Còn dám lợi dụng cả ta nữa chứ! Để rồi xem ta sẽ thu thập tên khốn đó như thế nào - nàng hăm hăm bước đi một mạch. Lục Nhi chạy theo bên cạnh đưa nàng một chiếc áo choàng màu xanh phi thúy: “Tiểu thư, người quên khoác áo ngoài rồi, tối qua lại có tuyết, có lạnh không vậy?”

Lạnh? Tiết Tử Dạ chột ngây người ra... phải rồi, trời có tuyết à? Nhưng trong giấc mộng đêm qua, tại sao nàng luôn thấy hết sức ấm áp chứ?

Nàng cầm áo trên tay, đứng ngẩn ngơ giữa vườn thuốc.

Lúc đến Thu Chi uyển, vừa mở cửa ra thì mùi hương nồng nặc đã xộc vào mũi.

“Đám nha đầu ngốc này, định hun chết bệnh nhân chắc?” Tiết Tử Dạ tức giận quát mấy ả nha đầu trực đêm, rồi đưa tay giật các tấm màn che xung quanh xuống, mở cửa sổ ra.

“Không dặn dò một câu là đã thành ra thế này rồi, các người có đầu óc một chút cho ta nhờ được không?”

“Đừng...” Đột nhiên, trong bóng tối vang lên một âm thanh yếu ớt: “Đừng mở ra!”

Tiết Tử Dạ giật mình quay đầu lại nhìn, hấy trong đồng chăn gối lũng bùng trên giường hiện ra một đôi mắt đang tỏa ra thứ ánh sáng lam nhạt, giọng nói ấy lại trầm vang lên: “Đóng cửa... ta không thích ánh sáng với gió, không chịu nổi...”

Nàng thẫn thẫn động, nhưng vẫn không nói lời nào, cứ kéo hết màn che sang một bên, ánh tuyết theo đó hắt vào trong phòng, làm chói mắt người bên trong.

“Đóng lại!” Người ẩn mình trong đồng chăn gối kia lập tức quay đầu vào trong, gằn giọng gắt lên.

Tiết Tử Dạ xua xua tay, ra hiệu cho đám tỳ nữ lui đi, rồi bước đến ngồi xuống mép giường.

“Không có ánh sáng, không có gió, cứ đóng cửa mãi thế, người sẽ bị rữa ra

đấy.” Nàng mỉm cười, giọng nói như đang thì thầm với bệnh nhân sắc mặt nhợt nhạt của mình. “Đệ cũng phải quen dần đi. Minh Giới, đệ không thể sống mãi trong bóng đêm như vậy được.”

Nàng đưa tay bắt mạch cho hắn, nhưng ngay lập tức bị hất đi.

“Người gọi ai là Minh Giới?” Hắn lạnh lùng cất tiếng hỏi, người vẫn rúc trong bóng tối: “Tại sao lại cứu ta? Người muốn gì?”

Trong mắt hắn không có chút hi vọng ai lạc, chỉ ẩn chứa sự lạnh lùng tàn khốc và đề phòng, cùng sự hững hờ đến đáng sợ.

Nàng ngấn người, hồi lâu sau mới đưa tay ra sờ trán hắn, lầm nhẫm nói: “Đệ... đáng lẽ phải khôi phục được một phần ký ức rồi mới phải, tại sao vẫn hỏi những câu như vậy? Ta cứu đệ, tự nhiên là vì chúng ta quen nhau từ nhỏ, đệ là đệ đệ của ta mà!”

“Hừ...” Trong bóng tối, hắn bật cười châm chọc, đôi mắt thoáng hiện lên sắc xanh nhàn nhạt: “Đệ đệ?”

Tuyệt đỉnh sát thủ của Tu la trường ở Đại Quang Minh cung tuyệt đối không thể nào có thân hữu... nếu như có, thì sẽ không thể nào sống trong Tam Giới được, nếu như có, cũng sẽ bị giáo quan ép phải đích thân hạ sát thân hữu đó.

Nữ nhân này đang gạt hắn.

Cái gì mà kim châm, cái gì mà giúp hắn trị bệnh... y thị nhất định là người của võ lâm Trung Nguyên phái tối, tất cả những gì hiện lên trong đầu hắn vừa rồi chỉ là ảo ảnh do dược vật tạo ra mà thôi! Y thị chỉ đang dùng mọi thủ đoạn để moi được bí mật của Ma Giáo từ hắn mà thôi – những chuyện này bản thân hắn cũng đã trải qua quá nhiều lần rồi.

Nửa năm trước, sau khi hành thích Đôn Hoàng thành chủ thành công, hắn không kịp đào tẩu, nhất thời thất thủ bị đám cao thủ Trung Nguyên bảo vệ thành chủ bắt sống, bị nhốt cả một tháng trời mới tìm được cơ hội thoát đi. Để ép hắn khai ra chân tướng, đám nhân sĩ chính phái đạo mạo oai nghiêm kia đã dùng đủ các thủ đoạn chỉ nghe thôi cũng đủ khiếp sợ - trong đó, hắn cũng đã thử qua trò dùng dược vật kích thích thần trí này.

Cả những cực hình tàn khốc nhất mà còn không khiến hắn hé miệng nửa câu, huống hồ nữ nhân trước mặt gã đây rõ ràng là hoàn toàn không biết

phải bức cung thế nào.

Hắn cười gằn, tay từ từ nắm chặt lại, chuẩn bị tìm cơ hội phát ra một đòn trí mạng.

Hắn phải lấy bằng được Long huyết châu... phải lấy bằng được!

“Đệ vẫn chưa nhớ ra ư? Đệ tên là Minh Giới, là bằng hữu của Tuyết Hoài, chúng ta cùng lớn lên trong Ma Già thôn trại.” Nói tới đây, ánh mắt Tiết Tử Dạ liền trở nên âm đạm, giọng nói cũng nhỏ dần: “Đệ quen biết ta lúc sáu... lúc ấy... vì ta đã đệ đã giết người lần đầu tiên... đệ còn nhớ không?”

Đôi mắt trong bóng tối đột nhiên chớp chớp, phảng phất như nhớ ra điều gì đó, chợt ánh lên sắc tím nhàn nhạt.

Cặp mắt ấy, tựa hồ như có thể biến hóa ra những màu sắc khác nhau tùy theo trạng thái tình cảm, làm tâm thần người ta không khỏi mê mê hoặc hoặc.

Giết người... lần đầu tiên giết người.

Cánh tay đang nhấc dần lên trong chần của hắn chợt ngưng lại, chỉ thấy sau ót đau đau. Cảnh tượng trước mắt bỗng nhiên nhuốm một màu đỏ rực của máu, hai gương mặt phù thũng trôi lên khỏi ký ức xa xăm... đó là hai tên sai dịch của quan phủ. Đôi mắt chúng trợn trừng thật to, mặt xanh tím tái, không ngờ lại tự bóp cổ mình đến khi tắt thở mới thôi!

Dưới đất... dưới đất, một nữ tử xanh xao yếu đuối đang nằm rũ rượi, cùng một vũng máu đỏ tươi, dấu hiệu của sự lãnh nhục.

Đứa bé gái ôm chặt thân thể không mảnh vải ấy khóc rấm rức, đôi mắt đen trắng rõ ràng nhòa đi vì lệ.

Hắn bỗng nhiên cảm thấy khó thở.

“Đệ vẫn không nhớ ra à? Mười chín năm trước, ta và mẫu thân bị áp giải đi qua Ma Già thôn, dừng chân nghỉ lại trong trạm dịch ngoài thôn. Hai tên khốn kiếp mặt người dạ thú đó muốn lãnh nhục mẫu thân ta...” Dù là kể lại quá khứ thương tâm như vậy, nhưng ngữ khí của Tiết Tử Dạ cũng vẫn hết sức bình thản: “Lúc đó, đệ và Tuyết Hoài đang chơi ở gần đó, nghe thấy tiếng kêu cứu của ta, hai người liền xông lên can chúng lại, nhưng đã bị bọn hung ác đó đánh cho một trận...”

“Chính vào lúc đó, đệ đã dùng Đồng thuật giết người lần đầu tiên.”

Đồng thuật! Nghe thấy hai chữ đó, toàn thân hắn chợt run lên cầm cập, đôi mắt sáng rực lên.

“Sau khi mẫu thân qua đời, ta trở thành cô nhi, lưu lạc ở Ma Già thôn trại, tất cả đều dựa vào Tuyết Hoài và đệ chăm sóc mới có thể đứng vững được. Ba người chúng ta trở thành bằng hữu rất tốt của nhau... ta lớn hơn đệ một tuổi, nên nhận đệ làm đệ đệ.”

Hắn ôm lấy đầu, gắng sức chống lại những hình ảnh không ngừng trào ra trong đầu theo lời nói của nàng, hơi thở gấp gáp dồn dập.

Giả dối, giả dối! Y thị đang dùng một cách gì đó khống chế tạo ra ký ức cho ta, giống như Đồng thuật mê hoặc đầu óc người ta vậy!

“Đệ còn chưa nhớ ra à? Chính vì giết chết hai tên quan sai đó, đệ mới bị người trong tộc phát hiện ra thiên bẩm kỳ dị của mình bị gọi là Yêu Đồng tái thế, rồi bị nhốt lại trong phòng tối.” Giọng nói Tiết Tử Dạ nhẹ nhàng mà xa xôi. “Minh Giới, đệ bị nhốt 7 năm ròng, trong 7 năm ấy, ngày nào ta và Tuyết Hoài cũng đến nói chuyện với đệ... cho đến cái đêm diệt tộc đó.”

Đêm diệt tộc... đêm diệt tộc...

Ký ức một lần nữa lại như con ngựa thoát cương dồn dập tràn về...

Tuyết bên ngoài vẫn bay bay, trong phòng âm u mà lạnh lẽo, đứa trẻ bị xích cả tay chân vào tường đang cuộn mình rúc vào một góc tối tăm nhất.

Có người mở cửa căn phòng tối ấy, nói với hắn: “Người, có muốn ra ngoài không?”

Giọng nói đó không ngừng hỏi hắn câu ấy, bên trong ẩn chứa một thứ ma lực, một thứ mê hoặc.

“Đám tộc nhân chó lợn đó của ngươi không biết ngươi có sức mạnh lớn thế nào... chỉ có ta mới hiểu được ngươi, mà cũng chỉ có ta mới có khả năng kích phát ra sức mạnh thật sự ấy. Ngươi, có muốn đi theo ta không?”

“Ta muốn ra ngoài! Ta muốn ra ngoài! Thả ta ra...” Hắn gào lên, cảm giác như mình sắp phát điên đến nơi.

“Được, ta dẫn ngươi ra!”

Người kia khẽ cười, nói: “Nhưng, ngươi phải thần phục ta, trở thành ‘Đồng’ của ta, ngự trị trên võ lâm, thay ta coi quản thế giới bao la, chúng

sinh ngu muội. Người, có chấp nhận không?”

“...hay là muốn bị kỳ thị, bị giam cầm, bị móc mắt để rồi sống cả đời trong bóng tối?”

“Thả ta ra!” Hấn ra sức gõ vào vách tường, nhớ ra hôm nay là ngày cuối trong kỳ hạn mà tộc trưởng nói, tâm hồn như muốn vỡ tan, bấp chập tất cả gào lên thật lớn: “Chỉ cần người thả ta ra!”

Đột nhiên bóng đêm vỡ tan ra, ánh sáng làm mắt hấn chói lòa, tất cả biến thành trống rỗng.

Trong cái không gian màu trắng mênh mêng đó, có màu máu xẹt qua xẹt lại, cùng với những tiếng rú gào thảm thiết.

“Đó là... đó là... máu và lửa!”

“Đêm hôm ấy...” Nàng khẽ cụp mắt lại, ngữ điệu nhuốm màu bi thương và cừ hận.

“Câm miệng!” Hấn bất ngờ gầm gừ thành tiếng, rồi không thể nào khống chế được bản thân mình nữa, nộ hỏa bùng phát, vươn tay chụp lấy cổ họng Tiết Tử Dạ!

“Câm miệng...” Hấn khàn khàn giọng quát, hai tay run run: “Câm miệng cho ta!”

Tiết Tử Dạ bị ấn sát vào tường, kinh ngạc nhìn đôi mắt đã biến thành màu ngọc lưu ly trước mặt mình, nhưng trong khoảnh khắc ấy, nàng cũng kịp thời phát giác ra hấn muốn làm gì, nhắm ngay mắt lại trước khi hấn phát động Đồng thuật.

“Nhìn ta đây!”

Hấn không chút nương tình đưa tay chọc vào mắt nàng, móng tay cơ hồ bấm vào nhãn cầu: “Nhìn ta đây!”

Tiết Tử Dạ bị bức phải mở mắt, nhìn thẳng vào cặp yêu nhãn trước mắt, nàng có cảm giác như có một sức mạnh cực kỳ to lớn đang xâm chiếm linh hồn mình.

“Nghe đây, lập tức trả Long huyết châu lại cho ta! Bằng không... bằng không.. ta sẽ khiến người chết dần chết mòn.”

Sắc mặt hấn xanh xao mà dữ dội, tựa như ác quỷ Tu La... Minh Giới tại

sao lại thành ra như vậy? Đệ ấy... giờ không tin gì cả, không dung tình chút nào... chỉ biết bất chấp tất cả mà theo đuổi thứ mình muốn, dần dần biến thành một loài máu lạnh mất rồi.

Đây... đây chính là sát thủ của Tu La trường ở Đại Quang Minh cung hay sao?

Ý thức nàng bắt đầu tan chảy, thân thể dần dần không còn nghe theo sự chỉ huy của đại não, nàng không biết sau khi Đồng thuật khống chế mình sẽ thế nào... nhưng đúng vào khoảng khắc ấy, bàn tay bóp chặt cổ họng nàng bỗng rời ra... tựa như hãn cũng đã tiêu hao hết sức lực, đôi mắt màu ngọc lưu ly kia cũng mất đi ánh sáng nhiếp hồn đoạt phách, trở nên âm đạm u ám lạ thường.

Đồng thờ dốc, cả người đột nhiên ngã “bịch” ra phía sau, nằm bất động trong bóng tối.

Nàng cũng mềm nhũn người rũ xuống.

Không biết bao lâu sau, Tiết Tử Dạ mới khôi phục lại thần trí, phản ứng đầu tiên là lập tức bổ nhào tới bên cạnh hãn đưa tay sờ ra sau ót - chỗ ấy, ngọn kim châm thứ hai đã bị đột kích động vừa rồi đẩy ra ngoài, đuôi châm ló ra khỏi huyết Linh Đài, xung quanh rướm máu.

“Minh Giới...” Kể từ khi tìm thấy hãn, đây là lần đầu tiên Tiết Tử Dạ thấy kinh hoàng, nàng luống cuống nâng đầu Đồng lên, ôm hãn vào lòng, đoạn tự nhủ: Minh Giới, chẳng lẽ cả hồi ức của chính mình mà đệ cũng không chịu tin hay sao? Bao nhiêu năm nay, rốt cuộc đệ đã bị giày vò thế nào chứ?

Hoặc Triển Bạch cảm thấy mình bị lạnh nhạt một cách rõ rệt – từ đêm say rượu ấy, nữ nhân hung ác kia rất ít khi đến Đông Chi quán thăm bệnh cho gã, cả hai nha đầu quản sự Phong Lục, Sương Hồng cũng hiếm khi ló mặt, chỉ có đám nha đầu làm việc vặt là mỗi ngày mỗi đến đưa cơm 2 lần mà thôi.

Tuy thương thế của gã đã có biến chuyển tốt lên, nhưng cũng không đến nỗi bị bỏ rơi như vậy chứ?

Lẽ nào vì nữ nhân hẹp hòi đó vẫn hối hận chuyện đêm hôm đó đã lao vào lòng gã? Chắc là không đâu... người hung hăng như vậy, da mặt cũng

không thể mòng được. Vậy thì, lẽ nào vì gã lờ miệng nhắc đến hoa khôi Dương Châu Liễu Phi Phi, phá đi hình tượng xưa nay vốn rất huy hoàng trong lòng nàng của gã?

Trong lòng vẫn cố chấp nhớ về người cũ là thật, nhưng gã cũng không phải nhân vật thánh hiền gì mà có thể không gần nữ sắc mười mấy năm ròng. Nam nhân gần 30 tuổi rồi lại độc thân chưa vợ, bên cạnh còn có một đám hồ bằng cấu hữu, thường ngày ra vào nơi quán Tần lâu Sở để giết thời gian cũng là chuyện hết sức bình thường – Bát đại danh kiếm bọn gã có người nào mà không tự nhận là bậc phong lưu tài tử cơ chứ? Huống hồ Liễu hoa khôi cũng rất hiểu ý người khác, thỉnh thoảng đi nói chuyện với nàng ta cũng dễ chịu lắm.

Gã buồn chán nhìn quanh quất, nghĩ vẫn nghĩ vợ, không hiểu sao lại nghĩ đến Phi Phi.

Một nha đầu mang cơm đến, gã ngồi bên cạnh nhìn thấy liền hỏi một câu băng quơ: “Cốc chủ của các người đâu?”

“Cốc chủ ở Thu Chi uyển...” Nha đầu mắt ti hí đó cúi đầu thấp giọng trả lời.

“Ừm, Thu Chi uyển còn có bệnh nhân àh?” Hoắc Triển Bạch lại hờ hững hỏi tiếp.

“Vâng, đúng vậy.” Nha đầu đó quả nhiên không cần nghĩ ngợi buột miệng đáp luôn, nhưng lời vừa ra đến miệng ả đã biến sắc: “A... hồng rồi, cốc chủ đã nói không thể cho Hoắc công tử biết chuyện này được!”

Nhân thần Hoắc Triển Bạch chợt sáng bừng lên, sắc mặt không đổi, mỉm cười hỏi: “Tại sao vậy?”

Nha đầu kia không dám nói gì thêm, đặt mâm cơm xuống rồi lập tức chạy ra ngoài.

Đợi cho ả đi khỏi, Hoắc Triển Bạch ngồi đuồn ra một mình trong Đông Chi quán vắng lặng, ngẩn người ngắm hoa mai bên ngoài. Tại sao vậy? ... Tính cả ta thì mười tám Hồi Thiên lệnh đã thu về cả rồi, bệnh nhân năm nay phải hết rồi mới đúng, tại sao giờ lại lòi ra thêm một người nữa... với tính cách của nữ nhân đó, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có hai nguyên nhân khiến nàng ta phí tâm phí lực trị bệnh thêm cho người khác: một là bệnh nhân đó cực kỳ

nhieu tiền, hoặc là... gương mặt cực kỳ tuần tú.

Kẻ đang ở Thu Chi uyển kia rốt cuộc là thuộc hạng nào? Lẽ nào còn anh tuấn hơn cả ta?

Gã vân vê cằm, rồi lại bắt đầu nghĩ ngợi lung tung, đột nhiên khẽ chau mày: nhưng tại sao lại không muốn để ta biết?

“Ừm, người nói xem, dạo gần đây nữ nhân đó giờ trò gì vậy?” Gã nhìn con tuyết ưng đang đậu trên giá nói: “Người có biết không? Bay đi xem thử coi sao!”

“Quác!” Tuyết Diêu ngoẹo đầu nhìn chủ nhân, rồi bất chợt đập cánh bay vút đi.

Mũi kim châm thứ hai đã lạng lẽ nằm trên khay vàng, mũi châm cũng nhuộm vết máu bầm đen như mũi đầu tiên bên cạnh.

Hơi thở của người nằm trên giường gấp mà mong manh, nhịp thở hỗn loạn. Tiết Tử Dạ ngồi trước giường, im lìm chăm chú nhìn kẻ bị giày vò khổ sở kia. Gương mặt anh tuấn nhợt nhạt, nhưng lại ẩn chứa sự lạnh lùng tàn khốc đến ghê người, cho dù đang hôn mê bất tỉnh, khóe mắt hấn vẫn toát lên sát khí khiến người ta phát rét... hấn, thật sự không còn là Minh Giới của ngày xưa nữa rồi... giờ đây, hấn là sát thủ chi vương của Tu La trường trong Đại Quang Minh cung. Đồng.

Đồng... nàng thầm nhẩm đi nhẩm lại cái tên đó, nhớ lại đôi mắt yêu tà quái dị của hấn.

Làm người hành y, nàng biết ngoài võ học ra, còn tồn tại niệm lực và ảo thuật. Nhưng xưa nay nàng không dám tưởng tượng một người có thể đưa niệm lực qua đôi mắt rồi khuếch tán nó tới mức cực hạn như vậy! Điều đó quả thực đã vượt quá phạm vi nàng có thể lý giải được.

Lẽ nào, đúng như các lão nhân trong thôn đã nói, đây là ma lực ẩn tàng bên trong huyết mạch của Ma Già tộc?

Còn mũi kim châm cuối cùng vẫn lưu lại trong huyết Bách Hội giữa đỉnh đầu hấn. Tiết Tử Dạ lần tìm qua lớp tóc, hai tay run run - không đủ tự tin - nàng thật sự không dám chắc sau khi rút mũi kim cuối cùng này ra, Minh Giới có thể bình an vô sự qua khỏi hay không nữa!

Hành y mười năm nay, đây là lần đầu tiên nàng gặp phải trường hợp “không dám động thủ” thế này!

Liên tưởng tới chuyện tám năm nay luôn làm mình suy nghĩ, nhớ đến đứa trẻ tên Mạt Nhi kia cuối cùng không có cách cứu trị, lòng nàng lại càng bối rối khó chịu... không thể làm được gì... cho dù nàng được người đời gọi là ‘thần y’, song rốt cuộc nàng cũng chỉ là một đại phu, chứ đâu phải là ‘thần’ cơ chứ!

Làm sao đây... làm sao đây...

Cảm giác bất lực trầm lắng mà kịch liệt cơ hồ đánh đổ nữ đại phúc xưa nay vốn tràn đầy tự tin này trong nháy mắt.

Mười hai năm trước, nàng đã mất đi Tuyết Hoài, giờ đây sao có thể mất đi Minh Giới nữa?

Tiết Tử Dạ ngồi trong yên lặng một lúc lâu, rồi bất chợt đứng bật dậy, nắm chặt hai tay lại, thân hình yếu đuối khẽ run run, rồi cương quyết sải bước đi về phía Xuân Chi đình – nhất định phải nghĩ ra cách gì đó, nhất định phải nghĩ ra cách gì đó!

Không giống như Đông Chi quán và Thu Chi uyển, không khí ở bên hai hồ ấm áp khác hẳn bên ngoài.

Suối nước nóng phun trào ở Hạ Chi viên, chảy qua Xuân Chi đình này, sau đó đổ vào hồ hòa trộn với suối nước lạnh. Đình viện ở đây khắp nơi đều rực rỡ xuân quang, Bích Đào nở rộ, có kỷ thái xanh mướt, liễu mơn mớn thành hàng.

Một lão bà già nua đang lê cây chổi rơm quét dọn trên bậc cấp, chợt nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp đi tới.

“Cốc chủ, là người?” Người tỳ nữ trông nom Xuân Chi đình này đã cao tuổi, nét mặt lộ vẻ kinh ngạc khi thấy nàng tới.

Đã lâu lắm rồi không thấy cốc chủ trở lại đây... người thiên tư xuất chúng, ham học hỏi tìm hiểu, lại có gia học uyên nguyên, năm mười bốn tuổi được cốc chủ đời trước Liêu Thanh Nhiễm thu nhận thì càng thêm tiến bộ, ngày tiến ngàn dặm, chỉ trong bốn năm ngắn ngủi đã xuất sư, mười tám tuổi bắt đầu chính thức tiếp quản Dược Sư cốc. Thiên bẩm cao như vậy, quả thực có thể nói là đứng đầu trong các đời Dược Sư cốc chủ.

Từ sau khi xuất sư, Tiết Tử Dạ rất hiếm khi đến Xuân Chi đình chuyên dùng để lưu giữ y thư này.

“Vú Đỉnh, phiền bà mở cửa Tàng Thư các giúp ta.” Tiết Tử Dạ đứng lại, ngược mắt nhìn tòa lầu cao đóng cửa im lìm phía trước: “Ta muốn vào tra cứu một số y thư.”

“Ồ, vâng, vâng.” Người tỳ nữ già vội vàng gật đầu, buông cây chổi chạy lại, lấy ra một chiếc chìa khóa đồng gi hoan gi hoét, lẩm bẫm một mình: “Cốc chủ vẫn phải quay lại xem sách à... đóng sách đó, không phải từ năm mười tám tuổi người đã thuộc lầu lầu như cháo chảy rồi hay sao?”

Tiết Tử Dạ nghe thấy nhưng không tỏ thái độ gì.

Cửa vừa mở ra, hơi lạnh âm u bị khóa chặt bên trong liền ủa ra ngoài.

Ngọn trường minh đăng vẫn lập lòe tỏa sáng trên đỉnh các, bên trong thiết kế theo hình bát giác, tủ sách kê sát tường cao đến tận trần nhà, được sắp xếp thành tám loại: tên bệnh, nguyên nhân gây bệnh, bệnh lý, cách chẩn trị, tên thuốc, cách dùng thuốc, y án, y luận. Mỗi loại chiếm trọn một vách tường, từ sách da dê đến sách bằng lá cây, ống tre, lụa trắng, thứ nào cũng có.

Tiết Tử Dạ chấp tay đứng trước biển sách trùng trùng, ngẩng đầu lên nhìn quanh một vòng, rồi hít sâu một hơi, đưa tay ấn lại cây trâm ngọc tím trên tóc: “Vú Đỉnh, có lẽ ta sẽ không ra ngoài trong khoảng hai ba ngày... phiền bà mỗi ngày mang một ít thức ăn vào đây.”

Vú Đỉnh hơi ngẩn ra trong giây lát, rồi cúi đầu đáp: “Vâng, cốc chủ!”

Trước khi đóng cửa, người tỳ nữ già đưa mắt nhìn vào bên trong lần nữa – dưới ngọn trường minh đăng, tử y nữ tử đứng giữa biển sách mênh mêng, trầm ngâm suy nghĩ, nét mặt đượm vẻ y buồn mệt mỏi.

“Cốc chủ.” Vú Đỉnh không kìm được buột miệng cất tiếng gọi.

“Ừm?” Tiết Tử Dạ hơi chau mày bực mình vì dòng tư duy bị ngắt mất: “Chuyện gì vậy?”

“Người hãy bảo trọng lấy mình, lượng sức mà làm.” Người tỳ nữ già cúi người thật sâu, giọng nói như mang theo cả tiếng thở dài: “Người không phải thần tiên, có nhiều chuyện làm không được cũng là bình thường thôi... xin đừng giống như Lâm Hạ tổ sư...”

Lâm Hạ tổ sư... Tiết Tử Dạ thoáng giật mình, dòng suy tư chợt chuyển sang hướng khác.

Chuyện kể rằng, cốc chủ Dược Sư cốc 20 năm về trước là Đường Lâm Hạ, cũng là ân sư thụ nghiệp của sư phụ Liêu Thanh Nhiễm của nàng, đã thổ huyết mà chết trong gian Tàng Thư các này, khi ấy người vừa mới 31 tuổi... đến lúc chết, trong tay tổ sư vẫn nắm chặt một quyển “Dược Tính Phú”, khổ sở tìm cách giải độc Thất Tinh Hải Đường.

“Người nên học theo Thanh Nhiễm cốc chủ.” Lão bà nói một câu cuối cùng, rồi đóng cửa lại: “Thanh Nhiễm cốc chủ đến giờ cũng rất hạnh phúc.” Cửa đã đóng lại, nhưng Tiết Tử Dạ vẫn ngơ ngẩn nhìn theo bóng lão bà, nhất thời không khỏi có chút hoang mang... Vú Đinh đã theo hầu 3 đời cốc chủ, biết được rất nhiều chuyện bí mật trong quá khứ nên mới khuyên nàng như vậy. Song bà ta làm sao hiểu được cảm giác bất lực và thất bại của một người hành y khi nhìn bệnh nhân của mình đang tiến về phía cái chết mà không thể ngăn cản cơ chứ?

Nàng mệt mỏi ngồi xuống, cúi nhìn đôi bàn tay thanh tú mà trắng nhợt đến thất thần.

Đúng vào khoảng khắc cánh cửa vừa khép lại, đôi mắt trong bóng tối ấy mở bừng ra.

Chỉ một khắc trước Đồng vẫn còn đang giãy giụa trong cơn hôn mê, vậy mà vừa mở ra, cặp mắt hãn đã sáng rựa lên như tuyết, lạng lẽ nhìn theo hướng đi của Tiết Tử Dạ. Trong khoảng khắc đó, mắt hãn lóe lên thần sắc phức tạp lạ thường: hoài nghi, cảnh giác, sát ý và cả... hoang mang ngỡ ngàng.

Kỳ thực, 3 ngày trước khi thương thế đỡ dần, hãn đã hồi phục được ý thức, nhưng hãn tuyệt nhiên không để những người chung quanh phát giác – hãn giả như đang ngủ say, giả như phát bệnh hết lượt này đến lượt khác để chờ đối phương lơ là phòng bị.

Dưới sự yểm hộ của bóng tối, hãn ngấm ngầm quan sát nét mặt của nữ đại phu kia, hòng thăm dò xem rốt cuộc vì cơ gì mà nàng ra tay cứu mình, đồng thời cũng để xác định tình cảnh bản thân thế nào, rồi quyết định xem

sẽ hành động ra sao... Xét cho cùng, hãn cũng là sát thủ hàng đầu xuất thân từ Tu La trường của Đại Quang Minh cung, dù ở trong hoàn cảnh khốn cùng thế nào cũng có thể trấn tĩnh để quan sát và bày mưu tính kế.

Vậy nhưng, mỗi khi hãn rên rỉ lăn lộn trên giường, ánh mắt nữ nhân ấy lại chỉ toàn những lo lắng và quan tâm...

Mỗi khi hãn ôm đầu kêu lên đau đớn, bàn tay giữ chặt bờ vai hãn của nàng lại lạnh toát, run rẩy...

Thậm chí, cuối cùng khi hãn giả như đã chìm sâu vào giấc ngủ, đồng thời thi thoảng lại làm bộ nói mớ một hai câu, nàng ta đều cúi sát người xuống tỉ mỉ quan sát, nước mắt âm thầm rơi xuống mặt hãn...

Nữ nhân này... nữ nhân này... rất cuộc là vì có gì mà lại như vậy?

Lẽ nào, đúng như những gì thị nói... ta là người quen cũ của thị? Là đệ đệ của thị?

Thôn trang tuyết phủ, căn phòng tối đen, thiếu niên tên Tuyết Hoài và nữ tử tên Tiểu Dạ... rất cuộc... có phải là ta đã trúng phải thuật thôi miên của đối phương nên trong đầu mới sinh ra những ảo giác này?

Hãn khổ sở ôm lấy đầu, chợt thấy đau đau giữa hai chân mày, cái đau lớn dần, rồi lan vào tận trong óc.

Hãn biết, đó là mũi kim châm Giáo vương đã cắm vào đầu mình.

Dấu hiệu chứng tỏ hãn bị khống chế, bị nô dịch.

Không biết hãn đã nằm trong bóng tối mù mờ đó được bao lâu, chỉ thấy ánh sáng nhàn nhạt sau tấm màn dày ảm đạm đi rồi lại dần sáng rõ, cảm giác đau đớn trong óc cũng từ từ biến mất. Đồng vươn tay ra, cẩn thận chạm khẽ vào huyệt Bách Hội giữa đỉnh đầu. Cơn đau kịch liệt lập tức làm đầu óc hãn trở nên trống rỗng.

Từ khi có ký ức đến nay, mấy mũi kim châm đó đã khóa chặt số phận hãn lại, vĩnh viễn trở thành kẻ thay Giáo vương tung hoành Tây Vực, lấy đầu chư hầu các nước.

Giáo vương ngồi trên ngọc tọa, nét mặt hiền từ nhân hậu: “Đồng, vì muốn tốt cho người, nên ta đã xóa phần lý ức đau khổ kia cho người... người là một đứa trẻ bị tất cả mọi người ruồng rẫy, đối với người, những ký ức đó chẳng hề có chút ý nghĩa nào, chi bằng quên đi còn hơn.”

“Đời người ta, nếu như có thể quên đi được khoảng thời gian thống hồ đó, thực ra cũng là một chuyện tốt...”

Xung quanh là Tam Thánh Nữ, Ngũ Minh Tử, Giáo vương ngồi trên ngọc tọa neho đôi mắt sâu không thấy đáy, mỉm cười đặt tay lên đầu ái tướng đang quỳ bên dưới chầm chậm vuốt nhẹ, tựa như đang vuốt ve con chó ngao Tuyết Vực được người sủng ái nhất vậy. Nhưng hẳn cũng biết rất rõ chỉ cần Giáo vương không vui một chút thì bất cứ lúc nào người cũng có thể lấy đi tính mạng của hẳn, đơn giản tựa như giết chết đám chó ngao kia. Đáng chết! Đáng chết! Hẳn vung quyền đâm vỡ tan chiếc khay đựng thuốc cạnh đó, tròng mắt chuyển sang màu ngọc lưu ly... Nữ nhân này, kỳ thực cũng chẳng khác gì Giáo vương cả! Bọn họ đều muốn thay đổi ký ức của hẳn, hòng bắt hẳn phải cúi đầu phục tùng nghe theo mình mà thôi!

Toàn thân hẳn run lên cầm cập trong bóng tối.

Hẳn căm hận những kẻ muốn sắp xếp số phận và ký ức cho mình. Đám người này chà đạp lên cuộc đời hẳn, cưỡng đoạt mọi thứ của hẳn, vậy mà còn ra vẻ cứu rỗi hẳn, lúc nào cũng làm bộ làm tịch với hẳn nữa!

“Quác...!” Hẳn vừa đâm vỡ khay thuốc, một bóng đen liền kinh hãi kêu lên một tiếng như bị giật mình, rồi lách qua tấm màn che cửa sổ lao vù đi. Đó là gì vậy? Đồng thoáng ngẩn người, rồi sực nhận ra: Một con chim? Là con tuyết ưng đã mổ cho hẳn một cái đau điếng người khi đang quyết chiến với Đinh Kiếm các Thất công tử!

Nói như vậy, lúc này tên Hoắc Triển Bạch đó cũng đang ở trong Dược Sư cốc này?

Đồng ngồi bật dậy, trong mắt thấp thoáng một tia sáng dị thường như trong mắt loài dã thú: không xong!

Hẳn nhẹ nhàng xuống giường không gây một tiếng động, bắt đầu lục tìm căn phòng tối này. Không cần vén màn cửa, không cần đốt đèn, song hẳn vẫn nhanh nhẹn như một con báo săn mồi trong đêm, chỉ chưa đầy một khắc thời gian đã tìm được thanh kiếm của mình gác trên giá gỗ tử đàn sau tấm bình phong. Kiếm tên Lịch Huyết, từng trầm sát vô số chư hầu hào kiệt, trong bóng tối lờ mờ ẩn hiện sắc máu nhàn nhạt.

Kiếm về với tay, lòng cũng vững thêm mấy phần – người như hẳn, cũng chỉ

có thể tin tưởng vào mình nó mà thôi.

Đồng tiếp tục tìm kiếm, chẳng mấy chốc đã tìm thấy bộ y phục hăn mặc khi tới đây, khoé miệng liền nở một nụ cười đắc ý. Bộ đồ này dệt bằng tơ Thiên Tằm và Băng Tằm ở Tuyết Vực núi Côn Luân, đao kiếm bình thường không thể làm tổn hại được, là thứ trang phục đặc biệt của Ma giáo dành cho những sát thủ tinh anh trong Quang Minh giới.

Hăn lần gỡ những sợi dây chằng chịt buộc ngang buộc dọc, đang định khoác bộ đồ lên người thì đột nhiên ngăn ra.

Vết rách do trận ác chiến với Hoắc Triển Bạch để lại, tất cả... đều được khâu lại hết sức tỉ mỉ.

Là nữ nhân ấy sao?

Khoảng khắc ấy, đầu hăn lại nói đau, Đồng không chịu đựng nổi, ôm đầu gập người xuống, chỉ muốn há miệng hét lên thật lớn.

Tại sao... tại sao...? Rốt cuộc tất cả những chuyện này là vì cái gì? Nữ đại phu ấy, rốt cuộc là muốn gì ở hăn? Hăn vốn đã không tin vào bất cứ điều gì, mà y thị cứ nằng nặc nhét những thứ ấy vào đầu gã cho bằng được!

Trong bóng tối, Đồng thở hỗn hển, ngón tay chợt chạm phải một thứ gì đó lạnh như băng.

Hăn thở mạnh, cầm tấm mặt nạ bạch ngọc đó lên, run tay đeo mặt nạ. Chất ngọc lạnh buốt áp lên da, ẩn náu sau tấm mặt nạ đó, toàn thân hăn cũng từ từ thôi không run lên từng chập một nữa.

Hăn nắm chặt chuôi kiếm, đôi mắt sau tấm mặt nạ chợt loé lên sắc tím nguy hiểm.

Bất luận thế nào, cũng phải lấy được Long huyết châu! Hoắc Triển Bạch vẫn còn ở trong cốc, bất cứ lúc nào cũng có thể có nguy hiểm!

Hăn nhanh chóng lật tung mọi thứ trong phòng lên, không bỏ qua nơi nào, song tìm mãi mà vẫn không thu hoạch được gì. Đáng ghét thật... nữ nhân đó, rốt cuộc để Long huyết châu ở đâu rồi? Lẽ nào đã cất trong một nơi bí mật khác?

Đồng chần chừ giây lát, cuối cùng cũng cầm kiếm bước ra khỏi Thu Chi quán nơi hăn đã nằm nhiều ngày nay.

Hoắc Triển Bạch đứng dưới gốc mai, mắt hướng mũi, mũi hướng tâm, Mặc Hồn kiếm trong tay nhưng đọng giữa không trung. Gã lặng lẽ hồi tưởng lại trận kịch chiến trong rừng linh sam ngày ấy, nhớ lại xem chiêu kiếm cuối cùng đâm vào hông mình phát ra thế nào, cảnh tượng cực hung cực hiểm lúc đó dần dần hiện ra trong tâm thức.

Đường kiếm thật độc! Đó gần như là một thứ kiếm pháp xả thân lấy mạng đổi mạng, cực kỳ hiếm thấy ở Trung Nguyên.

Gã vừa nhớ lại trận quyết đấu trên tuyết hôm ấy, trường kiếm trong tay nhanh tựa gió bay, kiếm này tiếp kiếm kia cơ hồ phong tỏa mọi đường tấn công của đối thủ giả tưởng trước mắt.

Nguyệt chiếu lan luân

Phong hồi thiên dã

Đoạn kim thiết ngọc...

“Vù” một tiếng, sau khi đâm thẳng ra phía trước một kiếm, gã chợt dừng tay lại.

Hoắc Triển Bạch chống kiếm đứng dưới gốc cây, cánh hoa rơi lả tả như tuyết phủ đầy người, tâm thần chìm vào trong trầm tư mặc tưởng, rồi gã khe khẽ lắc đầu. Không, vẫn không được... cho dù đổi sang dùng một chiêu Vương giả đông lai cũng không thể cản lại đường kiếm liễu mạng cuối cùng đó!

Con người đáng sợ như vậy, đến giờ gã vẫn chưa hết kinh hồn.

Có điều cũng không sao... tên Đồng đó, giờ này chắc đã chết trong tuyết kia rồi cũng nên?

Chợt nghe thấy trên không có tiếng đập cánh, một con tuyết ưng kêu lên “khục khục”, chao lượn một vòng rồi đậu xuống cành mai.

“Tuyết Diêu?” Hoắc Triển Bạch thấy con chim bay từ Thu Chi uyển về, lại thấy trên mỏ nó đang ngậm một vật thì không khỏi thềm kinh ngạc: “Người đi đâu thế? Thu Chi uyển à?”

Con linh điều mở cái mỏ đang khép chặt ra, một miếng bạch ngọc nhỏ liền rơi vào lòng bàn tay Hoắc Triển Bạch.

“Đây là... mặt nạ của sát thủ trong Tu La trường của Đại Quang Minh cung!” Vừa liếc một cái Hoắc Triển Bạch đã buột miệng thốt lên: “Bệnh

nhân ở Thu Chi uyển, lẽ nào là... ôi, nữ nhân ngu xuẩn này!”

“Quác!” Tuyết Diêu kêu lên một tiếng bất an, cơ hồ như để khẳng định lại suy đoán của gã, đôi mắt đen láy như hạt đậu qua đảo lại.

“Hồng rồi...” Hoắc Triển Bạch không kịp nghĩ ngợi gì nhiều, lập tức điếm mũi chân xuống một cái, phóng ra khỏi Đông Chi quán.

Mục đích của Đồng là Long huyết châu, có lẽ Tiết Tử Dạ đã xảy ra chuyện không chừng!

Lá phong trong Thu Chi uyển đỏ như lửa, nữ tỳ áo đỏ đứng ngoài cổng vườn, nhận ra một bạch y nhân bước ra khỏi rừng phong.

“Minh Giới công tử, cốc chủ đã nói rồi, bệnh của ngài còn chưa trị dứt, không thể đi lại bừa bãi được.” Sương Hồng không có vẻ gì là quá kinh ngạc, chỉ khẽ cúi người, cảm bệnh nhân đó lại: “Xin công tử trở về nghỉ ngơi... hôm qua cốc chủ đã vào Tàng Thư các nghiên cứu y thư, chắc rằng không lâu sau sẽ tìm được cách chữa trị cho ngài thôi.”

Lúc nói chuyện ả chỉ cúi mặt nhìn chăm chăm vào ngực đối phương, ánh mắt không dời đi nơi nào khác.

“VẬY sao?” Đồng đột nhiên mở miệng, ngữ khí lạnh băng: “Bệnh của ta khó trị lắm à?”

Sương Hồng không trả lời, chỉ khẽ cúi người một chút: “Xin công tử tin vào y thuật của cốc chủ.”

Ánh mắt Đồng từ từ tụ lại: “Tại sao ngươi không nhìn ta?”

“Nô tỳ không dám.” Sương Hồng điềm đạm trả lời càng cúi thấp hơn nữa: “Cốc chủ đã dặn dò, tất cả nha đầu trong cốc đều không được nhìn vào mắt công tử.”

“Hừ... thì ra là vậy.” Đồng ngưng lại, rồi thân hình đột nhiên biến mất khỏi tầm nhìn của Sương Hồng.

“Được, nói mau...” Sương Hồng chưa kịp định thần thì lưỡi kiếm lạnh buốt đã kề vào cổ họng: “Long huyết châu để ở chỗ nào?”

Kiểm khí làm sắc mặt ả trắng nhợt, nhưng hoàn toàn không có vẻ kinh hoàng sợ hãi: “Nô tỳ không biết.”

“Thật không biết sao?” Đầu mũi kiếm hất lên, làm Sương Hồng không thể

không ngẩng mặt nhìn thẳng vào đôi mắt yêu dị của hắn.

“Công tử tốt nhất đừng nên tùy tiện ép người khác như vậy.” Không nóng nảy bộp chộp như Phong Lục, Sương Hồng vẫn vô cùng trấn định, điềm đạm thản nhiên như không: “Nô tỳ phụng mệnh cốc chỉ chăm sóc công tử, nếu nô tỳ có chuyện, chỉ sợ không ai có thể giải khai ‘Huyết phong’ ở 2 mạch Nhâm Đốc cho công tử nữa đâu!”

Huyết phong? Đồng không khỏi giật mình: thủ pháp này chuyên dùng để phong tỏa chân khí lưu chuyển, lẽ nào ta...

“Đình!” Hắn không kịp quay người, lập tức vung kiếm ra sau, chỉ trong nháy mắt đã chặn được một kiếm nhanh như chớp đâm tới sau lưng mình – có cao thủ! Cũng trong chớp mắt đó, Đồng thuận tay điểm nhẹ lên huyết đạo của Sương Hồng, kế đó ấn lên vai ả, nương thế mượn lực nhún mình nhảy lên không, xoay người một vòng, Lịch Huyết kiếm mỏng như cánh ve vẽ bảo hộ khắp châu thân. Chỉ nghe hai thanh kiếm chạm nhau phát ra những tiếng “đình đình” liên miên bất tuyệt.

Song một tia chớp đen tuyền đã phá vỡ kiếm ảnh đỏ như máu ấy.

Hoặc Triển Bạch sắc mặt nặng nề, lặng lẽ lao thẳng tới Thu Chi uyển – quả nhiên vừa tới nơi đã thấy Đồng kề kiếm vào cổ Sương Hồng! Còn Tiết Tử Dạ đâu? Liệu có phải đã bị con rắn độc mà chính nàng cứu về này cắn cho một phát rồi không?

Lửa giận đang bùng bùng cháy lên trong gã, nên Hoặc Triển Bạch tự nhiên cũng không hạ thủ lưu tình.

“Ồi! Ồi! Hai người đừng đánh nữa!” Sương Hồng gắng sức vận khí mà không tự giải được huyết đạo bị phong bế, chỉ biết đứng bên cạnh cố gắng quát kêu lên. Hai bệnh nhân của Dược Sư cốc đọ kiếm trong rừng phong, lá đỏ rơi lả tả, rồi bị kiếm khí giao nhau cắt thành vô số mảnh vụn, toé ra như máu trong không trung, làm ả đau rát cả mặt.

“Vù!” Chỉ trong chớp mắt, một đạo kiếm quang đã bắn vọt khỏi quàng lá đỏ, rơi vèo xuống đất.

“Tại sao bỗng nhiên lại tệ như vậy?” Chưa đầy 3 chiêu đã đánh bay được kiếm đối phương, Hoặc Triển Bạch cũng không tiếp tục tấn công, mà chỉ thắc mắc: “Nội lực của người đâu? Đâu rồi?”

Đồng thờ hỗn hển, cảm giác chân khí của mình cứ đến Khí Hải là nghẽn lại ở đó, kinh mạch toàn thân trống rỗng, không thể nào vận khí lên nổi.

Quả nhiên đúng là... nữ nhân ấy đã nhân lúc liệu thương mà phong toả Nhâm Đốc nhị mạch của hắn.

Nữ nhân này, quả nhiên đã rắp tâm đối phó với hắn!

Đồng định ngưng tụ niệm lực sử dụng Đồng thuật, nhưng dù sao thì thương thế của hắn cũng chưa bình phục hẳn, vừa mới tập trung được một chút sức mạnh tinh thần, thì huyết Bách Hội trên đỉnh đầu đã bắt đầu đau nhói lên như muốn vỡ tung, thậm chí gã còn chưa kịp nghĩ xem đó là chuyện gì thì trước mắt đã tối sầm lại.

“Hoặc công tử, mau bỏ kiếm xuống!” Sương Hồng thấy Đồng ngã gục, thì vội vàng kinh hãi hét lên: “Không được làm bị thương Minh Giới công tử!”

“Cốc chủ của các người đâu?” Hoắc Triển Bạch không di chuyển mũi kiếm đi, nôn nóng hỏi.

“Hôm qua cốc chủ đã đến Tàng Thư các ở Xuân Chi đình...” Sương Hồng gắng sức vận khí xung phá huyết đạo, nhưng thủ pháp điểm huyết của Đồng cực kỳ quái dị, nên ả cố mấy cũng không có tác dụng gì: “Cốc chủ đã dặn dò bọn tỳ nữ phải chăm sóc Minh Giới công tử... mấy ngày sau người sẽ ra.”

“Ừm...” Hoắc Triển Bạch thở phào nhẹ nhõm, lùi lại một bước rồi thu kiếm, nhưng cũng vẫn không dám lơ là phòng bị.

“Tại sao lại mang tên tiểu tử nguy hiểm này về cốc làm gì!” Thực lòng gã chỉ muốn giải quyết luôn tên tiểu tử trước mắt, nhưng vì ngại Tiết Tử Dạ nên không tiện hạ thủ, chỉ chau mày, nói: “Các người có biết hắn là ai không? Một con rắn độc đấy! Trong Dược Sư cốc này toàn là nha đầu không biết võ công, chỉ cần hắn trở mặt là có thể giết sạch các người rồi... thật đúng là một đám nữ nhân ngu xuẩn.”

“Điều này... cốc chủ nói rồi...” Sương Hồng cười cười: “Có Thất công tử ở đây thì không cần sợ gì hết.”

Hoắc Triển Bạch bị ả nha đầu thông minh lanh lợi này nịnh nọt cho mấy câu cũng thoải mái phần nào, bèn bật cười thu kiếm lại: “Ha ha, không sai, cũng may mà có ta ở đây... nếu không... tên sát thủ hàng đầu Ma giáo này,

đừng nói là Dược Sư cốc, mà khắp võ lâm Trung Nguyên cũng không có mấy người đối phó nổi đâu!”

“Sát thủ Ma giáo?” Sương Hồng cả kinh thốt lên: “Nhưng... cốc chủ nói y là bằng hữu sống cùng người ở thôn trại Ma Già năm xưa mà.”

“Bằng hữu ở Ma Già thôn trại?” Hoắc Triển Bạch lăm lăm, cơ hồ đang suy tính điều gì – hoá ra vì nguyên nhân này mà nữ nhân nanh nọc kia chịu xuất thủ cứu tên sát thủ Ma giáo này sao? Quá khứ của nàng ta rốt cuộc thế nào? Gã giải khai huyết đạo cho Sương Hồng, vừa cử động được ả ta lập tức bổ tới xem xét bệnh nhân đang hôn mê trên mặt đất, rồi thỉnh cầu gã đỡ hẳn về Thu Chi uyển. Hoắc Triển Bạch không từ chối, nhưng vừa cúi người xuống đã vung tay điểm lên tám chỗ đại huyết trên người Đồng.

“Công tử làm gì vậy?” Sương Hồng giận dữ gắt lên, chồm người lên bảo vệ bệnh nhân của mình theo phản xạ.

“Trước khi cốc chủ của các người trở lại đây, làm vậy sẽ an toàn hơn.” Hoắc Triển Bạch giải thích.

Vàng dương đã ngả bóng về Tây, gã vất vả đỡ Đồng quay trở lại phòng bệnh, trong lòng không khỏi cảm thấy dở khóc dở cười. Gã chưa từng tưởng tượng rằng mình và kẻ đối đầu sinh tử này lại thân mật như vậy... Tuyết Diêu đập cánh “phạch phạch” bay tới, vừa nhìn thấy chủ nhân đang đỡ Đồng, liền lộ vẻ kinh ngạc, đảo một vòng đầu xuống bậu cửa sổ, cọ cọ móng vuốt rồi kêu lên những tiếng “gù gù” khó hiểu.

“Hà...” Gã thở dài một tiếng – cũng may trong Dược Sư cốc lúc này không có nhân sĩ giang hồ nào khác, bằng không nếu để người ta nhìn được cảnh này, chỉ sợ gã và Tiết Tử Dạ sẽ gặp không ít phiền phức.

Bởi cho dù là đại phu ẩn cư nơi thế ngoại này, cũng không thoát được vòng xoáy tranh tranh đoạt đoạt trên giang hồ.

Đỡ Đồng lên giường xong, Sương Hồng mới cẩn thận cúi sát người, khẽ chạm vào đỉnh đầu hẳn, rồi thở phào nhẹ nhõm: “Cũng may, kim châm còn chưa bị chấn động rời vị trí.”

“Kim châm?” Hoắc Triển Bạch giật mình kinh ngạc: “Hẳn... hẳn bị kim châm phong nào?”

“Ừ...” Sương Hồng thở dài một tiếng: “Thủ pháp này cực kì quái dị, cốc

chủ đã nhổ ra được hai mũi kim châm, nhưng đến mũi thứ ba thì không dám rút ra nữa.”

Hoắc Triển Bạch thoáng biến sắc – là kẻ nào hạ thủ mà cả Tiết Tử Dạ cũng không thể trị được?

Gã đang định kiểm tra kỹ hơn thì chợt nghe chỗ tấm màn sau lưng vang lên tiếng gọi: “Sương Hồng tử tử!”

Một tiểu nha đầu chạy vụt vào trong, phía sau dẫn theo một lão bà già nua. “Tiểu Tinh, vội vội vàng vàng cái gì thế?” Sương Hồng sợ là kinh động đến bệnh nhân, quay đầu lại mắng khê: “Đứng ngoài cửa nói cũng được!”

“Nhưng mà... nhưng mà, Đình bà bà nói cốc chủ, cốc chủ...” Nét mặt Tiểu Tinh có vẻ vô cùng lo lắng, giọng nói cũng nấc nghẹn: “Cốc chủ... người đã xem sách một ngày một đêm, buổi chiều hôm nay đột nhiên lăn ra ngất xỉu bên trong Tàng Thư các rồi!”

“Cái gì!” Sương Hồng thất thanh kêu lên một tiếng – khoảnh khắc ấy, nguyên nhân cái chết của Lâm Hạ cốc chủ 20 năm trước hiện lên trong tâm trí ả.

“Nhanh, mau dẫn ta...” Ả không còn để ý đến Đồng đang nằm thêm thiếp trên giường bệnh, vội vàng đứng bật dậy. Nhưng chỉ nghe một trận gió lướt qua, Hoắc Triển Bạch đã lao ra ngoài trước, biến mất trong rừng phong.

Đợi cho người trong phòng đều bỏ đi hết như những cơn gió, đôi mắt trong bóng tối kia chợt mở bừng ra.

Khóe mắt còn lưu lại dấu vết của cơn đau, nhưng hấn vẫn cố gắng gượng, chậm chậm ngồi dậy, xoa bóp tay phải, hốn hển thở nhẹ nhẹ - trong khoảng khắc Hoắc Triển Bạch điểm ngón tay xuống, hấn đã kịp thời dùng Càn Khôn Đại Na Di chuyển dịch các huyết đạo toàn thân đi một chút. Tuy nhiên, Huyết phong ở Nhâm Đốc nhị mạch thì thủy chung vẫn không thể nào giải khai được.

Làm sao đây... đã gần một tháng từ khi rời khỏi Côn Luân rồi, cũng không biết giờ này Giáo vương đã xuất quan hay chưa nữa, không biết y đã phát hiện ra kế hoạch của bọn hấn chưa... Thập nhị Ngân Dực đi theo hấn toàn bộ đều bị tiêu diệt, lại ly tán với Diệu Hỏa một thời gian cũng khá lâu rồi,

nếu như không lấy được Long huyết châu, làm sao mà trở về được đây?
Ở Đại Quang Minh cung, Diệu Thủy và người trong Tu La trường đều đang
chờ đợi bọn hắn trở về...
Cho dù thế nào, nhất định phải mang được Long huyết châu trở về!

Thương Nguyệt

Thất Dạ Tuyết

Dịch giả: Lục Hương

Chương 4

TUYẾT: ĐÊM THỨ TƯ

Hoắc Triển Bạch vung chưởng chấn bay cánh cửa cũ nát của Tàng Thư các, rồi lướt vào bên trong.

“Tiết Tử Dạ!” Gã buột miệng kêu lên một tiếng kinh hãi khi thấy nữ tử áo tím nằm gục người trên bàn.

Giá sách đã trống mất một nửa, mặt bàn bừa bầy đầy những sách vở, còn cả mùi mẫn mấy thứ dược liệu trân quý, thậm chí cả Long huyết châu, Thanh Loan hoa cũng ở đó cả. Ngoài ra còn một chồng sách lớn: “Ngoại đài bí yếu”, “Kim lan tuân kinh”, “Tổ vấn”, “Trừu hậu phương”... để vung vãi khắp nơi. Vì sách chồng lên quá cao, nên có đến gần nửa số sách đổ xuống chất lên người nữ tử đang hôn mê kia, cơ hồ muốn nhấn chìm nàng trong đó.

Gã kêu lên một tiếng mà không thấy nàng đáp lại, lòng càng thêm hoảng hốt, vội vàng chạy đỡ Tiết Tử Dạ dậy.

Dưới ánh đèn, gương mặt gục xuống của nàng hơi ngước lên một chút, rồi ngã vào vòng tay gã, nhợt nhạt tiêu tụy đến đáng sợ.

“Tiết Tử Dạ!” Gã ghé miệng sát bên tai nàng gọi khẽ, một tay nhanh nhẹn đặt lên lưng nàng truyền nội lực, bảo hộ tâm mạch yếu ớt của đối phương: “Tỉnh lại đi, tỉnh đi nào!”

Đầu nàng ngoẹo qua ngoẹo lại theo nhịp lắc của gã, không chút phản ứng, trong tay vẫn còn nắm chặt một quyển “Linh khu”.

“Cốc chủ!” Sương Hồng và Tiểu Tinh chạy đến cửa đã thảng thốt kêu lên.

Lẽ nào, chuyện của 20 năm trước lại trùng diễn ở đây.

“Mau, qua đây giúp ta đỡ cốc chủ của các người!” Hoắc Triển Bạch ngẩng đầu lên giục gã, gã nhắm mắt ngưng thần trong giây lát rồi đột nhiên chậm chậm đẩy ra một chưởng, ấn vào bối tâm nàng, cơ hồ như có một luồng nước dịu dàng tràn vào tứ chi bách cốt, thân hình Tiết Tử Dạ khẽ run lên

một chút.

Hoắc Triển Bạch lập tức biến chưởng thẳng chỉ, liên tiếp điểm lên 12 huyệt đạo trên người nàng, lướt dọc theo cột sống, chỗ nào cũng dồn nội lực đả thông những mạch máu bị ngưng trệ. Mới đầu ngón tay gõ điểm cực nhanh, nhưng càng về sau thì động tác càng chậm lại, đỉnh đầu từ từ bốc lên một làn khói trắng lừng lờ, ấn đường lờ mờ sắc đỏ sẫm, cơ hồ như nội lực toàn thân đều ngưng tụ cả về đầu ngón tay vậy.

Mỗi lần gõ điểm xuống, sắc mặt Tiết Tử Dạ lại tươi tỉnh lên một chút, đến khi điểm dứt mười hai chỉ thì giữa hai làn môi nhợt nhạt của nàng đã thở ra một hơi khe khẽ.

“Được rồi!” Sương Hồng từ đầu đến cuối vẫn lưu ý đến mạch đập của cốc chủ, thấy vậy thì không khỏi mừng rỡ reo lên.

Gã công tử lười nhác này thì ra cũng có chút bản lĩnh thật.

“Cốc chủ, người mau tỉnh lại đi!” Sương Hồng xưa nay vốn trầm tĩnh vững vàng, giờ cũng lo lắng đến như muốn khóc tới nơi.

“Ừ... A Hồng?” Tiết Tử Dạ bỗng nhiên thở hắt ra một tiếng, ngón tay khẽ động đậy, chậm chậm mở mắt ra: “Ta làm sao vậy? Đừng khóc, đừng khóc... không sao cả... ta xem sách lâu quá rồi ngủ thiếp đi mất hả?”

Nàng gắng sức ngồi dậy, vừa nhìn thấy Hoắc Triển Bạch đã thất kinh thốt lên: “Sao người cũng ở đây? Mau về Đông Chi quán nghỉ ngơi, ai cho người chạy lung tung vậy? Lục Nhi đâu, nha đầu đáng chết này, sao lại không trông nom hẳn cho kỹ chứ!”

Hoắc Triển Bạch thấy nàng ta vừa tỉnh lại đã quát tháo ầm ĩ, chỉ biết chau mày lắc đầu.

“Y thuật không tinh,” gã gạt ngón tay xìa vào ngực mình của nàng ra: “mới cuống lên tới đây ôm chân Phật hả?”

Tiết Tử Dạ bị gã nói trúng tim đen, giận dữ vung tay định văng cuốn y thư đang cầm đi, nhưng vội vàng rút lại: “Đúng... ta vừa mới đọc được trong quyển ‘Linh khu’ này...”

Nàng đưa sách lên, vội vàng xem lại một lượt, sắc mặt lộ vẻ hớn hờ, bỗng nhiên lại cảm thấy ngực mình lạnh buốt, húng hắng ho tiếng gập tiếng khoan, cảm giác như thở không ra nổi hơi vậy.

“Cốc chủ, cốc chủ! Đừng nghĩ nữa.” Một chiếc lò ấp tay vàng kịp thời được nhét vào, Tiết Tử Dạ như bắt được bảo vật, vội ôm chặt luôn chiếc lò ấy vào lòng, không dám buông ra nữa.

Nàng nói không ra tiếng, lồng ngực như bị ai nhét vào một tảng băng, lạnh đến nỗi không thở nổi.

Người vừa đến đưa lò ấp cho nàng là Đinh bà bà, chỉ thấy nét mặt lão bà đượm vẻ âu lo: “Sức khỏe người không chịu được nữa rồi, cần phải nghỉ ngơi trước đã. Để lão lập tức đi bảo Dược phòng sắc thuốc.”

“Ừm!” Tiết Tử Dạ cố nén cơn ho, mệt mỏi nói: “Dùng thứ bình thường ta vẫn uống là được rồi.”

Từ đêm rơi vào sông băng năm 14 tuổi, nàng đã mắc chứng bệnh này. Khí lạnh xâm nhập vào Thiếu Dương kinh, mạch tượng hoặc trầm hoặc gấp, vùng phổi bị lạnh, thường rất sợ rét, năm đó sư phụ Liêu Thanh Nhiễm từng kê một đơn thuốc để nàng điều dưỡng mỗi ngày. Song vì mười năm nay lao tâm lao lực, bệnh tình dần dà nặng lên, ngấm vào cốt tủy, phương thuốc này giờ cũng không còn tác dụng như hồi mới đầu rồi.

“Sợ rằng không đủ,” Đinh bà bà quan sát khí sắc nàng, chau mày nói: “Lần này không phải nhẹ đâu.”

“Vậy... thêm vào năm tiền Bạch Hồ Tâm đi!” Nàng trầm ngâm, lại ho lên sù sụ.

“Hồ Tâm là thứ cực nóng, cốc chủ lại đang mệt mỏi quá độ, làm sao mà chịu được?” Đinh bà bà phản đối ngay lập tức, đoạn bà ta nghĩ ngợi giây lát rồi nói: “Chi bằng bỏ đi vị Quế Chi trong đơn cũ, thêm vào hai lượng Xuyên Khung, sáu phân Man Kinh Tử có được không?”

Tiết Tử Dạ cúi mặt suy tư rồi gật đầu: “Cũng được, thêm Quy Linh Tập vào nữa, dùng ngay.”

“Vâng!” Đinh bà bà gật đầu nghe lệnh, rồi quay người lui xuống.

Sương Hồng ở bên cạnh nghe hai người đối đáp mà không khỏi ngấm ngấm kinh hãi. Ắ đã đi theo cốc chủ nhiều năm, được đích thân nàng điểm mặt, cứ ngỡ mình đã được chân truyền, thật không ngờ trong cốc còn có một lão bà quét dọn y thuật cao minh nhường ấy, còn cao hơn ả mấy phần!

“Khụ khụ, khụ khụ...” Nhìn Đinh bà bà đi khuất hẳn, Tiết Tử Dạ mới đưa

mắt về phía Hoắc Triển Bạch, nhếch mép nở một nụ cười, nhưng chưa kịp nói gì thì đã lại ho lên dữ dội, máu chảy ra từ nơi kẽ tay.

“Cốc chủ! Cốc chủ! Đừng nói gì vội!” Sương Hồng cả kinh thất sắc, vội vàng bổ đến đỡ lấy thân hình loạng choạng như muốn ngã của nàng: “Hoắc thất công tử, Hoắc thất công tử, mau giúp tiểu tỳ đỡ cốc chủ đến Hạ Chi viên! Suối nước nóng ở đó là tốt nhất cho người!”

Nước suối nóng ấm, từng chút, từng chút thấm vào làn da lạnh buốt.

Tiết Tử Dạ nằm trong dòng suối giữa núi tuyết, gương mặt nhợt nhạt dần bắt đầu tươi lại, cái lạnh buốt giá nơi lồng ngực khiến người ta phải tức thờ cũng từ từ tan đi. Bên bờ suối cây cỏ um tùm, sum sê tươi tốt, cây dẻ ngựa che phủ cả thảm cỏ bên hồ, thò những cánh tay dài thượt xuống mặt nước, bướm bướm nhiều vô số kể, có con tung bay múa lượn, có con lại đậu trên cành cây khô hay là là lướt trên mặt nước.

Đó là cảnh tượng chỉ vùng rừng rậm miền Nam Cương mới có, không ngờ lại xuất hiện ở nơi sâu trong tuyết cốc này.

Khi Tiết Tử Dạ tỉnh lại, một con bướm dạ quang màu ngân bạch đang lướt qua trước mặt nàng, trông tựa một vạt tuyết đang bay xa.

“A...” Nàng thở một hơi dài trút hết trọc khí trong lồng ngực, rồi mệt mỏi mở mắt, nhận ra mình đang chìm mình trong làn nước ấm áp, xung quanh thoang thoảng một mùi hương dễ chịu. Tiết Tử Dạ khẽ cựa quậy tay chân bắt đầu nhớ lại xem làm sao mình đột nhiên ở trong ôn tuyền giữa Hạ Chi viên.

“Ô, tỉnh rồi hả?” Trước mặt nàng bất chợt xuất hiện một gương mặt đang cười cười, gương mặt ấy ghé lại gần hơn: “Mau uống thuốc đi nào!”

“A...” Nàng thất thanh kêu lên, chìm người xuống theo phản xạ tự nhiên, rồi vung mạnh tay một cái: “Cút đi!”

Hoắc Triển Bạch không kịp đề phòng, bị tát trúng ngay mặt, bát thuốc trên tay rơi xuống đất đánh “keng” một cái, nước thuốc bắn ra làm gã phải hét lên vì nóng.

“A Hồng! Lục Nhi!” Tiết Tử Dạ dầm mình xuống làn nước ấm: “Chết đâu hết cả rồi? Ai cho bệnh nhân chạy loạn lên thế này?”

“Cuối cùng cốc chủ cũng tỉnh rồi?” Chỉ có mình Tiểu Tinh chạy từ trong chiếc đình nhỏ bên bờ suối ra, mừng rỡ đến suýt nữa thì phát khóc: “Cốc chủ, người ... ngất xỉu trong Tàng Thư các, các tỷ muội trong cốc đều bị người dọa cho sợ chết khiếp rồi. Giờ bọn họ đều ra vườn thuốc hay trong phòng thuốc rồi, làm sao còn để ý đến bệnh nhân được nữa chứ?”

Từ từ nhớ ra mọi chuyện trong Tàng Thư các, sắc mặt Tiết Tử Dạ cũng dịu lại phần nào: “Vớ va vớ vẩn!”

“Ta ngất đi bao lâu rồi?” Nàng ngẩng đầu lên hỏi, ra hiệu cho Tiểu Tinh cầm chiếc áo dài vắt trên tảng đá trắng bên bờ suối lại.

“Hơn một ngày rồi.” Hoắc Triển Bạch chau mày, Tuyết Diêu kêu “quác” một tiếng rồi bay tới, ngậm chiếc áo lụa tím thêu hoa văn hình mây của nàng thả xuống sát mép nước.

“Mọi người đều bị cô làm cho khiếp vía cả rồi.”

“Hừ...” nàng cúi đầu bật cười khan một tiếng: “Ta làm sao chết dễ thế được.”

“Cô tưởng mình là kim cương bất hoại chắc?” Hoắc Triển Bạch phát câu lên, nữ nhân này quả thật không biết tốt xấu là gì cả. “Đình bà bà nói, lần này nếu không phải ta kịp thời dùng Kinh Thần Chỉ cưỡng ép máu huyết lưu thông cho cô, rất có thể là chưa kịp cứu trị gì cô đã tuyệt khí rồi! Vậy mà còn ở đây khoác loác nữa!”

“...” Tiết Tử Dạ cúi gằm mặt, nàng cũng hiểu y thuật của Đình bà bà tuyệt đối không kém mình là bao nhiêu.

“Được rồi, ta biết ý của người, là tốt xấu gì thì người cũng đã cứu ta một lần, vì vậy, món nợ 60 vạn lượng kia cũng có thể bớt đi một chút... có đúng không?” Nàng cười cười chế nhạo, muốn kéo chủ đề sang hướng khác.

“Ý của ta không phải muốn giảm nợ, mà là nữ nhân chết toi nhà cô từ sau này...” Hoắc Triển Bạch làm mặt giận quát lên.

“Biết rồi, rút ra ngoài cho ta!” Không đợi gã nói gì thêm, Tiết Tử Dạ chỉ tay ra cửa Hạ Chi viên, sẵn giọng quát: “Ta muốn mặc đồ!”

Không còn cách nào, Hoắc Triển Bạch đành hậm hực đi ra, nhưng bước đến cửa, gã lại dừng bước: “Ta bảo này, nếu từ sau cô vẫn...”

“Còn nhìn nữa hả!” Một cái lò hương bay “vù” tới, vỡ tung tóe dưới chân

Hoắc Triển Bạch, làm gã giật bản mình nhảy lên.

“Xéo về Đông Chi quán dưỡng thương cho ta! Tối nay ta sẽ đến kiểm tra.”

Hoắc Triển Bạch chỉ biết cười khở - nhìn điệu bộ này của nàng ta, thật không có gì giống hồng nhan bạc mệnh cả!

Đợi bóng gã khuất hẳn, nàng vẫn dầm mình dưới nước trầm tư thêm giây lát nữa rồi mới từ từ đứng dậy. Tiểu Tinh vội vàng chạy đến đứng sau lưng, giúp nàng khoác chiếc áo dài màu tím lên người. Nàng với tay lấy một cái khăn, bắt đầu lau khô mái tóc dài ướt rượt.

Đàn bướm đậu trên cành cây rủ xuống nước bị nàng làm kinh động, vỗ cánh bay vút lên, mặt nước như bỗng nhiên có pháo hoa ngũ sắc nở bung ra vậy.

Tiết Tử Dạ ngăm nhìn sự sống mạnh mẽ trong Hạ Chi viên, đột nhiên trầm mặc thờ dài một tiếng...

Phải làm sao đây?

Tra cứu đến sức cùng lực kiệt như vậy cũng chỉ tìm được một đơn thuốc có thể kéo dài mạng sống cho Mạt Nhi thêm 3 tháng... nhưng sau 3 tháng đó, nàng biết ăn nói với Hoắc Triển Bạch thế nào?

Huống hồ... còn Kim châm phong não của Minh Giới, đến giờ nàng vẫn chưa tìm ra cách...

Nàng mệt mỏi ngẩng đầu lên, ngược nhìn vô số cánh bướm đang bay lượn trên mặt nước, đột nhiên cảm thấy thật ngưỡng mộ những sinh linh tuyệt đẹp có sinh mệnh chỉ kéo dài một năm nhưng lúc nào cũng vô ưu vô lo ấy - nếu như có thể ngồi lên cánh bướm mà bay đi thật xa thì thật tốt biết bao nhiêu.

Bầu trời phương Bắc thấp thoáng một màu xanh nhợt nhạt.

Mạc hà được gọi là vùng Cực Bắc, vậy còn ở phía Bắc Mạc Hà, là gì đây?

Khi còn ở thôn trại Ma Già tộc, nàng từng nghe Tuyết Hoài nhắc đến một truyền thuyết cổ xưa. Truyền thuyết kể rằng, vượt qua dòng sông băng ấy, rồi vượt qua đống tuyết ngàn dặm mênh mông là sẽ đến được biển băng rộng vô bờ bến...

Nơi đó, mới đúng là vùng Cực Bắc thực sự. Trên bầu trời biển ảo không ngừng trên biển băng rộng lớn, như mộng như ảo.

Tuyết Hoài... năm 14 tuổi chúng ta đã từng ngồi bên nhau nhìn Bắc Cực tinh, hứa sẽ cùng nhau vượt qua đồng tuyết mênh mông kia, đến vùng Cực Bắc chiêm ngưỡng thứ ánh sáng mộng ảo kia.

Lúc này đây, có phải chàng đang đợi thiếp dưới ánh Bắc Cực quang đó chăng?

Chỉ tiếc rằng những con bướm bướm này không bay qua được biển băng rộng lớn ấy.

Uống thuốc của Đinh bà bà xong, đến tối Tiết Tử Dạ đã thấy khỏe lên rất nhiều, hô hấp thông suốt hẳn, tay chân cũng không còn bị buốt nữa, vậy là lại quen thói không chịu ngồi yên một chỗ, bắt đầu dẫn Lục Nhi đi khắp nơi trong cốc.

Đầu tiên nàng đến Đông Chi quán xem tình hình Hoắc Triển Bạch và con linh điều của gã, thấy đối phương quả nhiên đã nghe lời mà về dưỡng thương, không tìm được lý do gì để “chinh trị”, đành bắt mạch qua loa, rồi kê một đơn thuốc ninh thần dưỡng khí, sau đó dặn dò Lục Nhi ở lại chăm sóc cho gã.

Đùa với Tuyết Diêu một lúc, nàng đứng dậy bước đi ra đến cửa đột nhiên dừng lại nói: “Thuốc của Mạt Nhi đã bắt đầu phối chế rồi, 7 ngày sau có thể luyện thành... người vẫn kịp trở về trong thời hạn đó.”

Nàng đứng cạnh cửa, nói mà chẳng buồn ngoảnh mặt lại nên Hoắc Triển Bạch không nhìn rõ nét mặt thế nào.

Đợi đến khi gã bình tĩnh trở lại thì bóng áo tím kia đã biến mất trong màn đêm tuyết phủ.

Tại sao lại quạnh hiu đến vậy? Nàng xách đèn lưu ly một mình bước đi trong vườn thuốc thơm nồng, hoang mang suy tưởng. Tám năm rồi cuộc sống của nàng khô khan và tẻ ngắt, hình như người đó chính là điểm sáng duy nhất trong cuộc đời nàng suốt tám năm nay thì phải?

Tám năm ròng, mỗi năm gã lại đến một lần, dần dần ngày gã xuất hiện đã trở thành ngày duy nhất mà nàng cảm thấy có chút mong ngóng trong suốt cả năm – dù là hầu như lần nào nàng và gã cũng chỉ đấu khí, đấu khẩu và đấu tửu.

Mỗi lần gã đi khỏi, nàng đều dọn dò đám thị nữ chôn những vò rượu mới xuống tuyết để dành cho lần gặp mặt sáng năm.

Nhưng còn lần này, lần này thì nàng không thể nào tiếp tục gạt gã được nữa.

Thậm chí nàng còn không thể tưởng tượng được, lần này nếu như không cứu được Mạt Nhi, không hiểu liệu Hoắc Triển Bạch có xông đến đây lấy mạng nàng hay không nữa.

Ôi... Tiết Tử Dạ ngẩng đầu, ngược mắt nhìn tuyết bay trên bầu trời đêm, chợt cảm thấy con người sống trên đời này thật nặng nề và bất lực, tưởng chừng như khắp trời đều là tấm lưới mờ mịt, chụp xuống số mệnh của tất cả mọi người trên thế gian.

Đi qua Thu Chi uyển, chợt nhớ ra tên bệnh nhân bị mình phong tỏa Nhâm Đốc nhị mạch, nàng không khỏi thoáng giật mình. Vì vấn đề sức khỏe mà đã 2 ngày nay nàng không khám cho Minh Giới rồi.

Tiết Tử Dạ rời khỏi đường chính, rẽ vào Thu Chi uyển.

Nhưng... vừa mới quay người, nàng đã sững lại.

Có phải mình đang nằm mộng hay không? Trong màn tuyết giăng giăng, một người đang lặng lẽ đứng trên mặt hồ đóng băng, thân khoác trường y, nghiêng nghiêng người, cúi đầu nhìn đăm đăm xuống nước. Trông từ đằng xa, những đường nét ấy thật quen thuộc đến lạ lùng, phảng phất như con người đã ngủ say trong băng nhiều năm kia bất ngờ tỉnh lại, lặng lẽ trở về nhân thế trong đêm tuyết phiêu diêu này.

“Tuyết Hoài?” Tiết Tử Dạ thấp giọng gọi khẽ, rón rén nhẹ nhàng lại gần mặt hồ, tựa như sợ sẽ làm giấc mộng này biến mất.

Đêm không trăng, tuyết rơi không ngừng nghỉ, làm gương mặt nàng vẫn ngày nhớ đêm mong kia trở nên mơ mơ hồ hồ.

“Tuyết Hoài!” Nàng không thể tự kiềm chế nổi mình, mừng rỡ chạy tới mặt hồ đang đóng băng: “Đợi thiếp với!”

“Tiểu Dạ...” Người đứng trên băng kia quay người lại, nhìn nữ tử đang cầm đèn lao tới phía mình, bỗng nhiên thở dài một tiếng, chậm chậm giơ tay ra, khe khẽ gọi: “Là Tiểu Dạ đấy phải không?”

Nàng lao ập vào lòng đối phương, cảm giác ấm áp và chắc chắn ấy, hư ảo

như trong mộng vậy.

Huống hồ, chàng đã cao lớn thế này? Không ngờ chủ một tay thôi đã ôm được ta vào lòng?

“Đúng là Tiểu Dạ rồi...” Người kia lẩm bẩm, ôm chặt nàng vào lòng, dường như sợ rằng hễ buông tay là nàng sẽ tan ra như tuyết vậy: “Có phải là ta nằm mơ không? Làm sao, làm sao... mới chớp mắt mà đã... mười mấy năm rồi?”

Song, giọng nói tưởng chừng như thân quen lắm ấy lại khiến nàng ngẩn người trong khoảng khắc.

Không phải... không phải! Giọng nói này là...

“Dường như ta đã gặp phải một giấc mơ kỳ lạ, khi tỉnh lại mọi người đều đã chết cả rồi... Tuyết Hoài, tộc trưởng, Hộc... tất cả đều đã chết...” Giọng nói ấy phát ra một tiếng thở dài trầm đục phía trên đỉnh đầu nàng, phảng phất, như cơn gió thổi qua: “Chỉ có tử là còn ở đó... chỉ có tử thôi. Tiểu Dạ tử tử, như vừa nằm mơ vậy.”

“Minh Giới!” Cuối cùng nàng cũng ngẩng đầu lên nhìn gương mặt ấy, rồi thất thanh thốt lên.

Ánh sáng hắt ra từ băng tuyết chiếu lên gương mặt hảnh, nhợt nhạt nhưng anh tuấn, mi thanh mục tú, đường nét trên khuôn mặt rất giống với Tuyết Hoài – đó là tướng mạo rất điển hình của người Ma Già tộc, chỉ là đôi mắt của hảnh ánh lên một sắc lam nhàn nhạt u uất, nhìn tựa nước hồ sâu không thấy đáy vậy.

“Minh Giới?” Nàng cơ hồ như không thể tưởng tượng đây lại là sự thật: “Đệ, lẽ nào đệ đã...”

“Phải, nhớ hết cả rồi...” Hảnh ngẩng đầu, hít sâu vào một hơi, chớp mắt nhìn bầu trời đêm giăng giăng tuyết trắng: “Tiểu Dạ tử tử, ta nhớ hết mọi chuyện rồi... ta đã ép được cây kim châm đó ra rồi.”

“Tốt quá.” Nàng liếc thấy cây kim châm kẹp giữa 2 ngón tay hảnh, mừng rỡ ra mặt: “Tốt quá... Minh Giới!”

Nàng đưa tay sờ thử huyết Bách Hội trên đầu đối phương, nhận ra quả nhiên đã không còn vết tích của kim châm đâu nữa: “Tốt quá rồi!”

“Tuyết Hoài đã chết khi dẫn tử chạy trốn phải không?” Đồng khom người,

nhìn thiếu niên bị nhốt trong băng bên dưới – thiếu niên đó vẫn còn giữ nguyên dáng vẻ của tuổi 15, 16, gương mặt trông khá giống hẳn, chỉ nghe hẳn lầm bầm: “Đêm đó... đám người ấy xông vào tới nơi, ta chỉ thấy 2 người nắm tay nhau bỏ chạy, chạy trên sông băng... ta gọi 2 người, nhưng tử và Tuyết Hoài đã bỏ ta lại...”

Cách một lớp băng dày, Đồng nhìn chăm chăm vào người bạn thân thiết nhất thuở thiếu thời, đôi mắt chuyển sang sắc xanh bi thương u ám.

“Tiểu Dạ tử tử... sau đó thì ta không còn nhớ nổi tử nữa...” Hãn lầm bầm một mình, chất giọng đượm vẻ hoang mang, đôi mắt ẩn hiện lên sắc tím nguy hiểm: “Hình như ta đã nằm mơ một giấc mộng dài... giết rất nhiều người.”

“Minh Giới!” Quá khứ đột nhiên trùng hiện trước mắt, Tiết Tử Dạ không thể nào biểu đạt được sự kích động trong lòng, chỉ biết nắm thật chặt tay đối phương, rồi chợt phát hiện ra trên cánh tay hẳn khắp nơi đều là vết sẹo, thật không biết đã phải chịu bao khổ nhục đắng cay.

“Là ai?” Nàng nghiến chặt răng, gằn giọng hỏi từng chữ một, đôi mắt xưa nay vẫn êm đềm dịu dàng trong tích tắc đã ngập tràn lửa phẫn nộ: “Là kẻ nào đã giết bọn họ? Là kẻ nào đã tiêu diệt thôn làng? Là kẻ nào đã biến đệ ra nông nổi này!”

Đồng khẽ nghiêng đầu trong gió, cặp mắt thoáng lướt qua gương mặt dưới lớp băng kia một chút, bên trong thoát hiện lên vô số màu sắc rồi lập tức biến mất.

“Là mã tặc bên bờ Hắc thủy...” Hãn lạnh lùng nói: “Đám cường đạo đáng chết đó.”

Gió từ ngoài cốc thổi vào, tuyết rơi xuống từ trong đêm.

Mặt hồ một nửa đóng băng tuyết phủ, một nửa khí nóng mịt mù trông tựa như có muôn ngàn tấm sa trắng đang từ từ bốc lên cao.

Còn bọn họ thì lặng lẽ đứng đối mặt với nhau trên băng. Không biết bao lâu sau đó...

“Đám cường đạo năm đó vì muốn đoạt lấy Long huyết châu cất giữ trong thôn, nên đã phái người huyết tẩy cả Ma Già tộc.” Đồng vẫn chỉ nhìn chăm

chằm vào gương mặt dưới băng: “Đốt nhà, giết hết mọi người... ta bị chúng bắt đi, qua tay bao người rồi cuối cùng bị bán vào Đại Quang Minh cung, bị phong tỏa ký ức, đưa tới Tu La trường làm sát thủ.”

Nàng cũng cúi nhìn gương mặt được băng tuyết giữ nguyên vẹn suốt 12 năm qua của Tuyết Hoài, nhớ lại cái đêm đầy máu tanh ấy, cảm giác đau đớn giày xéo tâm can khiến nàng không chịu đựng nổi mà ho lên dữ dội... chỉ vì một hạt Long huyết châu, chỉ vì một hạt Long huyết châu...

Những kẻ đó... đã hủy diệt cả một ngôi làng, tước đoạt đi vô số sinh mạng, tàn phá cuộc đời của 3 người!

“Minh Giới... Minh Giới...” Nàng nắm chặt tay người bạn cũ, run run giọng nói: “Làm sao... làm sao mà để bị đưa tới Đại Quang Minh cung?”

Hắn không lên tiếng, chỉ khe khẽ gật đầu.

Sát thủ của Đại quang Minh cung ở Côn Luân sơn huấn luyện ra từ trăm năm nay đã uy chấn khắp Trung Nguyên và Tây Vực, nàng cũng có nghe nói đến... nhưng Tam Giới trong Tu La trường huấn luyện đám trẻ đó tàn khốc thế nào thì xưa nay nàng vẫn không tài nào tưởng tượng nổi.

“Ta bị ra lệnh phải quyết đấu với những đồng bạn cùng được huấn luyện, ta phải giết hết bọn chúng thì mới được sống.” Hắn ngẩng đầu lên nhìn những bông tuyết đang rơi lả tả: “Mười mấy năm rồi, ta sống không có quá khứ, không có thân hữu, hoàn toàn không có bất cứ mối quan hệ nào với thế giới này, chỉ sống để làm con chó cho Giáo vương mà thôi.”

Hắn bình tĩnh tự thuật, giọng nói như dòng nước dưới băng kia, không một gợn sóng.

Song cơn sóng ngầm bên trong dòng nước ấy lại làm cho con tim Tiết Tử Dạ phải loạn nhịp, bàn tay nàng từ từ run lên: “Vậy thì... lần này... lần này, đệ quyết đấu với Hoắc Triển Bạch cũng là vì... nhận lệnh của Giáo vương hay sao?”

“Ừm!” Trong mắt Đồng lờ mờ xuất hiện sắc tím, hắn ngưng lại một chút rồi mới nói tiếp: “Ở Kỳ Liên lại xuất hiện một hạt Long huyết châu, Giáo vương ra lệnh cho ta đến đoạt về.”

Tiết Tử Dạ khẽ run lên: “Nếu không lấy về được, có phải là sẽ bị giết không?”

“Hừ!” Hãn bật cười: “Bị giết? Đó là hình phạt nhẹ nhất đấy!”

“Gió lớn rồi, trở về đi!” Hãn nhìn màn tuyết mỗi lúc một dày đặc, cời tấm áo dài trên người xuống, khoác lên bờ vai mảnh dẻ của nàng: “Nghe nói hôm nay tử bị ngắt xiu... nửa đêm rồi, đừng đứng nơi gió tuyết này nữa.”

Một cảm giác ấm áp trong nháy mắt đã bao bọc lấy nàng.

Tiết Tử Dạ tay kéo vạt áo, thân hình bỗng run lên nhẹ.

“Về Hạ Chi viên đi!” Đồng quay người, giúp nàng cầm đèn lưu ly đi trước dẫn đường.

“Minh Giới!” Đột nhiên nàng nắm lấy tay hãn.

“Gì cơ?” Đồng đáp trả câu xưng hô lạ lẫm ấy, cảm giác cánh tay nàng thật lạnh lẽo và đang run lên lấy bầy, dùng sức mạnh đến nỗi làm hãn cảm thấy hơi đau. Hãn cúi gằm mặt xuống để che đậy một tia nhìn lạnh lẽo thoáng hiện lên nơi khóe mắt.

Một hạt châu đỏ như máu rơi xuống bàn tay hãn, mang theo một thứ linh khí mạnh mẽ, cơ hồ có thể làm những bông hoa tuyết đang bay kia cũng phải ngưng kết.

Vạn niên long huyết xích hàn châu!

Hãn hít sâu một hơi, buột miệng thốt: “Đây...”

“Đệ cầm đi!” Nhét hạt châu vào tay gã, Tiết Tử Dạ ngẩng đầu lên, ánh mắt có sự xung đột của người vừa ra một quyết định trọng đại: “Nhưng đừng cho Hoắc Triển Bạch biết. Đệ đừng trách hãn... hãn cũng chỉ vì cứu người cần phải cứu nên mới huyết chiến với đệ thôi.”

Đồng ngần ngại đưa mắt nhìn nàng chăm chú, ra vẻ chưa lập tức hiểu ra ý tứ hàm trong lời nói của nàng.

Hãn chỉ nắm chặt hạt châu trong lòng bàn tay, ánh mắt hiện lên vẻ mừng rỡ không thể nào che giấu...

Khi Tiết Tử Dạ cúi đầu lẩm bẫm, bàn tay hãn đã từ từ đưa lên, lạng lẽ ấn vào tử huyết trên gáy nàng.

Nhưng rồi, sự ngưng trệ của dòng chân khí trong cơ thể làm tay gã sưng lại. Huyết phong! Vẫn chưa được. Lúc này vẫn chưa được... vẫn phải đợi cơ hội.

Cuối cùng, hãn chỉ dụi dằm khẽ đặt bàn tay lên vai nàng, thấp giọng nói:

“Tỷ tỷ, hình như tỷ mệt lắm rồi, có phải không?”

Tiết Tử Dạ lặng lẽ gật đầu, nước mắt cố kìm nén 3 ngày cuối cùng cũng không nén nổi mà lăn chã tuôn rơi – mấy ngày nay, đối diện với Hoắc Triển Bạch và Minh Giới, lòng nàng đã mệt mỏi rã rời, không biết đã tự trách mình bao nhiêu lần... uổng cho nàng được xưng tụng là Thần Y đã tận hết sức lực, mà vẫn không thể nào nối lại được những sợi dây sinh mệnh đã đứt ngay trên đầu ngón tay mình.

Thanh Nhiễm sư phụ... Thanh Nhiễm sư phụ... tại sao năm xưa người lại vội vàng rời khỏi Dược Sư cốc, đẩy một nữ tử mới 18 tuổi như con lên làm cốc chủ? Người ra đi chỉ để lại cho con một cây Tử Ngọc châm, nhưng quả thực là con còn quá nhiều điều chưa học được mà...

Nếu người còn ở đây, đồ nhi cũng không đến nỗi một tay vô không kêu như lúc này rồi!

“Về nghỉ sớm đi!” Đồng dẫn nàng đi về phía Hạ Chi viên, nhỏ nhẹ dặn dò.

Trên đường, gió đã dần trở nên ấm áp, tuyết cũng tan biến ngay từ trên không trung.

Đi trong cơn gió dịu dàng ấm áp ấy, hắn chỉ khẽ thấy đỉnh đầu mình nhói đau, nơi sát huyết Bách Hội khẽ giật giật.

Kim châm do đích thân Giáo vương phong bế làm sao có thể bị người khác ép ra cơ chứ?

Vừa rồi chẳng qua là hắn dùng Càn Khôn Đại Na Di dịch chuyển cả huyết Bách Hội lẫn kim châm ra cách đó chừng một lóng tay để cho nữ nhân này tin rằng đúng là gã đã phục hồi được ký ức mà thôi. Có điều dù sao thì cũng không thể giữ tình trạng này quá lâu, sau một khắc thời gian là huyết đạo bị dịch chuyển sẽ tự trở về vị trí cũ.

Có điều, đến giờ thì chẳng can hệ gì nữa... rốt cuộc hắn cũng đã lấy được Long huyết châu.

Nắm chặt hạt Long huyết châu đã phải tổn hết tâm tư mới đoạt được, hắn chợt thấy thật tức cười – cứu tử nhất sinh, cuối cùng cũng đoạt được thứ này về tay. Thật không ngờ mấy lần liều mạng đi cướp đi đoạt, lại không bằng một lần quanh co dùng kế, tùy tiện nghĩ ra một câu chuyện là đã gạt được bảo vật rồi.

Thì ra, nữ nhân cho dù thông minh mạnh mẽ thế nào mà gặp phải những chuyện như vậy cũng đều bị che mờ mắt.

Gần như là mê hoặc lòng người hơn cả Đồng thuật rồi...

Hắn cúi gằm mặt, che đi nụ cười lạnh lẽo, dẫn Tiết Tử Dạ đến thẳng Hạ Chi viên.

“Minh Giới...” Vừa bước vào phòng thì nàng chợt dừng lại: “Ta thấy... đệ tốt nhất đừng trở lại Côn Luân nữa thì hơn.”

Đồng thoáng giật mình, thầm nhủ, lẽ nào nữ nhân này lại tư tưởng hảo huyền, định giữ ta lại nơi này? Huyết phong trên người còn chưa được giải, nếu ả mà có ý niệm này thì thật là vô cùng tai hại.

Hắn phiến não chau mày lại, nhất thời cũng không biết nên thuyết phục nàng thế nào.

“Nghỉ ngơi trước đi!”

Cuối cùng Đồng đành lãnh sang chuyện khác.

Để mai rồi tính sau. Nếu thực sự không được thì về cung rồi tìm cách giải khai Huyết phong cũng được – dù sao thì hôm nay ta cũng lấy được Long huyết châu, cũng đến lúc phải liên lạc với đám giáo chúng bị thất tán ngoài cốc rồi... chuyện này hoàn thành xong là phải mau chóng trở về Côn Luân. Bọn Diệu Thủy, Diệu Hỏa chắc sốt ruột lắm rồi.

Nhìn hắn quay người bỏ đi, Tiết Tử Dạ đột nhiên cảm thấy sợ hãi, buột miệng gọi: “Minh Giới!”

“Ừm?” Phản ứng với cái tên xa lạ ấy đúng là vẫn còn hơi chậm chạp, hắn ngần ra mất một lúc mới quay lại: “Sao vậy?”

“Đệ sẽ không đột nhiên lại bỏ đi chứ?” Tiết Tử Dạ cứ có một cảm giác không chân thực, phảng phất như sợ người tưởng như đã mất rồi lại trở về này sẽ lại biến mất sau khi nàng tỉnh giấc vậy.

Nàng chợt thấy hối hận vì vừa rồi đã đưa Long huyết châu cho hắn.

Đồng khẽ lắc đầu, nhưng trong lòng không khỏi kinh ngạc bởi thứ trực giác quá mãnh liệt của nữ nhân trước mắt mình.

“Minh Giới!” Tiết Tử Dạ ngược mắt nhìn hắn, rồi bất chợt khe khẽ nói: “Xin lỗi!”

Xin lỗi? Hắn ngần người ra: “Tại sao?”

“Cái đêm máu tanh 12 năm trước ấy, ta đã quên mất đệ...” Dường như những lời ấy đã dồn nén sâu tận đáy lòng nhiều năm nay, Tiết Tử Dạ thở dài một tiếng: “Xin lỗi... lúc ấy ta và Tuyết Hoài chỉ biết chạy trốn chết, mà quên mất đệ còn bị nhốt ở đó... ta, ta có lỗi với đệ.”

Nàng úp mặt vào đôi lòng bàn tay: “Năm 6 tuổi đệ đã vì ta mà giết người, bị nhốt vào căn phòng đen tối ấy. Khi đó, ta đã coi đệ là đệ đệ duy nhất của mình, thề rằng cả đời này sẽ đối xử với đệ thật tốt... thế nhưng, thế nhưng lúc đó ta và Tuyết Hoài đã bỏ đệ lại... xin lỗi... ta xin lỗi!”

Đồng thoáng ngẩn ngơ, trong đầu lại lơ mờ hiện lên những ảo ảnh.

Hai người nắm tay nhau bỏ chạy thục mạng... thôn trại bốc lửa ngùn ngụt... tiếng kêu thảm thiết vang lên xung quanh, tất cả mọi người đều tránh nhau rời xa hẳn. Hẳn gắng sức gào lên, bỏ chạy, nhưng... nỗi sợ bị bỏ rơi ấy vẫn cứ đuổi kịp hẳn. Trong nháy mắt, hẳn lại như bị ảo tượng nuốt chửng, vội vàng gượng sức dồn ép chúng xuống.

“Không sao cả,” hẳn cười cười, cúi đầu: “Chẳng phải ta vẫn chưa chết hay sao? Đừng buồn nữa.”

Tiết Tử Dạ gục đầu vào giữa hai tay, lặng người một lúc lâu.

“Ngủ ngon.” Nàng buông tay xuống khẽ nói.

Minh Giới, ta tuyệt đối không để đệ trở về nơi tối tăm đó nữa.

Lúc đi ra, cảm giác gió rất oi ả, cơ hồ khiến người ta không thể hít thở.

Đồng nắm chặt Lịch Huyết kiếm, cảm giác khó chịu lan khắp toàn thân, dường như có thứ gì đó từ tận sâu thẳm bên trong khiến hẳn nôn nao bất an... là chuyện gì... là chuyện gì vậy? Lẽ nào những lời nữ nhân kia vừa nói đã ảnh hưởng đến ta ư?

Giả dối... tất cả đều là giả dối.

Những ảo ảnh đó không ngừng ẩn hiện, nhưng không thể nào khiến tâm hẳn dao động. Bản thân hẳn, vốn đã là một kẻ chuyên dùng ảo ảnh để khống chế người khác, làm sao lại đi tin vào những ảo ảnh mà kẻ khác tạo ra để mê hoặc mình được chứ? Hẳn của hiện tại, đã chẳng còn tin vào bất cứ điều gì nữa rồi.

Huống hồ, những thứ ấy rốt cuộc là chân hay giả dối với hẳn cũng chẳng còn ý nghĩa gì hết. hẳn vốn là một kẻ không có quá khứ. Đồng khẽ mỉm

cười, đôi mắt đã chuyển sang màu lưu ly kỳ dị.

Một tên sát thủ thì đâu cần đến quá khứ.

Thứ hãn cần, chỉ là hạt Long huyết châu trong lòng bàn tay này đây. Thứ hãn muốn, chỉ có tự do, và cả quyền lực nữa!

Đi khỏi Hạ Chi viên, gió lạnh mang theo tuyết thốc vào mặt hãn, làm đầu óc trở nên lạnh lùng trầm tĩnh. Hãn nắm chặt hạt châu đỏ rực như máu ấy trong tay, bật cười lạnh lùng, đảo ngược đốc kiếm, mở bật ra đánh “cách” một tiếng.

Một con rắn nhỏ chui ra, cái lưỡi đỏ hồng thập thò trong miệng.

“Xích, đi đi!” Hãn búng nhẹ lên đầu con vật.

Xích lập tức hóa thành một đạo hồng quang lao vút xuống mặt tuyết, trườn đi nhanh như ánh chớp. Kế đó trong chuôi kiếm lại bò ra thêm nhiều con rắn khác, nhưng con vật nhỏ như sợi chỉ này được nhồi vào trong chuôi kiếm, lúc này được mở cửa “lồng” liền lập tức trườn ra, tỏa đi khắp các hướng khác nhau – đây là Tử Xà trong Côn Luân huyết xà, không sợ giá lạnh, hễ được giải phóng là lập tức bò đi tìm Mẫu xà ngay.

Đám người bị thất tán trong rừng linh sam giờ chắc vẫn đang tìm kiếm ta chứ? Nói gì thì nói, lối vào Dược Sư cốc này cũng quá ẩn mật, địa hình tuyết vực lại phức tạp, nhất thời khó lòng mà tìm thấy được.

Nếu không đám nhân sĩ võ lâm Trung Nguyên kia cũng đã tìm đến nơi này từ trước rồi.

Đồng nhìn Xích xà bò đi thật xa, rồi thu hồi ánh mắt.

Gương mặt dưới băng kia đang mỉm cười với hãn lặng lẽ mà ôn hòa, toát lên một cảm giác thân thuộc kỳ dị từ sâu tận trong cốt tủy hãn – đúng vào khoảnh khắc tình cờ đối mặt ấy, Đồng chợt cảm thấy chấn động trong lòng, tình cảm không thể áp chế nổi dâng trào lên.

Cảm giác xa xăm mà mạnh mẽ cuồng nhiệt ấy trong nháy mắt dồn dập đổ về, khiến hãn không thể nào thở nổi.

Đó là cảm giác gì vậy? Thê lương, lưu luyến, tin tưởng... lại có cả... có cả...

“Chát!” Trước khi hãn kịp định thần lại, Lịch Huyết kiếm đã chém xuống một đường dứt khoát!

Tại sao lại như vậy... tại sao có thể như vậy?!

Khi ta bị người trong Tu La trường lãng nhục hết lần này đến lần khác, khi ta lăn lộn dưới mặt đất lạnh băng kêu gào đau đớn, huyết lệ ròng ròng, khi ta quỳ dưới ngọc tọa để Giáo vương đặt tay lên đỉnh đầu, khi ta bị đám nhân sĩ võ lâm Trung Nguyên bắt giữ rồi dùng đủ thứ cực hình tàn khốc hành hạ... Tuyết Hoài... tại sao huynh vẫn có thể nằm ở đây yên tĩnh đến vậy!

Làm sao có thể thế được!

Trong khoảng khắc ấy, lớp băng liền vỡ tung, lưỡi kiếm sắc trực tiếp cắt vào mặt người nằm bên dưới.

Một tia máu từ từ lan ra trên gương mặt nhợt nhạt, ngấm xuống dòng nước lạnh giá dưới mặt băng, rồi lập tức bị đông cứng lại. Song gương mặt thiếu niên đang khom người, giữ tư thế ôm hờ trước ngực kia lại vẫn khoan thai bình thản như trước.

Kiếm cắm vào lớp băng, bàn tay Đồng run rẩy nắm chặt đốc kiếm, đột nhiên cả người rũ xuống như không còn chút sức lực bào hết.

Hắn chằm chằm quỳ trên mặt băng, há miệng thở hỗn hển, đôi mắt dần trở nên u ám.

Không được... không được... ta sắp bị những ảo ảnh kia khống chế mất rồi...

Tuyệt đối không được. Nhất định ta phải trở về Côn Luân càng sớm càng tốt.

“Lục lục thuận này... tam hỉ lâm môn... hắc hắc, nữ nhân thôi, thế nào hả? Ta lại thắng nữa rồi...” Chính ngộ, mặt trời đã rọi vào Đông chi quán, người bên trong vẫn đang đắp chăn nằm ngủ li bì, miệng chép chép lẩm bầm chơi đoán quyền một mình, nét mặt hết sức tự hào, cơ hồ đang chìm trong một giấc mộng đẹp mà trong đó gã được phong quang vô tận vậy. Gã đã thắng Tiết Tử Dạ 12 ván liền.

Hoặc Triển Bạch bị Tuyết điêu dùng mỏ đánh thức.

Gã nửa mơ nửa tỉnh, càu nhàu một câu, rồi nhắc con chim đang giẫm lên đầu xuống, trở mình một cái rồi tiếp tục chìm vào mộng đẹp. Đạo gần đây

quả thật là gã ngủ rất ngon, những chuyện tưởng chừng như không thể nào gạt khỏi tâm trí trong quá khứ đã không còn đeo bám gã như cơn ác mộng nữa rồi.

“Quác!” Lông vũ Tuyết Diêu dựng hết lên, xông vào gã chủ nhân đang chum chẫn ngủ vùi kia, ra sức mổ xuống móng gã.

“Ôi da!” Hoắc Triển Bạch hét lên một tiếng, nảy bật khỏi giường, giật mình tỉnh hẳn. Gã hẳn học trờng mắt nhìn con súc sinh đầy lông, nhưng Tuyết Diêu chẳng hề sợ hãi, nó cứ đứng trên gối mà giương mắt lên nhìn gã, cổ họng phát ra những tiếng “gừ gừ”, rồi lại cúi đầu mổ vào thứ dưới chân mình.

Ánh mắt Hoắc Triển Bạch đột nhiên sững lại – đây là?

Gã với tay nhón lấy “thứ” đang không ngừng giãy giụa trong móng vuốt Tuyết diêu, hai mắt sáng bừng lên: Côn Luân huyết xà! Đây là động vật của Ma giáo, tại sao lại chạy đến Dục Sư cốc này? Tử xà ở đây, hẳn là Mẫu xà cũng không ở quá xa. Chẳng lẽ... bọn người Ma giáo đã đến được nơi này? Là vì tìm kiếm tên Đồng bị mất tích hay là vì Long huyết châu?

Kẹp con rắn nhỏ đã gần chết trên tay, gã ngẩn người ra suy nghĩ một lúc lâu, rồi đột nhiên giật bản mình kinh hãi, vội đứng phắt dậy.

Phải lập tức đi xem Tiết Tử Dạ có chuyện gì không!

Gã đoạt Long huyết châu chỉ vì chữa bệnh cho Mạt Nhi, nhưng không ngờ dám Ma giáo ấy lại cứ bám theo truy sát như lũ ruồi nhặng, như vậy chẳng phải là đã hại người ta hay sao?

Nhưng... người không ở Hạ Chi viên.

“Cốc chủ dậy từ sáng sớm, đã đi luôn đến Thu Chi uyển xem bệnh cho Minh Giới công tử rồi.” Tiểu Tinh hơi chau mày lại, lo lắng nói: “Hoắc thất công tử... ngài, ngài có thể khuyên cốc chủ đừng lao tâm khổ tứ như vậy nữa được không? Đêm qua người đã ho suốt cả đêm đó.”

Ho suốt cả đêm? Hoắc Triển Bạch nhìn chiếc khăn tay đầy những vết máu lấm tẩm Tiểu Tinh đang cầm, lòng như thắt lại, vội nhắc chân đi luôn.

Bệnh của nàng ta, tính ra cũng có một nửa là bị ta liên lụy... nữ tử tinh minh mà háo thẳng ấy ngày một tiêu tụy đi trông thấy...

Gã rảo chân đi trên con đường nhỏ men theo rừng phong, còn chưa kịp bước vào thì đã thấy Sương Hồng đang đứng dưới hàng hiên, giơ tay vẫy vẫy gã.

“Cốc chủ đang trị thương cho Minh Giới công tử.” Á nhẹ giọng nói: “Sáng sớm hôm nay, lại phát bệnh nữa rồi...”

Hoặc Triển Bạch đứng bên ngoài, trong lòng thấp thỏm không yên, cứ nghĩ đến Đồng là một kẻ nguy hiểm nhường nào, gã quả thực không thể yên tâm để Tiết Tử Dạ ở một mình với hắn, liền vánh tai lên chăm chú lắng nghe.

“Minh Giới, đỡ chút nào chưa?” Giọng nói Tiết Tử Dạ pha lẫn cả sự mệt mỏi lẫn lo lắng.

“Chân khí, chân khí... đến Khí Hải thì không thể quay lại...” Tiếng thở của Đồng rất dồn dập, hiển nhiên là nộ tức đã bị rối loạn. “Đau như bị kim chích vậy... không tài nào vận khí được...”

“A, ta quên mất, ta vẫn chưa giải Huyết phong cho đệ mà!” Tiết Tử Dạ sức hiểu, vội nói: “Cố chịu một chút, ta sẽ giúp đệ...”

Hoặc Triển Bạch thềm kinh hoàng, không còn kìm nén nổi, lập tức vén màn lên hét lớn: “Dừng tay!”

Hai người trong phòng đều giật bản mình. Kim châm trong tay Tiết Tử Dạ đã xuyên vào huyết Khí Hải cũng đột nhiên dừng lại.

Phảng phất như nhớ ra gì đó, tay nàng bắt đầu run lên dữ dội, không còn dám thêm được phân nào nữa.

“Tuyệt đối không được giải Huyết phong cho hắn!” Hoặc Triển Bạch giật lấy mũi kim, lạnh lùng nhìn tên sát thủ đang bệnh nằm trên giường yếu ớt như một vị công tử quyền quý: “Một khi khôi phục công lực, chuyện gì hắn cũng có thể làm ra được hết!”

Ánh mắt Đồng loé lên lướt qua mặt gã, sắc bén như kim châm.

“Ha ha, không nhận được mệnh lệnh của Giáo vương sao ta lại giết người bừa bãi chứ?” Ánh mắt sắc bén của hắn biến mất trong tích tắc, chỉ còn lại một nụ cười khổ, Đồng húng hắng ho rồi đưa mắt nhìn Tiết Tử Dạ: “Huống hồ... Tử Dạ tỷ là người thân duy nhất trên thế gian này của ta... khó khăn lắm ta mới tìm được tỷ ấy, sao có thể...”

Hoặc Triển Bạch nghe mà chỉ thấy tức cười: “Ma ám rồi, Đồng, nghe người

nói những lời này quả thật cũng rất thú vị đấy!”

Song khi nhìn nét mặt như mất hồn lạc phách của Tiết Tử Dạ, trong lòng gã đột nhiên lại thấy hết sức khó chịu.

“Dù thế nào,” gã kết luận, đoạn đặt mũi châm xuống khay: “Trừ phi người rời khỏi đây, bằng không đừng mơ tưởng được giải Huyết phong!”

Mắt Đồng sa sầm lại, thoáng hiện lên sát khí ghê người.

“Tử Dạ,” Hoắc Triển Bạch bỗng quay người lại, chìa tay ra với nữ thần y đang ngơ ngẩn: “Hạt Long huyết châu đâu? Để tạm ở chỗ ta đã... cô giữ thứ ấy bên người, nói sao thì cũng không được an toàn lắm.”

Long huyết châu? Bàn tay Đồng vô thức nắm chặt lấy đốc kiếm.

Hắn nhìn Tiết Tử Dạ, tròng mắt ẩn hiện sắc tím, nhưng chỉ nghe nàng chờ đợi lên tiếng: “Còn đâu nữa... tối qua đã mang cả mấy loại dược liệu đó đến Luyện đơn phòng luyện thuốc cho Mạt Nhi rồi.”

Bàn tay Đồng chậm chậm rời ra, thềm thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy thì tốt...” Hoắc Triển Bạch rõ ràng cũng thở phào nhẹ nhõm, kể đó gã quay sang nhìn người nằm trên giường, ánh mắt như muốn nói: “xem người còn giờ được trò gì”, lẩm bẩm tự nói với một mình: “Lần này thì có kẻ hết hy vọng rồi.”

“Đinh bà bà đang trông thuốc cho người, đại khái ngày mai là xong rồi.”

Tiết Tử Dạ ngược đầu lên, nói: “Nếu dùng khoái mã ngày đêm không nghỉ, thì vẫn còn kịp kỳ hạn một tháng.”

“Ừm!” Hoắc Triển Bạch gật gật đầu, tâm nguyện nhiều năm đã gần thành hiện thực, ít nhiều gã cũng cảm thấy như trút được gánh nặng trong tim: “Đa tạ!”

Nhưng không hiểu sao, trong lòng gã lại chột dưng lên một thứ cảm giác lo lắng không yên.

Gã mà rời khỏi đây, thì lấy ai đảm bảo nơi này sẽ bình an vô sự?

“Ta đã dặn Lục Nhi chuẩn bị ngựa cho người rồi, người cũng về sắp xếp hành lý đi.” Tiết Tử Dạ thu dọn rương thuốc, ngược mắt nhìn gã nói tiếp: “Nếu người đi trễ, sẽ lỡ mất cơ hội trị bệnh cho Mạt Nhi, Thu Thuỷ Âm chắc chắn sẽ không tha thứ cho người... bao nhiêu năm nay, nàng ta cũng chỉ còn lại một chút hy vọng này nữa thôi.”

Hoắc Triển Bạch thầm giật mình, vội vàng tập trung tinh thần, khẽ gạt đầu một cái.

Không sai, bệnh của Mạt Nhi đã đến nước không thể chậm trễ được nữa rồi, bất luận thế nào cũng phải trở về trước kỳ hạn! Còn ở đây, Long huyết châu đã cho vào lò luyện, Ma giáo tự nhiên cũng mất đi mục tiêu, còn Đồng thì bị phong toả huyết Khí Hải, chắc là cũng không đến nỗi có chuyện phiền phức.

“Vậy ta đi chuẩn bị trước.” Gã gạt gạt đầu, xoay người bước đi.

Trước khi ra khỏi cửa, Hoắc Triển Bạch lại dặn dò lần nữa: “Nhớ kỹ, trừ phi hãn rời khỏi đây, bằng không tuyệt đối không được giải trừ Huyết phong!”

“Biết rồi!” Tiết Tử Dạ xịu mặt xuống, bực bội xua tay đuổi khách.

Nhìn bóng Hoắc Triển Bạch xa dần rồi biến mất trong rừng phong đỏ như lửa, ánh mắt Tiết Tử Dạ âm đạm vô quang, buông tấm màn xuống nghe “soạt” một tiếng. Căn phòng bỗng nhiên tối om trở lại, một tia sáng mong manh chiếu xuyên qua màn trúc, ánh lên gương mặt nhợt nhạt của người tài nữ.

“Minh Giới,” nàng khẽ vén màn trúc lên, hé mắt nhìn sắc thu bên ngoài qua khe hở, đột nhiên nói, “Trả Long huyết châu lại cho ta, có được không?”

Trong bóng tối, cặp mắt Đồng chột sáng rực lên, bàn tay nắm chặt đốc kiếm trong vô thức, lặng lẽ rút ra chừng nửa lóng tay.

Sao vậy? Bị Hoắc Triển Bạch nói cho một hồi, nữ nhân này đã nghi ngờ rồi sao?

“Ha, ta đùa thôi,” không đợi hãn trả lời, Tiết Tử Dạ đã bật cười, buông tấm màn xuống, quay đầu lại nói: “Đồ đã tặng rồi, lý nào lại đòi lại chứ?”

Không để hãn có thời gian phân biệt xem những lời này là thật hay giả, nàng đã bước tới cạnh giường, nhón một mũi châm lên, cúi đầu mỉm cười: “Ta giải trừ Huyết phong cho đệ!”

Giải trừ Huyết phong? Trong khoảnh khắc ấy, đôi mắt hãn chột sáng bừng lên như ánh chớp.

Nàng kẹp kim châm giữa 2 đầu ngón tay, từ từ châm vào Khí Hải, gương mặt nhợt nhạt không chút cảm xúc.

“Cạch!” Hắn đột nhiên ngồi lên, nắm lấy cổ tay Tiết Tử Dạ, nhìn nàng chòng chọc, trong mắt thấp thoáng ẩn hiện sát khí...

Đột nhiên lại giải trừ Huyết phong cho ta vào lúc này? Nữ nhân này... rốt cuộc trong hồ lô của ả bán thuốc gì đây?

Nàng vẫn bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt hắn: “Sao vậy, Minh Giới? Đệ không thoải mái à?”

Đôi mắt nàng tĩnh lặng như mặt hồ không gợn sóng, đen tuyền và trắng tinh khiết, tựa như bạch sơn hắc thủy ở phương Bắc vậy.

Đồng đột nhiên ngẩn người ra, phảng phất như đôi mắt này đã từng chăm chú nhìn hắn như vậy vô số lần trong đêm tối. Hăm mọt mỗi buông tay xuống, để mặc nàng đâm mũi kim vào huyết Khí Hải quan trọng nhất của người luyện võ.

Tiết Tử Dạ cúi đầu, cẩn thận điều chỉnh góc độ và độ sâu của mũi kim, chiếc cổ nhỏ nhắn trắng như tuyết lộ ra ngoài. Hắn không nhìn thấy nét mặt nàng thế nào, chỉ có cảm giác không khí trong phòng nặng nề đến độ không thể hít thở.

Bỗng nhiên, huyết Khí Hải chợt nhói đau!

Không cần nghĩ ngợi gì, hắn lập tức vung tay lên chộp vào gáy nàng.

Song hắn chưa kịp vận lực bẻ gãy cổ đối phương thì nội khí trong Nhâm Đốc nhị mạch đã được khơi thông, chân khí dồn tụ nơi Khí Hải Đan Điền ào ạt tràn ra! Cháy khắp tứ chi bách cốt.

“Được rồi.” Nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn nói: “Giờ thì không sao nữa rồi, Minh Giới!”

Hắn ngẩn ra, bàn tay sững lại trên cổ nàng, Lịch Huyết kiếm sau lưng đã rút ra nửa lóng tay.

“Giờ đệ đã khôi phục lại như trước.” Tiết Tử Dạ dường như vẫn không hề có cảm giác bị uy hiếp, chẳng những không hề kinh ngạc khi thấy hắn kiếm bặt cung gương, mà cũng không hề bất an khi bàn tay gã đặt lên gáy mình, chỉ chậm chậm đứng dậy, điềm đạm nói: “Giờ chỉ còn lại mũi kim trên đỉnh đầu vẫn chưa nhổ ra được thôi.”

Hắn bất ngờ bật dậy!

Chỉ trong nháy mắt, mũi kiếm đã chỉ vào cổ họng Tiết Tử Dạ, dồn nàng đến cạnh cửa sổ.

“Người phát hiện ra rồi?” Hắn lạnh lùng hỏi, cơ hồ không hề có ý phủ nhận.

“Vừa mới phát hiện... lúc đệ dụ ta giải trừ Huyết phong.” Tiết Tử Dạ không chút sợ hãi nhìn thẳng vào mắt gã, khóe miệng nở ra một nụ cười điềm đạm: “Ta thật ngốc. tại sao không nghĩ ra từ đầu chứ... đệ vẫn còn bị phong tỏa Khí Hải, làm sao có thể dùng nội khí ép kim châm ra ngoài? Chỉ là đệ đang gạt ta mà thôi.”

“Hừ, ta làm sao biết được cái gì mà Ma Già tộc, cái gì mà Minh Giới chứ? Chẳng qua là nói bừa để gạt người đấy thôi.” Đồng cười gằn, ánh mắt sắc như mũi kim, thấp thoáng ẩn hiện sát khí: “Vừa rồi sao người không nói cho Hoắc Triển Bạch biết chân tướng? Tại sao còn giải trừ Huyết phong cho ta?”

Tiết Tử Dạ không ngờ lại mỉm cười: “Minh Giới, đến giờ thì ta đã không còn sợ gì nữa rồi.”

Trong bóng tối, nàng ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Đồng, ánh mắt bình tĩnh lạ thường: “Ta chỉ không hiểu tại sao rõ ràng đệ biết Giáo vương chỉ coi đệ như một con chó mà vẫn bắt chấp cả vì y như vậy? Tất cả mọi điều đệ nói với ta đều là giả dối cả sao? Vậy thì rốt cuộc đệ có biết hung thủ hủy diệt thôn Ma Già là ai không? Có đúng là đám mã tặc bên bờ Hắc Thủy hay không?”

Ánh mắt bình lặng điềm đạm ấy khiến hắn bỗng chấn động – xưa nay chưa có người nào bị Lịch Huyết kiếm chỉ vào mà vẫn giữ được ánh mắt như thế! Ánh mắt này... ánh mắt này... trong ký ức...

“Ta không biết.” Cuối cùng hắn chỉ thản nhiên thừa nhận: “Ta không biết Ma Già thôn trại gì hết.”

Tiết Tử Dạ ngẩn ra nhìn đối phương, ánh mắt bi thương nhưng vẫn bình lặng vô cùng.

“Vậy thì, ta muốn biết, Minh Giới đệ có...” Nàng điềm tĩnh nói nốt mấy chữ cuối cùng: “... có giết ta không?”

Song mục Đồng thoáng lay động, trầm mặc. Chợt một đạo bạch quang bắn tới như ánh chớp, đẩy nàng ngã lăn ra đất.
Máu rỉ rỉ chảy ra từ kẽ tóc Tiết Tử Dạ.
“Ngu xuẩn!”

Thương Nguyệt
Thất Dạ Tuyết
Dịch giả: Lục Hương
Chương 5
TUYẾT: ĐÊM THỨ 5

Chiều hôm buông xuống, Hoắc Triển Bạch thu dọn hành trang, cứ nghĩ đến ngày mai là có thể Nam hạ, gã lại thấy nhẹ nhõm cả người – gánh nặng đè nén trong lòng gã nhiều năm nay cuối cùng coi như đã được gỡ xuống.

Mạt Nhi, đứa trẻ ấy sau này có thể chơi đùa chạy nhảy với những đứa trẻ bình thường khác rồi nhỉ? Còn Thu Thủy, nàng cũng không còn u uất sầu muộn nữa. Đã từ lâu lắm, lâu lắm rồi ta chưa thấy vị tiểu sư muội năm xưa hoạt bát đáng yêu này nở nụ cười... Gã thở hắt ra một tiếng, chấp tay ngắm nhìn hoa tuyết bay bay bên ngoài Đông Chi quán.

Bôn tẩu nhiều năm, cuối cùng cũng đi tới được tận cùng. “Quác!” Bỗng nhiên gã nghe thấy tiếng kêu gấp gáp như thúc giục của Tuyết Diêu, con linh điêu bay từ phía Tây Nam tới, thả xuống một vật.

“Gì vậy?” Hoắc Triển Bạch liếc mắt nhìn thử, thất kinh kêu lên: “ Lại là Côn Luân huyết xà?” Xa xa, một bóng người mờ nhạt đang lao ra khỏi cửa cốc, chỉ thoáng chốc biến mất. Đồng? Hẳn muốn làm gì vậy?

Hoắc Triển Bạch không kịp nghĩ ngợi nhiều, vội vươn tay chụp lấy Mặc Hồn kiếm, đẩy cửa đuổi theo.

Ngoài cửa Dược Sư cốc, đá núi lởm chởm xếp thành một trận pháp kỳ lạ. Những tảng đá đó chuyển động với tốc độ mắt thường không thể nhận ra trong gió núi, địa hình biến đổi bất thường, đan chéo phức tạp vô cùng – trong truyền thuyết, khai sơn sư tổ của Dược Sư cốc vốn là một vị tuyệt thế cao thủ ở Trung Nguyên, bình sinh giết người vô số, đến những năm cuối đời hối hận không yên, lập chí chuộc lại nhưng tội nghiệt năm xưa mình gây ra, nên đã một mình đến miền cực Bắc giá lạnh hoang vu này, xây nhà dựng cửa trong sơn cốc, hành y tế thế. Thạch trận trong gió tuyết này chính là do vị tổ sư ấy lập nên để lẩn tránh kẻ thù, xuất cốc thì dễ, nhưng nếu nhập cốc mà không có người dẫn đường, thì chắc mười mươi sẽ bị lạc trong

thạch trận. Chẳng trách nhiều năm nay Dược Sư cốc vẫn có thể đứng ngoài hai phái chính tà, thì ra nguyên nhân không chỉ vì song phương đều muốn lợi dụng Dược Sư cốc, giữ được mối quan hệ cân bằng hết sức vi diệu, mà còn vì địa thế ở nơi biên viễn và vô số bầy rập bảo vệ an toàn bản thân nó nữa.

“Đắc thủ rồi.” Ngâm y sát thủ nhẹ nhàng hạ xuống đứng trên thạch trận lờm chờm ngoài cửa cốc: “Diệu Hóa, người đến muộn rồi!”

“Ha ha, quả không hổ là Đồng! Chỉ tại ta bị cái thạch trận này cầm chân mất mấy ngày,” người khách trong bóng tối nhìn hạt châu đỏ như máu đường kính lớn chừng lóng tay trên tay đối phương, cười lớn nói: “Vạn niên long huyết xích hàn châu – đây là thứ có thể độc sát thần mà trong truyền thuyết hay sao? Có được thứ này, cuối cùng cũng có thể lấy mạng được lão Giáo vương đó rồi!”

Đối với người bình thường, Long huyết châu thật không có gì tác dụng gì đặc biệt, nhưng đối với người tu luyện thuật pháp thì hạt châu này lại là pháp khí chí cao vô thượng. Trong “Bác cổ chí” có ghi, nếu ngâm Long huyết châu trong miệng thổ nạp hít thở, có thể phụ trợ cho việc tu hành, hiểu được thiên đạo; nhưng nếu chạm phải máu, thì độc chất sinh ra lại có thể đồ sát cả thần, ma, tiên tam đạo, có thể nói là vạn năm khó cầu. Giáo vương gần đây tu luyện tầng thứ 9 của Thiết mã băng tâm pháp nên luôn bề quan. Lần này bọn hãn lợi dụng cơ hội này, lấy cớ đi giết Thiên Trì ẩn sĩ mà rời khỏi Côn luân tới Kỳ Liên sơn hòng đoạt Long huyết châu, rời trở về trước khi Giáo vương xuất quan. Chỉ là không ngờ nửa chừng lại nhảy ra một gã Hoắc Triển Bạch, nên làm lỡ hết cả thời gian của bọn hãn.

Đồng lặng lẽ nắm tay lại, cất hạt châu kia đi: “Sự việc đã hoàn tất, có thể đi được rồi!”

“Hả? Xử lý xong rồi à?” Những con huyết xà không ngừng tập trung lại bên dưới một tảng đá, trông tựa một biển máu nhỏ, còn đại hán tóc đỏ đang ngồi trên tảng đá ấy thì đang chơi đùa với một con rắn lớn to như cái thùng gỗ cười hắc hắc hỏi: “Người giết ả cốc chủ ấy rồi à? Thật đáng tiếc, nghe nói ả ta không chỉ giỏi y thuật, mà còn là một nữ nhân rất xinh đẹp nữa...”

“Không giết.” Đồng lạnh lùng đáp.

“Không giết?” Diệu Hỏa ngó người, nhìn hẩn với ánh mắt kinh ngạc – là thiên tài chém giết hiếm có nhất trong trăm năm nay của Tu La trường, xưa nay Đồng hành sự hết sức lạnh lùng tàn khốc, mỗi lần ra tay đều chưa bao giờ để lại người sống, lẽ nào lần này hẩn lại phá lệ? “Tại sao không giết? Chỉ cất tay một cái là được thôi mà.” Diệu Hỏa chau mày, nhìn tên quý Tu La mà trong giáo kẻ trên người dưới nghe danh đều biến sắc trước mặt, ngập ngừng hỏi: “Lẽ nào... Đồng, người mềm lòng à?”

“Đụng phải gai.” Đồng bực bội đáp: “Hoặc Triển Bạch ở trong đó.”

“Hoặc Triển Bạch... Thất công tử của Đỉnh Kiếm các?” Diệu Hỏa lẩm bẩm, nhìn xuống mặt đất phủ tuyết: “Đúng là khó nhận thật... Thập Nhị Ngân Dực người dẫn theo lần này đều mất mạng trong tay hẩn phải không?” Đồng hừ nhẹ một tiếng: “Ta sẽ bắt hẩn từ từ trả món nợ này.”

“Đúng vậy, đằng nào Long huyết châu cũng lấy được rồi, không đáng phải lấy cứng chọi cứng với hẩn làm gì. Đợi đại sự của chúng ta hoàn tất, tự nhiên sẽ có vô khối thời gian!” Diệu Hỏa vỗ tay cười phá lên, rồi đột nhiên nghiêm mặt nói: “Phải mau trở về... lần này chúng ta lên ra ngoài cũng gần được một tháng rồi, Diệu Thủy vừa cho bồ câu đưa thư tới nói Giáo vương lão nhi đã xuất quan từ hôm kia, còn hỏi đến bọn ta nữa đó!”

“Giáo vương xuất quan rồi hả?” Đồng giật mình chấn động, ánh mắt chuyển sang màu ngọc bích: “Lão phát hiện ra chưa?”

“Chưa, hắc hắc, vận khí của chúng ta cũng không đến nỗi, đúng lúc Diệu Thủy đang trực ban.” Diệu Hỏa hú lên một tràng dài, con rắn lớn đột nhiên há to miệng, lưỡi rắn con không ngờ lại ùn ùn chen chúc chui vào miệng rắn mẹ. “Thị trả lời đúng y như kế hoạch đã định, nói chúng ta tới Thiên Trì ở Trường Bạch sơn hành thích tên lão yêu ẩn cư ở đó từ nhiều năm nay.”

“Ừm.” Đồng thở ra một hơi nhẹ nhẹ: “Vậy thì tốt.”

“Có điều, vẫn phải nhanh lên!” Diệu Hỏa thu con rắn lại, ánh mắt nghiêm nghị: “Tình hình có vẻ không ổn lắm đâu.”

“Sao hả?” Đồng ngẩng mặt lên, ánh mắt sáng quắc.

“Trong thư Diệu Thủy nói lần này Giáo vương bế quan luyện Thiết mã bằng tâm pháp tầng thứ 9 đã thất bại rồi! Giờ lão đang tẩu hỏa nhập ma,

nằm trên giường bệnh, căn bản không có khả năng ước thúc Tam Thánh Nữ, Ngũ Minh Tử và Tu La trường,” Diêu Hỏa thuật sơ qua tình thế cho Đồng: “Trong giáo hiện nay đang minh tranh ám đấu, bên phía Tam Thánh Nữ cũng có vẻ như không kiềm chế nổi rồi, chỉ sợ chúng sẽ nhanh tay hạ thủ trước... chúng ta phải hành động thật nhanh.”

“Ừm...” Đồng gật đầu đáp khẽ, rồi đột nhiên ra hiệu không được lên tiếng: “Có người đang đuổi đến.” Kiếm quang phóng ra như một dải lụa bạch, trên tuyết một bóng người đang lướt tới như bay, chỉ nghe kim loại chạm nhau kêu “đing” một tiếng giữa không trung, hai nhân ảnh hợp rồi lại phân trong khoảng khắc.

“Hoặc Triển Bạch?” Nhìn thấy đối phương, Đồng giật mình buột miệng thốt lên một tiếng: “Lại là người?”

“Nội lực của người đã khôi phục rồi à?” Hoặc Triển Bạch vừa tiếp một kiếm đã lập tức phát hiện ra sự thay đổi, lấy làm ngạc nhiên – chẳng lẽ nữ nhân thối kia vừa quay đầu đã quên luôn lời dận dò của gã, thả con độc xà này đi? Vừa nhìn đại hán tóc đỏ bên cạnh Đồng, gã đã nhận ra y là Diêu Hỏa trong Ngũ Minh Tử, trong lòng càng thêm lo lắng - một tên Đồng đã khó đối phó, huống hồ lại còn thêm tên này nữa!

“Lũ Ma giáo, tiến thêm một bước nữa thì sẽ chết!” Biết rõ trận huyết chiến đêm nay là khó tránh khỏi, gã hít sâu một hơi thanh khí, gằn giọng quát lên, nâng kiếm đứng chắn trước cửa cốc.

“Ai thềm vào cốc lần nữa chứ?” Đồng cười lạnh lùng: “Ta đi đây...” Hắn vừa xoay người, cả thân hình đã bốc lên khói mặt tuyết. Diêu Hỏa cũng cười “hắc hắc”, mấy ngón tay vịn vào nhau, con Côn Luân huyết xà bắn vụt ra như một mũi tên, chỉ thấy y tung mình nhảy lên lưng rắn, trong chớp mắt đã biến mất. Hoặc Triển Bạch đang định đuổi theo thì chợt nghe trong gió vang lên một câu nói: “Rảnh rồi đuổi theo ta chi bằng người đi xem nữ nhân kia có còn sống hay không thì hơn!”

Tiết Tử Dạ vẫn sống. Vết thương ấy nằm bên trái đầu nàng, sâu đến tận xương, máu chảy ướt đầm cả mái tóc dài. Sương Hồng vén mái tóc đầy máu lên, cẩn thận rửa sạch vết thương, rồi nhẹ nhàng thoa thuốc – vết

thương đó do một kiếm cực nhanh gây ra, hơn nữa còn trực tiếp chém thẳng vào đầu ở khoảng cách gần. Nếu không phải khi chạm đến xương đầu lưỡi kiếm đột nhiên chuyển hướng, thì chỉ e một nửa cái đầu của Tiết Tử Dạ sớm đã bay đi đâu không biết rồi.

“Nữ nhân ngu xuẩn!” Nhìn vết thương trên đầu nàng, Hoắc Triển Bạch không kiềm chế được mà lau bàu mắng một câu. Vậy nhưng nữ nhân tính tình cáu kỉnh ấy lúc này lại ngoan ngoãn như một con mèo, chỉ ngẩn ngẩn ngơ ngơ ngồi đó, không kêu đau cũng không nói năng gì, để mặc cho Sương Hồng băng bó vết thương, cơ hồ câu mắng của gã cũng chỉ lọt vào tai này rồi lại ra tai bên kia.

“Cốc chủ, xong rồi!” Sương Hồng dừng tay, thấp giọng nói.

“Ra ngoài đi.” Nàng chỉ khẽ xoa tay: “Đến được phòng giúp Đinh bà bà trông thuốc cho Hoắc công tử.”

“Vâng.” Sương Hồng dạ một tiếng, rồi lúi ra ngoài, ánh mắt không giấu nổi vẻ lo lắng.

“Nữ nhân chết toi, rõ ràng ta đã nói với cô rồi, ngàn vạn lần không được giải Huyết phong cho hãn...” Hoắc Triển Bạch cuối cùng cũng phát tác, gã cảm thấy nữ nhân này quả thực là hết sức ngang ngạnh lại ngu xuẩn: “Hãn là ai? Là đệ nhất sát thủ trong Tu La trường của Ma giáo đó! Cô nói tình xưa nghĩa cũ gì với hãn chứ? Điên à! Cô rồi đến chết cũng không biết mình làm sao mà chết nữa đó!”

“Hoắc Triển Bạch, người lại thua rồi,” Tiết Tử Dạ từ đầu vẫn ngẩn ngơ, đột nhiên bật cười.

“Hả?” Hoắc Triển Bạch đang hung hăng mắng mỏ, chợt ngẩn người ra: “Gì hả?”

“Người nói đệ ấy nhất định giết ta...” Tiết Tử Dạ lẩm bẩm, đưa tay sờ lên dải băng trên đầu: “Nhưng nó đâu có làm vậy... đâu có đâu!”

Hoắc Triển Bạch nhất thời ngớ ra, không biết nên trả lời thế nào cho phải – đúng vậy, lúc ấy tên tiểu tử đó rõ ràng có thể lấy đi tính mạng Tiết Tử Dạ, nhưng đến cuối cùng lại đột nhiên xoay kiếm chỉ dùng thân kiếm đánh ngất nàng. Đối với đệ nhất sát thủ trong Tu La trường xưa nay không bao giờ để lại người sống như hãn thì đây đích thực là một ngoại lệ hiếm thấy.

“Đệ ấy là Minh Giới... là đệ đệ của ta.” Tiết Tử Dạ cúi đầu, bờ vai khẽ run lên: “Trong lòng, thực ra nó vẫn tin mà!”

“Ngu xuẩn! Tại sao cô vẫn không hiểu cơ chứ?” Hoắc Triển Bạch giậm chân gắt lên.

Tiết Tử Dạ ngược nhìn gã. “Tin hay không đối với hãn đã không còn quan trọng nữa.” gã đặt tay lên vai nàng, quỳ xuống nhìn thẳng vào đôi mắt mơ hồ, “Tử Dạ, cô căn bản không hiểu giang hồ là gì rồi... cho dù Đồng tin, thì hãn có thể làm gì chứ? Đối với một sát thủ như hãn, những ký ức ngày xưa đó chỉ là gánh nặng. Hãn thà không tin còn hơn... nếu như hãn tin, vậy thì ngày chết của hãn không còn xa nữa đâu.”

Tiết Tử Dạ ngẩng mặt lên nhìn bầu trời phía Tây, trầm mặc hồi lâu, rồi chột úp mặt vào hai bàn tay. “Ta chỉ... chỉ không muốn nó bị nhốt trong bóng đêm ấy nữa.” Nàng lí nhí nói, “nó đã bị nhốt trong đó lâu lắm rồi.”

“Hãn đã đi rồi,” Hoắc Triển Bạch vỗ nhẹ lên lưng nàng an ủi: “Được rồi, đừng nghĩ nữa... hãn đã đi rồi, đó là con đường do hãn tự chọn. Cô không thể làm gì cho hãn cả.” Đúng vậy, con người đó đã lựa chọn trở về Đại Quang Minh cung trên Côn Luân sơn, lựa chọn tiếp tục làm làm Tu La trường đệ nhất sát thủ Đồng, tiếp tục lăn lộn chém giết trong mưa máu gió tanh của giang hồ chứ không lựa chọn ở lại tuyệt cốc cách biệt với thế gian này để thử tin vào quá khứ của mình.

Tiết Tử Dạ dần dần bình tĩnh trở lại, ngược mắt nhìn cảnh đêm bên ngoài. Đúng vậy, Đồng đã đi rồi. Còn Minh Giới đệ đệ của nàng thì chưa bao giờ quay lại... sau trận chém giết 12 năm trước, Minh Giới đã biến mất. Nguyên nhân làm nó biến mất không phải 3 mũi kim châm phong não, mà là cuộc sống ngày ngày chỉ biết chém giết tối tăm không thấy ánh mặt trời dần dần ăn mòn nhân tính. Trong khoảnh khắc trước khi chết, Tuyết Hoài vẫn còn giữ được nụ cười trên môi; còn Minh Giới, nó đang chết dần chết mòn suốt mười mấy năm nay.

Nàng có y thuật thông thần, vậy mà hết lần này đến lần khác phải nhìn những người thân nhất chết đi mà không có cách gì cứu vãn.

Đêm hôm ấy tuyết rất lớn, gió từ phía Bắc Mạc hà thổi về, quần đảo trên

bầu trời Dược Sư cốc.

Trong sơn cốc 4 mùa phân biệt rõ ràng này, tất cả đều hết sức an tĩnh. Thuốc cho Hoắc Triển Bạch đã hoàn thành, những nữ tử trẻ tuổi đều đang say ngủ trong mùi thuốc nồng nồng thơm ngát – không ai biết cốc chủ của họ lại đi ra mặt hồ đóng băng, nói chuyện cả đêm với người nằm bên dưới. Chỉ khác là, lần này Hoắc Triển Bạch lặng lẽ đứng bên cạnh, cầm một chiếc ô giúp nàng che tuyết chắn gió.

Cũng trong đêm tuyết ấy, có người đang vội vã trở về Côn Luân.

Còn gã thì đứng đây bầu bạn với nàng đến khi trời sáng, lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân thường ngày cương cường mạnh mẽ lộ ra vẻ yếu đuối kể cả khi say rượu cũng vẫn che giấu được, bờ vai mỏng manh run lên từng chập trong gió lạnh. Hoắc Triển Bạch chỉ lặng lẽ cúi thấp người xoay chuyển góc nghiêng chiếc ô trong tay, giúp nàng che chắn những bông hoa tuyết mù mịt bị gió cuốn tới.

Tám năm nay, lúc nào cũng là nàng ở bên cạnh gã sau mỗi cơn chém giết, mỗi bận tắm máu kẻ thù, đứng chờ đợi gã ở cuối con đường máu, cứu vớt gã; đêm cuối cùng này, để gã ở bên bầu bạn với nàng vậy!

Đến khi trời tảng sáng, sắc mặt nàng đã trở nên cực kém, cuối cùng Hoắc Triển Bạch không nhịn nổi, định kéo nàng đi. Tiết Tử Dạ giận dữ đẩy cánh tay gã ra, nhưng một đêm phơi mình ngoài gió tuyết đã làm thân thể cứng đờ lại, nàng mất thăng bằng ngã nhào xuống, mặt băng kêu “rắc” một tiếng rồi nứt ra, tựa như một cái miệng khổng lồ đen ngòm đang há ra nuốt chửng lấy nàng.

Khoảng khắc ấy, nỗi ám ảnh bao năm nay lại ùa về, nàng hét lên một tiếng kinh hãi, nhắm chặt hai mắt lại.

“Cẩn thận!” Đột nhiên một cánh tay chìa ra, ôm lấy eo nàng bế lên, vững vàng hạ xuống bờ hồ, tay kia vẫn cầm chiếc ô che phía trước, thấp giọng nói: “Trở về đi, ngoài này lạnh quá, trời cũng sáng rồi!” Nàng rúc vào lòng gã, run lên vì lạnh và vì sợ hãi: không rơi xuống... lần này, nàng không rơi xuống đó!

Bàn tay kéo nàng ra khỏi hố băng và bóng tối đó là thật, vòng tay ấy ấm áp mà chắc chắn.

Hoặc Triển Bạch không buông tấm thân lạnh cứng của nàng xuống, mà cứ thể đi thẳng về Hạ Chi viên. Nàng giãy giụa mấy lần cũng không vùng ra được, đành cứ để yên như vậy. Dọc đường chỉ có tiếng tuyết rơi loạt soạt trên ô, trong bóng tối lờ mờ của khoảnh khắc trước bình minh, nàng quay đầu lại, chợt nhận ra gã chỉ che ô cho mình, còn bản thân thì để mặc cho tuyết rơi một lớp dày. Tiết Tử Dạ nhẹ nhàng đưa tay phẩy đi lớp tuyết dày phủ lên vai gã, trong lòng chợt dâng lên cảm giác ấm áp đã vắng bóng từ lâu.

Từ nhiều năm nay, hai người quyến luyến lẫn nhau, dựa dẫm vào nhau, mỗi lần cô độc và đau khổ lại muốn đến bên đối phương tìm kiếm cảm giác ấm áp – tri kỷ như thế, thực ra cũng đủ để bên nhau trọn đời rồi chẳng?

“Thuốc của Mạt Nhi ngày mai là xong rồi à?” Đúng lúc này thì gã lên tiếng hỏi. Trong sát na ấy, nàng chợt có cảm giác như vừa tỉnh cơn mộng, ngón tay dừng lại, khẽ gật gật đầu.

“Đa tạ.” Gã nói, cúi đầu nhìn nàng mỉm cười, “Đợi khi nào Mạt Nhi khỏe hẳn, ta sẽ mời cô đến Lâm An, để nó biết mặt ân nhân cứu mạng của mình.”

“Ừm, không cần đâu.” Nàng cười khẽ. “Ân nhân cứu mạng nó không phải là ta. Là người, còn cả... mẫu thân nó nữa.” Nàng ngưng lại một chút, không hiểu tại sao lại tránh không nhắc đến tên Thu Thủy Âm. “Hơn nữa,” nàng ngẩng đầu nhìn trời cao – đã tới Hạ Chi viên, hơi nóng dưới đất bốc lên làm hoa tuyết tiêu biến ngay từ trên cao, không khí phảng phất như có một quầng hơi nước chuyển động, “năm 14 tuổi ta đã nhiễm lạnh rất nặng, hàn khí xâm nhập vào phổi, sư phụ nói cả đời này ta cũng không thể rời khỏi đây... vì cơ thể này đã không thể nào chịu đựng được cái lạnh ngoài cốc kia nữa rồi.”

Nàng cười cười, nhìn kẻ vừa đưa ra lời mời: “Chưa kịp vượt qua đồng tuyết thì ta đã lạnh chết mất rồi.” Hoặc Triển Bạch thềm chấn động, không nói tiếng nào. Hạ Chi viên lúc gần sáng không có hoa tuyết, chỉ thấy vô số vệt sáng bay múa trong rừng, tựa như mộng ảo – đó là bầy bướm dạ quang đang uyển chuyển múa lượn trên không, phô bày ra khoảnh khắc mỹ lệ nhất trong cuộc đời ngắn ngủi của mình.

“Thực ra, ta cũng chẳng muốn đi Giang Nam,” Tiết Tử Dạ nhìn về phương Bắc, lẩm bẫm như đang nói mớ. “Ta muốn đến vùng Cực Bắc ở phía Bắc Mạc hà... nghe Tuyết Hoài nói, ở đó là biển băng mênh mông, bầu trời rực rỡ bày màu biển ảo, như trong mơ vậy.” Đôi môi anh đào của nàng hé mở một nụ cười, rồi lại lẩm bẫm: “Tuyết Hoài... huynh ấy đang đứng dưới bầu trời nơi ấy đợi ta.” Nghe thấy cái tên đó, Hoắc Triển Bạch chợt thấy bực bội vô cùng, gã bất ngờ buông tay, để nàng rơi xuống đất, rồi giận dữ quát: “Thật ngu xuẩn! Tuyết Hoài chết từ lâu rồi! Tại sao cô vẫn còn chưa tỉnh ngộ? Người ta chết 12 năm nay rồi, còn cô thì vẫn ở đây nằm mộng? Cô không chôn hẳn đi thì vĩnh viễn không bao giờ tỉnh được đâu...”

Gã không nói hết lời, vì nữ tử áo tím kia đã giơ tay lên chỉ ra ngoài cửa, ánh mắt lạnh lùng: “Đi ra!” Nàng nói khẽ, nhưng ngữ điệu chém đing chặt sắt, cương quyết vô cùng. Gã trầm mặc nhìn đối phương giây lát, rồi đành quay người bước đi.

Nàng nhìn gã quay đi, đột nhiên điềm đạm cất tiếng: “Thật ngu xuẩn, nữ nhân đó thực ra chưa từng thuộc về ngươi, từ đầu đến cuối ngươi cũng chỉ là một kẻ ngoài lề không chút liên quan mà thôi!... Nếu ngươi không bỏ cái hy vọng hảo huyền ấy đi, ngươi mãi mãi cũng không sống yên ổn được đâu...” Gã sững người dừng bước, quay lại nhìn nàng. Tiết Tử Dạ cũng trừng mắt lên nhìn lại gã không hề kém thế. Hai người cứ im lặng nhìn nhau một lúc, rồi chợt cùng cười phá lên.

“Đây là lời tiễn biệt à?” Hoắc Triển Bạch cười lớn rồi xoay người: “Chúng ta đều ngu xuẩn cả.”

Chẳng mấy chốc gã đã biến mất trong gió tuyết, Tiết Tử Dạ đứng trong Hạ Chi viên giữa đám hồ điệp dạ quang đang nhảy múa bay lượn, lặng lẽ nhìn theo hồi lâu, dường như vừa hạ một quyết tâm gì đó. Nàng rút cây trâm ngọc tím trên tóc xuống, khẽ nắm chặt lại.

“Hoắc Triển Bạch, hy vọng huynh sẽ được hạnh phúc.”

Đến hôm sau thì tuyết ngừng rơi, mọi thứ trong Dược Sư cốc dường như đã trở lại bình lặng cùng với sự ra đi của Đồng. Mọi chuyện đều trở về với quỹ đạo vốn có, cơ hồ kẻ xâm nhập ấy chưa từng để lại bất cứ vết tích gì. Đám tỳ nữ không còn lo lắng bị náo động giữa canh ba nửa đêm, Hoắc Triển

Bạch không phải thấp thỏm lo âu Tiết Tử Dạ có bình an hay không, thậm chí cả Tuyết Diêu cũng không cần bay vòng vòng tuần tra mỗi ngày nữa, mà uống say khướt đứng gật gù trên giá gỗ.

“Ô, chào buổi sáng!” Hoắc Triển Bạch lấy làm cao hứng vì có thể rời khỏi đây trong không khí như vậy, vì thế khi Tiết Tử Dạ ra khỏi được phòng, đưa túi gấm, gã không khỏi nhoèn miệng nở một nụ cười. Ngủ một đêm thức dậy, cuộc đối thoại đêm qua dường như trở thành một giấc mộng. “Người phải đi rồi.” Tiết Tử Dạ nhìn thấy nụ cười phát xuất từ nội tâm của gã, chợt thấy trống vắng trong lòng: “Lục Nhi, ngựa đâu?”

“Tiểu thư, đã chuẩn bị xong rồi!” Lục Nhi cười cười dặt ra một con tuấn mã. Nàng đón lấy dây cương, nhét vào tay Hoắc Triển Bạch: “Đi đi!” Nghĩ ra cũng thật tức cười, đêm hôm qua, trong một khoảng khắc nào đó, nàng còn có ảo giác rằng người này có thể dựa dẫm được – vậy mà, sớm nay gã đã là chỗ dựa của người khác mất rồi.

Tám năm nay, thực ra cũng chỉ vì có chuyện đó mà gã mới đến đây hàng năm, nhẫn nhịn tính khí hi nộ vô thường của nàng. Giờ đây sự việc đã hoàn tất, người cần đi, cuối cùng cũng phải đi thôi.

“Thuốc trong túi gấm này, người cất trong người là được rồi.” Nàng dặn dò lại lần nữa, như muốn khắc sâu trong óc gã: “Nhớ kỹ, nhất định phải đi qua Dương Châu rồi mới về Lâm An, đến Dương Châu thì phải nhớ mở túi gấm ra, mở rồi mới được đến Lâm An!”

“Biết rồi!” Hoắc Triển Bạch gật đầu đáp, gã biết nữ nhân này xưa nay vẫn luôn cố cố quái quái. “Mở sớm hay muộn đều không linh nghiệm đâu đấy!” Nàng nở một nụ cười bí hiểm làm gã lạnh cả sống lưng, vội vàng gật đầu lia lịa: “Được, được! Nhất định đến Dương Châu ta mới mở ra!”

Hoắc Triển Bạch tung mình lên ngựa, cất túi gấm vào ngực, cảm thấy tâm sự nặng nề bao nhiêu năm nay cuối cùng cũng kết thúc. Phóng mắt nhìn ra, chợt thấy trời chưa bao giờ cao rộng đến vậy, gió chưa từng khi nào ấm áp hiền hòa như thế, không kìm được cảm xúc mà ngựa mặthú dài, nổi nhớ nhà dâng lên dào dạt – cứ ngỡ như “Mạn quyển thi thư hí dục cuồng”! (Vội vội vàng vàng vợ sách vở, lòng rộn ràng sung sướng như điên. Trích trong bài “Nghe quan quân thu Hà Nam Hà Bắc”. Đỗ Phủ vì loạn An Sử mà phải

lưu lạc ra tận ngoài ải Kiếm Môn suốt 5 năm, lúc nào cũng mong mỏi được trở về cố thổ. Bất ngờ nhận được tin quan quân triều đình đã thu phục được Hà Nam, Hà Bắc, lòng mừng rỡ như điên cuồng mà làm nên bài thơ này)

Bạch nhật phóng ca tu tung tửu

(Ban ngày cất tiếng ca vang, tận tình uống rượu)

Thanh xuân tác bạn hảo hoàn hương

(Năng xuân bầu bạn với ta, cùng về cố hương)

Tức tòng Ba hiệp xuyên Vu hiệp

(Lập tức lên đường, qua Ba hiệp rồi qua Vu hiệp)

Tiên hạ Tương Dương hướng Lạc Dương

(Vòng xuống Tương Dương, trở lại Lạc Dương.)

“Lục Nhi, tiễn khách!” Tiết Tử Dạ không nói gì thêm, quay đầu dặn dò nha hoàn.

“Dạ!” Lục Nhi hớn hở đi trước dắt ngựa, lấy làm hoan hỉ vì tiễn được tên quý đòi nợ này đi. Còn Sương Hồng đứng gần đó thì thầm thở dài một tiếng, biết rõ gã nam tử này mà đi nốt thì cơ hội nhìn thấy cốc chủ của ả tươi cười lại càng ít hơn. Tuyết Diêu lượn tròn trên đầu Tiết Tử Dạ một vòng, lưu luyến kêu lên mấy tiếng, rồi đậu xuống vai chủ nhân. Hoắc Triển Bạch thúc ngựa đi vài bước, đột nhiên ghìm cương quay đầu lại, đưa tay ra dấu với nàng: “Này, nhớ chôn một vò Tiểu Hồng Trần dưới gốc mai đấy!”

Tiết Tử Dạ thoáng ngẩn người.

“Đợi ta trở về sẽ uống với cô!” Gã vẫy tay, bật cười khanh khách: “Nhất định sẽ thắng cô cho xem!” Nàng chỉ xua xua tay, không tỏ thái độ gì. Tiết Tử Dạ nàng đã tận hết tâm lực, cuối cùng chỉ kê được một đơn thuốc kéo dài sinh mạng Mạt Nhi thêm 3 tháng – nếu gã biết được chuyện này, liệu gã có còn vui vẻ như vậy được không? Nếu đứa trẻ ấy cuối cùng cũng vẫn không thoát khỏi mệnh trời, liệu gã có quay lại tìm nàng báo phục hay không? Nàng không biết, song nhìn bóng gã khuất dần ngoài cửa cốc, nàng chợt thấy lồng ngực lạnh buốt, thấp giọng húng hắng ho lên mấy tiếng.

“Tiểu thư, làm vậy được không?” Đinh bà bà nhìn dáng vẻ mừng rỡ của

Hoắc Triển Bạch, lo lắng hỏi.

“Cũng chỉ có thể làm vậy thôi.” Tiết Tử Dạ lẩm bẩm ngẩng đầu lên nhìn trời cao, rồi thở dài một tiếng: “Ông trời phù hộ, mong rằng giờ này Thanh Nhiễm sư phụ vẫn còn ở Dương Châu.”

Ta đã dụng hết toàn lực rồi... Hoắc Triển Bạch, huynh đừng trách ta...

Trong lúc có người thúc ngựa Nam hạ thì lại có kẻ đang vội vã Tây hành. Để tránh bị nghi ngờ, ra khỏi Dược Sư cốc là Đồng và Diệu Hỏa lập tức chia 2 đường đi về phía Tây, liên tục đổi ngựa tiến thẳng về Đại Quang Minh cung. Hắn nắm chặt Long huyết châu trong lòng bàn tay, thứ bảo vật được xưng tụng có thể giết cả quỷ thần kia tỏa ra khí lạnh đến rợn người, Lịch Huyết kiếm bên hông phát ra những tiếng kêu kỳ dị, phảng phất như đang thềm được uống máu tươi. Gió tuyết phát tới như đao như kiếm, thổi sạch chút mềm yếu cuối cùng còn sót lại trong lòng hắn. Đồng thúc ngựa Tây hành trong mưa tuyết, dần dần rời xa sơn cốc đã từng làm dao động nội tâm hắn một khoảng thời gian ngắn ngủi. Vó ngựa lao đi trên đồng tuyết, đầu óc hắn cũng từ từ trở nên trầm tĩnh lạnh lùng. Đôi mắt đen trắng rõ ràng kia, cũng dần biến mất trong màn tuyết mênh mang.

Mười ngày sau khi rời khỏi Dược Sư cốc, hắn đến hoang nguyên Khắc Tư Lặc. 13 ngày, đến Ô Lý Nha Tô đài. 15 ngày, đến sườn núi Tây Côn Luân. Côn Luân sơn tuyết trắng phủ đầy, Đại Quang Minh cung trên đỉnh núi lại càng quanh năm bao phủ bởi khí lạnh thấu xương. Con tuấn mã đã mệt đến lăn ra đất sùi bọt mép, Đồng nhảy xuống ngựa, vung tay chém ngược ra một kiếm kết thúc sự đau khổ của con vật. Dừng chân dưới núi, ngược lên nhìn cung điện cao vời vợi, hắn thềm hít sâu một hơi, bóp mạnh bàn tay lại – hạt Long huyết châu màu đỏ sẫm kia lặng lẽ hóa thành bột mịn trong lòng bàn tay.

Hắn lật lưỡi kiếm lên, cẩn thận thoa bột phấn lên Lịch Huyết kiếm, kế đó, lại lấy trong người ra 2 mũi kim châm, không hề do dự cất tay lên cắm luôn vào 2 tử huyệt ở sau đầu!

Đồng sải bước đi lên cầu thang đá, đám đệ tử trong cung canh gác sơn môn vừa thấy hắn liền vội vàng đứng bật dậy, cùng cúi người hành lễ, thần sắc

kính sợ vô cùng. Bọn chúng đợi Đồng đi qua rồi mới thì thầm to nhỏ: “Nhìn thấy chưa? Đó chính là Đồng đấy!”

“Sát thân chấp chưởng Tu La trường ấy à? Thật đáng tiếc, vừa rồi còn chưa nhìn rõ mặt mũi hãn thế nào...”

“Hây! Nhìn rõ rồi thì người cũng không biết mình chết lúc nào đâu... đôi mắt của hãn, tuyệt đối không được nhìn vào đó!”

“Phải rồi, phải rồi, nghe người ta nói, chỉ cần nhìn vào mắt hãn, hồn phách sẽ bị thu mất, hãn cho người sống thì người sống, hãn bảo người chết thì người phải chết!”

“Đó, đó chẳng phải là Yêu Đồng hay sao...”

Những lời rì rầm vừa kính vừa sợ ấy đầy rẫy trong cuộc sống của Đồng. Xưa nay chưa có kẻ nào dám nhìn thẳng vào mắt hãn, những kẻ đã nhìn, tuyệt đại đa số đều đã mất mạng – từ khi có ký ức đến nay, hãn đã quen với ánh mắt lẩn tránh và coi hãn như quái vật ấy, nên cũng chẳng có cảm giác gì nữa.

Đồng đi thẳng đến điện phía Tây, định tới chỗ Diệu Thủy thăm dò tình hình trước, nhưng lại bị một phen chưng hửng – kỳ quái, người đâu rồi? Không phải là đã hẹn từ trước, đợi hãn mang Long huyết châu về thì gặp nhau thương lượng đổi sách hay sao? Thời điểm quan trọng như vậy sao không ở đây?

“Diệu Thủy sứ mấy ngày nay đều ở trong Đại Quang Minh điện với Giáo vương.”

Tên tùy tùng bên cạnh Diệu Thủy thấy Đồng lấm lem bụi đường trở về thì có chút sợ hãi, cúi đầu: “Đã lâu lắm rồi không có tin tức gì cả.”

“Tình hình Giáo vương thế nào?” Hãn lạnh lùng hỏi.

Tên tùy tùng lắc đầu đáp: “Thuộc hạ không biết... Giáo vương từ khi xuất quan luôn ở trong Đại Quang Minh điện, chưa từng lộ diện lần nào.” Đồng im lặng gật đầu, ánh mắt khẽ biến đổi: chưa từng lộ diện – vậy thì đại khái có lẽ đúng như tin Diệu Thủy, là do luyện công thất bại dẫn đến tẩu hỏa nhập ma rồi!

Vậy thì mấy ngày nay, gặp được thời cơ tốt như vậy, mấy thế lực còn lại trong cung chẳng phải cũng đang rục rịch muốn trở dậy rồi hay sao? Hãn

không kịp hỏi gì thêm, lập tức đi tới Đại Quang Minh điện. Đi qua cây cầu dài bằng bạch ngọc, đại điện dát vàng lát ngọc huy hoàng rực rỡ trên tuyệt đỉnh Côn Luân liền hiện ra trước mắt. Hắn chậm chậm bước, nắm chặt Lịch Huyết kiếm trong tay, bắt đầu ẩn giấu dần sát khí trong lòng.

“Đồng công tử.” Người ra tiếp hắn không phải tên đệ Cao Lạc thường ngày Giáo vương sủng ái, tên bạch y đệ tử mới đến cũng không dám nhìn thẳng vào mắt gã: “Giáo vương đang nghỉ ngơi, xin ngài đợi cho một lát.”

Đồng gật đầu, hỏi: “Cao Lạc đâu?”

Bạch y đệ tử kia khẽ run người, thấp giọng đáp: “Chết rồi!”, sau đó không nói gì thêm nữa.

Chết rồi?! Đồng trầm mặc quỳ một gối trên bậc cấp chờ được tuyên vào.

“Kha kha kha... Đồng của ta, người trở về rồi hả?”

Giây lát sau, trong đại điện vang lên một tràng cười vang vang, chấn động đến 9 tầng mây: “Mau vào đây!”

Hắn giật mình, hai mắt sáng rực: Tiếng cười của Giáo vương tràn trề khí lực, hoàn toàn không nghe ra vẻ yếu ớt của người bệnh!

“Vâng!”

Đồng cúi đầu, cầm kiếm đi lên bậc cấp, lặng lẽ tiến vào trong.

Bên cạnh Giáo vương có Minh Lực hộ vệ, còn có Diệu Phong sứ cao thâm khó dò – còn mấy người phe hắn đều bị chia tách, Diệu Hỏa lúc này chưa kịp trở về, Diệu Thủy thì bị kìm kẹp bên cạnh Giáo vương, không thể thống nhất được kế hoạch, bất luận thế nào cũng không nên mạo hiểm hạ thủ. Dọc đường tới đây, hắn đã giấu hết tất cả sát khí đi: “Giáo vương vạn thọ!” Bước vào đại điện thân thuộc, hắn quỳ xuống trước ngọc tọa, cúi đầu thật thấp: “Thuộc hạ mới đến Trường Bạch sơn, lấy mệnh Thiên Trì Ẩn Hiệp thay Giáo vương báo mỗi hận một kiếm năm xưa.”

Vừa nói, hắn vừa lấy trong ngực ra một cây ngọc tiêu dăng lên – Thiên Trì Ẩn Hiệp đã lâu không xuất hiện trên giang hồ, Giáo vương chưa chắc đã có thể lập tức nhìn ra hắn nói dối. Còn cây ngọc tiêu này thì do Diệu Hỏa qua tay mấy người mới có được từ mấy năm trước, nghe nói đúng là vật tùy thân của Thiên Trì Ẩn Hiệp thật.

“Ha ha, Đồng quả nhiên là chưa bao giờ làm người ta thất vọng.” Không

ngờ Giáo vương lại chẳng hề để ý đến câu chuyện do gã dày công thêu dệt, chỉ tán thưởng qua một câu, rồi chuyển sang chủ đề khác: “Người vừa từ xa trở về, mau tới đây ngắm chó ngao bảo bối mà bản tọa mới thu nhận... ha, đáng yêu không?” Được sự cho phép của Giáo vương, hắn mới dám ngẩng đầu lên, nhìn mấy con ma thú bị cột bằng xích vàng bên cạnh ngọc tọa, bất ngờ không khỏi giật mình biến sắc.

Giữa đám ngao khuyến hung ác đó, mơ hồ lộ ra một thi thể máu thịt, nhìn y phục, thì đó... đó có lẽ là... “Thấy chưa, đúng là những con thú nhỏ dễ thương,” ngón tay Giáo vương nhẹ nhàng gõ lên thành ngọc tọa, mỉm cười nói: “Vừa ăn Ô Mã xong, giờ chắc là thỏa mãn lắm.”

Ô Mã? Người như Đồng cũng không giấu nổi thần sắc kinh hãi... thi thể đó, không ngờ lại chính là Nhật thánh nữ Ô Mã!

“Đúng là đồ ngu xuẩn... ta bảo Diệu Phong giả truyền tin tức bị tẩu hỏa nhập ma ra ngoài, ả liền không kiềm chế nổi... ha ha,” Giáo vương ngồi trên ngọc tọa mỉm cười, râu tóc bạc trắng tựa thần tiên, khay vàng bên cạnh đặt đầu lâu của một nữ tử tuyệt sắc mới bị chặt xuống chưa lâu, “liên kết với bọn Cao Lạc, định lấy cái mạng già này của ta.”

Đồng nhìn Nhật thánh nữ khi xưa ở dưới một người mà trên cả vạn người, lòng bàn tay dấm mồ hôi lạnh.

“Đúng là không qua được khảo nghiệm,” Giáo vương gảy gảy chiếc đầu lâu, chợt quay đầu qua nhìn hắn, “Phải không, Đồng?” Đồng bình tĩnh nhìn thẳng vào đôi mắt lão, cúi rạp người xuống: “Chỉ hận thuộc hạ không thể đích thân chặt cái đầu đó xuống cho Giáo vương thôi!”

“Kha kha kha...” Giáo vương phá lên cười lớn, nắm lấy mái tóc dài, vung tay ném chiếc đầu lâu trên khay vàng vào giữa đám ác khuyến: “Ăn đi, ăn đi! Đây là máu thịt nữ nhi của Hồi Hột vương đấy, đám thú nhỏ đáng yêu của ta!”

Đám chó ngao tranh nhau vồ lấy, nhai xương rau ráu. “Vẫn là đám bảo bối biết nghe lời,” Giáo vương vươn tay ra, khẽ xoa lên đầu Đồng đang quỳ trước ngọc tọa, ngón tay chạm vào 3 cây kim châm dưới tóc, mỉm cười vừa ý: “Đồng, chỉ cần trung thành với ta, người sẽ được hưởng những gì tốt nhất trên thế gian này.”

Bước xuống bậc cấp, mồ hôi đã ướt sũng cả tấm áo dày, gió lạnh bên ngoài thổi tới làm toàn thân hắt đau buốt. Bàn tay nắm chặt Lịch Huyết kiểm từ từ lỏng ra, trong mắt Đồng hiện lên vô số màu sắc, cuối cùng cũng chỉ lặng lẽ buông kiếm xuống – đã bị nhìn ra rồi chăng? Hay đây chỉ là thăm dò? Giáo vương quả là cao thâm mạt trắc. Hãn thở ra một hơi nhẹ nhẹ. Có điều, cũng coi như vận khí của ta không đến nỗi, vì không kịp trở về mà ngược lại tránh được một kiếp nạn.

Không biết Diệu Thủy ở bên cạnh Giáo vương có được bình an hay không? Nữ nhân da trắng tóc vàng này là người Ba Tư, nghe nói Giáo vương muốn tu luyện Hợp hoan bí thuật của vùng biên giới Tây Tạng nên mới dẫn thị về cung, mị thuật của người đàn bà này không phải tầm thường, ở cùng Giáo vương mấy tháng mà vẫn được sủng ái liên miên, võ học cũng dần dà tăng tiến, cuối cùng trở thành một trong Ngũ Minh Tử. Lần này thị đồng ý kết minh với bọn hãn cũng là chuyện hết sức bất ngờ. Kỳ thực đối với thái độ của nữ nhân này, hãn và Diệu Hỏa trước giờ không hề chắc chắn.

Xem ra, bất luận thế nào thì kế hoạch ám sát lần này cũng phải tạm thời gác lại. Tốt nhất là im hơi lặng tiếng quan sát thay đổi, đợi Diệu Hỏa về cung rồi quyết định sau. Hãn đi xuống 12 tầng ngọc khuyết, xa xa nhận ra Diệu Thủy và Minh Lực từ phía sau đại điện đi ra, một người đi bên trái, một người đi bên phải – xưa nay, trong Ngũ Minh Tử Giáo vương tin tưởng nhất là Minh Lực và Diệu Phong: Minh Lực phụ trách chuyện ăn ở thường ngày, còn Diệu Phong thì là bùa hộ thân của lão, một khắc cũng không rời. Nhưng lúc này, tại sao lại không thấy Diệu Phong đâu?

Đồng thả bước chậm lại, như vô tình lại như cố ý chờ đợi. Diệu Thủy áo dài phấp phới, uyển chuyển đi tới, sau lưng dẫn theo một tên tùy tùng, nhìn thấy hãn cũng không dừng bước, chỉ khẽ ho khan vài tiếng, rồi dịu dàng chào hỏi: “Đồng công tử trở về rồi à?” Hãn cũng lặng lẽ ôm kiếm, khẽ cúi người thay lời đáp.

Diệu Thủy nhoẻn miệng cười rồi đi qua luôn. Đồng cúi mặt, nhìn thị đi qua. Đứng vào khoảng khắc hai người lướt qua nhau, bên tai hãn chợt có tiếng gió, Đồng không cần nghĩ ngợi đã lật tay móc ngược lại, lòng bàn tay đã có

thêm một viên sáp nến. Lúc hấn ngẩng đầu lên thì chỉ còn thấy bóng áo dài tha thướt, nữ nhân kia đã đi khuất, hầu như không có cơ hội nói chuyện câu nào. Hấn bóp vỡ viên sáp, bên trong chỉ có một tấm khăn trắng vo viên lại, góc khăn thêu hoa văn hình ngọn lửa rực cháy.

Đó... là khăn tay của Giáo vương! Bàn tay Đồng khê nắm chặt lại, cố kiềm chế không quay đầu nhìn về phía Diệu Thủy, chỉ lầm lũi tiếp tục đi dọc theo bậc cấp rời khỏi đại điện – tấm khăn tay đầy những vết máu lấm tẩm đỏ đen, còn kèm lẫn cả vụn nội tạng, rõ ràng là phun ra lúc huyết mạch bị nứt toác đến vỡ tung. “Diệu Phong đã đi Dực Sư cốc rồi.” Cũng trong khoảng khắc hai người đi lướt qua nhau ấy, hấn nghe Diệu thủy dùng truyền âm nhập mật nói một câu ngăn ngủi.

Tròng mắt Đồng đột nhiên giật giật.

Thương Nguyệt

Thất Dạ Tuyết

Dịch giả: Lục Hương

Chương 6

TUYẾT: ĐÊM THỨ SÁU

Hoắc Triển Bạch tung mình xuống ngựa ở Dương Châu nhị thập tứ kiều. Lúc này vừa mới lập xuân, Giang Nam vẫn còn lạnh lạnh, nhưng so với cái lạnh tàn khốc nơi tái ngoại thì thật không biết thời tiết đã tốt hơn bao nhiêu lần.

Hoắc Triển Bạch toàn thân lấm lem bụi đường, gã vất vả kiêm trình ngày đêm cản ngàn dặm, cuối cùng cũng trở về Dương Châu ở ngày thứ mười chín. Nhìn thành thị thân quen dưới ánh chiều hôm, gã chợt thấy nhẹ bỗng cả người, rồi cuối cùng không chống lại được cảm giác mệt mỏi cực độ, quyết định ở lại nghỉ ngơi một đêm. Thông đường thuộc lối, gã đem theo Tuyết Diêu, dắt tuấn mã đi vào Hoa giới. Cười ngựa bên cầu, tay áo phất phơ. Hòa mình trong đám thiếu niên công tử tầm hoan áo quần rực rỡ, sắc mặt ngời ngời ấy, Hoắc Triển Bạch trông rõ là nổi bật: bạch y rách bươm không biết bao nhiêu lỗ, đầu tóc bù xù, sắc mặt nhợt nhạt – nếu không phải con ngựa Đại Uyển của Tiết Tử Dạ tặng gã cũng tạm cho là oai phong thì có khi gã đã bị đám a hoàn của Linh Lung hoa giới này coi như ăn mày mà đánh đuổi đi rồi.

“Liều Phi Phi, Liều cô nương.” Gã đã mệt mỏi hết sức, chỉ lấy ra một túi hương đựng đưa trước mặt. Mụ tú bà nhận ra đó chính là túi thơm Liều hoa khôi tặng cho Hoắc thất công tử nửa năm trước, liền giật thót mình, vội vàng ngẩng đầu lên: “Thất công tử! Thì ra là ngài! Làm sao lại ra nông nỗi này vậy? Lâu lắm không thấy ngài đến rồi... mau mau, đến nhà tọa phía sau nghỉ ngơi đi.”

Hoắc Triển Bạch chẳng buồn để ý đến sự tiếp đón nhiệt tình của mụ, chỉ đưa ngựa cho tên tiểu nhị, lắc lư lão đảo bước lên lầu, tự đi đến gian phòng quen thuộc, hăng giọng gọi: “Phi Phi, Phi Phi!”

“Thất công tử, thất công tử!” Mụ tú bà cuống cuống chạy theo: “Liều cô

nường hôm nay...”

“Hôm nay có khách rồi à?” Gã dừng chân.

“Không sao, để thất công tử vào đi!” Trong phòng chột vang lên một giọng nói quen thuộc, mỹ nhân áo xanh mở cửa, yếu điệu đứng đó: “Mẹ, mẹ xuống lâu chiêu đãi những khách nhân khác đi!”

“Nhưng... Tiền viên ngoại...” Mụ tú bà ngập ngừng do dự.

“Nhờ mẹ giúp con từ chối là được rồi.” Liễu Phi Phi che miệng cười. Đợi mụ tú bà đi khỏi, nàng mới khép cửa phòng lại, nhìn kẻ gục mặt xuống giường ngủ vùi kia, ánh mắt từ từ biến đổi: “Trở về rồi à?” Nàng ngồi xuống mép giường, ngắm gương mặt mệt mỏi nhợt nhạt của gã.

“Ừm.” Gã đáp một tiếng, cảm giác như vừa chạm lưng vào giường, mí mắt đã không cưỡng lại được mà sụp xuống.

“Chuyện đó... đã hoàn thành chưa?” Liễu Phi Phi vẫn không để gã ngủ yên, đưa tay vuốt vuốt hai hàng lông mày thẳng tắp của gã, lẩm bẩm nói: “Lần trước chàng nói, nếu lần này thành công, vậy là mọi chuyện đều kết thúc cả.”

Chân mày gã dãn ra, thở hắt ra một hơi dài: “Kết thúc rồi.”

Liễu Phi Phi ngẩn người, phảng phất như không tin bao năm bôn ba của gã cuối cùng cũng có điểm dừng, rồi chột bật cười: “Vậy thì hay quá... còn nhớ trước đây hỏi chàng, lúc nào thì cho ta chuộc thân đi theo chàng? Chàng nói phải đợi “chuyện ấy” kết thúc rồi mới nói được. Lần này, coi như là ta đã đợi được rồi.”

Hoắc Triển Bạch đột nhiên giật bản mình, mở bừng hai mắt: “Phi Phi... lần này ta trở về, là muốn nói với nàng...”

Nhưng không đợi gã nói dứt câu, Liễu Phi Phi đã cười lên khúc khích, đưa ngón tay bịt miệng gã lại. “Nhìn điệu bộ sợ hãi của chàng kìa,” nàng cười vui vẻ: “Gạt chàng thôi. Một kẻ lưu lạc giang hồ như chàng, lấy đâu ra tiền mà chuộc thân cho ta chứ? Trừ phi là đi cướp đi trộm... không phải chàng không có bản lĩnh ấy, nhưng... chàng có vì ta mà đi cướp đi trộm không?”

Gã khẽ nhíu mày lại, đột nhiên cảm thấy mới hơn nửa năm không gặp mà vị hoa khôi xinh đẹp này đã đổi thay không ít. Gã cũng quên mất bị đám băng hữu vô lại nào kéo đến đây tiêu khiển rồi quen biết với vị Dương

Châu Linh Lung Hoa giới đệ nhất mỹ nhân này. Nàng là loại nữ tử thông minh, hiểu rõ thế thái nhân tình, nói năng lại rất hài hước dễ nghe. Mới đầu gã không quen với những chuyện tầm hoan tác lạc này, nên đã ngồi riêng một góc uống rượu, không ngờ bị nàng phát hiện, ân cần hỏi han. Lần ấy hai người đã nói chuyện rất lâu, cuối cùng say khướt lão đảo đờ nhau về.

Nàng là nữ nhân đầu tiên của gã.

Từ đó, hầu như năm nào gã cũng đến đây một hoặc hai lần... mỗi lần đến, đều gọi nàng ra bồi tiếp. Quan hệ đó, cơ hồ cũng chỉ là giao tình của nữ tử chốn ăn chơi với khách quen mà thôi. Thỉnh thoảng khi đi đâu xa về, gã cũng mang cho nàng vài thứ đồ tâm kỳ mới lạ, nàng cũng vì chuyện ấy mà lấy làm cao hứng. Gã chưa bao giờ nó với nàng về quá khứ và hiện tại của bản thân. Khoảng cách giữa hai người gần như thế, nhưng cũng xa như thế đó.

Có một lần trước khi gã ra đi, nàng giúp gã chuẩn bị hành trang, đưa ra tận cửa, rồi nửa đùa nửa thật hỏi: có muốn nàng đi theo không? Gã chỉ điềm đạm thoái thác, nói đợi ngày sau hãy tính. Kể từ lần đó trở đi, nàng không bao giờ nhắc đến chuyện này nữa... Kiếm khách phiêu bạt chân trời góc bể và hoa khôi tuyệt sắc chốn thanh lâu, nói cho cùng là người của hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Nàng là người thông minh, những lần hồ đồ như vậy tất nhiên cũng rất ít. Rồi sau đó, nàng cũng từ từ hiểu ra rằng, gã đến nơi đây, thực ra chỉ vì gã không còn nơi nào để đi nữa.

“Đêm nay, chỉ sợ không thể giữ chàng ở lại qua đêm được rồi.” Nàng với tay lấy chiếc lược ngọc, chậm chậm chải tóc, soi mình trong gương, u uất nói: “Hai ngày trước, ta đã nhận lời làm vợ kế của một thương nhân người Hồ. Giờ cũng có thể coi như người đã hoàn lương rồi.” Gã nằm trên giường, thoáng ngẩn người: “Chúc mừng!”

“Hà... đa tạ.” Nàng cười cười, vấn tóc lên thành một búi: “Phải rồi, kết cục tốt nhất cho một cô gái thanh lâu chắc cũng không còn gì ngoài việc này... có lúc ta cũng cảm thấy mình khác với những tỷ muội khác, nói không chừng còn có được một kết thúc viên mãn. Nhưng cho dù ta cảm thấy mình khác người, thì làm được gì cơ chứ? Con người làm sao thắng được số mệnh?”

Hoặc Triển Bạch nhìn nàng chải tóc điểm trang, nhất thời không biết nên nói gì.

“Lần này chàng trở về, có phải là để từ biệt ta hay không?” Liễu Phi Phi nổi lại chủ đề gã đang nói dang dở khi này, thông minh như nàng, hiển nhiên là đã đoán được nửa câu sau mà gã chưa kịp nói ra miệng.

Gã lặng im gật đầu, rồi chậm chậm lên tiếng: “Sau này, ta sẽ không đến đây nữa.”

“Có phải có nơi khác rồi không? Hay là trong lòng đã có người nào? Nhưng mà chẳng lẽ nào thì ta cũng không ở đây nữa. Chàng có đến, cũng chẳng biết tìm ai đâu.” Liễu Phi Phi nở một nụ cười mệt mỏi, vừa quyến rũ lại vừa nồng nàn, đột nhiên cúi người thọc cho gã một cái, làm mặt giận trách móc: “Ôi, thật đúng là... ta sắp gả cho người ta, tốt xấu gì chàng cũng làm bộ hụt hẫng một chút đi chứ... lẽ nào Liễu Phi Phi này chẳng có chút quyến rũ nào hay sao?”

Gã liền sụp mắt xuống, làm bộ khổ sở: “Có thể bị Liễu hoa khô bỏ rơi cũng là điều may mắn của ta rồi.”

Liễu Phi Phi bật cười khanh khách, đẩy khế lên ngực gã một cái: “Hứ, đã bị thương thế này rồi mà vẫn còn bẻm mép được.”

Rồi chỉ một khoảng khắc sau đó, nàng đột nhiên trở nên trầm mặc, cúi thấp người vuốt ve gương mặt phong sương của gã, chăm chú nhìn vào đôi mắt mệt mỏi ấy, thở ra khe khẽ: “Có điều... Triển Bạch, chàng cũng nên tính toán cho mình đi.” Nàng dịu dàng đặt lên trán gã một nụ cười từ biệt, sau đó quay người đi thẳng, không ngoảnh đầu lại nhìn gã thêm một lần.

Nhìn cánh cửa từ từ khép lại, Hoặc Triển Bạch chợt cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Đúng vậy... không trở lại nữa... không trở lại nữa. Tất cả đều kết thúc. Tám năm rồi, những tháng năm điên cuồng đốt cháy tuổi xuân đó cũng sắp trở thành quá khứ. Đúng vậy... gã cũng phải tính toán cho mình rồi, chẳng lẽ nào cũng không thể tiếp tục thế này mãi được... đang nghĩ vậy, trong đầu gã chợt hiện lên hình bóng của nữ tử áo tím kia.

Gã chìm sâu vào giấc ngủ trong tình trạng mệt mỏi tột cùng.

Hoặc Triển Bạch đã đi được hơn nửa tháng, mọi thứ ở Dược Sư cốc lại

quay về vẻ yên tĩnh thường ngày.

U cốc ở nơi cực Bắc Mạc hà này tựa như chốn đào nguyên thế ngoại, chó gà thi nhau kêu sủa, việc canh tác rộn ràng tấp nập, chùng như những ân oán giang hồ, tranh bá võ lâm chẳng hề liên quan gì tới nơi đây vậy. Bên ngoài gió tuyết mịt mù, lạnh cắt da cắt thịt, trong cốc lại trời trong nắng ấm. Mười bệnh nhân của năm nay đã chữa bệnh hết, đợt Hồi Thiên lệnh mới vừa được Sương Hồng mang ra khỏi cốc, đi về phương Nam, bí mật phát ra tại các nơi khác nhau trên giang hồ, sau đó đợi những người may mắn lấy được đem trả về - Tiết Tử Dạ được nhàn rỗi một thời gian, ngồi nhìn đám thị nữ đang hối hả thu hoạch và gieo hạt được thảo trong vườn, đột nhiên lại thấy ngẩn ngơ.

Minh Giới đi rồi, Hoắc Triển Bạch cũng đi rồi. Bọn họ đều có con đường riêng của mình, chẳng liên quan gì tới nàng hết.

Thật như một giấc mộng... những người đó đột nhiên xuất hiện trong cuộc sống của nàng, vội vàng đến, rồi cũng vội vàng đi, kết quả là chẳng để lại gì đã tiếp tục đi con đường của mình. Giờ chỉ còn lại mình nàng là vẫn ở nơi bốn mùa không đổi này, hoang mang đợi chờ tương lai mờ mịt của bản thân.

Nàng vô thức đưa tay lên sờ mái tóc, rồi chợt nhận ra cây trâm ngọc tím đỏ mình đã đem tặng người ta mất rồi. Bỗng nhiên nàng thấy lạnh, lạnh tới thấu xương, bất giác ôm chặt lấy chiếc lò ấp vàng, không ngừng ho sù sụ.

“Cốc chủ!” Đột nhiên bên ngoài nhốn nháo hết cả lên, nàng nghe thấy Lục Nhi vừa chây vừa gọi mình: “Sao hả?” Tim nàng chợt đập mạnh, vừa kinh ngạc lại vừa mừng rỡ - lẽ nào, y đã trở lại rồi?

“Cốc chủ! Cốc chủ!” Lục Nhi suýt chút nữa thì thở không ra hơi, chống tay xuống đầu gối hỗn hển, lắp ba lắp bắp nói: “Không... không xong rồi... ngoài kia, ngoài kia có một quái nhân tóc xanh đòi gặp người...”

“Ồ?” Tiết Tử Dạ thất vọng, hờ hững nói: “Không có Hồi Thiên lệnh, không gặp.”

Hồi Thiên lệnh năm nay mới phát đi được mấy ngày, chắc cũng không có bệnh nhân tìm đến nhanh như vậy đâu – mỗi năm, Hồi Thiên lệnh được phát ra ở những địa điểm bí mật, sau đó lưu lạc giang hồ, trải qua vô số lượt

tranh tranh đoạt đoạt, cuối cùng mới cho người cần nhất và có thực lực nhất đoạt được để tới Dược Sư cốc nhờ nàng giúp đỡ. Thông thường, ít nhiều cũng phải 3 tháng sau mới có bệnh nhân đầu tiên tới đây.

“Có! Có Hồi Thiên lệnh!” Lục Nhi thở dốc, ấp úng đáp: “Có nhiều lắm!”

“Cái gì?” Tiết Tử Dạ đứng bật dậy, kinh hãi thốt lên.

“Y, y mang theo mười tám Hồi Thiên lệnh!” Lục Nhi khoa tay, trong mắt đầy vẻ kinh hoàng: “Mười tám!”

“...” Ánh mắt Tiết Tử Dạ ngưng tụ lại một điểm, chớp tay đi đi nhanh vài bước bên cửa sổ: “Sương Hồng đâu?”

“Bẩm cốc chủ,” Tiểu Tranh đứng bên cạnh thấp giọng bẩm báo: “Sương Hồng vẫn chưa trở về.”

Sương Hồng ra ngoài phát Hồi Thiên lệnh vẫn chưa trở về mà đối phương đã mang cả mười tám Hồi Thiên lệnh tìm đến cửa! Tiết Tử Dạ thầm thở hắt ra một hơi – nàng ở Dược Sư cốc này mười mấy năm, đây là lần đầu tiên gặp phải tình huống kỳ lạ như vậy. Rốt cuộc đối phương là nhân vật thế nào, mà có thể thần xuất quỷ mạt như vậy?

“Dẫn ta ra xem thử.” Nàng dặn dò, ra hiệu cho Tiểu Tranh lấy chiếc áo lông khoác lên.

Ngoài cửa cốc gió thổi rất mạnh, làm những tảng đá lớn cũng lăn loạn xạ. Khi kiệu dừng lại, nàng vén màn lên, chỉ thấy bên kia thạch trận thấp thoáng một bóng áo trắng phấp phới. Vì khoảng cách quá xa nên không nhìn rõ mặt mũi đối phương thế nào, chỉ thấy mái tóc dài màu xanh lam tung bay trên nền tuyết trắng, khiến người ta khó mà quên được. Lại một điều là, gió tuyết tuy lớn, nhưng trên người y cả một bông tuyết cũng không thấy bám vào, phảng phất như thân thể y toả ra một sức mạnh ấm áp nhu hoà, làm tan đi sương tuyết lạnh buốt kia vậy.

“Tiết cốc chủ?” Nhìn thấy kiệu của Tiết Tử Dạ hạ xuống phía đối diện, người kia mỉm cười cúi đầu hành lễ, giọng y không lớn, nhưng vẫn vượt qua gió tuyết truyền tới rất rõ, dịu dàng mà rất dễ nghe: “Diệu Phong sứ của Đại Quang Minh cung ở Côn Luân sơn phụng mệnh đến Dược Sư cốc cầu y.”

Đại Quang Minh cung? Tiết Tử Dạ ngấn người, bàn tay sững lại trên màn kiệu, neho mắt nhìn bạch y nam tử đang mỉm cười kia.

Dưới trướng Giáo vương ở Đại Quang Minh cung có Tam Thánh Nữ, Ngũ Minh Tử và Tu La trường tam giới. Trong Ngũ Minh Tử, Phong, Hoả, Thuỷ, Không, Lực thì Diệu Thuỷ, Diệu Hoả, Diệu Không và Minh Lực đều là những nhân vật mà người trong võ lâm nghe tên là biến sắc, duy chỉ có Diệu Phong là thần bí nhất, nhiều năm nay trên giang hồ chưa từng có ai nhìn thấy mặt thật của y, nghe đồn người này là tâm phúc của Giáo vương, xưa nay đều luôn ở bên cạnh lão.

Vậy mà kẻ thần bí này giờ lại đột nhiên xuất hiện ở Dược Sư cốc!

Nhất thời nàng cũng không biết nên trả lời thế nào, chỉ giương mắt lên nhìn đối phương lấy ra một bọc Hồi Thiên lệnh, lần lượt bày cả mười tấm xuống đất.

Diệu Phong phẩy phẩy vạt áo, hành lễ rồi nói: “Tại hạ nghe nói Tiết cốc chủ ưa thanh tịnh, phải dựa vào vật này mới có thể vào cốc khám bệnh,” từ đầu đến giờ y vẫn mỉm cười, ngôn từ cũng vô cùng lễ độ, “vậy nên đã theo sau Sương Hồng cô nương, thu những tấm Hồi Thiên lệnh này lại.”

Tiết Tử Dạ nhìn mười tấm Hồi Thiên lệnh, lại lạnh lùng hỏi: “Có mười bệnh nhân cần chữa à?”

“Bệnh nhân thì chỉ có một.” Diệu Phong mỉm cười cúi mình, gương mặt như đang đeo một tấm mặt nạ vô hình: “Nhưng tại hạ sợ cốc chủ không nhận lời cứu chữa hoặc bị người khác đoạt mất, làm cản trở cốc chủ chữa bệnh giúp tại hạ, vậy nên dứt khoát lấy thêm vài tấm nữa... chẳng nào cũng tiện tay.”

Tiết Tử Dạ ngấm ngấm tức giận, chau mày nói: “Rốt cuộc là ai muốn trị bệnh?” Diệu Phong cúi người thật thấp: “Là Giáo vương đại nhân của bản giáo.”

Đôi mắt Tiết Tử Dạ chột sáng rực lên, bàn tay nắm chặt lại trong vô thức: “Giáo vương?”

“Giáo vương đại nhân trong lúc bế quan tu luyện vì bất cẩn đã tẩu hoả nhập ma,” Diệu Phong vẫn khom người, đứng bên kia thạch trận dùng truyền âm nhập mật đối thoại với nàng, giọng nói rõ ràng rành rọt như đang ở ngay

bên cạnh vậy, “Người đã điều dưỡng nhiều ngày, nhưng vẫn chưa thấy khởi sắc... nghe nói Dược Sư cốc y thuật quán tuyệt thiên hạ, nên đã lệnh cho tại hạ vượt ngàn dặm đường tới đây cầu y.”

Tiết Tử Dạ ngậy người: “Lệnh cho các hạ?” Cuối cùng cũng tìm được một lý do đường hoàng để cự tuyệt, nàng chột nhoén miệng cười, vẫy tay ra lệnh cho Lục Nhi buông màn kiệu xuống lạnh lùng đáp: “Thứ lỗi, Dược Sư cốc xưa nay chưa từng có lệ ‘ra ngoài chữa bệnh’.”

“Dù là thế này cũng không được sao?” Sau lưng chột vang lên một lời truy vấn, giọng nói vẫn êm dịu dễ nghe như thế, song đã mang theo ba phần áp lực, kể đó là một tiếng vỗ tay.

“Ôi da!” Lục Nhi và mấy ả thị nữ bên cạnh nàng đột nhiên buột miệng kêu lên một tiếng, đưa tay lên che mắt.

Tiết Tử Dạ giật mình, liền vén màn kiệu lên, rồi cũng bị chói mắt trong khoảnh khắc – trên mặt tuyết, đột nhiên loé lên sắc vàng chói lọi!

Mười hai tên Côn Luân Nô đặt chiếc rương lớn xuống đất, 24 rương vàng xếp đều tám tấp bày hàng ngang trước cửa cốc.

“Nghe nói tiền trị bệnh của Tiết cốc chủ rất cao, 10 vạn lượng cứu một người,” Diệu Phong mỉm cười khom mình: “Giáo vương đặc biệt bảo thuộc hạ mang theo một chút quà nhỏ này tới, mong được trả gấp mười lần để cầu y.”

Lục Nhi nhìn mà trợn mắt le lưỡi, số vàng này nào chỉ đáng có 100 vạn lượng bạch ngân?

À biết rõ cốc chủ của mình xưa nay vốn rất coi trọng tiền tài, nay thấy hoàng kim chất đống trước mặt thế này, trong lòng cũng không khỏi thoáng động tâm, nghiêng đầu xem phản ứng chủ nhân thế nào. Không ngờ màn kiệu đã buông xuống từ lúc nào, chỉ nghe giọng nói của Tiết Tử Dạ lạnh lùng truyền ra: “Thiếp thân mang bệnh trong người, hành động bất tiện, chuyện ra ngoài khám bệnh đó, xin thứ cho... Diệu Phong sứ, mời ngài về đi!”

Ngưng một chút, rồi như không kiềm chế được, nàng lại bổ sung thêm một câu: “Các hạ cũng nên chú ý đến bản thân... màu tóc xanh lam, chỉ e đã nhiễm Băng tằm hàn độc rất nặng.” Diệu Phong không ngờ Tiết Tử Dạ

đứng tận bên kia thạch trận, chỉ dựa vào màu tóc mà đoán ra được căn nguyên bệnh của mình, cũng thoáng ngậy người, nhưng nét mặt vẫn giữ nguyên nụ cười tự tại: “Cốc chủ quả nhiên là bậc quốc thủ trong nghề y, xin người đem phần hảo ý này trị bệnh cho Giáo vương, tại hạ sẽ cảm kích bất tận!”

“Chuyện này, thứ cho ta không thể tuân mệnh,” Tiết Tử Dạ lạnh lùng buông màn kiệu xuống. Đúng lúc chiếc kiệu được nhất lên thì chợt nghe Diệu Phong cao giọng nói: “Trước khi tại hạ tới đây, cũng từng thăm dò qua... nhiều năm nay, Tiết cốc chủ không tiện xuất cốc là vì thân thể bị nhiễm lạnh, sợ gió tuyết bên ngoài, chẳng hay có đúng như vậy không?”

Tiết Tử Dạ không trả lời, chỉ ra lệnh cho Lục Nhi trở về. Nhưng giọng nói phía sau lại cất lên lần nữa: “Nếu là như vậy, Diệu Phong có thể giúp cốc chủ trừ đi hàn khí trong người.”

“Hứ,” Tiết Tử Dạ không nén nổi tiếng cười: “Xem ra y thuật của Diệu Phong sớ còn cao minh hơn cả thiếp thân rồi.”

“Cốc chủ y thuật thông thần, không biết đã từng nghe đến ‘Dục Xuân Phong’ (tắm gió xuân) bao giờ chưa?” Y mỉm cười, chậm chậm xoè hai tay ra, khẽ áp vào nhau – xung quanh như đột nhiên có một chiếc lồng vô hình từ từ khuếch trương, bất luận gió tuyết lớn thế nào, hễ cứ đến bên cạnh y là đều bị luồng khí ấm áp đó làm cho tan biến trong lặng lẽ.

Diệu Phong đứng trên mặt tuyết, vạt áo bay bay, nét mặt vẫn nở nụ cười ôn hoà, giọng nói cũng dịu dàng dễ nghe, cả người y như toát lên một thứ ấm áp từ trong ra ngoài. Nàng trầm ngâm ngược mắt nhìn, không khỏi thoáng ngẩn người – cảm giác ấm áp như mặt trời mùa xuân này hoàn toàn trái ngược với trời băng đất tuyết xung quanh y!

“Tại hạ từ nhỏ đã bị trúng độc Băng tằm, để kháng cự lại hàn độc đã tổn mất 20 năm, cuối cùng cũng luyện thành được bí thuật khắc trên Thánh Hoả lệnh.” Diệu Phong sớ nhẹ nhàng chập hấn 2 tay lại, phảng phất như có một luồng khí ấm áp từ lòng bàn tay y chảy ra, dịu dàng nhưng cuồn cuộn, khuấy động hoà trộn với gió lạnh ngoài cửa cốc. Chỉ trong khoảng khắc, tuyết trắng trong không gian 3 trượng xung quanh y đã hoàn toàn biến mất! Lục Nhi nhìn mà trợn mắt há hốc miệng, kể đó thì mừng rỡ như phát cuồng

– Không sai! Tâm pháp này với bệnh tình của tiểu thư quả là đúng thuốc đúng bệnh!

Diệu Phong mỉm cười buông thông tay, hoa tuyết xung quanh lại tiếp tục rơi xuống, chỉ thấy y khom mình hỏi tiếp: “Cốc chủ y thuật tuyệt luân, nhưng so với nội công, kim châm diệu dược cũng có chỗ không bằng... chẳng hay tại hạ có may mắn được trực xuất hàn khí giúp cốc chủ hay không vậy?”

“Tiểu thư... tiểu thư!” Lục Nhi vịn hai tay vào nhau, nhìn người khách tóc lam áo trắng kia, nét mặt kích động khôn cùng: “Y, y có thể trị bệnh cho người đó! Chi bằng...”

“Lục Nhi, câm miệng!” Tiết Tử Dạ cương quyết gắt giọng quát. Lục Nhi giậm chân, không cam tâm nói: “Tiểu thư! Người mang bệnh đã nhiều năm...”

“Sinh tử có số.” Tiết Tử Dạ cười lạnh với gió tuyết, hai hành lông mày thanh tú khẽ nhướng lên: “Đại phu không thể tự chữa cho mình, từ xưa đã vậy... Diệu Phong sứ, Tiết Tử Dạ này đâu phải kẻ tham sống sợ chết để cho người ta uy hiếp? Khởi kiện!”

Đám thị nữ không có cách nào, đành nhắc kiện lên lần nữa, đi vào trong cốc. Diệu Phong đứng trên mặt đất tuyết phủ, nụ cười cuối cùng cũng ngưng kết lại – nữ nhân này quả thật là khó đối phó, mềm cứng đều không xong, thậm chí cả tính mạng bản thân cũng không màng tới! Y nhận lệnh tới đây, trên đường vốn đã nghĩ qua rất nhiều cách, cũng đã chuẩn bị khá đầy đủ, thật không ngờ liên tiếp đổi mấy cách rồi mà vẫn đụng phải đình. “Tiết cốc chủ! Nếu cô vẫn chấp ý không chịu...” Giọng nói dịu dàng dễ nghe bỗng nhiên trở nên nghiêm lạnh, thấp thoáng ẩn hiện sát khí.

Tiết Tử Dạ cười lạnh: cuối cùng cũng lộ ra chân tướng rồi hả? Ma giáo hành sự, chẳng phải vẫn như vậy hay sao?

“Diệu Phong sứ, ngài nên biết rằng, nếu người hành y không cam tâm tình nguyện thì bệnh nhân sẽ vĩnh viễn không thể nào khỏi bệnh được.” Nàng lạnh lùng cất tiếng, trong mắt hiện lên vẻ giễu cợt: “ta không sợ chết, ngài không uy hiếp nổi ta, lại cũng không hiểu y thuật, làm sao có thể phân biệt được đơn thuốc của ta có chính xác hay không? Chỉ cần ta tùy tiện gia giảm

một chút thành phần trong đơn, hoặc kê bừa một phương thuốc bậy bạ, Giáo vương của các vị sẽ càng chết nhanh hơn mà thôi.”

“Chuyện này lợi hại thế nào tại hạ tự nhiên hiểu rõ.” Giọng nói của Diệu Phong vẫn ung dung bình thản, nét mặt thoáng lộ nụ cười, chậm rãi nói từng chữ một: “Vì vậy, tại hạ quyết không có ý động võ mạo phạm. Nếu Tiết cốc chủ vẫn không chịu...” Y đột nhiên xoay người hướng về phía Tây quỳ xuống, một thanh đoản đao sắc như nước trượt khỏi tay áo, cổ tay khẽ lật nhẹ, kê vào trước bụng: “Diệu Phong không thể về Côn Luân phục mệnh, đành tự tận nơi đây vậy!”

Lời nói vừa dứt, 12 tên Côn Luân Nô sau lưng y đã cùng lúc rút trường đao ra, không hề do dự lật tay chém mạnh, máu tươi bắn vọt lên cao, 12 chiếc đầu lâu lần lượt lăn trên mặt tuyết, tựa như 12 đoá hoa lớn đỏ rực đang nở rộ.

“A!” Các nữ tử trong Dược Sư cốc chưa từng thấy cảnh tượng nào thảm khốc nhường ấy, nhất tề rú lên thất thanh, bịt chặt hai mắt lại. “Dừng tay!” Tiết Tử Dạ hét lớn, vạch màn kiệu ra: “Mau dừng tay!”

Lời vừa cất lên, Lục Nhi nhận được chỉ lệnh, lập tức động thân, chỉ nhấp nhô vài cái đã vượt qua thạch trận trong nháy mắt, lao tới bên cạnh Diệu Phong, đưa tay ngăn một đao tự đâm vào mình của y, nhưng chung quy vẫn chậm mất một bước, đoản đao đã cắt vào tiểu phúc (bụng dưới), máu bắn vọt ra.

“...” Tiết Tử Dạ cũng theo sau chạy tới, mắt thấy Diệu Phong gục xuống đất, nhất thời không nói được gì. Nàng cúi người, nhìn rõ gương mặt y: thì ra niên kỷ người này cũng tầm tầm như Minh Giới, mái tóc dài màu xanh lam kỳ dị, tướng mạo vẫn nhã thanh tú, hai mắt sáng ngời. Chỉ khác là, có lẽ vì tu luyện loại tâm pháp ấm áp điều hoà kia, nên y không có thứ khí chất cô độc lạnh lùng của Minh Giới, ngược lại từ trong ra ngoài đều toát lên cảm giác ấm áp, hoàn toàn không hề cảm nhận được chút khí chất yêu tà nào cả.

“Ừ...” Đối phương ngẩng đầu lên, nhìn nàng mỉm cười, đưa cánh tay đầy máu ra, tiếng được tiếng mất: “Tiết cốc chủ... cô... cô... đã đi qua thạch trận... cũng có nghĩa là, đã đáp ứng ra ngoài trị bệnh rồi đúng không?”

Nàng để cho Diệu Phong nắm lấy tay mình, cảm nhận máu của y từ từ trở nên lạnh giá trong bàn tay, lòng không ngừng dậy sóng, chấn động đến nỗi không thể nói ra lời – kể đến từ Ma giáo này không ngờ cũng điên cuồng hệt như Minh Giới vậy! Cho dù từ nhỏ đã bị người ta dùng độc Băng tằm biến thành dược nhân để nuôi dưỡng, nàng có thể tưởng tượng được nhiều năm nay y phải chịu đựng bao nhiêu đau đớn giày vò, thế nhưng... tại sao y vẫn bất chấp tất cả để bán mạng cho Giáo vương như vậy? Đám người Ma giáo này đều điên hết cả rồi hay sao?

Y vẫn kiên trì gắng gượng không để mình ngắt đi, khăng khăng đợi câu trả lời cuối cùng của nàng. Tiết Tử Dạ không trả lời, chỉ cất tay bịt vết thương nơi bụng y lại. “Lục Nhi, Tiểu Tranh, Lam Lam,” nàng đứng dậy, gọi mấy ả thị nữ đang ngây người ra vì sợ kia lại, “Khiêng y vào cốc.” Lúc được nhắc lên khỏi mặt tuyết, Diệu Phong đã đau đến tưởng chừng ngắt đi, ấy vậy nhưng khoé môi y vẫn hé nở một nụ cười: quả nhiên không sai... Dược Sư cốc Tiết cốc chủ là người chẳng sợ gì hết. Nhược điểm duy nhất của nàng ta, chính là sợ nhìn thấy cái chết xảy ra trước mắt mình. Y thắng rồi.

Côn Luân. Đại Quang Minh cung , Tây Tắc Điện.

Trong mật thất, hai bóng người trầm mặc nhìn nhau. Nhìn những mảnh thi thể mới thu nhặt lại, đại hán tóc đỏ trên tay quần con rắn lớn vừa mới trở về Côn Luân sơn không khỏi le lưỡi nói: “Hà, cũng may là chúng ta không kịp động thủ! Bằng không đây chính là kết cục của ta với ngươi rồi!”

“Giáo vương bế quan thất bại, tẩu hoả nhập ma, miễn cưỡng mới bình định được đám người Nhật thánh nữ, lúc này nguyên khí đã tổn thương nặng nề rồi,” Đồng ôn kiểm, dựa lưng vào cột ngưỡng mắt nhìn lên bầu trời xám xịt bên ngoài, lạnh lùng nói: “Lão hồ ly giao hoạt... lúc đó lão đã suy nhược hết mức, nhưng không ngờ vẫn táo gan đánh thân tiếp kiến khiến ta không nghi ngờ. Nếu lúc đó mà động thủ, nhất định Lịch Huyết kiếm có thể uống máu lão rồi! Chỉ đáng tiếc, lúc ấy ta cũng bị lão hư thương thanh thể làm cho không dám vọng động.”

“Hừ, Diệu Thuỷ cũng không kịp thời báo tin cho ngươi nữa,” Diệu Hoả gần giọng đầy vẻ không cam tâm: “Lỡ mất một cơ hội tốt như vậy!” Ánh mắt

Đồng từ từ ngưng tụ lại một điểm: “Không dựa vào Diệụ Thuỷ đượç... xem ra, chúng ta vẫn phải tự tính kế thôi.”

“Cũng phải!” Hai mắt Diệụ Hoả như bốc lửa, đấđ một quyền vào khoảng không: “Giờ Giáo vương đã tấđ hoả nhập ma, tên tiểu tử Diệụ Phong đó thì đã bị phá đi, chỉ còn một mình Minh Lực trong cung. Cơ hội ngàn năm khó gặp đấy!”

“Diệụ Phong giờ này đại khái cũng đến Dượç Sư cốc rồi,” đôi mắt Đồng chuyển sang sắc tím, hai hàng môi mỏng mím chặt thành một đường thẳng: “Bất kể hãđ có mời đượç Tiết Tử Dạ hay không, chúng ta quyết phải độnđ thủ trước khi hãđ trở về! Bằng không, khó mà bảo đấđ đượç hãđ có nghe tin ta đượç Long huyết châu hay không... tin tức này mà lộ ra thì... Diệụ Hoả, chúng ta sẽ bại lộ triệt để đó!”

Diệụ Hoả có vẻ giận dữ trừng mắt lên nhìn Đồng: “Đã nói với người rồi, cần phải giết nữ nhân đó đi! Thật không biết lúc ấy người bị chạm dây thần kinh nào nữa, để mạng ả lại giờ đã thành hoạ lớn rồi kìa?”

Đồng chau mày lại, nhưng cũng không có cách nào phản bác lại y.

Đúng vậy, trước khi rời khỏi Dượç Sư cốc, hãđ cần phải giết chết nữ nhân đó đi. Nhưng tại sao lúc ấy hãđ lại như bị ma xui quỷ khiến mà tha cho nàng ta? Đồng lắc đầu mệt mỏi. Xem ra, lần này kế hoạch mà thành công, bất luận ra sao cũng phải đi Dượç Sư cốc một chuyến nữa – nhất định phải giết chết nữ nhân đó, để cắt đứt nốt chút tạp niệm đó mới đượç. Bằng không, sớm muộn gì hãđ cũng sẽ mất mạng vì chuyện này.

Hãđ nắm chặt Lịch Huyết kiếm, rít lên lạnh lùng: “Ta sẽ chọn trong Tu La trường một đội tâm phúc chặn đường bọn chúng... Diệụ Phong võ công cao tuyệt, ta cũng không hy vọng hành độnđ này thành công. Chỉ mong có thể cầm chân bọn chúng một chút, để ở đây có thêm thời gian mà ung dung hạ thủ.”

Diệụ Hoả gật đầu nói: “Còn ở đây sắp xếp ra sao?”

“Giáo vương đã muốn che giấu thương thế của mình với bên ngoài, tất sẽ dẫn ngao khuyến tản bộ trong Lạc viên trên đỉnh núi như thường ngày,” hãđ ngược mắt nhìn tuyết đỉnh Côn Luân, lạnh lùng nói: “Ta trở về Âm giới trong Tu La trường tĩnh toạ, Tập trung Đồng lực... 3 ngày sau, chúng ta sẽ

hành động.”

“Được!” Diêu Hoả suy nghĩ một lát, rồi gật đầu đồng ý: “Có cần báo với Diêu Thuỷ không?”

Đồng nghĩ ngợi giây lát, cuối cùng lắc đầu: “Không cần. Nữ nhân ấy là địch hay bạn còn chưa biết được, đừng hy vọng gì ở thị thì hơn.”

Cơ hội sẽ không đến lần thứ hai, nếu không nắm lấy có thể cả đời này cũng không còn cơ hội để lật đổ Giáo vương nữa!

Không thành công, thì cũng thành nhân. Ít nhất cũng tốt hơn cả đời quỳ dưới chân người ta làm chó làm lợn.

Dược Sư cốc. Trong Hạ Chi viên, Tiết Tử Dạ ngẩng mặt nhìn bầu trời phương Nam, hàng lông mày thanh tú khẽ chau lại. Đã hơn 20 ngày rồi, Hoắc Triển Bạch giờ chắc đã tới Dương Châu – không biết y có tìm được sư phụ không? Tám năm nay, nàng chưa từng đi tìm sư phụ cũng không biết người có còn ở Dương Châu không nữa? Chỉ mong tên mặt dày đó may mắn, có thể thuận lợi tìm được Liêu Thanh Nhiễm sư phụ nàng. Bằng không... bệnh của Mạt Nhi, trên đời này tuyệt đối không còn ai trị nổi nữa. Nàng thở dài một tiếng, không thể đoán nổi nét mặt của Hoắc Triển Bạch sẽ thế nào khi gã biết nàng đã gạt gã suốt 8 năm trời.

Rồi nàng lại nhìn lên trời Tây, vẻ lo âu càng thêm đậm nét – Minh Giới, giờ nó thế nào rồi? Cho dù nó đã từng gạt ta, làm ta bị thương, nhưng thủy chung ta cũng không thể nào không lo lắng cho nó. Dù có lấy được Long huyết châu, hoàn thành mệnh lệnh lần này, nhưng sau khi trở về Đại Quang Minh cung, cuộc sống của nó liệu có tốt hơn không? Hay là vẫn như trước đây, trở lại Tu La trường, đợi chờ mệnh lệnh tiếp theo như những sát thủ khác. Minh Giới, Minh Giới. Đệ đã quên hết thật rồi sao? Hay là, vì dù có nhớ lại những hồi ức đó thì cũng không có tác dụng gì, mà chỉ làm tăng thêm nỗi thống khổ mà thôi? Ta phải thế nào, mới có thể dẫn đệ ra khỏi nơi tối tăm đó đây...

Nàng đang trầm mặc nghĩ ngợi, chợt nghe phía sau có tiếng lạo xạo. “Đừng cử động!” Tiết Tử Dạ chẳng buồn quay đầu lại, chỉ khẽ mắng: “Vết thương ở bụng quá sâu, còn chưa thể xuống giường.”

Nhưng nam tử có mái tóc màu xanh lam kia đã đến sau lưng nàng: “Ừa, khoẻ nhanh vậy sao?” Tiết Tử Dạ không khỏi bật ra một tiếng cười lạnh lùng, nhìn vết thương nơi bụng y: “Quả nhiên khi hạ đao các hạ đã cố ý tránh nơi có mạch máu, Diệu Phong sứ ngài cựa rằng ta sẽ không nhìn ngài chết hả?”

“Tại hạ có thể lập tức tự tận để làm vơi nỗi giận trong lòng Tiết cốc chủ.” Diệu Phong dang đoản đao lên, trên mặt vẫn nở một nụ cười ôn hoà như trước, người khẽ khom lại: “Nhưng trước đó, xin Tiết cốc chủ tranh thủ đi Côn Luân càng sớm càng tốt, tránh để lỡ dở bệnh tình của Giáo vương.”

Tiết Tử Dạ nhất thời không biết phải nói sao. Gương mặt Diệu Phong dường như lúc nào cũng có nụ cười ôn hoà ấy – nụ cười đó như đang phát sáng, mang theo cả sự bình yên tĩnh lặng trong nội tâm toả ra ngoài. “Dục Xuân Phong” là võ học tối cao được ghi lại trên Thánh Hoả lệnh, cùng với “Thiết mã băng hà” được coi là tâm pháp tuyệt đỉnh của hai hệ âm dương, nhưng thuật này yêu cầu người tu luyện phải có tâm địa ấm áp bình hoà, nếu kẻ tâm địa gian tà tàn độc mà luyện tất sẽ nửa đường tẩu hoả nhập ma. Người này luyện “Dục Xuân Phong” 20 năm, không ngờ đã có thể dung hợp một cách nhịp nhàng nội tức và khí chất của bản thân vào như thế.

Nàng nhìn y với ánh mắt khó hiểu: “Từ nhỏ đã bị nuôi bằng độc Băng tằm, mà vẫn cam tâm tình nguyện mất mạng vì ông ta sao?”

Diệu Phong mỉm cười: “Giáo vương đối với tại hạ có ân tái tạo.”

Tiết Tử Dạ cau mày: “Ta không hiểu.”

“Tiết cốc chủ không biết đó thôi, tại hạ vốn là người của Hoàng tộc Lô Lan,” Diệu Phong cười điềm đạm, “sau rời quốc vận suy vong, bị bức phải lưu lạc. Trên đường gặp phải lũ phi tặc, tất cả đều nhờ Giáo vương mới sống được đến ngày hôm nay.”

“Ồ...” Tiết Tử Dạ lẩm nhẩm, ngẩng đầu nhìn trời: “Nói như vậy, Giáo vương đó cũng đã làm chuyện tốt hay sao?”

Diệu Phong cung kính: “Xin Tiết cốc chủ ra tay tương cứu.”

“Được rồi, ta đồng ý đến Côn Luân chữa bệnh cho Giáo vương của ngài...”

Tiết Tử Dạ phất tay áo đứng lên nhìn người thanh niên trẻ tuổi từ đầu đến cuối vẫn luôn mỉm cười ấy, giơ một ngón tay lên: “Nhưng, ta có một điều

kiện.”

Diệu Phong gật đầu: “Tiết cốc chủ cứ nói.”

Tiết Tử Dạ cười lạnh hỏi: “Ngài làm chủ được sao?”

“Tại hạ có thể.” Diệu Phong khom người, lấy trong tay áo ra một vật, cung kính đưa lên: “Đây là thánh vật Giáo vương trao cho tại hạ trước khi lên đường... Giáo vương khẫu dụ, chỉ cần Tiết cốc chủ xuất thủ cứu chữa, bất cứ yêu cầu nào cũng có thể đáp ứng.”

“Thánh Hoả lệnh!” Tiết Tử Dạ vừa nhìn thấy vật đó, liền thất thanh kêu lên.

Lệnh phù được đúc từ Huyền thiết đó cực nặng, toát lên một thứ ánh sáng lạnh lẽo, bên trên khắc đầy những văn tự kỳ lạ mà nàng không hiểu. Tiết Tử Dạ cũng từng nghe người trong giang hồ nói loáng thoáng về vật này, biết đây là thánh vật chí cao vô thượng của Ma giáo, duy chỉ mình Giáo chủ mới được sở hữu. “Ồ...” Nàng khẽ cười: “Xem ra Giáo vương của ngài lần này bệnh cũng không nhẹ đâu”

Diệu Phong không nói gì.

Nàng nhận lấy Thánh Hoả lệnh, gật đầu với y, nói: “Được, ngày mai ta sẽ theo ngài đến Côn Luân.”

“Đa tạ.” Diệu Phong bật cười mừng rỡ, thầm thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên cảm thấy vết thương đau nhói đến không thể chịu đựng, khẽ rên lên một tiếng, ôm lấy bụng loạng choạng ngã xuống, máu từ từ rỉ ra nơi kẽ tay.

“Ôi...” Tiết Tử Dạ vội lao tới, cúi người đỡ lấy y, thở dài một tiếng: “Giống y như Minh Giới vậy, toành những kẻ không cần mạng.”

Minh Giới? Diệu Phong thầm kinh ngạc, lại nghe nữ tử kia lẩm bẩm bên tai: “Lần này, bất luận thế nào cũng phải mang nó ra khỏi nơi ấy...”

Tu La trường. Âm giới.

Bên tai liên tiếp vang lên những tiếng kêu thảm thiết, cùng tiếng xương thịt vỡ nát, cùng tiếng gào điên loạn trước khi giao tính mạng cho tử thần – đó là âm thanh từ Súc Sinh giới bên cạnh truyền tới. Đám người mới vừa được đưa vào Tu La trường đang tiến hành đợt đào thải tàn khốc đầu tiên. Ở Súc Sinh giới, sinh mạng con người chẳng khác nào hành cây ngọn cỏ, 500

đứa trẻ, ở đây sẽ chết đi tám phần mười, chỉ còn lại 100 đứa sống vào được Sinh Tử giới, tiến hành tu luyện tầng thứ hai. Cuối cùng, cở thể ra khỏi Sinh Tử giới cũng không quá được 50 người.

Ám giới là cảnh giới cao nhất của các sát thủ trong Tu La trường: vượt trên Súc Sinh giới và Sinh Tử giới. Là tượng trưng của kết quả nhiều năm khổ luyện. Trải qua nhưng đợt đào thải nghiêm khắc, chỉ có rất ít sát thủ sống được để bước vào Quang Minh giới – những kẻ sống sót ấy đều trở thành sát thủ tinh anh nhất của Đại Quang Minh cung. Chẳng hạn như... hãn và Diệu Phong.

Ở nơi tối tăm nhất, một nam tử áo đen đang lặng lẽ tĩnh tọa, hai mắt nhắm nghiền.

Những tiếng kêu la thảm thiết ấy cơ hồ hoàn toàn không lọt vào tai Đồng. Hãn ngưng tụ toàn bộ tâm thần, soi tâm tịnh khí, dồn hết cả sức mạnh vào hai mắt đang khép chặt. Hãn đã một mình bế quan tĩnh tọa trong Ám giới này hai ngày tròn, không ăn không uống, không nói một câu một chữ.

Sử dụng Đồng thuật sẽ tiêu hao tinh lực cực lớn, đối phó với nhân vật như Giáo vương lại càng không thể qua loa đại khái, tĩnh tọa ngưng thần ba ngày thực ra cũng vẫn chưa đủ. Đi theo Giáo vương đã mười mấy năm, hãn hiểu rất rõ con người ngồi trên ngọc tọa ấy đáng sợ thế nào. Chỉ là, giờ hãn đã không còn thời gian nữa. Hãn nhất định phải tranh thủ ra tay trước khi Diệu Phong ở Dực Sư cốc trở về, bằng không dù Diệu Phong không biết bí mật hãn tranh đoạt Long huyết châu ở đó, thì cũng mang nữ nhân kia về trị thương cho Giáo vương – thương thế của Giáo vương mà có chuyển biến tốt, hãn sẽ không còn cơ hội để hạ thủ nữa.

Song, hễ cứ nghĩ đến “Dực Sư cốc”, đôi mắt đen trắng rõ ràng kia lại đột nhiên hiện ra trước mắt hãn, dịu dàng mà buồn bã. Minh Giới... Minh Giới..., trong một thoáng ngẩn ngơ, hãn nghe thấy có người đang thì thầm gọi, đôi tay vươn về phía hãn. “Cút!” Cuối cùng hãn cũng không thể chịu đựng nổi cặp mắt ấy cứ nhìn mình chăm chăm: “Ta không phải Minh Giới!” Mắt vừa mở ra, tất cả ảo ảnh đều biến mất.

“Đồng công tử,” bên ngoài có người thấp giọng bậm cáo, là một thuộc hạ tâm phúc của hãn trong Tu La trường, “Bát Tuần đã hạ sơn.”

Bát Tuấn là tổ sát thủ tuyệt đỉnh gồm 8 người do đích thân hãn một tay huấn luyện, năng lực còn hơn cả Thập nhị Ngân Dực – lần này toàn bộ Bát Tuấn đều xuất kích chỉ để chặn Diệu Phong từ Dược Sư cốc trở về, dù tên tiểu tử đó võ công có cao hơn đi nữa, trong mấy ngày cũng chẳng thể an nhiên mà phá được vòng vây. Huống hồ... bên cạnh y, quá nửa là còn dẫn theo nữ nhân không biết võ công trong Dược Sư cốc kia.

“Nếu không giết chết được Diệu Phong,” hãn nhắm mắt lại trong bóng tối, lạnh lùng dặn dò, “thì cũng phải lấy được thủ cấp của nữ đại phu kia.”

“Vâng!”

Tên thuộc hạ “dạ” một tiếng, rồi quỳ xuống cáo từ. Đồng ngồi ở nơi tối tăm nhất, nhắm mắt lại lần nữa, ngưng tụ tinh thần vào giữa hai mắt. Cây kim sau ót ngấm ngấm nhói đau. Cặp mắt kia lại thấp thoáng ẩn hiện, lạng lẽ nhìn hãn... Minh Giới. Minh Giới. Giọng nói đó lại cất lên, xa xa gần gần, cứ làm cháy bùng lên vô số ảo ảnh. Lửa. Máu. Trốn chạy. Bóng đêm chìm ngập... cuối cùng hãn không thể chịu đựng được nữa, dấm mạnh một quyền xuống nền đá lạnh lẽo bên cạnh, toàn thân run nhè nhẹ.

Hoặc Triển Bạch tỉnh lại thì mặt trời đã lên ba con sào.

Gã giật bản mình, vội lật mình ngồi lên – không ngờ lại ngủ lâu như vậy! Bệnh của Mạt Nhi còn đang đợi thuốc về Lâm An trị bệnh, vậy mà ta còn nằm đây ngủ say như chết thế này!

Nha hoàn thân cận của Liễu Phi Phi, Yên Chi Nô bưng bữa sáng lên, đặt mạnh cái khay xuống bàn, dường như có vẻ rất tức tối: “Này, ăn xong rồi đi đi! Thật không biết tiểu thư thấy người tốt ở điểm nào nữa? Nói đến là đến, nói đi là đi, không tiền không thế, vô tình vô nghĩa, vậy mà tiểu thư lại cứ nhớ mãi đến người! Đúng là ma xui quỷ khiến mà!” Hoặc Triển Bạch bị tiểu nha hoàn nói cho sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, cảm thấy cháo hạt sen trong miệng chẳng còn mùi vị gì: “Ta xin lỗi!”

“Hứ... không cần xin lỗi ta làm gì,” Yên Chi Nô hừ nhẹ một tiếng. “Cũng may là lần trước, đám băng hữu đó của người đến đây uống say, nói với tiểu thư chuyện của người trong tám năm qua, thật đúng là kinh thế hãi tục đấy nhé! Tiểu thư nghe xong, cuối cùng cũng lạnh lòng.”

“Hạ Tiên Vũ...” Hoắc Triển Bạch đương nhiên biết những kẻ ấy là ai, không khỏi nghiêng răng kèn kẹt. Đã nói ba bốn lần rồi, không được nhắc lại chuyện năm đó, nhưng đám người lăm mồm lăm miệng ấy vẫn không biết tốt xấu mà toang toác đi kể với người khác.

“Vừa hay có một vị thương gia ở Tây Vực đến đây, tay Hồ thương đó đúng là tiền nhiều đê chết được người, vừa gặp đã say mê tiểu thư. Vợ y đã chết, nay muốn tục huyền... kể ra cũng tốt hơn là làm thiệp cho người ta, nên tiểu thư đồng ý rồi.”

Căn nhẫn xong, Yên Chi Nô liền bỏ gã lại đó: “Người tự ăn đi, sáng nay tiểu thư phải xuất giá rồi!”

Một mình gã ngồi ngẩn ra trong phòng, hững hờ ăn lấy vài miếng. Bên ngoài bất ngờ vang lên tiếng sênh sáo trống kèn, vô cùng náo nhiệt. Hoắc Triển Bạch liền đi tới cửa sổ, mở ra nhìn xuống dưới, chỉ thấy một đội nhạc đang dừng lại trước cửa, rương hòm gấm vóc, thanh thế rất lớn. Một người Hồ tầm bốn mươi tuổi cưỡi ngựa hiên ngang dừng lại trước cửa Linh Lung hoa giới, tóc nâu mắt xanh, gương mặt râu ria rạn rở nét cười, sau lưng là một đội gia đồng và người hầu khiêng lễ vật, pháo nổ đinh tai nhức óc. Thiết tưởng đây chính là vị thương gia đến từ Tây Vực mà Yên Chi Nô đã nói tới.

Rước một nữ tử thanh lâu về làm vợ vốn chẳng phải chuyện vinh quang gì, vậy mà vị thương gia người Hồ này lại khoa trương không chút ngại ngần, chắc hẳn y phải rất sủng ái Liễu Phi Phi. Mụ tú bà không biết đã thu bao nhiêu ngân lượng mới chịu buông cái cây tiền này đi, vừa khóc ròn ròn vừa đỡ Liễu hoa khô đầu che vải đỏ ra ngoài. Trước kia bước vào kiệu hoa, không biết vô tình hay cố ý, tân nương quay đầu lại liếc qua khe hở của khăn chòm nhìn về phía căn phòng cũ của mình. Nơi ấy, một nam nhân áo trắng đang đứng bên cửa sổ, trong như cây ngọc trước gió. Tạm biệt, Bạch!

“Sao thế? Thấy tình nhân cũ xuất giá, không nở hả?” Bên tai gã chột vang lên tiếng bõn cọt, một bàn tay đặt lên vai.

Ai vậy? Ai mà nhân lúc gã không chú ý đã lặng lẽ vào phòng? Hoắc Triển Bạch kinh hãi, lập tức bắt về bên phải, vươn người chộp lấy túi gấm đặt

trên đầu giường, Mặc Hồn kiếm trong tay phải đã tuốt ra khỏi bao. “Dừng tay!” Đứng vào khoảng khắc xuất kiếm, gã chợt nghe thấy đối phương kêu lên: “Ta đây mà!”

“Tiên Vũ?” Gã ngăn người, lưỡi kiếm dừng sừng lại. Thanh niên áo gấm kia cũng giật thót mình, vội vàng vớ lấy chiếc giá nến bạc giơ lên trước mặt, thở hắt ra một tiếng nói: “Ta nghe Trùng nương nói tối qua người về đến Dương Châu liền chui vào đây ngủ, sáng sớm nay đến xem thử... lão Thất, người phát bệnh gì vậy?”

Khi Đinh Kiếm các mới thành lập, đã định ra Tứ Đại Danh Kiếm làm hộ pháp, về sau tăng lên thành tám người, đều là tinh anh trong các môn phái ở Trung Nguyên. Hạ Tiên Vũ này chính là độc tử của chưởng môn Kiếm tông Hoa Sơn phái, lớn hơn Hoắc Triển Bạch một tuổi, đứng hàng thứ tư trong Bát Kiếm. Tuy xuất thân danh môn nhưng tính tình y ngang ngạnh phóng túng, bình thường rất thích ở những nơi phong hoa tuyết nguyệt, đến giờ vẫn chưa lấy vợ. Lần đầu tiên gã tới nơi này cũng là do y kéo đến.

“Xin lỗi!” Hoắc Triển Bạch cười ngượng ngùng, thu kiếm về bao: “Ta căng thẳng quá!”

Hạ Tiên Vũ buông giá nến xuống, chau mày hỏi: “Thuốc đó năm nay xong rồi hả?”

“Xong rồi.” Hoắc Triển Bạch mỉm cười, thở hắt ra một hơi. Hạ Tiên Vũ cũng thở hắt ra theo: “Coi như xong rồi... nếu còn không xong, ta thấy người sẽ điên mất!”

“Ta thấy nguoi sắp điên thì có,” Hoắc Triển Bạch không nhường gã bằng hữu rượu thịt này chút nào, châm chọc lại luôn: “Đã đến tuổi nhi lập rồi mà vẫn lông bông ở đây... nhìn lão ngũ người ta có con bé rồi kìa.”

“Đừng so ta với tên già Vệ Phong Hành ấy.” Hạ Tiên Vũ khịt khịt mũi: “Ta còn trẻ tuổi anh tuấn mà.”

Trong Bát Kiếm của Đinh Kiếm các, Ngọc Thụ Công Tử Vệ Phong Hành và Bạch Vũ Kiếm Hạ Tiên Vũ là phong lưu nhất. Hai người này từ thuở thiếu niên đã song hành phiêu lãng giang hồ, để lại không ít chuyện tình lãng mạn. Nhưng tám năm trước Vệ Phong Hành đột nhiên thay tâm đổi tính, tự nhiên biến mất trên giang hồ, tạ tuyết đám bạn bè ăn chơi, nghe nói

đã lấy vợ sinh con, làm một người chồng, người cha tốt. Hạ Tiên Vũ một mình lẻ bóng, không khỏi có cảm giác bức bối vì bị bỏ rơi, từ đó đến giờ vẫn luôn rất tức tối chuyện này.

“Hiếm có dịp người lại sống trở về, tối nay tụ tập một bữa đi!” Y thúc Hoắc Triển Bạch một quyền: “Mấy người chúng ta cũng cả năm không gặp nhau rồi.”

Bát Kiếm đều là huynh đệ sống chết có nhau, sau khi được triệu tập tới Đình Kiếm các đã liên thủ làm không ít đại sự, duy trì trật tự cho võ lâm Trung Nguyên, ngăn cản Ma giáo Tây Vực xâm nhập, lập nên công lao hãn mã. Nhưng từ khi Từ Trọng Hoa bị giết, Bát Đại Danh Kiếm chỉ còn lại bảy người, không khí từ đó cũng lạnh lẽo dần.

“Xin lỗi, ta còn có việc gấp.” Hoắc Triển Bạch đung đưa túi gấm trong tay. Đã đến Dương Châu, chắc mở ra được rồi đây? Gã nôn nóng cởi túi gấm ra, sau đó ánh mắt lập tức hiện lên vẻ kinh hãi – không có thuốc? Bên trong chỉ có một cây tram, một phong thư và một túi gấm nhỏ hơn.

Trâm được gài trên phong thư, gã nhận ra đây là chiếc trâm ngọc tím Tiết Tử Dạ vẫn thường cài trên tóc. Bên trên phong thư viết một hàng chữ: “Ân sư Liêu Thanh Nhiễm, Cổ Mộc Lan viện Dương Châu, Tây thành.” Lạc khoản đề: “Đệ tử Tử Dạ bái thượng.” Nhìn địa chỉ trên phong thư, Hoắc Triển Bạch khẽ chau mày. Nữ nhân chết dịch này dặn đi dặn lại gã đến Dương Châu mới mở túi gấm chính là để gã kịp thời đưa bức thư này cho sư phụ nàng ta? Thật là kỳ quái... chẳng lẽ bức thư này còn quan trọng hơn cả việc đưa thuốc cho Mạt Nhi? Do dự một lúc, cuối cùng gã cũng hạ quyết tâm: nữ nhân chết dịch đó đã cẩn thận dặn dò như vậy, nhất định là có nguyên nhân, nếu không đưa thư, nói không chừng lại có chuyện gì sai sót thì sao.

“Ta đi trước một bước,” gã bảo Hạ Tiên Vũ: “Đợi hoàn thành chuyện ở Lâm An, rồi đến kiếm các người uống rượu sau.”

Không đợi họ Hạ trả lời, gã đã hú dài một tiếng, dẫn theo Tuyết Diêu nhảy ra khỏi lầu.

Cổ Mộc Lan viện nằm ở ngoại ô phía Tây, được xây từ thời Đường để giữ

xá lợi của cổ Phật, được đặt tên theo cây mộc lan hơn 500 tuổi trong viện. Sau chiến tranh loạn lạc triều trước, Cổ Mộc Lan viện và Phật tháp đều bị hủy mất, nơi này biến thành điêu tàn hoang vắng, không còn tăng lữ nào cư trú nữa.

Hoắc Triển Bạch đứng trong khu nhà rách nát, cỏ dại mọc đầy, trong lòng lấy làm ngạc nhiên. Chẳng lẽ sư phụ của Tiết Tử Dạ, Diêu Thủ Quan Âm Liêu Thanh Nhiễm đã tuyệt tích giang hồ nhiều năm nay lại ẩn cư ở nơi này?

Sau tiết Lập xuân, gió vẫn còn hơi lạnh, gã đảo một vòng, không thấy bóng người trong tự viện, đang ngần ngừ thì chợt nghe Tuyết Diêu bay ra từ hậu viện, kêu lên một tiếng. Gã bèn nhìn theo tiếng kêu, lập tức giật mình chấn động – cây mộc lan cổ thụ đã cháy đen ló ra ngoài bờ tường kia, không ngờ đang mọc lên những mầm xanh mơn mớn!

Là ai, ai có thể khiến cây khô sống lại như thế?

Gã giật thót mình, ánh mắt vượt qua bức tường kia – cách cây cổ thụ kia không xa lắm, không ngờ lại có một căn tiểu lâu gọn gàng sạch sẽ, từ trong nhà khói cơm lững lờ bay lên.

Là ở đó? Gã không nén nổi cảm giác mừng rỡ, đi tới gõ cửa.

“Bảo chàng vào thành mua mấy bao tã lót cho A Bảo, sao mà đi lâu vậy?”

Bên trong vang lên tiếng oán trách của phụ nữ, cánh cửa mở ra: “Có phải lại lén lút đến nơi ấy rồi không? Cái đồ chết toi nhà chàng xem ta...” Cửa vừa mở ra thì giọng nói lập tức tắt ngấm.

Nữ nhân ôm con thơ ngược mắt nhìn nam nhân áo trắng bên ngoài, trong mắt lộ vẻ ngạc nhiên: “Công tử tìm ai? Tướng công nhà ta ra ngoài rồi.”

“Tại hạ đến tìm Diêu Thủ Quan Âm.” Hoắc Triển Bạch hành lễ như đệ tử, cung kính trả lời... Tuy vị sư phụ này của Tiết Tử Dạ trông cùng lắm cũng chỉ ngoài 30, áo trắng trâm ngọc, thanh tú cao nhã, so với gã thì chỉ nhiều hơn bốn năm tuổi, nhưng bất luận thế nào gã cũng không dám nửa câu bất kính.

“Ở đây chẳng có Quan Âm gì cả.” Nữ tử sa sầm mặt xuống, lạnh lùng nói rồi đóng sập cửa lại: “Phật đường đã hủy, chư thần đều bị diệt, công tử tìm nhầm chỗ rồi.”

“Liêu tiên bối.” Hoắc Triển Bạch vội vàng đưa tay chặn cửa lại: “Là lệnh đồ nhờ tại hạ chuyển thư cho người.”

Nữ nhân áo trắng hơi ngấn ra, một cây trâm ngọc tím và một phong thư đã đưa tới trước mặt. Nàng ngậy ra trong giấy lát, cuối cùng cũng lỏng tay xuống, mở cửa ra, lẩm bẩm nói: “Ôi, tám năm rồi... cuối cùng cũng đến hả?”

Sau khi để Hoắc Triển Bạch vào nhà, nàng cầm cây trâm lên xem một chút, rồi khẽ gật đầu: “Không sai, ta đã để lại thứ này cho Tử Dạ lúc rời khỏi Dược Sư cốc. Đến giờ cuối cùng nó cũng chịu dùng đến tìn vật này rồi à?” Nàng nghiêng đầu nhìn Hoắc Triển Bạch hỏi tiếp: “Công tử từ Dược Sư cốc đến đây hả? Sức khỏe Tử Dạ có tốt không?”

Hoắc Triển Bạch ngần ngừ giây lát, cuối cùng quyết định nói thật: “Không ổn lắm, càng ngày càng sợ lạnh.”

“Ôi... là sự phụ này không tốt,” Liêu Thanh Nhiễm cúi đầu, nhẹ nhàng vỗ nhẹ đứa nhỏ đang nằm trong lòng: “Tử Dạ mới 18 tuổi, ta đã bỏ Dược Sư cốc lại cho nó... nhưng cũng đã nói với nó, nếu gặp phải chuyện khó không giải quyết được, nhất định sẽ dốc hết sức giúp nó một lần.”

“Một lần?” Hoắc Triển Bạch có chút ngạc nhiên.

Liêu Thanh Nhiễm nhoẻn miệng cười: “đương nhiên, chỉ một lần... ta không thể để nó mượn cớ ‘đằng nào chữa không xong thì cũng có sự phụ’ được.” Nàng cầm cây trâm ngọc lên, cười khổ nói: “Có điều con nha đầu đó vừa thông minh lại vừa hiếu thắng, tám năm nay vẫn không động tới tìn vật này, ta còn tưởng y thuật của nó đã đến mức tiên hạ vô song, không còn chuyện gì làm khó nó được nữa rồi... không ngờ, vẫn phải dùng đến vật này hay sao?”

Hoắc Triển Bạch đứng cạnh lắng nghe, chỉ thấy giật thót mình một cái. Là ý gì vậy? Tiết Tử Dạ bảo gã cầm trâm ngọc đến Dương châu gặp Liêu Thanh Nhiễm, chẳng lẽ là vì...

Liêu Thanh Nhiễm giao đứa trẻ cho thị nữ trông coi, mở phong thư ra, lẩm bẩm nói: “Không phải nha đầu này tám năm nay vẫn không từ bỏ, quyết đòi ta hồi sinh cho người dưới băng kia đấy chứ? Từ đầu ta đã bảo là không thể rồi mà... a? Đây...”

Nàng vừa xem thư, đột nhiên sững lại, ngẩng đầu lên nhìn Hoắc Triển Bạch một cái thật nhanh.

“Tiền bối, sao vậy?” Hoắc Triển Bạch cũng thấp thỏm không yên. Liêu Thanh Nhiễm quay người đi vào trong: “Vào ngồi xuống rồi nói chuyện.”

Thất diệp minh chi dưới đáy Nguyệt Cung Thánh hồ, Thanh Loan hoa trong Bạch Vân cung trên Bích Thành sơn nơi Đông Hải, Long thiết trên vách núi dựng đứng ở Động Đình Quân sơn, Tuyết anh tử ở Tây Côn Luân... những linh dược quý báu đó rơi từ trong túi gấm ra, mỗi một thứ, sắc mặt Hoắc Triển Bạch lại trắng nhợt đi một phần. “Đây, đây là chuyện gì vậy?” Cuối cùng gã cũng không nén được mà kêu lên kinh hãi, nhảy bật dậy. Đây chẳng phải những thứ Tiết Tử Dạ đã lấy đi luyện thuốc hay sao? Tạo sao tất cả vẫn còn nguyên đây?

“Tử Dạ không luyện được thuốc thật,” Liêu Thanh Nhiễm bình tĩnh đặt phong thư xuống bàn, nhìn gương mặt đang dần tái đi kia: “Hoắc thất công tử, đơn thuốc năm vị mà nó kê mới đầu thực ra là giả đó.”

“Hả... là giả?” Hoắc Triển Bạch nhất thời ngây người ra.

“Đúng vậy.” Liêu Thanh Nhiễm chỉ tay vào các thứ trên bàn: “Những vị thuốc này đều là kỳ trân tuyệt thế dược tính cực mạnh, lại không dung hợp lẫn nhau, căn bản không thể phối hợp trong một đơn thuốc. Tử Dạ năm đó không từ chối nổi lời cầu khẩn của công tử, sợ cậu nhất thời tuyệt vọng, mới cố ý kê đơn thuốc ‘không thể có’ này.”

Hoắc Triển Bạch thần thờ, bàn tay cầm kiếm từ từ run rẩy.

“Bệnh của Mạt Nhi, Tử Dạ có viết rất rõ trong thư rồi, đúng là rất hiếm gặp. Lần này nó tận hết tâm lực cũng chỉ luyện được một viên thuốc, có thể kéo dài sinh mạng cho đứa trẻ ấy thêm 3 tháng.” Liêu Thanh Nhiễm khê gật đầu, thờ dài nói: “Hoắc thất công tử, xin cậu đừng trách tội đồ nhi của ta...”

“Không thể nào!” Hoắc Triển Bạch nhìn chăm chăm vào đống thuốc trên bàn, đột nhiên hét lớn: “Không thể nào! Ta, ta đã tổn mất tám năm ròng, mới...” Gã không nén nổi cơn cuồng nộ trào dâng trong lòng: “Tiền bối nói Tiết Tử Dạ đã gạt ta? Cô... cô ta gạt ta?!”

Liêu Thanh Nhiễm thở dài: “Tử Dạ quá mềm lòng... đáng ra từ đầu nó nên nói cho cậu biết, bệnh của Mạt Nhi là tuyệt chứng.”

“Không thể nào! Nàng không thể gạt ta... ta lập tức trở về hỏi cho rõ.” Sắc mặt Hoắc Triển Bạch trắng bệch, vợ vội vợ vàng mấy thứ kỳ trân dị bảo trên bàn: “Tiền bối xem, Long huyết châu không có ở đây! Chắc là thuốc đã luyện xong rồi!”

“Hoắc công tử,” Liêu Thanh Nhiễm thở dài: “Cậu không cần trở lại tìm tiểu đồ nữa, bởi vì...”

Nàng quay người nhìn cây cổ mộc lan đã chết đi rồi lại hồi sinh kia, chậm rãi nói từng chữ một: “Kể từ hôm nay, bệnh của Tử Mạt sẽ do ta phụ trách.” Hoắc Triển Bạch sững người lại, trong lòng vừa bi thương lại vừa mừng rỡ. “Cậu đừng trách Tử Dạ, nó cũng đã cố hết sức rồi,” Liêu Thanh Nhiễm quay đầu lại nhìn gã, cầm cây trâm ngọc tím lên, thở ra nhẹ nhẹ: “Cậu có biết không? Đây vốn là tín vật duy nhất mà ta cho nó... ta vốn tưởng rằng nó sẽ lấy thứ này để nhờ ta phục sinh cho thi thể dưới băng kia... nó vẫn luôn cố chấp chuyện quá khứ như thế.”

Nàng nhìn bạch y kiếm khách trước mặt, chột bặt cười nói: “Nhưng, cuối cùng nó lại lấy ra để cứu một đứa trẻ không hề liên quan tới mình.”

Nghe những lời này, cơn giận và sự kinh hãi trong lòng Hoắc Triển Bạch cũng từ từ tan đi.

“VẬY... Liêu tiền bối có chắc chắn không?” Gã lung túng hỏi.

“Có năm phần.” Liêu Thanh Nhiễm gật đầu. Hoắc Triển Bạch thấy nhẹ cả người, tựa như tảng đá đè nặng trong tim vừa rớt xuống vậy.

“Bệnh của Mạt Nhi đã nguy cấp lắm rồi, giờ ta đi thu dọn hành trang ngay,” Liêu Thanh Nhiễm thu mấy thứ đồ trên bàn lại, dặn dò thị nữ vào trong sửa soạn túi thuốc đồ nghề: “Đợi tướng công về, ta báo với chàng một tiếng rồi lập tức cùng cậu đi thâm đêm tới Lâm An.”

“Vâng!” Hoắc Triển Bạch cung kính cúi đầu: “Làm phiền Liêu tiền bối rồi.”

Bên trong vừa bắt đầu chuẩn bị thì phía ngoài đã vang lên tiếng đẩy cửa, một người lao vù vào, giọng nói mang theo ba phần cảnh giác: “Tiểu Thanh, bên ngoài có dấu chân người lạ... có ai đến thế?”

“Không sao, Phong Hành,” Liêu Thanh Nhiễm thuận miệng trả lời: “Là bằng hữu của đồ đệ thiếp đến thăm.”

Giọng nói kia vừa lọt vào tai, Hoắc Triển Bạch đã cảm thấy thân thuộc đến kỳ quái, bất giác quay đầu lại đối diện với người kia, rồi đồng thanh thốt lên một tiếng kinh ngạc: “Lão ngũ?” “Lão thất!”

Hoắc Triển Bạch trợn mắt há miệng. Nam nhân cao lớn tuấn tú này tay trái xách một bao tã lót, tay phải cầm một chiếc trâm hoa mới tinh, eo lưng trống không, trường kiếm tùy thân giờ đã biến thành hầu bao đựng tiền – cho dù có sét đánh giữa đầu gã cũng không thể tưởng tượng ra Vệ ngũ công tử trong Bát Kiếm, Ngọc Thụ Công Tử Vệ Phong Hành năm xưa khuynh đảo giang hồ lại thành ra bộ dạng này! Đứa trẻ ở phòng trong bị tiếng kêu kinh hãi của hai người làm giật mình tỉnh giấc, khóc lên oe oe.

“Thì ra hai người quen nhau hả?” Liêu Thanh Nhiễm thấy hai người cứ tròn xoe mắt ra nhìn nhau, thì có chút ngạc nhiên, nhưng cũng không buồn nói nhiều, chỉ lờm Vệ Phong Hành một cái: “Còn gây ra đó làm gì? Mau thay tã cho A bảo đi! Chàng định để con khóc đến chết đấy à?”

Vệ Phong Hành giật mình, lập tức lách người đi vào trong. Chỉ thoáng một cái, tiếng khóc đã im bặt.

Hoắc Triển Bạch mắt tròn mắt dẹt đứng ngẩn ra tại chỗ, nhìn vào bên trong.

“Thủ pháp” thay tã cho trẻ sơ sinh của Vệ Phong Hành cực kỳ nhanh nhẹn nhịp nhàng, cơ hồ có thể so với Ngọc Thụ Kiếm Pháp khi xưa của y vậy.

“Thì ra...” Gã lúng túng quay đầu nhìn Liêu Thanh Nhiễm, lắp bắp nói: “Tiền bối... là ngũ tẩu của ta?”

Thương Nguyệt

Thất Dạ Tuyết

Dịch giả: Lục Hương

Chương 7

TUYẾT: ĐÊM THỨ BẢY

Trời xâm xâm tối, Hoắc Triển Bạch và Liêu Thanh Nhiễm chuẩn bị Nam hạ đến Lâm An.

Trời như muốn đổ tuyết, phu thê Vệ Phong Hành đáng lẽ ra đang ở trong Cổ Mộc Lan viện đốt lò sưởi ấm, ngồi đối ẩm bên cửa sổ, chơi đoán quyền uống rượu, đáng tiếc là đã bị tên không biết điều như gã phá rối mất. “Vất vả rồi,” Hoắc Triển Bạch nhìn nữ tử sắp phải đi cả đêm tới Lâm An với mình, không khỏi áy náy trong lòng: “Nhiễm...” Tiếng xưng hô đó như kẹt lại trong cổ họng gã – nếu dựa trên thân phận bằng hữu của Tiết Tử Dạ, gã phải gọi nàng là tiền bối; nhưng hai chữ “tiền bối” này mà thốt ra, chẳng phải là đã đội Vệ lão ngũ của gã lên một bậc rồi hay sao?

“Thất công tử, không cần khách khí.” Liêu Thanh Nhiễm lại không hề chú ý những chi tiết nhỏ nhặt này, vồ nhẹ vào lưng đứa trẻ đang say ngủ, rồi giao nó cho Vệ Phong Hành, sau đó dặn dò: “Mấy ngày nay trời vẫn còn rét, ngàn vạn lần không được để A Bảo bị lạnh, đồ ăn đều phải hâm nóng, đi đâu cũng khoác thêm áo cho nó... có gì sơ suất lúc về thiếp sẽ hỏi tội chàng đấy!”

Vệ Phong Hành chỉ biết đón lấy đứa trẻ rồi vâng vâng dạ dạ, không dám phân giải lấy một lời.

Đây mà là Vệ ngũ công tử năm xưa phong lưu phóng khoáng, làm nghiêng ngã trái tim vô số nữ tử giang hồ đó sao? Rõ ràng là một con cừu run rẩy trước móng vuốt của sư tử Hà Đông. Hoắc Triển Bạch đứng bên cạnh nhìn mà tức cười, nhưng cũng không dám mở miệng. Cuối cùng thì gã cũng biết tính khí của Tiết Tử Dạ tại sao lại nóng nảy như vậy, đúng là thầy nào thì trò nấy.

“Phong Hành, thiếp và thất công tử đi đây!” Liêu Thanh Nhiễm tung mình lên ngựa, cẩn thận dặn dò: “Lần này thời gian không xác định được, phải

xem bệnh tình Mạt Nhi thế nào... nhanh thì năm ba ngày, chậm thì một hai tháng. Chàng ở nhà một mình, phải cẩn thận...” Nói tới đây, giọng điệu dịu dàng bỗng chuyển sang đe dọa: “Nếu để thiệp biết chàng lại cùng tên Hạ Tiên Vũ kia đến chỗ đó ăn chơi, thì cẩn thận thiệp đánh gãy chân chàng đó!”

“Được, được.” Vệ Phong Hành cũng không tức giận, chỉ ôm A Bảo gật đầu lia lịa. Trong ánh sáng chạng vạng của buổi chiều hôm, không khí lành lạnh, tầng mây trắng xám, trời như muốn đổ tuyết. Vệ Phong Hành lấy bên mình ra một vật, mở ra thành một chiếc áo choàng, khoác lên người thê tử: “Dù là thần y thì cũng phải cẩn thận bị nhiễm lạnh chứ.”

Liêu Thanh Nhiễm khẽ nhếch môi lên nhoén miệng cười, đột nhiên nghiêng người xuống hôn lên trán y một cái, yêu kiều nũng nịu: “Biết rồi. Ngoan ngoan ở nhà, thiệp sẽ mang bánh hoa mai mà chàng thích ăn nhất về.” Dứt lời liền thúc ngựa lao đi trên con đường nhỏ ngoằn ngoèo, Hoắc Triển Bạch cũng lập tức nhảy lên ngựa, quay đầu lại nhìn nam nhân đang ôm con đứng trước cửa nhà, trong lòng chợt thấy hơi hụt hẫng – thần tiên quyến rũ cũng chỉ như vậy mà thôi.

Gã đuổi theo Liêu Thanh Nhiễm, chạy song song với nàng. Nữ tử này đầu đội mũ lông, lao đi trong bóng tối mập mờ, tuy niên kỷ đã ngoài ba mươi, song lại giống như một viên ngọc đẹp, càng để lâu càng thêm ôn nhuận, khí chất thanh cao.

Lão ngũ này thật là có phúc khí. Hoắc Triển Bạch lờ mờ nhớ lại, nhiều năm trước trong một lần giao chiến với Bái Nguyệt giáo ở Nam Cương, Vệ Phong Hành từng bị thương rất nặng, nên đã rời Trung Nguyên cầu y, cả năm sau mới trở về. Có lẽ hai người bọn họ đã quen nhau từ khi ấy... sau đó nữ tử này đã từ bỏ ngôi vị cốc chủ Dược Sư cốc, mai danh ẩn tính đến Trung Nguyên; còn Vệ ngũ công tử đang tuổi tráng niên cũng rút khỏi võ lâm, cùng nàng sống cuộc sống thần tiên ngày tháng bên nhau.

“Hoắc thất công tử, thực ra phải cảm ơn cậu...” Hoắc Triển Bạch đang nghĩ ngợi vẩn vơ, đột nhiên bên tai vang lên một tiếng thở dài. Gã khẽ giật mình, quay đầu lại thì thấy ánh mắt như ẩn chứa thâm ý của Liêu Thanh Nhiễm: “Vì cậu, mà đứa đồ nhi ngọc của ta cuối cùng đã từ bỏ được ảo tưởng phi

thực tế kia. Nó đã chìm đắm trong giấc mộng ấy lâu quá rồi. Giờ đây chấp niệm đã không còn, tất cả có thể bắt đầu lại từ đầu rồi.” Nàng mỉm cười nhìn gã: “Hoặc thất công tử, không biết chấp niệm trong lòng cậu bao giờ mới phá được đây?”

Hoặc Triển Bạch vuốt ve con ngựa Đại Uyển được Tiết Tử Dạ tặng, đột nhiên bật cười: “Liêu cốc chủ, đồ nhi của cốc chủ tửu lượng cũng khá lắm đó... đợt bệnh của Mạt Nhi khỏi hẳn, ta cũng muốn về Dược Sư cốc đấu với nàng ta một trận nữa.”

“Vậy sao? Vậy thì cậu uống không lại nó đâu,” Liêu Thanh Nhiễm gạt chiếc mũ ra sau tai, chớp chớp mắt với gã: “Uống rượu, đoán quyền, đều là ta dạy cho nó, từ lâu nó đã thanh xuất vu lam rồi... có biết không? Phong Hành năm đó, chính là đã thua cả bản thân chàng cho ta đó.”

“A?” Hoặc Triển Bạch giật mình sững sốt rồi bật cười khanh khách: “Ha ha!”

Liêu Thanh Nhiễm nhìn gã, cũng bật cười: “Nếu cậu mà đi, khó tránh khỏi giẫm lên vết xe đổ của chàng đó.”

“Ha ha ha,” Hoặc Triển Bạch ngẩn ra một lúc, rồi lại cười lớn, thúc ngựa lao vút đi trước, cao giọng trả lời: “Như vậy, cũng tốt thôi!”

Bóng tối lan dần, những bông tuyết nhỏ bắt đầu lác đác rơi, Hoặc Triển Bạch vừa phóng đi vừa ngẩng đầu lên nhìn những bông hoa tuyết ấy, đột nhiên ngẩn ngơ: nữ nhân đó... giờ này đang làm gì nhỉ? Một mình tự rót tự uống, hay là ra chỗ người nằm dưới băng kia lăm bằm nói chuyện? Ở sơn cốc tịch mịch ấy... thời gian phảng phất như dừng lại rồi. Bỗng nhiên gã nhận ra không thể kiềm chế nổi mình mà cứ nghĩ mãi về nàng. Trong đêm trước khi về Lâm An để kết thúc mọi chuyện này, gánh nặng trong lòng gã như được gỡ xuống, từng hình ảnh lại hiện về rõ mồn một – vàng trắng đêm tuyết ấy, những bông hoa mai rụng, người con gái say ngủ trong lòng, tất cả đều như ở ngay trước mắt.

Có lẽ... đã đến lúc gã phải tạm biệt với quá khứ rồi. Gã thật hy vọng mình vẫn là chàng thiếu niên hào hoa mạnh mẽ của tám năm trước, cố chấp và không quan tâm tới tất cả; gã cũng từng tin rằng cả đời mình sẽ giữ mãi tình yêu cuồng nhiệt mà vô vọng ấy... nhưng, tất cả mọi thứ, rốt cuộc vẫn

dần nhạt nhòa đi với thời gian. Lại một điều là, gã không hề cảm thấy khó chịu trước sự tan dần của tình cảm này, cũng không thấy áy náy vì mình đã bỏ cuộc. Thì ra, cho dù là tình cảm sâu sắc nhất trong đời, chung quy cũng không chống lại nổi thời gian.

Liều Phi Phi rất thông minh, biết rõ là không được, nên đã thản nhiên buông tay. Còn gã? Thực ra, khoảng khắc tỉnh lại trong đêm tuyết đó, có phải gã đã gỡ sợi dây từng ngỡ rằng cả đời không thể nào cởi xuống rồi chẳng? Gã phóng ngựa về phương Nam, nhưng lòng sao cứ ở mãi nơi phương Bắc.

“Thực ra, ta sớm đã thua nàng rồi...” Hoắc Triển Bạch ngẩn người ngẫm ngợi hồi lâu, đột nhiên ngược mắt nhìn bầu trời tuyết thờ dài một tiếng, nói một câu không đầu không đuôi: “Ta nhớ nàng lắm...”

Liêu Thanh Nhiễm đang mài miết phi ngựa thoáng ngẩn người, nghiêng đầu nhìn người thanh niên bên cạnh. Câu chuyện về thất đệ của Phong Hành đã truyền khắp cả giang hồ. Gã hăng hái mạnh mẽ, gã điên cuồng cố chấp, gã ẩn nhẫn kiên trì, đến giờ người trên giang gò vẫn còn tranh luận, vì chuyện này mà lắc đầu cảm thán.

Nhưng trong đêm tuyết này, khi mà tâm nguyện nhiều năm cuối cùng cũng sắp hoàn thành, gã lại đột nhiên thay đổi tâm ý sao?

Huýt dài một tiếng, Tuyết Diêu đang bay trên không đảo tròn một vòng, nhẹ nhàng hạ xuống vai gã, chuyển động đôi mắt đen như hạt đậu nhìn gã. Hoắc Triển Bạch lấy ra một tấm khăn tay, dùng than viết lên đó mấy hàng chữ, sau đó buột mảnh khăn tay vào chân Tuyết Diêu, vỗ nhẹ lên đôi cánh nó, chỉ tay về phía bầu trời phương Bắc: “Đi đi!”

Tuyết Diêu dường như đã hiểu ý chủ nhân, “gù gù” một tiếng rồi vỗ cánh bay lên, thoáng chốc đã biến mất trong gió tuyết mênh mang. Tấm khăn bay phần phật trong gió, mấy hàng chữ bên trên toát lên một cảm giác ấm áp lạ thường.

“Lục nghị tân phôi tửu

(Rượu ngon mới cất một vò,)

Hồng nê tiểu hỏa lô

(Đất nung màu đỏ hỏa lò sẵn kia.)

Vãn lai thiên dục tuyết

(Tối ngày tuyết xuống bất kỳ,)

Năng ấm nhất bôi vô?”

(Uống chơi đã vậy chén thì có đâu.)

(Hỏi Lưu thập cửu – Bạch Cư Dị. Bản dịch: Trần Trọng Kim)

Tử Dạ, ta sẽ trở lại phương Bắc, hâm sẵn rượu ấm dưới gốc mai chờ ta, nhất định sẽ thắng cô.

Đêm thứ hai, hai người đi không ngừng nghỉ, cuối cùng đã tới Thanh Ba môn. Lâm An vừa có một trận tuyết, còn đọng lại trên Đoạn Kiều, hai người không kịp thưởng thức phong cảnh, đã đạp tuyết phóng vù qua con đê dài như một trận gió, đến chân Cửu Diệu sơn ở ngoại thành phía Đông thì tung mình xuống ngựa.

“Từ phu nhân sống ở đây à?” Liêu Thanh Nhiễm đeo bao thuốc nhảy xuống ngựa, ngược mắt nhìn tòa tiểu lâu giữa hàng liễu, đột nhiên sắc mặt biến đổi: “Hồng rồi!”

Hoặc Triển Bạch cũng ngẩng đầu lên, thấy tấm vải trắng treo trước cửa, lại nghe loáng thoáng có tiếng khóc bên trong, sắc mặt cũng lập tức biến đổi.

“Thu Thủy!” Gã buột miệng kêu lên kinh hãi, lao vào bên trong: “Thu Thủy!”

Hoặc Triển Bạch gạt tấm màn che linh đường xông thẳng vào, chỉ thấy một chiếc quan tài nhỏ bé dưới ánh nến đung đưa nhợt nhạt. Đứa trẻ bên trong hai mắt nhắm nghiền, hai má hõm xuống, thân thể nhỏ bé co rúm lại.

“Mạt Nhi? Mạt Nhi?” Gã nghe như sét đánh ngang tai, cúi người xuống sờ thử mũi đứa trẻ, đã băng lạnh. Trong hậu đường vang lên một tiếng “choang”, như có thứ đồ sứ gì rơi xuống đất vỡ tan.

“Huynh đến muộn rồi.” Đột nhiên, gã nghe thấy một giọng nói băng lạnh cất lên. “Huynh luôn luôn đến muộn.” Giọng nói đó lạnh lẽo vô hồn, nhưng sâu thẳm bên trong lại ẩn chứa một sự điên cuồng: “Ha ha... huynh đến xem Mạt Nhi chết thế nào phải không? Hay là... đến xem ta chết thế nào?”

Tựa như bị một gáo nước lạnh dội từ trên dội xuống, Hoặc Triển Bạch quay

ngoắt đầu lại, buột miệng thốt: “Thu Thủy!”

Một nữ tử xinh đẹp bước ra từ phía sau linh đường, toàn thân bạch y trắng toát, khoé miệng rỉ máu, lão đảo bước về phía gã, chậm chậm đưa tay lên – mùi ngón tay, màu xanh tím thật đáng sợ. Gã ngậy người nhìn gương mặt đã khiến mình cả thời thiếu niên ngậy ngất trong mộng, chợt nhận ra mới hơn nửa năm không gặp, nàng đã trở nên tiều tụy tới mức gã không nỡ nhìn nữa. Khoảng khắc ấy, đầu óc trở nên trống rỗng, đứng thần người ra đó không thể cử động.

“Hoặc Triển Bạch, tại sao huynh luôn đến muộn...” Nàng lẩm bẩm nói: “Lúc nào... cũng quá muộn...”

Không biết có phải ảo giác hay không, gã có cảm giác cơ hồ mái tóc xanh của nàng đang từ từ biến thành màu xám bạc, từng sợi, từng sợi một.

“Không xong rồi! Mau giữ lấy nàng ta!” Liêu Thanh Nhiễm lao tới như một mũi tên, nhìn kỹ sắc mặt và ngón tay đối phương, kinh hãi thốt: “Nàng ta uống thuốc độc rồi! Mau giữ lấy!”

“Gì hả?” Hoặc Triển Bạch sực tỉnh, vô thức chụp lấy cánh tay Thu Thủy Âm, nhưng nàng đã khéo léo thoát ra: “Ha ha... huynh đến bắt muội à...”

Nữ tử áo trắng nhẹ nhàng xoay mình, khoé miệng vẫn vương chút máu, ánh mắt ngấn ngờ nhưng lại tinh táo vô cùng, nàng nâng váy chạy vào hậu đường, bật cười khanh khách: “Đến bắt muội đi... bắt được rồi, muội sẽ...”

Lời còn chưa dứt, Hoặc Triển Bạch đã phóng tới như ánh chớp, giữ chặt lấy hai vai nàng, run giọng kêu lên: “Thu Thủy!”

“Bắt được rồi, muội sẽ giết huynh!” Trong đôi mắt ấy, đột nhiên sôi lên niềm căm hận dâng trào: “Giết chết người!”

“Cẩn thận!” Liêu Thanh Nhiễm ở phía sau thảng thốt hét lên, chỉ nghe soạt một tiếng, đầu vai Hoặc Triển Bạch đã bị lưỡi dao lướt qua. Nhưng gương mặt gã vẫn đanh lại, căn bản không để ý đến vết thương nơi vai, nội lực cuồn cuộn chảy ra từ nơi chưởng tâm, trong nháy mắt đã làm nữ tử đang lên cơn điên cuồng kia ngất xỉu. “Muộn quá rồi... huynh không bắt được muội rồi...” Trước lúc hôn mê, nữ tử tiều tụy ấy cất tay lên, hung tợn cắm vào vết thương nơi đầu vai gã: “Muội để huynh bắt muội... nhưng huynh không làm! Huynh đến trễ rồi...”

“Lúc gả vào Từ gia, muội luôn đợi huynh đến ngăn muội lại, dẫn muội đi... tại sao huynh đến muộn như vậy? Về sau... muội cầu xin huynh đi cứu trượng phu, tại sao huynh cũng đến muộn? Một ngày trước. Mạt Nhi đã trút hơi thở cuối cùng trong lòng muội... tại sao, huynh lại đến muộn như vậy!” Máu Hoắc Triển Bạch chảy dọc theo ngón tay nàng, song gã hoàn toàn không có cảm giác đau đớn.

“Ha ha! Muộn quá rồi... muộn quá rồi! Chúng ta đã lỡ làng cả đời rồi...” Nàng lẩm bẩm, giọng nói từ từ nhỏ dần, chậm chậm ngã xuống: “Hoắc, Hoắc Triển Bạch... ta hận ngươi đến chết.”

Liêu Thanh Nhiễm cúi người đặt tay bắt mạch, kiểm tra khí sắc, rồi tất tả lấy trong túi ra một lọ thuốc màu ngọc bích: “Đoạn trường tán” – nữ nhân này nhất định là khổ sở chờ đợi mà cứu tinh không đến, mắt nhìn đứa con duy nhất chết đi nên tuyệt vọng đến điên cuồng, mới uống thứ độc dược này hòng kết liễu tính mạng bản thân.

Thật không ngờ, Liêu Thanh Nhiễm nàng đi cả đêm tới Lâm An, người cần cứu thì không cứu được, lại phải cứu một người nằm ngoài kế hoạch. Liêu Thanh Nhiễm lật mí mắt Thu Thủy Âm lên: “Thế này, ít nhất chúng ta cùng phải trông chừng 3 ngày... có điều đợi nàng ta tỉnh lại, còn phải kiểm tra xem thần trí có vấn đề gì không nữa, vừa rồi nàng ta thật không bình thường chút nào.” Dứt lời ngẩng đầu lên, vị nữ đại phu đột nhiên ngậy người...

“Muộn quá rồi sao?” Hoắc Triển Bạch lẩm bẩm, hai tay run rẩy, phảng phất như bị chuyện cũ dồn dập tấn công chính diện. Những ảo ảnh đã biến mất nhiều đêm nay lại ào ạt trở về, thiếu nữ xinh đẹp nâng vạt váy chạy tung tăng trong rừng hạnh, quay đầu lại cười với gã – gã cứ ngỡ đó là một trò đùa, mà không hay, đó là thỉnh cầu đầu tiên, cũng là cuối cùng của nàng. “Mau tới bắt muội đi... bắt được rồi, sẽ gả cho huynh đó.”

Gương mặt tươi cười của nàng cứ không ngừng ẩn hiện, càng khiến gã thêm suy sụp. Hoắc Triển Bạch ảo não cúi đầu, trân trối nhìn gương mặt tiều tụy nhợt nhạt kia, nước mắt lã chã. Cuối cùng gã đã biết, cánh tay vận mệnh bóp chặt cổ họng gã thì ra chưa bao giờ lơ lửng – là tiền duyên định sẵn. Đã định sẵn gã phải uống công bôn ba, định sẵn nàng phải lênh đênh

oán hận. Ân ân oán oán đã ngấm sâu vào cốt tủy, vướng mắc khó giải, tựa như rút đao chém xuống nước, căn bản không thể nào kết thúc.

Bên ngoài gió to tuyết lớn từ phương Bắc xa xôi thổi về, bay qua toà thành trấn mù sương chốn Giang Nam này. Trong gió tuyết, một bóng bạch điếu đang ngược gió bay về phương Bắc, tấm vải trắng nơi chân tung bay lên phật phật.

Vãn lai thiên dục tuyết, hà xứ thị quy đồ?

(Đêm trời buông đổ tuyết, đâu mới đường về đây?)

Thương Nguyệt
Thất Dạ Tuyết
Dịch giả: Lục Hương
Chương 8
XUẤT CỐC

Trong khoảnh khắc người đàn bà mất con kia vừa cười điên dại vừa uống thuốc độc đoạn trường ấy, ở ngoài xa ngàn dặm có người giật mình tỉnh giấc...

Tiết Tử Dạ ngồi dậy trong đêm, cảm giác lạnh lẽo lạ thường.

Trong giấc mộng vừa rồi, nàng mơ thấy mình đang không ngừng bỏ chạy, sau lưng có vô số đao kiếm vấy máu bức tới... nhưng, người đang nắm tay nàng, lại không phải là Tuyết Hoài.

Là ai? Nàng vừa ngoảnh đầu lại nhìn rõ gương mặt ấy, lớp băng dưới chân đã kêu lên “răng rắc” rồi vỡ tan.

“Hoặc Triển Bạch!” Nàng buột miệng thốt lên, toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Hạ Chi viên tĩnh lặng như tờ, bóng tối âm u, vô số bướm dạ quang đang múa lượn.

Còn nàng thì ngồi bên cửa sổ, nhớ lại giấc mộng vừa nãy, trong lòng chợt dâng lên một dự cảm bất tường.

Nàng không rõ Hoặc Triển Bạch đã tới Lâm An chưa, Mạt Nhi có được cứu không, thậm chí nàng còn có cảm giác: mình vĩnh viễn không bao giờ gặp lại gã nữa.

“Tiết cốc chủ, sao vậy?” Bên ngoài chợt có người nhẹ nhàng lên tiếng, làm Tiết Tử Dạ giật mình đánh thót.

“Ai?” Vừa mở cửa sổ đã nhìn thấy mái tóc màu xanh lam kỳ dị, nàng khẽ thở hắt ra một hơi nhẹ nhẹ, sau đó không nén nổi giận, tiện tay vớ lấy một chiếc gối ném vù ra: “Người điên à? Thân là bệnh nhân mà nửa đêm canh ba đến trước cửa sổ phòng người ta đứng làm gì? Cút về cho ta!”

Diệu Phong bị nàng làm giật mình, nhưng gương mặt vẫn đeo nụ cười cố hữu, chỉ khẽ nghiêng người, bàn tay giơ lên, chiếc gối ném ra tựa như có

mắt mà ngoan ngoãn dừng lại trên tay y.

“Trước khi Tiết cốc chủ đến Đại Quang Minh cung, tại hạ phải chắc chắn cốc chủ luôn được an toàn.” Y đưa trả chiếc gối lại, khe khẽ cúi người.

Tiết Tử Dạ nhất thời cũng không nói được gì, đành xua tay mấy cái: “Được rồi, trong cốc rất an toàn, ngài trở về ngủ đi.”

“Không cần,” Diệu Phong vẫn mỉm cười: “Tại hạ hộ vệ Giáo vương đã nhiều năm nên quen rồi.”

Quen không ngủ? Hay là quen đứng cạnh cửa phòng người ta cả đêm? Hay là bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng mất mạng vì bảo vệ một người nào đó?

Tiết Tử Dạ nhìn y một lát, đột nhiên trong lòng cảm thấy có chút khó chịu, nàng thở dài một tiếng, rồi khoác áo đi ra ngoài.

“Tiết cốc chủ không ngủ nữa à?” Diệu Phong có chút ngạc nhiên.

“Không ngủ nữa,” nàng xách theo một chiếc đèn lưu ly, đi về phía mặt hồ:

“Gặp ác mộng, không ngủ được.”

Diệu Phong cũng không nói gì thêm, chỉ lặng lẽ đi theo sau nàng, xuyên qua rừng cây dẻ ngựa. Dọc đường lũ bướm dạ quang tung tăng bay lượn xung quanh y, vài con thậm chí còn đậu cả lên vai y nữa.

Tiết Tử Dạ nhìn thấy, không nén được một nụ cười: “Ngài thật không giống một trong Ngũ Minh Tử của Ma giáo chút nào.”

Diệu Phong không hiểu ý nàng nói gì, chỉ khe khẽ mỉm cười đáp lại.

“Người nào sát khí quá nặng, lũ bướm sẽ không đậu lên người y.” Tiết Tử Dạ giơ tay lên, một con bướm dạ quang liền thu cánh đậu xuống đầu ngón tay, nàng ngược mắt nhìn Diệu Phong, hiếu kỳ hỏi: “Ngài đã giết người bao giờ chưa?”

“Giết rồi.” Diệu Phong mỉm cười, không hề giấu giếm: “Chẳng những vậy, còn giết rất nhiều nữa.”

Ngưng lại một chút, rồi y bổ sung: “Tại hạ xuất thân ở Tu La trường – trong 500 người, cuối cùng chỉ có ta và Đồng còn sống. 498 người còn lại, toàn bộ đều bị giết rồi.”

Đồng? Thân hình Tiết Tử Dạ đột nhiên run lên, nàng im lặng nắm chặt ngọn đèn, quay người lại.

“Ngài quen biết Đồng không?” Nàng nghe thấy mình không tự kiềm chế

được mà buột miệng hỏi, giọng nói run run.

Diệu Phong thoáng ngạc nhiên, lặng im giây lát rồi mới đáp: “Biết.”

“Hắn... làm sao hắn lại đến quý giáo vậy?” Tiết Tử Dạ khẽ khàng hỏi, ánh mắt từ từ ngưng đọng.

Chân mày Diệu Phong khẽ nhướng lên một chút, rất khó nhận ra, cơ hồ suy đoán nguyên nhân tại sao nữ tử này lại đột nhiên hỏi vậy, song khoé miệng vẫn mỉm cười như cũ: “Chuyện này... tại hạ cũng không được rõ. Vì từ khi quen biết Đồng, hắn đã mất đi những ký ức trước đó rồi.”

“Vậy sao?” Tiết Tử Dạ thở ra một tiếng: “Ngài là bằng hữu của hắn à?”

Diệu Phong lại mỉm cười, lắc đầu: “Trong Tu La trường, không có bằng hữu.”

“Thật kỳ lạ...” Tiết Tử Dạ dừng lại bên hồ, quay đầu nhìn Diệu Phong: “Ngài và hắn đều giết người, nhưng tại sao ngài có thể thu giấu sát khí tới mức như vậy? Võ công ngài cao cường hơn Đồng đúng không?”

“Cốc chủ lầm rồi,” Diệu Phong mỉm cười lắc đầu: “Nếu phải đối mặt quyết đấu, chưa chắc ta đã là đối thủ của Đồng.”

Y nghiêng đầu, nhón tay bắt một con bướm dạ quang đậu trên vai, mỉm cười: “Chỉ có điều ta không phải chấp chưởng Tu La trường giống hắn, lúc nào cũng chuẩn bị rút kiếm liềm mạng với người ta... trừ phi có người uy hiếp Giáo vương, nếu không...” Y khẽ cử động ngón tay, con bướm liền bay tít lên đầu ngọn cây: “Ta cũng không có ý giết bất cứ người nào cả.”

Tiết Tử Dạ ngoái đầu nhìn y, đột nhiên bật cười: “Thú vị lắm!”

Nàng xách ngọn đèn đi thẳng về phía trước, qua Hạ Chi viên đến giữa hồ. Diệu Phong lặng yên đi theo phía sau, bước chân nhẹ nhàng tựa hồ như không tồn tại.

Tiết Tử Dạ khẽ ho lên mấy tiếng, cúi đầu ngắm nhìn gương mặt quen thuộc dưới lớp băng.

Tuyết Hoài... đây có thể là lần cuối cùng tiếp đến gặp chàng. Bởi vì ngày mai, tiếp phải tới cái ổ quỷ đó dẫn Minh Giới về đây... linh hồn chàng trên trời cao sẽ bảo vệ bọn tiếp nhé?

Thiếu niên kia ẩn hiện trong làn nước lạnh băng, gương mặt mang theo một nụ cười vĩnh hằng, đôi mắt khép hờ nửa nhắm nửa mở.

Nàng cúi rạp xuống mặt băng, lặng lẽ ngắm nhìn, đột nhiên trong lòng bỗng thấy mệt mỏi vô hạn, đồng thời cũng cực kỳ sáng suốt – Tuyết Hoài, thiếp biết, chàng sẽ không bao giờ tỉnh lại... từ khi giao Tử ngọc trâm cho Hoắc Triển Bạch, thiếp đã hiểu ra rồi. Nhưng người chết thì đã rồi, còn người sống... thiếp không thể buông tay không lo. Thiếp phải rời khỏi nơi này, đi qua cánh đồng tuyết kia tới Côn Luân... có lẽ sẽ không quay lại nữa.

Một mình chàng ở trong làn nước băng lạnh kia ngủ bao năm nay, có phải cảm thấy rất tịch mịch không?

Có lẽ, Hoắc Triển Bạch nói đúng, thiếp không nên cưỡng ép chàng lại như vậy, đáng lẽ nên giải thoát cho chàng từ sớm, để chàng được luân hồi.

Tiết Tử Dạ áp sát mặt băng, nhìn người nằm an lành bên dưới, cái lạnh thấu xương khiến nàng không ngừng ho lên dữ dội, ngọn đèn lưu ly trên tay đung đưa, khúc xạ ra những tia sáng rực rỡ trên mặt băng.

Một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên bả vai nàng, luồng chân khí ấm áp từ từ chảy vào cơ thể, Tiết Tử Dạ chỉ thấy toàn thân mình như được tắm trong làn gió xuân dịu nhẹ.

“Đêm lạnh lắm,” giọng nói sau lưng trầm tĩnh và ấm áp, “Tiết cốc chủ, chú ý sức khỏe.”

Nàng từ từ đứng lên, lặng người trên mặt băng, thật lâu thật lâu sau đó, mới thấp giọng cất tiếng: “Ngày mai khi lên đường, giúp ta mang cả Tuyết Hoài theo luôn.”

Diệu Phong lặng lẽ gật đầu, nhìn nàng nhắc ngọn đèn lên xoay người đi về Hạ Chi viên – bước chân của nàng thật uyển chuyển nhẹ nhàng, không làm tung bay một bông hoa tuyết, phảng phất như bóng u linh trong đêm vậy.

Dưới hồ này, ẩn chứa một thứ rất quan trọng đối với nàng chẳng?

Cuối cùng y cũng đưa mắt nhìn thiếu niên dưới lớp băng, gương mặt luôn nở nụ cười thoáng hiện lên vẻ cảm thán. Y chậm chậm cúi người, dựng tay lên cắt hờ một đường trên băng. Tưởng chừng như có lửa đốt trên tay y, bàn tay khép lại thành đao dễ dàng cắt rời lớp băng dày.

“Cách cách” người bên dưới lớp băng nổi lên mặt nước. Diệu Phong cởi tấm áo choàng trên mình xuống khoác lên người thiếu niên mặt mũi tươi

tình như đang sống ấy.

Ngày hôm sau, bọn họ lên đường rời Dược Sư cốc đúng như đã hẹn.

Đối với chuyến đi xa đầu tiên này của cốc chủ, Lục Nhi và Sương Hồng đều rất căng thẳng, hai ả tranh nhau đòi đi theo nàng, nhưng đều bị Tiết Tử Dạ cự tuyệt không chút do dự - Đại Quang Minh cung là nơi thế nào, nàng sao có thể để mấy tên nha đầu này mạo hiểm chung với mình cho được?

Đám thị nữ không biết làm sao, chỉ đành tận tâm tận lực chuẩn bị hành trang giúp nàng.

Tiết Tử Dạ bước ra cửa cốc, nhìn cỗ xe hoa lệ tám ngựa kéo và đầy một xe các vật phẩm, không khỏi trợn tròn mắt lên vì kinh ngạc: áo khoác, áo choàng, lò ấp tay, than gỗ, đá lửa, đồ ăn, túi thuốc... la la liệt liệt, thứ gì cũng có.

“Các người tưởng ta đi mở tiệm tạp hoá chắc?” Nhắc lên một đồng áo khoác đủ kiểu và một chùm lò ấp tay kêu “đình đình đang đang”, Tiết Tử Dạ dờ khóc dờ cười: “Cả lò ấp tay mà cũng cho vào tới năm cái! Nha đầu ngốc, các cứ nhồi cả Dược Sư cốc vào xe luôn đi cho rồi!”

Đám thị nữ lúng ta lúng túng, rúc rích làm mặt quỷ với nhau.

“Những thứ này đều không dùng đến... các người phải nghe lời Đình bà bà, nên làm chuyện gì thì làm chuyện đó.” Tiết Tử Dạ dờ ra một đồng tạp vật ném cho Lục Nhi, rồi quay sang phía Diệu Phong, giọng nói đột nhiên thấp hẳn xuống: “Giúp ta đưa Tuyết Hoài ra đi.”

“Xin nghe cốc chủ phân phó.” Diệu Phong cúi mình, mũi chân điểm nhẹ một cái rồi biến mất.

Đám thị nữ đứng quanh đó còn chưa kịp nhận ra, thì y đã từ bờ hồ quay lại, trên tay ôm ngang một vật bọc trong tấm áo khoác dày, nhấp nhô một cái đã đến bên xe ngựa, khẽ gật đầu với Tiết Tử Dạ, rồi khom mình đặt vật trên vào trong thùng xe.

“Tuyết Hoài...” Tiết Tử Dạ lẩm bẩm thở dài, vén một góc áo lên, nhìn gương mặt băng lạnh ấy: “Chúng ta về nhà thôi!”

Mấy ả thị nữ kinh hãi nhìn thi thể bên trong tấm áo khoác, cơ hồ không tin vào mắt mình – Đây, đây chẳng phải là thiếu niên dưới mặt hồ đóng băng hay sao? Bao nhiêu năm rồi, hôm nay, cốc chủ lại đào y dưới băng lên ư?

“Đúng rồi, Lục Nhi, đừng quên những gì ta nói với người đấy!” Trước khi nhảy lên xe ngựa, Tiết Tử Dạ quay đầu lại dặn dò, khoé miệng thấp thoáng một nụ cười.

Đám thị nữ còn chưa kịp trả lời thì Diệu Phong đã tung mình lên xe, khẽ quát một tiếng, roi dài vung lên, thúc đàn ngựa kéo xe lao vút về phía trước, trong chớp mắt đã lao qua màn tuyết, biến mất khỏi tầm mắt.

Cách đó ngàn dặm, một cánh chim trắng như tuyết đang vượt qua bầu trời kinh sư, cố gắng vỗ mạnh đôi cánh trên bầu trời Tử Cấm Thành đầy gió và tuyết, tiến về phương Bắc xa xôi.

Gió to, tuyết lớn. Tấm khăn tung bay phấp phới.

Hoàng hôn ngày thứ hai, bọn họ đi dọc theo Mạc hà ra khỏi đồng tuyết, đặt chân lên con đường cái phủ tuyết.

Tiết Tử Dạ ra hiệu cho Diệu Phong dừng xe bên một dịch trạm rách nát.

“Chính là ở đây.” Nàng vén tấm màn dày lên, khe khẽ ho húng hắng, ra sức ôm người đang được quấn trong tấm áo choàng kia ra.

“Đế tại hạ.” Diệu Phong nhảy xuống, đưa tay đỡ lấy, nghiêng đầu nhìn quanh thôn làng hoang vắng ven đường – đó là một ngôi làng đã bỏ hoang phế nhiều năm, từ lâu không có người trú ngụ, tuyết đã đè sập hầu hết các căn nhà gỗ.

Gió rít lên từng hồi, phát ra những âm thanh sắc lạnh trong thôn làng vắng tanh.

Y ôm thi thể quay người lại, nhìn thôn làng tan hoang phía trước, sâu thẳm nơi đáy mắt đột nhiên sáng bừng lên – quả nhiên là nơi này!

Tiết Tử Dạ bám vào vai y, bước xuống xe, đứng dưới cây linh sam đã chết khô cạnh dịch trạm, chăm chú nhìn hồi lâu, rồi lặng lẽ giẫm lên lớp tuyết ngập tới đầu gối, gắng sức đi vào trong làng.

Diệu Phong cũng lặng lẽ đi theo sau nàng tới khoảng đất trống phía Bắc.

Ở đó, là khu mộ của thôn làng, thấp thoáng thấy những ngôi mộ nhấp nhô.

Sau trận đại kiếp nạn 12 năm trước, sư phụ từng dẫn nàng trở lại đây, cẩn thận thu liệm từng bộ di cốt của người trong thôn.

Tất cả mọi người đều đã trở về khu mộ địa truyền đời này, trở về với mảnh đất quê hương – chỉ có mình Tuyết Hoài là vẫn còn say ngủ dưới băng.

Chắc là chàng phải cô độc lắm?

“Chôn ở đây đi.” Nàng trầm mặc thẫn thờ một lúc, che miệng ho rũ rượi, rồi lấy trong tay áo ra một thanh trủy thủ bắt đầu đào đất.

Mặt đất nhiều năm đóng băng trở nên rắn cứng như sắt thép, nàng dùng hết sức đào xuống, cũng chỉ để lại trên mặt băng một điểm màu trắng nhạt.

“Để tại hạ.” Không muốn lãng phí thời gian, Diệu Phong cúi xuống cạnh nàng, đưa tay ra – y không có bất cứ công cụ nào, nhưng mặt đất đóng băng rắn cứng kia chạm phải tay y đều vỡ ra như đậu phụ, chỉ cắt xuống một chường mà đã tách ra cả thước.

“Cút đi! Để ta tự làm!” Không ngờ nàng lại phẫn nộ đẩy y ra, rồi càng gấn sức chém mạnh trủy thủ xuống đất.

Diệu Phong lặng lẽ nhìn nàng, không nói gì thêm, chỉ ấn hai tay xuống đất, nội lực cuộn cuộn chảy ra lòng bàn tay, lẳng lẳng truyền vào lòng đất, từng chút từng chút, làm mặt đất đóng băng từ muôn ngàn năm trước tan ra.

Tiết Tử Dạ dùng hết sức chặt xuống đất, ho sù sụ. Mới đầu đất đóng băng rắn như thép, sau đó mỗi lần chém xuống, mặt đất bên dưới bắt đầu mềm ra, càng về sau lại càng thấy dễ dàng.

Không biết bao lâu sau, cuối cùng nàng cũng đào được một cái huyệt.

Nàng sức cùng lực kiệt, quỳ trên mặt đất thở dốc, rồi cẩn thận nhẹ nhàng đặt thi thể Tuyết Hoài vào bên trong.

Tiết Tử Dạ run run tay bốc đất vụn rải xuống. Đất lẫn với tuyết, dần dần che lấp đi gương mặt nhợt nhạt xanh xao – nàng nghiêng chặt răng, trân trân nhìn bộ mặt quen thuộc ấy.

Rải thêm đất nữa, thì sẽ vĩnh viễn không gặp lại nữa... không còn ai dẫn nàng đi xem Bắc Cực quang, không còn ai đỡ kéo nàng lên trong khoảnh khắc nàng rơi xuống sông băng đen tối mịt mù.

Giấc mộng nàng cố chấp giữ lại hơn mười năm, chỉ trong chốc lát thôi sẽ hoàn toàn kết thúc. Từ nay trở đi, nàng sẽ không còn lý do để lẩn tránh nữa. Gió tuyết như đao, Tiết Tử Dạ mới như người loạng choạng đứng lên, đột nhiên thấy trước mắt tối sầm lại.

“Cẩn thận!”

Lúc tỉnh lại nàng đã nằm trong xe ngựa, thân xe chậm chậm lắc nhẹ, vượt lên lớp tuyết dày tiếp tục tiến về phía trước.

Diệu Phong không hề để lỡ giây phút nào đã đưa nàng lên đường luôn, xem ra bệnh tình của tên ma đầu trên Côn Luân sơn kia đã rất nguy cấp.

Bên ngoài gió thổi ù ù, nàng mở mắt ra, hoang mang nhìn trần xe một lúc thật lâu, ngọn đèn lưu ly cũng đang đong đưa nhè nhẹ.

Nàng chỉ thấy toàn thân lạnh buốt, tay chân xương cốt đều như bị những mũi kim băng lạnh đâm chi chít vào. Thì ra... sức khỏe của nàng lại yếu đến mức độ này sao?

Tâm trí đang ngẩn ngơ, đột nhiên nàng nghe thấy trong gió loáng thoáng vang lên tiếng nhạc...

“Cát sinh mộng cước

Bụi gai thì sẵn lên lấp phủ,

Liêm man vu vục.

Cỏ liêm kia lan mộ khắp nơi.

Dư mỹ vong thử

Ở đây vắng mặt chồng rồi.

Thùy dũ độc tức?

Cùng ai ta nghỉ lẻ loi chốn này?

Hạ chi nhật

Ngày mùa hè nhớ trông đặng đặng,

Đông chi dạ

Sầu canh dài thêm nặng đêm đông.

Bách tuế chi hậu

Trăm năm trọn kiếp má hồng,

Quy vu kỳ cư

Nguyện chôn một huyết cùng chồng mà thôi.

Đông chi dạ

Đêm đông dài sầu tư thêm nặng,

Hạ chi nhật

Ngày mùa hè đặng đặng nhớ trông.

Bách tuế chi hậu

Trăm năm trọn kiếp thủy chung,

Quy vu kỳ nhất”

Nguyện chôn một huyết cùng chồng mà thôi.

Bài hát này trích trong Kinh Thi, phần Đường phong do Khổng Tử biên soạn, được đặt tên là Cát Sinh (cây sắn dây). Bản dịch của Tạ Quang Phát.

Trong chớp mắt, phảng phất như có một lưỡi kiếm sắc đâm sâu vào tận đáy tim nàng, nước mắt đã cạn khô lúc tang lễ bỗng nhiên rơi xuống lã chã, cứ như thế, nàng nghẹn ngào khóc rống lên trong khúc hát.

Đó chẳng phải “Cát Sinh” hay sao? Bài ca miêu tả lại tình cảm của nữ tử thời viễn cổ khi mai táng người mình yêu thương.

Mỗi câu mỗi chữ đều khắc sâu vào trái tim nàng, êm đềm sâu lắng phảng phất như một bàn tay lặng lẽ mà dịu dàng lướt qua. Nàng ngồi bật hẳn dậy, vén rèm nhìn ra ngoài.

“Tiết cốc chủ, tỉnh rồi hả?”

Tiếng nhạc lập tức ngưng lại, người ngoài xe thò đầu vào hỏi.

“Là ngài?” Nàng thấy ống sáo ngấn dãi nơi hông y thì không hỏi thêm nữa, nghiêng mặt hồng che đi vệt nước mắt.

“Đói không?” Diệu Phong vẫn mỉm cười như vậy, đưa cho nàng một bọc vải – bên trong là bánh quýt hồng đã chuẩn bị từ trước. Thời tiết giá lạnh vừa gió vừa tuyết như vậy, nhưng bánh bên trong vẫn nóng hôi hổi.

“Đông cứng cả rồi, tại hạ làm nóng lên một chút.” Diệu Phong khẽ cười, lại đưa qua một túi rượu: “Đây là rượu thuốc bọn Lục Nhi chuẩn bị, nói cốc chủ phải dựa vào thứ này để khử hàn... cũng nóng rồi đây.”

Tiết Tử Dạ ngẩn người, còn chưa nói gì, Diệu Phong đã buông rèm xuống, quay người tiếp tục đánh xe.

Ôi, đối mặt với con người luôn đeo mặt nạ cười, không hề có lấy nửa phần tức giận này, cả cơ hội phát hỏa hay phàn nàn nàng cũng chẳng có – cắn một miếng bánh mềm, lại uống thêm một ngụm rượu thuốc, Tiết Tử Dạ thấy cảm giác tức tối nơi lồng ngực cũng giảm bớt đi phần nào.

Nhìn dấu tay in rõ trên miếng bánh mềm, cuối cùng nàng cũng không nén nổi mà bật cười thành tiếng – tuyệt học cao thâm nhường ấy mà bị dùng để làm nóng điểm tâm, thật đúng là giết gà bằng dao mổ trâu.

Nhưng tiếng cười vừa cất lên đã lập tức im bật. Nàng ngã xuống sàn xe trải thảm da hổ, đồ ăn trên tay rơi vung vãi.

“Tiết cốc chủ!” Diệu Phong vội nắm chặt tay, cỗ xe ngựa đang lao đi vun vút bỗng dừng lại. Y vén màn lên, lao vào trong thùng xe, đỡ nữ tử đang hôn mê dậy, tay phải áp lên huyệt Linh Đài nơi đỉnh đầu, một luồng nội lực ấm áp cuồn cuộn chảy vào, lan đi khắp các kinh mạch, từ từ khai thông những mạch máu bị cái lạnh làm tắc nghẽn.

Độ một tuần hương sau, hơi thở Tiết Tử Dạ mới dần trở lại bình thường, chậm chậm mở mắt ra.

“Ồ, ta mới rồi... đã ngất xỉu à?” Cảm giác thấy bàn tay đặt phía sau mình, nàng lập tức hiểu ra mọi chuyện, chỉ nhoèn miệng nở một nụ cười gượng gạo, pha lẫn chút ngại ngùng – nàng là cốc chủ Dược Sư cốc, không ngờ lại còn cần người khác cứu chữa.

Diệu Phong khẽ gật đầu, rồi không nán lại thêm chút nào, xoay người trở ra, roi da vung lên, điều khiển xe ngựa tiếp tục lao về phía Tây – đã ra ngoài hai mươi ngày rồi, không biết sức khỏe Giáo vương ở Đại Quang Minh cung thế nào?

Trước khi lên đường, Giáo vương đã dặn đi dặn lại, lệnh cho y phải trở về trong một tháng, nếu không kết quả thực sự rất khó đoán.

Diệu Phong khẽ chau mày lại, “kết quả khó đoán” mà Giáo vương nói đến, chắc không chỉ có bệnh tình.

Còn có một số cục diện phức tạp trong giáo, vô số thủ hạ mạnh nha muốn ngóc dậy. Với lực lượng trước mắt của Giáo vương, có thể khống chế được cục diện trong một tháng đã là không dễ, nếu không nhanh chóng tìm được danh y trở về, Đại Quang Minh cung chỉ sợ sẽ dấy lên một trường gió tanh mưa máu mất.

Y đang nôn nóng trở về, nên không tiếc sức ngựa, cứ đi một mạch về phía Tây không ngơi nghỉ.

Gió tuyết càng lúc càng lớn, cơ hồ đã ngập tới gối ngựa, xe ngựa chìm hẳn

vào màn tuyết mù mịt, đến khi trời tối thì tám con ngựa đã mệt lử.

Diệu Phong biết rõ nếu cứ cố gượng ép nữa, chắc đến quá nửa là tuần mã sẽ kiệt sức ngã xuống, bất đắc dĩ đành ghì cương dừng xe tại một vùng sa mạc khuất gió, tạm thời nghỉ ngơi một chút.

Đi liền một ngày một đêm, y cũng cảm thấy có chút đói khát, bèn vén màn lên định vào trong lấy chút thức ăn. Nhưng vừa mới cúi đầu, y đã buột miệng kêu lên một tiếng kinh hãi, nữ tử áo tím đó đang im lìm dựa vào thành xe, hai mắt nhắm nghiền, gương mặt không còn sắc máu, không ngờ đã lại hôn mê thêm lần nữa.

Diệu Phong cả kinh, vội vàng đặt tay lên huyệt Linh Đài của nàng, dùng thuật Dục Xuân Phong truyền nội lực vào lần nữa.

Một lát sau, Tiết Tử Dạ nhẹ nhàng thở ra một tiếng, khẽ động đậy ngón tay. Giờ y mới hiểu đối phương đã nhiễm lạnh tới mức không thể duy trì được cơ năng bản thân, nếu không liên tục truyền chân khí cho nàng, chỉ sợ Tiết Tử Dạ khó mà duy trì được nửa ngày.

Thấy nàng đã tỉnh lại, Diệu Phong vẫn không dám dịch tay ra, chỉ đưa tay kia đỡ nàng ngồi dậy.

“Ta... lẽ nào ta lại hôn mê nữa?” Cảm giác lạnh giá ở tay chân xương cốt từ từ tan đi, Tiết Tử Dạ thấy ấm áp dễ chịu lạ thường.

Tiết Tử Dạ mở mắt, thấy Diệu Phong lại giúp mình trục hàn khí, nàng là người thông minh nhường nào, lập tức hiểu ra tình cảnh trước mắt, hiểu ra vừa rồi mình đã lâm nguy mấy lần, toàn bộ đều nhờ đối phương tương trợ mới qua được Quý môn quan.

Diệu Phong vẫn chỉ mỉm cười, phảng phất như trên mặt y đeo một tấm mặt nạ vĩnh hằng vậy: “Tiết cốc chủ không cần lo lắng.”

Tiết Tử Dạ miễn cưỡng cười đáp trả, trong lòng không khỏi lo âu – thuật Dục Xuân Phong vốn cực kỳ tổn hao nội lực, làm sao có thể vận dụng liên tục như vậy được. Huống hồ hàn độc của Diệu Phong vẫn còn nguyên ở đó, mỗi ngày đều phải dùng chân khí hóa giải, nếu y cứ liều mạng tiêu hao chân lực vì nàng như vậy, thử hỏi làm sao có thể áp chế được hàn độc trong người?

Diệu Phong thấy nét mặt nàng đã đỡ hơn nhiều, bèn lơi cánh tay đỡ nàng

ra, nhưng tay kia thì thủy chung vẫn không rời huyết Linh Đài trên đỉnh đầu Tiết Tử Dạ.

“Đừng cử động,” Tiết Tử Dạ nghiêng người về phía trước, rời khỏi cánh tay đặt ở sau lưng, kéo túi thuốc mang theo đi: “Ta lấy thuốc cho ngài.”

Diệu Phong thoáng ngẩn ra, mỉm cười: “Không cần. Vết thương nơi bụng đã gần bình phục rồi.”

“Không phải vết thương đó.” Tiết Tử Dạ sục tay vào ống lọ thuốc viên, dược thảo, cuối cùng cũng tìm được một bình ngọc cổ dài màu mờ dề: “Là để trị độc Băng tằm...” Nàng mở bình, đổ ra một viên tròn màu đỏ vào lòng bàn tay, đưa tới trước mặt Diệu Phong: “Viên ‘Sí Thiên’ này ta luyện chế từ 3 năm trước, là thứ hiệu quả nhất để giải độc Băng tằm.”

Diệu Phong nhìn viên tròn trên tay nàng, biết đó là thứ thuốc cực kỳ trân quý, chỉ cần uống vào sẽ giải được hết hàn độc đã ngấm vào trong xương tủy của mình.

Vậy nhưng, y chỉ mỉm cười, lắc đầu: “Không cần đâu.”

“Đã đến nước này rồi!” Tiết Tử Dạ giận dữ, quát mắng không chút khách khí.

“Không cần đâu.” Diệu Phong cười cười lắc đầu, đẩy tay nàng ra, ung dung nói: “Độc Băng tằm là dấu ấn từ phụ cho tại hạ, là niềm vinh hạnh của tại hạ, làm sao nỡ trừ đi chứ?”

Tiết Tử Dạ dù thế nào cũng không ngờ y trả lời như thế, ngẩn ra mất một lúc, hồi sau mới bật cười nói: “Thì ra, ngài đúng là một tên điên!”

Diệu Phong thần sắc vẫn điềm đạm, không hề để ý tới lời châm biếm khắc nghiệt của nàng: “Giáo vương xưa nay vốn rất cô độc, rất khó tin tưởng người khác... nếu không phải tại hạ trúng độc Băng tằm, cần đến thuốc giải của người mỗi tháng, làm sao người để tại hạ ở bên cạnh hầu hạ như vậy? Người trong giáo lúc nào cũng rình rập người như sói như hổ, tại hạ muốn ở lại bên cạnh người, vì vậy...”

Nói tới đây, dường như phát hiện mình nói quá nhiều, Diệu Phong chợt ngừng lại, áy náy nhìn Tiết Tử Dạ: “Đa tạ hảo ý!”

Tiết Tử Dạ ngẩn ra nhìn thanh niên áo trắng tóc xanh trước mắt, tựa hồ như bị cảm động bởi lòng trung thành bất chấp tất cả của y, trầm mặc hồi lâu,

rồi nói: “Cách mỗi canh giờ đều phải dừng xe giúp ta độ khí, xe ngựa lại ngập sâu trong tuyết – cứ như vậy, chỉ sợ không kịp tới Côn Luân cứu Giáo vương của các người.”

Trên mặt Diêu Phong vẫn mang nụ cười ấy, song ánh mắt đã lộ vẻ lo âu.

“Chúng ta bỏ xe, cưỡi ngựa lên đường đi.” Tiết Tử Dạ đứng dậy, chọn lấy một chiếc áo da ly miêu ấm áp nhất, cho lò ấp tay vào ống tay áo, gật đầu với Diêu Phong: “Dẫn cả 8 con ngựa theo. Ta và ngài mỗi người cưỡi một con, 6 con còn lại chở những vật phẩm cần thiết hoặc để không, nếu ngựa cưỡi mệt, thì đổi sang con khác – cứ đổi ngựa liên tục như vậy, chắc là sẽ nhanh hơn rất nhiều.”

Diêu Phong ngăn người: “Nhưng sức khoẻ của cốc chủ...”

“Không ngại.” Tiết Tử Dạ nhoen miệng cười, vén tấm màn bước ra đứng dưới bầu trời gió tuyết giăng giăng: “Không phải còn có ngài sao?”

Diêu Phong lặng lẽ nhìn nàng hồi lâu, chầm chậm khom người: “Đa tạ!”

Cuồng phong rít lên vù vù, hai người cưỡi ngựa song song lao đi trên con đường vắng hoang lương, tuyết rơi trắng cả tấm áo ly miêu vàng kim óng ánh.

Nửa canh giờ sau, sắc mặt nàng dần dần tái nhợt đi, người bên cạnh lo lắng nhìn sang: “Tiết cốc chủ, có cầm cự được không?”

“Không sao.” Nàng gắng gượng nở một nụ cười, nhưng thân thể cứng đờ đột nhiên mất thăng bằng, ngã nhào xuống khỏi lưng ngựa đang lao đi!

“Cẩn thận!” Diêu Phong như hoá thành một tia chớp, mau mắn đỡ lấy trước khi nàng chạm đất.

“Mạo phạm rồi.” Diêu Phong thở dài một tiếng, kéo áo khoác quần lên người nàng, một tay tiếp tục cầm cương thúc ngựa, tay kia đặt lên huyệt Linh Đài Tiết Tử Dạ, một luồng nội lực ấm áp cuồn cuộn chảy vào. Chỉ nghe y thấp giọng nói: “Nếu có thể cử động, hãy đặt hai tay lên huyệt Đản Trung của tị hạ.”

Tiết Tử Dạ gắng sức động dậy, đặt tay ấn giữa ngực y.

Bỗng nhiên, phảng phất như một dòng nước ấm ào ạt trào tới – chảy từ huyệt Linh Đài đi khắp cơ thể, sau đó chảy qua lòng bàn tay trở về cơ thể Diêu Phong, tuần hoàn lặp đi lặp lại, tựa như hai người đã hoá thành một

chỉnh thể.

“Cứ vậy đi.” Trong nháy mắt đã qua một chu thiên, Diệu Phong thở phào một hơi nhẹ nhõm.

(Chu thiên: Theo quan niệm y học phương Đông, thì cơ thể là một thái cực, một vũ trụ. Cơ thể có 12 chính kinh, và kỳ kinh bát mạch. Khi chân khí khởi hành từ bất cứ huyết nào, kinh nào, tạng nào, phủ nào, chiều nào, sau khi luân lưu hết 12 kinh, qua ngũ tạng, lục phủ rồi trở về điểm khởi hành thì gọi là Đại tuần du nghĩa là đi hết một vòng Đại chu thiên.)

“Cốc chủ dựa vào tại hạ nghỉ ngơi.” Y tiếp tục thúc ngựa lên đường, nhưng chân khí trong cơ thể cũng không ngừng lưu chuyển để giải trừ khí lạnh tích tụ trong thân thể nàng: “Như vậy được rồi, không cần lo lắng – đợi tới thành trấn tiếp theo, chúng ta sẽ dừng lại nghỉ ngơi.”

“Ừm.” Tiết Tử Dạ kên tiếng đáp, giọng nói pha lẫn âu lo: “Ngài có chống đỡ được không?”

Diệu Phong khẽ cười, lại thúc ngựa chạy nhanh hơn: “Người từ Tu La trường đi ra, không có gì là không chống đỡ được cả.”

“Hà...” Tiết Tử Dạ rúc mình vào trong áo lông ấm áp như con thú nhỏ bị thương, nàng ngẩng đầu lên nhìn gương mặt luôn mỉm cười kia như đang suy tư gì đó: “Thực ra, có thể sống cả đời vì một người nào đó... cũng rất hay. Diệu Phong, ngài cảm thấy hạnh phúc không?”

“Ừm.” Diệu Phong mỉm cười: “Trước khi gặp Giáo vương, chẳng ai cần đến tại hạ cả.”

Tiết Tử Dạ gật đầu, nhắm mắt lại: “Ta hiểu rồi.”

Cơ hồ đã mệt mỏi quá độ, nàng rúc vào chiếc áo da ly miêu vàng kim, dựa cả người vào ngực y ngủ thiếp đi.

Tuyết vẫn rơi như vô cùng vô tận, tưởng như một trời đầy lông ngỗng trắng giăng giăng, phủ kín toàn thân hai người. Một đoàn 8 ngựa phóng vùn vụt trong gió tuyết, ngỡ như một tia chớp rạch nát cả trời đất trắng toát một màu này vậy.

Diệu Phong cúi đầu, nhìn nữ tử đang say ngủ, giữa chân mày thoáng hiện nét bất an.

Đúng vậy, y đã nhớ lại... đích thực là y từng gặp nàng.

Gió càng mạnh, tuyết càng lớn.

Sau một đêm bôn ba, hai người đã đi qua hoang nguyên Khắc Tư Lặc, vùng đất tuyết phía trước đã dần lộ ra vết tích của xe kéo và người qua lại – y biết, đi tiếp nữa là sẽ tới Ô Lý Nhã Tô Đài, ở đó có thể tìm được nơi nghỉ ngơi, cũng có thể kiếm cỏ cho ngựa ăn.

Trời sáng rất muộn, đêm tuyết tưởng chừng như kéo dài mãi mãi.

Diệu Phong cũng dần thấy buồn ngủ, bàn tay nắm dây cương bắt đầu lỏng ra, tay kia khê lơ, người trong lòng suýt chút nữa thì trượt từ trên ngựa xuống.

“A?” Tiết Tử Dạ bỗng nhiên sực tỉnh, mở mắt ra thì phát hiện người ôm nàng cưỡi ngựa kia đã ngủ lúc nào không hay, nhưng không ngờ y vẫn giữ tư thế đó, bảo vệ nàng tiến về phía trước,

Nàng khê thở dài, đưa tay lên định kéo chiếc mũ bị tuột xuống lên cho y, khoé mắt đột nhiên liếc thấy mặt đất khe khê động đậy, như thể dưới đất có thứ gì đang đội lên.

Là ảo giác?

Chăm chú nhìn lại thì không còn gì nữa. Tám con ngựa vẫn không ngừng chạy băng băng, nhưng con tuấn mã hai người cưỡi thì đã chậm lại rõ rệt, hơi thở phì phò, không thể nào theo kịp được đồng bạn.

Nhưng, vừa may chính một thoáng chậm trễ đó đã cứu nó.

“Soạt soạt...” Tiết Tử Dạ bỗng nhiên nhìn thấy con ngựa phía trước không đứng tách thành hai mảnh.

Một thanh trường đao đột nhiên dựng lên dưới đất, chỉ lướt qua một cái, đã cắt con tuấn mã đang lao đi ra làm đôi! Chỉ nghe một tiếng hí thảm thiết, máu bắn phọt ra, rải trên nền tuyết trắng, nhìn như mặt đất tách ra những bông hoa đỏ chói vậy.

Nàng buột miệng thốt lên một tiếng kinh hãi, song lời còn chưa ra tới miệng thì thân thể đã đột nhiên bốc lên cao.

Một thanh trường đao cấp tốc đâm lên, trong chớp mắt đã đâm qua con ngựa nàng đang cưỡi, xuyên lên tới tận yên cương.

Diệu Phong đã tỉnh lại từ lúc nào không hay, hai mắt vẫn chưa mở đã ôm

nàng nhảy lên cao hơn trượng, xoay chuyển thân hình trên không, rồi hạ xuống một con ngựa khác. Nàng vừa dứt tiếng kêu thì đã ngồi vững trở lại. “Truy Điện?” Nhìn con ngựa bị ghim chặt trên tuyết trắng kia, ánh mắt y dần dần ngưng tụ lại.

Một đao giết chết ngựa đang chạy thế này, có lẽ là thủ đoạn của Truy Điện trong Bát Tuần ở Tu La trường!

Đồng, trưởng quản Tu La trường của Đại Quang Minh cung, mỗi năm chọn ra một người trong đám sát thủ ở Đại Quang Minh giới, liên tiếp tám năm liền, sau đó huấn luyện thành Bát Tuần – một là Truy Phong, hai là Bạch Thổ, ba là Nhiếp Ảnh, bốn là Truy Điện, năm là Phi Phiên, sáu là Đồng Tước, bảy là Thần Phù, tám là Yên Chi, mỗi người đều là sát thủ phụ trách một công tác đặc thù, trực tiếp nghe lệnh của Đồng hành động.

Lần này, lẽ nào là...

Ý nghĩ vừa hiện lên trong đầu, con ngựa đang cưỡi lại thất kinh hí lên, một tia sáng mờ nhạt đến không thể nhận ra lướt qua mặt tuyết.

“Soạt soạt!” Chân ngựa bị cắt ngay đầu gối, hí lên bi thảm rồi gục xuống.

Trong chớp mắt ấy, Diệu Phong đã ấn tay lên đầu ngựa, lao vút đi như tên, một kiếm đâm thẳng xuống tuyết trắng.

Đó là lần đầu tiên Tiết Tử Dạ thấy y xuất thủ. Nhưng nàng không nhìn rõ người, lại càng chẳng nhìn rõ kiếm, chỉ thấy trên tuyết đột nhiên loé lên một quầng sáng đỏ, giống như lưỡi kiếm bốc cháy vậy. Nơi kiếm dừng lại, tuyết trên mặt đất lập tức tan chảy, lộ ra một người.

“Quả nhiên là các người.” Kiếm của Diệu Phong vẫn đâm vào cánh tay kẻ kia, đề phòng y lẩn xuống tuyết lần nữa, lạnh lùng hỏi: “Là lệnh của ai?”

“Hắc.” Người đeo mặt nạ kia phát ra một tiếng cười gằn, đột nhiên run lên, cánh tay trái lập tức đứt xuống!

Tuyết bắn lên tung toé, che khuất thân hình hắn đi.

“Vô dụng.” Diệu Phong cười lạnh: dù có đồng bọn yểm hộ, nhưng máu trên cánh tay đã khiến hắn không thể nào ẩn nấp được nữa.

Y lần theo dấu máu, lại đâm xuống một kiếm nữa – lần này, Diệu Phong tin chắc mình đã đâm xuyên qua lồng ngực Truy Điện. Nhưng vừa chỉ lướt đi một trượng, y lập tức giật mình sức tỉnh, trong nháy mắt đã xoay lại, nhân

kiếm hợp nhất lao rút trở về.

“Xì...” Một sợi dây mảnh từ dưới tuyết bắn lên, vừa quấn vào cổ họng Tiết Tử Dạ thì đã kịp thời bị chém đứt. Nhưng vẫn còn một mũi đoản tiễn cùng lúc lao tới, trực tiếp nhằm vào ngực nàng – đám sát thủ không ngờ đã chia binh làm hai, lần lượt đối phó hai người bọn họ!

Kiếm của Diệu Phong vẫn mắc vào sợi dây kia, mắt thấy đoản tiễn từ dưới tuyết phóng lên, không kịp thu tay về, đành nghiêng mình, dùng vai đón lấy.

Tiết Tử Dạ thấp giọng kêu lên một tiếng: đầu mũi tên ló ra khỏi bả vai y, máu đã biến thành màu xanh lục.

“Không sao.” Diệu Phong vẫn mặt không đổi sắc: “Cốc chủ đứng yên ở đây.”

“Tên có độc!” Tiết Tử Dạ lập tức cho tay vào túi, lấy ra một bình thuốc trắng, nhanh nhẹn rải lên vết thương của y.

Mũi tên này... chẳng lẽ là của Phi Phiên?

Diệu Phong thất kinh, Bát Tuấn, đều đã đến cả rồi sao?

Y không kịp nghĩ ngợi nhiều, trong nháy mắt đã nâng kiếm đâm xuống tuyết, vẽ thành một vòng tròn. “Đinh” một tiếng, quả nhiên lưỡi kiếm chạm phải một vật. Tuyết đột nhiên tung lên, một người từ bên dưới nhảy vọt tới, trăm mã trường đao mang theo tiếng rít gió bổ thẳng xuống đầu!

Đoạn Kim trăm của Đồng Tước.

Sức mạnh của một chiêu ấy thật kinh khủng, ngay sau khi Đồng Tước phát chiêu, Diệu Phong liền nương theo mũi đao nhảy chéch lên trên chứ không trực tiếp đón đỡ. Thân hình y như một bóng ma, trong chớp mắt đã xuyên qua màn tuyết mù mịt, thanh kiếm trong tay vạch nên một đường vòng cung sáng chói loé lên rồi lập tức biến mất trong khoảng khắc thân hình hai người lướt qua nhau. Đồng Tước gục xuống, còn thân kiếm Diệu Phong ánh lên sắc đỏ tươi.

Y không dám đi xa, một kiếm đắc thủ liền điểm chân xuống đất nhảy trở lại đứng cạnh Tiết Tử Dạ, thấp giọng hỏi: “Vẫn ổn chứ?”

“Vẫn... ổn...” Tiết Tử Dạ xoa xoa vết cắt trên cổ họng, nhẹ giọng đáp.

Nàng nhìn thanh kiếm trên tay Diệu Phong, vừa kính lại vừa sợ - được nội

lực truyền vào, thanh kiếm bằng thép xanh bình thường ấy ánh lên sắc hồng rực rỡ, phảng phất như một ngọn lửa đang bùng cháy.

Đó là thứ lửa địa ngục nóng bỏng.

Trong nháy mắt, Diệu Phong như biến thành một con người khác, cơ thể từng toát lên thứ khí chất ôn nhu khiến cả bướm bướm cũng không bị kinh động giờ tràn ngập trong sát khí lạnh lẽo, làm người khác không dám nhìn thẳng. Nụ cười vẫn giữ nguyên như thế, song kiểu cười ấy, đã trở thành kiểu cười lạnh lùng coi thường sinh tử, gặp thần giết thần, gặp Phật giết Phật rồi.

Quả nhiên không hổ là cao thủ tề danh với Đồng trong Tu La trường!

Nàng cố gắng hít thở trong gió tuyết, sắc mặt lại bắt đầu tái nhợt, thân hình lao đảo muốn ngã.

Diệu Phong đảo mắt quét xung quanh một vòng, trong lòng thầm lo lắng, hiểu rõ nếu còn không truyền chân khí thì Tiết Tử Dạ sẽ không thể cầm cự. Nhưng lúc này đại địch đang áp tới, trong Bát Tuần còn 5 người chưa hiện thân, y sao có thể lơ là phòng bị được?

Trên mặt đất thây ngựa nằm nghiêng ngả, ruột gan lòi ra, cảnh tượng thê thảm vô cùng.

“Truy Phong, Bạch Thổ, Nhiếp Ảnh, Thần Phù, Yên Chi, ra cả đi,” Diệu Phong cầm thanh kiếm trong tay ngập xuống tuyết, chậm chậm lên tiếng, gương mặt hàng ngày vẫn mỉm cười từ từ phủ lên một tầng sát khí, hai tay chông lên nhau đặt trên cá kiếm, trường kiếm từ từ lún sâu vào trong tuyết: “Ta biết là Đồng phái các người đến... đừng để ta giải quyết từng tên một như thế, liên thủ lên một lượt đi!”

Tiết Tử Dạ bỗng nhiên giật bản mình, buột miệng khe khẽ kêu lên: “Đồng?”

Diệu Phong nói, là Đồng sai phái đám sát thủ này tới? Nàng sững người ra đó, cảm thấy lạnh tới thấu xương thấu tủy.

Kiếm cắm sâu vào nền tuyết, phảng phất như có một ngọn lửa đang rực cháy, tuyết xung quanh bắt đầu tan ra, mau chóng lan rộng, trong nháy mắt, tuyết trong chu vi ba trượng toàn bộ tan chảy thành nước.

“Hừ, tất cả đều ra đi.” Dưới lớp tuyết, đột nhiên có giọng nói lạnh lẽo cất

lên: “Đằng nào thì y cũng sắp làm tuyết tan cả ra rồi.”

Mặt đất khê động đậy, năm cái bóng lạng lẽ trời lên vây hai người vào giữa. Sát khí dồn dập ép tới, cơ hồ làm không khí cũng đông cứng lại.

“Tiết cốc chủ.” Tiết Tử Dạ sắp không thể nào tiếp tục cầm cự nữa thì chợt nghe Diệu Phong thì thầm gọi, kể đó một bàn tay đã áp lên huyệt Linh Đài, chân khí cuồn cuộn chảy vào.

Nàng kinh ngạc mở to đôi mắt – giữa lúc này, mà y vẫn còn dám phân tâm trị thương cho nàng?

Năm tên sát thủ vây quanh rõ ràng cũng chú ý tới biến hoá trong nháy mắt này, song vì không rõ Diệu Phong đang làm gì nên nhất thời cũng không tên nào dám cử động.

Diệu Phong vận hết công lực, dồn chân khí vào kinh mạch toàn thân Tiết Tử Dạ để giữ cho nàng không đến nỗi suy kiệt thể lực trong khoảng thời gian rời xa mình, cùng lúc, y dùng truyền âm nhập mật dặn dò: “Đợi chút nữa tại hạ cầm chân bọn chúng, Tiết cốc chủ phải lập tức chạy về phía Ô Lý Nhã Tô Đài.”

Nàng nghiêng chặt răng, lạng lẽ gật đầu.

“Tại hạ sẽ đuổi theo sau.” Diệu Phong bổ sung một câu nữa.

“Hắn đang vận khí trị thương cho ả! Mau động thủ!” Cuối cùng cũng nhận ra bọn họ chỉ đang kéo dài thời gian, Truy Phong trong Bát Tuần phát ra một tiếng cười gằn lạnh lẽo, 5 cái bóng đột nhiên biến mất, trong gió tuyết chỉ còn sát khí hầm hập dồn ép tới!

“Chạy đi!” Diệu Phong vỗ một chưởng vào lưng Tiết Tử Dạ đẩy nàng đi, đoạn rút thanh kiếm dưới đất lên, đột nhiên ngẩng đầu, một kiếm rạch nát hư không!

Thương Nguyệt
Thất Dạ Tuyết
Dịch giả: Lục Hương
Chương 9
MỘNG XƯA

Đúng lúc trận phục kích trên đồng tuyết ở Ô Lý Nhã Tô Đài xảy ra, trên tuyết đỉnh Côn Luân xa xăm, Đồng chậm chậm mở mắt.

“Đến lúc động thủ rồi.” Diệu Hỏa đã đợi sẵn trong bóng tối, nhưng cũng không dám nhìn thẳng vào đôi mắt tích tụ linh quang ở nơi tối tăm nhất kia, chỉ cúi đầu nhìn mũi chân Đồng, nói: “Sáng sớm ngày mai Giáo vương sẽ tới Lạc viên trên đỉnh núi, chỉ có Minh Lực đi theo, Diệu Không và Diệu Thủy đều không có ở đó, còn Diệu Phong thì cũng chưa trở về.”

“Chắc là Bát Tuấn đã cầm chân được hẳn.” Đôi mắt Đồng chiếu ra những tia sang lấp lánh, đưa tay nắm chặt lấy Lịch Huyết Kiếm đặt bên cạnh, trầm giọng nói tiếp: “Chỉ cần hẳn chưa trở về thì mọi chuyện sẽ dễ hơn nhiều – cứ làm theo kế hoạch, đợi đến khi Giáo vương đi qua sông băng thì sẽ hành động.”

“Được.” Diệu Hỏa gật đầu, sau đó lặng lẽ lùi ra ngoài.

Một mình ngồi trong bóng tối, đôi mắt Đồng lại chậm chậm khép lại.

Bát Tuấn quả nhiên đã ngăn cản được Diệu Phong, vậy thì nữ đại phu kia... giờ ra sao?

Ngồi trong góc tối tăm nhất, trước mắt lại hiện lên hình ảnh cái đầu xinh đẹp của nàng bị trường đao chém bay xuống đất – khoảnh khắc đó, hẳn đột nhiên nắm chặt đốc kiếm trong vô thức, ngón tay khẽ run run, phảng phất như cảm nhận được điều gì đó sợ hãi lắm.

Sợ hãi gì cơ? Mệnh lệnh đó, rõ ràng là do chính miệng hắn phát ra cơ mà.

Hắn tuyệt đối không thể để Diệu Phong dẫn thần y về Đại Quang Minh cung cứu mạng lão ác quỷ đó được. Bất cứ kẻ nào muốn bảo vệ lão ác quỷ ấy, đều phải bị trừ diệt... gặp thần giết thần, gặp Phật giết Phật, quyết chẳng thể mềm lòng!

Nhưng... tại sao, tại sao trong lòng hắn lại luôn vang lên một giọng nói

nhắc nhở hẳn rằng đó là một quyết định sai lầm đáng sợ?

“Minh Giới... ta nhất định, không để đệ ở trong bóng tối đó nữa.” Đôi mắt sáng trong ấy lại hiện lên trong đầu hẳn, chăm chú nhìn hẳn, ánh mắt mang theo sự quan thiết và dịu dàng khiến hẳn phát cáu.

Đồng cố gắng hết sức khống chế cảm xúc, không để bản thân rơi vào trong sự hỗn loạn vô cơ ấy nữa.

Những ngón tay thon dài của hẳn nhẹ nhàng vuốt lên Lịch Huyết kiếm gác trên đùi, cảm nhận lưỡi kiếm băng lạnh – lưỡi kiếm đã được thoa bột Long huyết châu lờ mờ ánh lên ánh đỏ hồng, cả những rãnh nhỏ để máu chảy cũng bị bột phấn bít chặt.

Dùng thanh kiếm này, có thể trấn sát tất cả thần ma.

Hẳn cúi đầu ngồi trong bóng tối, nghe những tiếng kêu thảm thiết phát ra trong Súc Sinh giới phía đối diện, khóe miệng lặng lẽ nhếch lên tạo thành một đường cung.

Giáo vương... ngày mai, sẽ là ngày chết của lão.

Đồng mở bừng hai mắt, sắc tím sáng rực lên, trong bóng tối trông tựa một ngôi sao yêu dị.

Đúng lúc trận phục kích trên đồng tuyết ở Ô Lý Nhã Tô Đài xảy ra, một cánh chim trắng xuyên qua cánh rừng mênh mông tuyết phủ, bay tới Dược Sư cốc.

“Quác...” Rõ ràng là quen thuộc địa hình nơi đây, con linh điểu bay thẳng tới Hạ Chi viên, xuyên qua rèm châu đậu xuống giá, ngoác miệng kêu lớn một tiếng, vỗ cánh phành phạch, hy vọng lập tức làm nữ chủ nhân chú ý.

Nhưng nó kêu một lúc lâu cũng chỉ có một nha đầu ngủ trưa còn chưa đã giấc ngáp ngáp dài đi ra: “Thứ gì mà kêu ầm ĩ lên thế? Á?”

Sương Hồng nhận ra con bạch điểu, buột miệng kêu lên kinh ngạc.

Tuyết Diêu nhảy lên vai Sương Hồng, cọ cọ móng vuốt vào người, không ngừng nhắc chân lên ra hiệu cho ả xem tấm khăn buộc ở chân.

“Ồ, đây là của chủ nhân người gửi cho cốc chủ hả?” Sương Hồng dụi dụi mắt, cuối cùng thì cũng nhìn rõ, ả lẩm bẫm nói: “Tiếc là người rời cốc rồi,

chắc còn lâu lắm mới trở về được”

“Kéc?” Tuyết Diêu dường như cũng hiểu ả đang nói gì, lấy mỏ gỡ tấm khăn vuông dưới chân mở ra.

“Lục nghị tân phiêu tửu

Hồng nê tiểu hỏa lô

Vãn lai thiên dục tuyết

Năng ấm nhất bôi vô?

Tử Dạ, ta sẽ trở lại phương Bắc, hâm sẵn rượu ấm dưới gốc mai chờ ta, nhất định sẽ thắng cô.

Bạch”

Chỉ vền vền mấy hàng chữ, Sương Hồng xem mà bật cười thành tiếng: “Ồ, Hoắc thất công tử định quay lại đây thật à?”

Ả cao hứng gấp tấm khăn lại: “Chẳng trách trước khi đi cốc chủ còn dặn dò bọn ta chôn vùi vò Tiểu Hồng Trần dưới gốc mai – bọn ta còn tưởng y trị xong bệnh sẽ quên luôn nơi này đi ấy chứ!”

“Quác.” Nghe thấy 3 chữ “Tiểu Hồng Trần” Tuyết Diêu giật mình một cái, đôi mắt đen như hạt đậu xoay chuyển, lộ ra vẻ thèm khát.

“Có điều, cốc chủ mới vừa đến Côn Luân xem bệnh cho Giáo vương, chỉ sợ phải một thời gian nữa mới về được.” Sương Hồng vuốt vuốt đôi cánh Tuyết Diêu, thở dài một tiếng: “Đường xa như vậy... hy vọng tên Diệu Phong kia có thể bảo hộ được cốc chủ.”

Trong mắt Tuyết Diêu cũng hiện lên vẻ lo lắng, đột nhiên nhảy lên bàn, dùng mỏ cắn bút lông lên, quay đầu nhìn Sương Hồng.

“Muốn hỏi âm à?” Sương Hồng ngăn người.

Trên đồng hoang, máu nở bung như hoa.

Cầm cự được một canh giờ, Thiên La trận cuối cùng cũng bị phá, đúng vào khoảng khắc trận bị phá, bốn thi thể đổ về bốn hướng khác nhau. Không đợi kẻ còn lại kịp phản ứng, chớp mắt một cái, Diệu Phong đã lướt tới, thanh kiếm trong tay điểm vào yết hầu y.

“Nói, Đồng phái các người tới đây rốt cuộc là có ý gì?” Ánh mắt Diệu Phong ngưng kết một màn sát khí đáng sợ, lưỡi kiếm chậm chậm rạch

xuống dọc động mạch chủ: “Nếu vẫn không nói, ta sẽ lột da ngươi.” Sát thủ trong Tu La trường kiên cường thế nào y là người hiểu rõ nhất, vì vậy càng không thể hạ thủ lưu tình.

“A.” Ánh mắt Thần Phù không hề có vẻ sợ hãi, khóe môi nhếch lên một nụ cười châm biếm: “Phong, ta không hiểu, tại sao người như ngươi lại cam tâm tình nguyện làm chó cho Giáo vương như vậy?”

“Vậy tại sao người làm chó cho Đồng?” Diêu Phong căn bản không chút động lòng: “Cả ta lẫn ngươi đều không cần hiểu.”

“Nói, Đồng có kế hoạch gì?” Lưỡi kiếm đã cắt đứt hai sợi gân lớn bên dưới xương quai xanh: “Nếu ngươi không muốn bị lột da.”

Thần Phù đột nhiên cười phá lên, vừa cười, gương mặt y nhanh chóng biến thành màu xám trắng: “Phong, xem ra ngươi đã rời xa Tu La trường quá lâu rồi...” Một dòng máu xanh lục rỉ ra nơi khóe miệng, tên sát thủ cuối cùng từ từ ngã xuống, cười gằn nói: “Ngươi... quên ‘Phong Hầu’ rồi sao?”

Thần Phù ngã xuống tuyệt, nhanh chóng tắt thở, khóe miệng vẫn còn đọng lại nụ cười châm biếm.

Diêu Phong ngẩn người, cái chết quá nhanh đó rõ ràng đã nằm ngoài tầm khống chế của y – đúng vậy! Phong Hầu, y đã quên mất rằng mỗi sát thủ của Tu La trường đều giấu trong răng một viên “Phong Hầu”!

Y chán nản buông kiếm, hoang mang nhìn những thi thể nằm la liệt trên nền tuyết trắng. Những kẻ này, thực ra đều là đồng loại với y.

Diêu Phong ôm ngực thở dốc, thở ra một ngụm máu – Bát Tuấn đâu phải hạng tầm thường gì, vừa rồi y đã dùng đến cấm thuật Thiên ma Liệt Thể mới đánh bại được bọn chúng.

Vậy nên lúc này, tác dụng phụ mạnh mẽ của việc sử dụng cấm thuật cũng khiến y thọ thương rất nặng.

Diêu Phong chống kiếm xuống đất, gắng hết sức lực đi về phía Tây – nữ đại phu ấy, giờ này chắc đã tới Ô Lý Nhã Tô Đài rồi chẳng?

Nhưng chưa đi được 3 trượng, ánh mắt y đột nhiên tụ lại – dấu chân! Bên cạnh hàng dấu chân Tiết Tử Dạ để lại, không ngờ vẫn còn một vết chân mờ mờ nữa!

Y quay ngoắt đầu lại, đảo mắt một vòng quanh vùng đất tuyết vừa diễn ra

trận kịch chiến, đầu mũi kiếm rà rà, trên mặt đất gạt bay những đụn tuyết rải rác chung quanh.

Trên tuyết có 5 thi thể, cộng với Đồng Tước vừa rồi bị một kiếm cắt đứt cổ họng và Truy Điện chôn thân dưới tuyết từ đầu, tổng cộng là 7 tên – sắc mặt y bỗng trở nên trắng nhợt: thiếu mất một thi thể!

Phi Phiên? Lúc tập kích, Phi Phiên mới chỉ bị y đẩy lui chứ chưa chết?

Đã không còn nghe thấy âm thanh chém giết phía sau nữa, Tiết Tử Dạ cuồn loạn chạy trong gió tuyết, không biết phương hướng ra sao.

Chân nàng lút sâu trong tuyết tới tận đầu gối, một dặm, hai dặm...

Gió tuyết mấy lần đẩy nàng ngã nhào, chân khí Diệu Phong truyền cho cũng từ từ tiêu hao, nàng cảm thấy lồng ngực bắt đầu đông kết lại, không thể hít thở, loạng choạng gục sâu xuống tuyết.

Phía trước thấp thoáng màu xanh, xa xa văng vẳng tiếng lục lạc – đó, đó là Ô Lý Nhã Tô Đài chăng? Có phải là ốc đảo trong hoang mạc được gọi là vùng đất nhiều dương liễu sao?

Nàng dùng hết sức lực cuối cùng, hai tay chống xuống đất, nghiêng răng chậm chậm tiến về hướng đó từng chút một.

Phải tới đó thật nhanh... bằng không, gió tuyết sẽ làm nàng đông cứng.

“Ồ, còn cử động được sao?” Bên tai nàng chợt vang lên tiếng cười lạnh lùng, một bàn chân tàn nhẫn giẫm lên tay nàng: “Nhìn sắc mặt, cũng sắp không cầm cự được nữa rồi đúng không?” Một người đeo mặt nạ, mặc bộ đồ bó sát người màu trắng, bật cười lạnh lẽo. Qua tiếng cười, có thể nhận ra đó là một nữ tử.

“Coi như ta từ bỏ, không để ngươi chịu khổ thêm nữa.” Phi Phiên rõ ràng cũng đã bị thương, cánh tay cầm kiếm hơi run lên nhè nhẹ: “Cắt đầu ngươi xuống, trở về phục mệnh với Đồng!”

Đồng? Khoảng khắc đó, Tiết Tử Dạ ngẩng vọt đầu lên như bị điện giật, đôi mắt nhìn về phía Côn Luân sơn nơi cực Tây.

Minh Giới, thì ra đúng là đệ... phái người tới giết ta sao? Khóe miệng nàng mở nụ cười chua chát, nhìn thanh kiếm sáng loáng kia chém xuống, tay đưa xuống hông, nhưng đã không còn kịp nữa.

“Đình!” Trong gió đột nhiên vang lên tiếng kim loại chạm nhau, lưỡi kiếm của Phi Phiên chém xuống được một nửa thì đột nhiên chuyển hướng, đánh bay một thanh kiếm thép xanh bay về phía mình.

Thanh kiếm mang theo luồng nội lực mạnh mẽ, Phi Phiên miễn cưỡng tiếp lấy, liên tiếp lùi lại 3 bước tới trụ vững được thân hình, huyết khí sôi trào lên trong lồng ngực.

Không đợi ả đứng vững, người kia đã lao vút tới, song chưởng khép hờ, rồi vạch thành một đường vòng cung vây vào trong.

Dục Xuân Phong? ả cũng ý thức được lợi hại, lập tức vận toàn thân công lực phản kích, song kiếm giao nhau trước mặt ngăn cản luồng khí ấm áp đang ập tới – hoa tuyết bắn lên tung tóe. Sau một chưởng đó, cả hai bên đều lui lại một bước thờ hốt hển.

Xem ra, Diệu Phong, kẻ được xưng tụng là một trong Tuyệt đỉnh song bích của Tu la trường kia vừa rồi cũng đã bị thương không nhẹ.

“Hắc hắc, xem ra thương tích của người còn nặng hơn ta đó.” Phi Phiên đột nhiên bật cười lạnh lẽo, nhìn người đang đứng chắn trước mặt Tiết Tử Dạ, rồi châm chọc: “Người muốn cứu nữ nhân này vậy cơ à? Vậy thì mau mau ra tay giúp ả hô hấp đi! Giờ mà không thờ được, ả chết là cái chắc đó!”

Diệu Phong biến sắc, nhưng lại không dám quay đầu lại nhìn phía sau, chỉ thấp giọng gọi: “Tiết cốc chủ!”

Không có hồi âm.

Y nhìn chòng chọc vào Phi Phiên, cẩn thận lùi lại phía sau chừng 3 thước, liếc mắt nhìn nền đất tuyết, đột nhiên toàn thân chấn động: Tiết Tử Dạ đang nắm rạp người xuống đất, không hề cử động.

Diệu Phong cả kinh, định cúi người đỡ nàng dậy theo bản năng, nhưng cuối cùng cũng tự kiềm chế được – lúc này mà cúi người xuống, sau lưng lập tức sẽ bị bỏ trống toàn bộ, chỉ sợ trong nháy mắt đã bị đối phương hạ sát rồi!

“Sao hả? Không dám phân tâm à?” Phi Phiên chống kiếm cười gằn: “Cũng phải, sát thủ từ Tu la trường, có kẻ nào ngu đến nỗi tự đưa mình cho đối thủ tấn công đâu chứ?”

ả lại cười khanh khách, châm chọc tiếp: “Cũng được! Đồng đã phân phó

rồi, nếu không lấy được mạng người, lấy mạng nữ nhân kia cũng vậy thôi - Diệu Phong sứ, ta ở đây chờ với người vậy, người cứ mở to mắt mà nhìn ả chết đi!”

Gương mặt luôn mỉm cười của Diệu Phong cuối cùng cũng không giấu nổi vẻ nặng nề, ngón tay chậm chậm bóp chặt lại.

“Tiết cốc chủ?” Y gọi thêm lần nữa, nhưng người nằm trên tuyết kia vẫn bất động, dường như không còn cả hơi thở.

Nét mặt y từ từ đông cứng lại, trong thoáng chốc ánh mắt đã thay đổi vô số lần, thân hình từ từ run lên.

Nếu còn không xuất hủ, thì đích thực là y chỉ còn cách mở to mắt mà nhìn nàng chết đi... nhưng cho dù lúc này phân tâm cứu Tiết Tử Dạ thì cũng khó tránh khỏi lập tức mất mạng dưới kiếm của đối phương, như vậy thì một người cũng không sống được!

Ý niệm xoay chuyển cả trăm ngàn lần trong nháy mắt, nhưng thủy chung y vẫn không thể quyết định.

“Hắc.” Phi Phiên lại cất tiếng cười lạnh lẽo: “Có thể ép Diệu Phong đến cảnh tiến thoái lưỡng nan thế này, Bát Tuấn chúng ta cũng không đến...”

Lời còn chưa dứt, Diệu Phong đã cúi đầu xuống trong nháy mắt, hai tay đang thủ thế cũng buông lơi, lướt tới nữ tử đang thoi thóp kia! Cùng lúc ấy, y cũng quay ngoắt người lại, đưa lưng về phía Phi Phiên để bảo vệ người đang nằm trong lòng mình, một tay đặt lên huyệt Linh Đài của nàng.

“Soạt” Phi Phiên từ nãy giờ vẫn đưa đẩy khích bác, thấy địch nhân để hở sau lưng, trường kiếm lập tức loé lên như điện đâm thẳng vào giữa lưng Diệu Phong.

Khoảnh khắc để lộ không môn, bị địch nhân thừa cơ lợi dụng, Diệu Phong không cần quay đầu cũng cảm giác được kiếm khí xuyên phá cơ thể. Một tay y đỡ lấy Tiết Tử Dạ, nhanh chóng truyền nội lực vào, tay kia thì đánh thẳng vào ngực Phi Phiên – y tự biết chỉ dùng một tay thì quyết chẳng thể tiếp nổi một kích toàn lực ấy, vì vậy lúc này đã hoàn toàn bỏ phòng ngự, không cầu được sống, chỉ mong có thể cùng chết với địch nhân!

Cũng chỉ có như vậy, mới hòng giữ lại cho Tiết Tử Dạ một cơ hội sống sót. Lưỡi kiếm xuyên qua lưng Diệu Phong, cùng lúc ấy, bàn tay y cũng sắp

chạm tới ngực Phi Phiên. Song phương đều không do dự - trong mắt của hai sát thủ xuất thân từ Tu La trường này tràn ngập sự quyết đoán tàn khốc khi quyết định xả thân!

“Cách cách!” Bỗng nhiên, trong gió thoáng loé lên một tia sáng kỳ dị.

Diệu Phong chỉ thấy nữ tử mình đang đỡ trên tay đột nhiên giật mạnh, như thể có một luồng sức mạnh phát ra nơi eo hông nàng, làm y chấn động đến đứng không vững, ôm lấy nàng ngã lăn xuống tuyết.

Cũng trong khoảng khắc ấy, Phi Phiên gào lên thảm thiết, tựa hồ bị một sức mạnh cực kỳ đáng sợ đánh thẳng vào mặt, thân hình bắn ngược về sau như con diều đứt dây, lúc rơi xuống đất thì hơi thở cũng đã tắt.

Chuyện chỉ diễn ra trong chớp mắt, kể cả người cao minh như Diệu Phong cũng không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Y nằm gục trên tuyết, tròn mắt ngạc nhiên nhìn nữ tử đang ôm trong lòng từ từ mở mắt.

“Cốc chủ không sao?” Nụ cười thường trực trên môi y biến mất, thay vào bằng vẻ kinh ngạc hiếm hoi.

“Nguy hiểm quá...” Tiết Tử Dạ sắc mặt nhợt nhạt thở hắt ra một hơi: “Ngài không cần mạng nữa thật đấy à?”

Hơi thở nàng yếu ớt nhưng thần trí tỉnh táo vô cùng, buông cánh tay đặt trên nút bấm xuống, mở mắt nhìn y nở một nụ cười ma mãnh – y bị nụ cười đó làm ngẩn ra: vừa rồi... vừa rồi nàng ta thở thoi thóp như chỉ còn chút hơi tàn, lẽ nào chỉ là giả bộ? Không ngờ nàng lại cứu y một mạng!

“Này, ngài không sao chứ?” Nàng mệt nhọc hỏi lại, ngón tay vòng qua vai Diệu Phong, chạm vào vết thương nơi lưng: “Sâu lắm... phải mau băng bó vào... vừa rồi ngài không hề phòng ngự, lẽ nào định xả mạng để bảo vệ ta sao?”

“Bạo Vũ Lê Hoa châm?” Ánh mắt y dừng lại ở chiếc hộp không đeo nơi hông nàng, buột miệng kêu lên khe khẽ - đây rõ ràng là ám khí tuyệt mật của Thục Trung Đường môn, nhưng từ khi Đường Khuyết chết, thứ này đã tuyệt tích giang hồ, tại sao lại xuất hiện ở đây được?

“Phải, là người ta cầm cố cho ta thay tiền chữa bệnh... ta không sao...”

Tiết Tử Dạ mệt mỏi lẩm bẩm, sắc mặt càng nhợt đi, hơi thở cũng gấp gáp:

“Có điều, phiền ngài... đứng dậy được không?”

“Xin... xin lỗi.” Biết mình đè lên làm nàng không thể hô hấp, gương mặt Diệu Phong lộ vẻ ngần ngại, bèn buông tay chống xuống tuyết định đứng lên, nhưng vừa mới động đậy, miệng y đã phun ra một vòi máu, hai mắt tối sầm...

Tiết Tử Dạ đưa tay đỡ lấy y, kêu lên kinh hãi: “Diệu Phong!”

Lúc y tỉnh lại thì trời đã tối hẳn.

Bên tai có tiếng gió rít vù vù, tuyết rơi từng vạt từng vạt xuống mặt, nhưng trong người thì lại rất ấm áp.

Vết thương đã được băng bó cẩn thận, cảm giác đau đớn đã bớt đi rõ rệt. Được cứu rồi sao? Ngoài Giáo vương ra, bao nhiêu năm nay chưa từng có người nào giải cứu y, lần này, không Diệu Phong y lại được người khác giải cứu sao?

Y hoang mang cúi đầu, nhìn thấy trên người mình đang đắp một tấm áo choàng da ly miêu, và cả nữ tử áo tím sấp đông cứng lại bên cạnh.

“Tiết cốc chủ?” Diệu Phong kêu lên kinh hãi, vội vàng ôm nàng lên khỏi mặt tuyết.

Nàng đã lạnh đến hôn mê bất tỉnh, làn môi tím ngắt, tay chân cứng đờ.

Y vội vàng cởi áo choàng bọc lấy người nàng, hai tay ấn lên huyệt Linh Đài, hoá giải hàn khí trong cơ thể - nhưng sau trận huyết chiến đó, y đã bị thương cực nặng, nội lực lưu chuyển không thông suốt như thường ngày, một hồi lâu sau cũng không thấy nàng tỉnh lại.

Diệu Phong trong lòng bối rối, nụ cười trên mặt cũng bất giác biến mất, cứ ôm chặt lấy Tiết Tử Dạ vào lòng.

Nhiệt độ cơ thể nàng xuống rất thấp, sắc mặt dần dần tím tái đi, tựa như một con thú nhĩ đang hấp hối cuộn tròn người lại hòng kháng cự cái lạnh thấu xương thất cốt từ cả trong lẫn ngoài, làn môi không còn sắc máu mím chặt lại, hoa tuyết rơi đầy nơi chân mày khoé mắt, hơi thở mảnh như đường tơ.

“Tiết cốc chủ!” Y kinh hoảng nắm chặt bờ vai nàng lắc mạnh: “Tỉnh lại đi!”

Tiết Tử Dạ vẫn lặng im không đáp.

Khoảng khắc ấy, trong tim Diệu Phong chợt dâng lên một nỗi sợ xưa nay

chưa từng có - đó là cảm giác chưa từng xuất hiện kể từ khi y bước vào Đại Quang Minh cung mười mấy năm nay.

Y nhớ lại mình đã mời nàng xuất cốc bằng cách nào: nàng lo lắng cho tính mạng của y, không muốn nhìn y chết nên mới chấp nhận mạo hiểm cùng y rời khỏi Dược Sư cốc – dù y chỉ là người lạ mặt.

Ngoại trừ Giáo vương, xưa nay chưa từng có người nào khác để ý tới y sống hay chết. Nhưng trên đường về Côn Luân lần này, biến động liên tiếp xảy ra, khiến kẻ làm người bảo vệ như y ngược lại phải để cho một nữ tử không biết võ công cứu mạng.

Y như muốn phát điên, vận dụng Dục Xuân Phong lên tới cực điểm, nội lực liên tục không ngơi nghỉ truyền vào cơ thể băng lạnh kia.

“Tuyệt Hoài...” Cuối cùng nữ tử trong lòng Diệu Phong cũng thở ra nhẹ nhẹ, co rúm người lại thốt: “Lạnh quá!”

Diệu Phong đột nhiên ngậy người ra.

Tuyệt Hoài... cái tên này, là thiếu niên bên dưới mặt băng kia sao? Là thiếu niên xuất thân từ cùng một thôn trang với Đồng.

Thực ra từ khi nàng hỏi về Đồng lần đầu tiên, trong lòng y đã ngấm cảnh giác, sự huấn luyện trong nhiều năm đã khiến y che giấu sự thật mà nét mặt không hề thay đổi. Kể đó, sau khi cùng nàng tới thôn trang ấy, y lại càng chắc chắn hơn về thân phận trong quá khứ của nữ tử này... đúng vậy, nhiều năm trước, y đã nhìn thấy nàng!

Máu và lửa đêm hôm đó lại hiện lên trước mắt.

Tuyệt bay mù mịt đầy trời đêm, Diệu Phong lặng lẽ nhắm nghiền mắt lại.

Bao nhiêu năm rồi? Đã bao nhiêu năm kể từ khi y chấp hành nhiệm vụ đầu tiên sau khi bước vào Tu La trường? Cảm giác bất nhân và tội ác khi giết người lần đầu tiên sớm đã tan biến như không tồn tại, thậm chí y còn có thể mỉm cười mà bóp nát tâm trạng đối phương nữa.

Bao nhiêu máu tươi và thi thể chồng chất lên nhau đã chìm nát nửa trước cuộc đời y.

Đối với chuyện chém chém giết giết, y sớm đã hoàn toàn không còn cảm giác. Nhưng, chính sự xuất hiện của nàng, đã khiến y nhớ lại nỗi đau như bị thiêu đốt cùng sự giày vò như muốn xé toác con tim ra làm đôi ấy.

Cảnh tượng trận đại đồ sát đêm đó hiện lên rõ mồn một...

Máu.

Lửa.

Tiếng kêu thảm vang lên chỗ này chỗ khác.

Những căn nhà bốc cháy hừng hực.

Còn cả vô số nam nữ lão ấu đang bỏ chạy...

Một đôi thiếu niên nam nữ dắt tay nhau loạng choạng bỏ chạy ra ngoài thôn, còn thiếu niên có đôi mắt yêu tà được Giáo vương dắt ra từ trong phòng tối kia thì điên cuồng chạy theo phía sau, khản giọng gào thét.

“Phong, bắt nó về đây.” Giáo vương ngồi trên ngọc toạ, ngón tay đeo chiếc nhẫn ngọc chỉ về phía thiếu niên ấy: “Đây là Đồng của ta.”

“Vâng.” Y, lúc ấy mới 15 tuổi hạ thanh kiếm máu chảy ròn ròn xuống, cúi đầu mỉm cười...

Đúng vậy. Thiếu niên ấy là mục tiêu lần này của Giáo vương, trong tương lai có thể sẽ là người hữu dụng hơn y. Vì vậy, bất luận phải trả giá thế nào cũng quyết không thể bỏ qua.

Y đuổi theo thiếu niên, còn thiếu niên kia lại đuổi theo hai đồng bạn của mình.

Ở phía sau, Giáo vương cất tiếng cười lạnh lùng châm biếm: “Tất cả đều đã bỏ rơi người rồi, Đồng, sao phải đuổi làm gì chứ?”

Thiếu niên kia như bị sét đánh phải, đột nhiên sững lại, đứng trên mặt băng, bờ vai run lên bần bật, tuyệt vọng hét lên: “Tiểu Dạ! Tuyết Hoài! Đợi dè với...”

Nhưng hai người đang trốn chạy kia vẫn không quay đầu lại.

Trong khoảng khắc ấy, y đã đuổi tới nơi, đặt tay lên vai thiếu niên, mỉm cười: “Đồng, tất cả đều bỏ rơi người rồi, chỉ có Giáo vương là cần người thôi. Nào... theo ta, đi với ta.”

“Không... không!” Thiếu niên ấy đột nhiên vùng vẫy như phát cuồng, đẩy y ra xa, khăng khăng tiếp tục đuổi theo đồng bạn, chỉ một thoáng, nó đã chỉ còn cách đôi thiếu niên nam nữ kia chừng 3 trượng. Nhưng hai người kia vẫn cứ cắm đầu chạy miết, tay nắm chặt tay.

“Vẫn muốn đuổi theo sao?” Y phi thân lướt tới, nghiêng đầu mỉm cười với

thiếu niên cố chấp kia: “Vậy thì được thôi” – cánh tay Diệu Phong khẽ hạ xuống, vỗ một chưởng xuống mặt băng.

“Rắc rắc” – mặt băng chắc chắn bỗng nhiên tách ra vết nứt lan đi như một tia chớp. Sông băng trong nháy mắt đã vỡ tan, dòng nước đen ngòm lạnh buốt há cái miệng khổng lồ nuốt chửng đôi thiếu niên nam nữ đang bỏ chạy kia vào trong!

“Giờ thì kết thúc rồi.” Y thu tay lại, mỉm cười với thiếu niên cùng tuổi với mình đang ngậy ra kia, nhìn hẩn từ từ quỳ gục xuống, gào lên trong tuyệt vọng.

Kết thúc rồi sao? Không hề.

Mười hai năm sau, trong đêm tuyết nơi đồng hoang này, bóng đen của số mệnh lại bao trùm lên y một lần nữa.

“Tuyết Hoài... lạnh.” Nữ tử bên trong chiếc áo khoác lông ly miêu kia đang co rút người, toàn thân run rẩy: “Lạnh quá!”

Diệu Phong cúi đầu, nhìn về ý lại trên gương mặt nhợt nhạt kia, bỗng nhiên cảm thấy như có một mũi kim bạc đâm sâu vào tim mình, một cảm giác bi thương và bất lực vô cùng vô tận dâng trào lên, cơ hồ muốn làm y sụp xuống – trước khi y kịp hiểu ra, một giọt nước mắt đã lăn xuống khoé mắt, trong nháy mắt liền ngưng kết lại thành băng.

Cũng vào khoảnh khắc giọt nước mắt đầu tiên rơi xuống trong suốt 21 năm ròng, nụ cười biến mất trên gương mặt Diệu Phong.

Y không biết cảm giác chưa từng gặp phải này là gì, chỉ lặng lẽ nhắm mắt trong gió tuyết.

Y vốn là di cốt của hoàng thất Lô Lan, đã tận mắt nhìn thấy bộ tộc của mình suy yếu rồi diệt vong. Từ khi được Giáo vương cứu khỏi tay lũ mã tặc, cuộc đời y chỉ còn lại mục tiêu duy nhất – trở thành thanh kiếm trong tay Giáo vương. Y chỉ sống vì con người đó, cũng chỉ chết vì con người đó... không hỏi nguyên nhân, cũng không hề do dự.

Bao nhiêu năm nay, y vẫn luôn bình lặng và an lòng như thế, chưa bao giờ dao động dù chỉ một chút. Nhưng... tại sao vào lúc này, trong lòng lại dấy lên một nỗi đau sâu sắc mà bí ẩn như vậy?

Y... có phải y đang hối hận?

Y hối hận bàn tay mình từng nhuộm máu không biết bao nhiêu người, hối hận vì đã từng làm tổn thương người con gái trước mắt?

Diệu Phong không thể trả lời, chỉ lặng lẽ cởi áo khoác ra, ôm chặt lấy nữ đại phu đã sức cùng lực kiệt kia. Nữ tử bên trong tấm áo choàng dần dần cũng khôi phục sinh khí, thân thể đã lạnh cứng áp sát vào ngực y, vừa tin tưởng lại vừa ỷ lại – hoàn toàn không biết, đôi tay của kẻ nàg đang dựa vào kia đã nhuộm máu bao người.

Viên tiểu lại ở Ô Lý Nhã Tô Đài nửa đêm ra ngoài đi tuần, tình cờ bắt gặp một cảnh tượng như trong mộng: hoa tuyết bay bay khắp trời, một bạch y nhân loạng choạng bước đi, mái tóc xanh lam kỳ dị tung bay trong gió, vạt áo nhuộm đỏ máu tươi, trong lòng ôm chặt một người.

Người kia đi rất nhanh, viên tiểu lại mới giật mình sức tỉnh thì y đã vào thành, biến mất trong rừng dương liễu.

“Trời ơi... mình gặp ma à?” Viên tiểu lại dụi dụi mắt, giơ đèn soi cuống mắt đất.

Ở đó, vẫn còn một hàng dấu chân sâu lún vào tuyết, bên cạnh dấu chân, từng giọt máu tươi đỏ chói như đập vào mắt.

Tiết Tử Dạ tỉnh lại thì đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Lần này, không ngờ chẳng phải trên xe ngựa. Nàng đang nằm trên một chiếc giường đất, trên mình đắp 3 lớp chăn dày, kinh mạch trong cơ thể đều hết sức thông suốt.

Trong phòng có bếp lửa, ấm áp vô cùng. Bên ngoài liễu rủ xanh mướt, một người đang đứng thổi tiêu.

Một điều khiến nàng kinh hãi là, lần này tỉnh lại, Diệu Phong lại không ở bên cạnh. Lạ thật, y đi đâu mất rồi?

“Hạ chi nhật

Đông chi dạ

Bách tuế chi hậu

Quy vu kỳ ốc

Đông chi dạ

Hạ chi nhật
Bách tuế chi hậu
Quy vu kỳ thất”

Đó là “Cát Sinh”. Tiếng tiêu quen thuộc khiến nàng ngẩn ngơ, liền sau đó là thâm cảm kích. Nàng hiểu Diệu Phong đang dùng phương pháp khéo léo nhất để khuyên giải mình.

Nam tử áo trắng lúc nào cũng mỉm cười ấy, trên người ẩn giấu sát khí không lộ ra ngoài, cố thể giết người trong vô hình, nhưng lại có một trái tim hết sức tinh tế, có thể nhanh chóng nhìn thấu được nỗi bi hi trong sâu thẳm nội tâm người khác.

Nàng xuống đất, đi tới cửa sổ, tiếng nhạc đột nhiên ngừng bật, phảng phất như người thổi tiêu cũng chìm vào trầm mặc trong khoảnh khắc ấy. Giây lát sau, một khúc nhạc khác lại cất lên.

Mở cánh cửa sổ ra, nàng nhìn thấy bạch y nhân đang thổi tiêu trong rừng liễu.

Diệu Phong ngồi trên một cành liễu, dựa lưng vào thân cây, đầu khẽ ngẩng lên, mắt nhắm hờ, thổi một cây tiêu ngắn, khúc nhạc du dương uyển chuyển thoát ra từ đầu ngón tay, nhẹ nhàng múa lượn trong gió cùng tóc xanh áo trắng.

Tiếng nhạc hết sức kỳ dị, không giống với bất kỳ khúc nhạc nào ở Trung Nguyên, âm điệu ngập tràn một niềm bi thương thần bí, như dưới bầu trời xanh kia có người đang ngược lên trông ngóng, phát ra một tiếng thở dài não ruột; lại giống như ngọn lửa nhảy múa trong màn đêm, ánh lên đôi má hây hây của thiếu nữ đang ca vũ.

Vừa hân hoan nhưng lại vừa thương cảm, dữ dội nhưng cũng tràn đầy bí ẩn, tựa như nước với lửa cùng dung hợp lại rồi nổ bung ra.

Tiết Tử Dạ nhất thời không nói nên lời – đây là mộng hay ảo? Ở giữa chốn gió cát mù trời này lại có một nơi như Ô Lý Nhã Tô Đài; rồi dưới tán liễu xanh tươi này, nàng lại được nghe tiếng tiêu tuyệt mỹ như thế này.

“Tình rồi à?” Tiếng tiêu bỗng im bật ngay khi nàng đẩy cửa, Diệu Phong mở mắt: “Nghỉ ngơi đủ chưa?” Nàng lặng lẽ gật đầu, đột nhiên cảm thấy

hụt hẫng như vừa tàn giấc mộng.

“Vậy thì ăn cơm rồi lên đường thôi!” Y ngẩng đầu nhìn trời, nét mặt thoáng chút ngẩn ngơ trong giây lát, rồi đột nhiên sực tỉnh, cất ống tiêu đi nhảy xuống: “Ta đi xem mấy con ngựa mới mua đã được ăn đủ chưa.”

Lúc y đi qua người mình, Tiết Tử Dạ chợt dấy lên một cảm giác kỳ dị, nhưng không hiểu vì sao lại như vậy.

Cho đến khi bóng y khuất hẳn sau rặng liễu, nàng mới hiểu ra vừa rồi thứ gì khiến nàng thấy không tự nhiên – nụ cười tưởng như vĩnh viễn trở nở trên gương mặt anh tuấn kia, không biết từ lúc nào, đã tắt mất!

Y... y đang bị thương điều gì?

Hai người dùng một số tiền lớn thuê xa phu tốt nhất ở Ô Lý Nhã Tô Đài, chiếc xe lao đi trên con đường heo hút.

Trong xe, Tiết Tử Dạ cứ mở mắt đăm đăm nhìn Diệu Phong. Người này từ lúc lên đường đều nắm chặt ống tiêu đến thần thờ, ánh mắt ngẩn ngơ nhìn hoa tuyết trắng bay bay bên ngoài, không nói câu nào – kỳ lạ nhất là, nụ cười vẫn chưa trở lại trên gương mặt y.

“Ngài... ngài làm sao vậy?” Cuối cùng không kìm nén nổi, nàng lên tiếng phá vỡ bầu không khí tịch mịch: “Tình hình vết thương xấu đi à?”

“Không sao.” Diệu Phong điềm đạm trả lời: “Thuốc của cốc chủ rất tốt.”

“Vậy...” Nàng nhìn y thắc mắc: “Tại sao ngài không cười nữa?”

Y dường như có chút ngạc nhiên quay đầu lại nhìn nàng: “Tại sao ta phải cười?”

Tiết Tử Dạ ngẩn người – Dục Xuân Phong là dị thuật có thể thay đổi khí chất và tính cách của con người từ trong ra ngoài, khiến người tu luyện trở nên bình tĩnh khoan dung, lòng không tạp niệm, nụ cười ấy, cũng vì thế mà tự nhiên hình thành. Từ khi vừa nhìn thấy Diệu Phong, nàng đã biết y tu luyện tinh thông thuật này đã mười mấy năm, khí chất bản thân và nội lực dung hòa làm một. Vậy mà, lúc này trên gương mặt y, nụ cười an nhiên đó đã đột nhiên biến mất.

Tiết Tử Dạ thầm lo lắng, nhưng chỉ cười nói: “Thì ra ngài còn biết thổi tiêu nữa.”

Cuối cùng Diệu Phong cũng mỉm cười, giơ ống tiêu ngẩn trong tay lên: “Không, đây không phải là tiêu, mà là khất lật, nhạc khí của người Tây Vực chúng tôi – hồi trước tở tở có dạy ta thổi mười mấy khúc nhạc cổ Lô Lan. Tiếc là đã quên mất gần hết rồi.”

Y khẽ nghiêng nghiêng đầu, ngược nhìn bầu trời xanh thăm sau màn tuyết, thở dài một tiếng.

“Lúc ấy, tên ta là Nhã Di...”

Những chuyện này, kỳ thực từ nhiều năm nay y đã không nghĩ tới... mười mấy năm tắm máu bốn ba trong bóng tối, vung kiếm gạt bay tất cả, không tiếc sinh mạng mình ngăn cản mọi kẻ gây bất lợi cho Giáo vương, đơn thuần mà kiên định, không chút hoài nghi, không hề do dự, càng không hối hận – thì ra, những ngày tháng như vậy sống cũng thật bình lặng, thật thỏa mãn chẳng?

Y không hồi tưởng lại quá khứ, bởi vì đó chỉ là thừa thãi.

Nhưng tại sao lúc này, những chuyện đã quên đi nhiều năm trước, đột nhiên lại trùng trùng điệp điệp hiện lên trước mắt y như vậy?

“Thế này không được đâu,” khoảnh khắc xuất thần ấy, một bàn tay bỗng ấn lên dải băng trước ngực y, Tiết Tử Dạ lo lắng nói: “Nội lực và cảm xúc của ngài bắt đầu không thể điều hòa được rồi, cứ như vậy sẽ rất dễ đi sai đường. ta dùng kim châm phong tỏa giúp ngài trước, đề phòng...”

“Không cần đâu.” Diệu Phong đột nhiên nhướn mày giật lùi về sau như phải bóng, rồi bỗng ngẩng đầu nhìn nàng đăm đăm: “Tiết cốc chủ,” y bật cười thành tiếng: “Cô sẽ hối hận đó.”

Tiết Tử Dạ bị ngữ điệu nhẹ như người đang nói mớ của y làm cho ngây ra một lúc, nàng ngẩng đầu lên nhìn y, rồi cũng cười cười nói: “Có lẽ... nhưng, đó cũng là chuyện sau này.” Ngón tay nàng nhanh nhẹn cắt đứt sợi vải: “Nhưng bây giờ, làm gì có đại phu nào bỏ bệnh nhân đấy không lo chứ?”

Y lặng yên không nói, cũng không phản kháng, để mặc nàng xử lý vết thương, đôi mắt ngược lên nhìn bầu trời Tây Vực xanh thăm thăm.

Núi non từ từ lui lại phía sau, băng tuyết lấp lánh như ánh sáng trên chiếc mũ ngọc.

Ba ngày nữa, liệu có đến được Côn Luân không?

Y không cầm lòng nổi, nhồm người vén màn lên, dùng Hồ ngữ quát tháo, ra lệnh cho xa phu tăng nhanh tốc độ.

Từ ngày được phái xuất cung, đến giờ đã 25 ngày, dọc đường gặp vô số chuyện bất ngờ, cũng may là vẫn kịp trở về trong hạn kỳ một tháng. Nhưng, không biết ở Đại Quang Minh cung, tình hình giờ thế nào rồi. Đồng... liệu người có ngờ được ta dẫn về một người quen năm xưa không? Có điều, đại khái chắc người cũng không nhớ nổi nữa rồi... đêm hôm ấy, ta đã nhìn thấy Giáo vương đích thân dùng 3 cây kim châm phong tỏa mọi ký ức của người, rồi đưa người về cung. Nếu lúc ấy ta không đánh người ngất xỉu, chắc có lẽ người đã nhảy xuống theo rồi đúng không?

Người lúc ấy, cũng thật là ngu xuẩn...

Thương Nguyệt
Thất Dạ Tuyệt
Dịch giả: Lục Hương
Chương 10
HÀNH THÍCH

Cùng lúc nữ đại phu lên đường rời Ô Lý Nhã Tô Đài, trên tuyết đỉnh Côn Luân, một trận chém giết không tiền tuyết hậu cũng bất ngờ mở màn.

Những tia nắng đầu tiên mới chiếu xuống đỉnh Côn Luân, dòng sông băng trên tuyết đỉnh khúc xạ ra những tia sáng rực rỡ muôn màu.

“Ầm.” Tuyết trên đỉnh núi bị một sức mạnh khổng lồ chấn động, trong nháy mắt đã sụp đổ, trượt dọc xuống theo vách băng như một cơn sóng lớn. Tất cả giáo chúng đều run như ve sầu mùa lạnh, ngẩng đầu lên nhìn màn chém giết đến quá đỗi bất ngờ trên tuyết đỉnh kia.

“Sao thế nhỉ?” Đám giáo chúng cấp thấp rầm rì nói nhỏ, không hiểu tại sao vừa sáng sớm trên Thiên Quốc Lạc Viên đã xảy ra chuyện.

“Là, là Đồng công tử.” Một đệ tử xuất thân Tu La trường nhận ra thân hình quen thuộc ở đằng xa, buột miệng kêu lên kinh hãi: “Là Đồng công tử!”

“Đồng công tử động thủ với Giáo vương?” Xung quanh vang lên vô số tiếng kêu kinh hãi, nhưng cảm xúc thì lại rất khác nhau.

Làn sóng rì rầm lan đi khắp nơi, mang theo sự kinh ngạc, chấn động, sợ hãi, thậm chí còn có cả một chút kính trọng và mừng rỡ - trong 30 năm Giáo vương thống trị Đại Quang Minh cung này, xưa nay chưa có kẻ phản loạn nào mạnh như Đồng cả!

Lần này, liệu ngọc tọa có bị lật đổ?

Tất cả đều ngẩng đầu lên nhìn hai bóng người đang quần nhau trên sông băng, ngây người quan sát.

“Nhìn gì mà nhìn?” Đột nhiên một tiếng quát vang lên làm chúng nhân đều giật mình quay đầu lại, Một người mặc áo dài màu xanh da trời, đeo mặt nạ đồng xanh lướt tới đây chính là Diệu Không, một trong Ngũ Minh Tử.

Vị Ngũ Minh Tử xưa nay vốn luôn trầm mặc này ngược mắt nhìn biển cổ kinh thiên động địa, nhưng dường như căn bản không muốn để mình bị

cuốn vào trong, chỉ xua tay đuổi đám thuộc hạ đi: “Tất cả những kẻ vô quan trở về phòng hết cho ta, không được ra ngoài nửa bước! Kẻ nào muốn mất đầu thì cứ bước ra cho ta!”

“Vâng!” Đám giáo chúng khiếp sợ cúi gục đầu xuống, lẳng lặng lui đi.

Bên trong Thập Nhị Khuyết chỉ còn lại một mình Diệu Không.

“A... Nguyệt thánh nữ,” y nghiêng đầu, ánh mắt liếc thấy nữ tử trên tòa lầu xa xa dang khép cửa sổ lại: “Người không đi theo từ phụ ư?”

Nữ tử trên lầu cao khẽ nhếch mép, lộ ra một nụ cười hờ hững: “Xem ta cũng chẳng muốn xem nữa.” Cánh cửa đóng sập lại, Diệu Không có vẻ hứng thú chăm chú nhìn thêm một lát nữa, sau khi chắc chắn vị công chúa Hồi Hột kia sẽ không mở cửa ra nữa, y mới dời ánh mắt đi...

Trên tòa lầu cạnh đó, một đôi mắt cuồng nhiệt đang chăm chú quan sát trận quyết chiến kinh thiên động địa trên tuyệt đỉnh Côn Luân, phảng phất như đang nhắm nhe muốn xuất động, nhưng cuối cùng vẫn tự kiềm chế được bản thân.

Đó là Tinh thánh nữ Sa La – muội muội đồng tộc với Nhật thánh nữ Ô Mã. Sau khi thúc phụ soán ngôi phụ vương nàng, nữ nhi của vị Hồi Hột vương tiền nhiệm này và tỷ tỷ bị đưa đến Côn Luân, từ kiều nữ vương tộc biến thành nữ tử bị bỏ rơi, cũng khó trách hai tỷ muội ôm hận trong lòng – chỉ có điều, Ô Mã dẫu sao cũng to gan hơn muội muội của nàng, chứ không giống như Sa La, nhìn thấy tỷ tỷ mưu phản thất bại, chết thảm trong tay Giáo vương mà cũng không dám có bất kỳ hành động phản kháng nào.

Diệu Không xoa nhẹ tấm mặt nạ đồng xanh trên mặt, thở dài một tiếng: xem ra những người tự đặt mình ngoài cuộc quan sát kỳ biến như y cũng thật không ít chút nào...

Nhưng, có thật là bọn họ đặt mình ngoài cuộc hay không?

Ở trong Đại Quang Minh cung này, mỗi một người đều không hề đơn giản. Y chấp tay chậm chậm bước qua cây cầu dài có tên Bạch Ngọc Xuyên, đi về phía Lạc Viên trên tuyệt đỉnh, trong đầu không ngừng tính toán bước tiếp theo nên làm gì, sắc mặt bên dưới tấm mặt nạ đồng xanh biến ảo liên tiếp.

Nhưng vừa tới bên cạnh sông băng gần đỉnh núi, y bỗng nhiên chấn động

toàn thân, không tự chủ được lui lại một bước...

Sát khí! Bên trong Lạc Viên, ngập tràn một thứ sát khí khiến người ta không thể nào thở nổi!

Hai bóng người lao đi như gió trong màn tuyết trắng tinh khôi, loáng thoáng nghe tiếng kim loại chạm nhau. Từ xa nhìn lại, dường như không thể phân được cao thấp. Giáo vương từ đầu đến cuối vẫn một mực cúi đầu, không tiếp xúc với ánh mắt đối thủ, chỉ chăm chú quan sát phần thân thể từ vai trở xuống của Đồng, dựa vào động tác chân tay hãn mà phán đoán chiêu thức.

Động tác song phương đều nhanh đến cực điểm.

Bên trong Lạc Viên hết sức hỗn loạn, dưới đất nằm la liệt mười mấy thi thể, có hộ vệ bên mình Giáo vương, cũng có sát thủ tinh anh của Tu La trường, hiển nhiên là hai bên đã bắt đầu giao thủ từ khá lâu trước đó. Lúc lướt qua phía trên sông băng, Đồng đột nhiên ngừng đầu, trong mắt bỗng nhiên lóe lên một tia sáng sắc bén như đao!

Đồng thuật! Tất cả chúng nhân đều giật mình kinh hãi. Đại Quang Minh cung đệ nhất sát thủ cuối cùng đã dùng đến tuyệt kỹ!

Có điều, tại sao đến giờ y mới động dụng tới pháp thuật này chứ?

“Thiên điệt!” Trong sát na đôi mắt ấy mở bừng, hai luồng ánh sáng tím mạnh mẽ xạ ra – trên mặt băng bỗng nhiên xuất hiện vô số đôi mắt giống hệt như thế!

Những vách băng ấy khúc xạ rồi phản chiếu lẫn nhau, tạo ra cả trăm bóng ảnh mờ ảo, đôi mắt mỗi cái bóng cùng lúc phát ra những tia sáng mạnh mẽ vô song – Đồng thuật ở cấp độ cao nhất, được vách băng phản xạ, uy lực tăng thêm cả trăm lần, trở thành chiếc thòng lọng thắt chặt khiến người ta không thể nào né tránh!

Giáo vương hét lên một tiếng, loạng choạng lùi lại, phun ra một bùm máu tươi, ngã vào ngọc tọa.

Tứ chi lão vẫn còn cử động được, nhưng bất luận thế nào, cũng không thể nhấc nổi hai tay – khi Đồng thuật phát động, lão đã bị trúng đòn, mất đi quyền khống chế thân thể mình trong nháy mắt.

Tay, không thể di động; chân, cũng chẳng thể nhấc lên. Nhìn tên sát thủ áo

đen đang cầm kiếm lừ lừ tiến lại gần, Giáo vương đột nhiên chu môi hú lên một tiếng, triệu gọi những tên hộ vệ trung thành nhất.

Tiếng gầm gừ vang lên ở phía sâu trong Lạc Viên, một đàn chó ngao hung dữ bổ nhào tới, há miệng nhắm cổ họng Đồng mà cắn!

“Thật đáng thương... Diệu Phong đi Dược Sư cốc còn chưa trở về, Minh Lực cũng bị Diệu Hỏa cầm chân rồi, giờ lão chỉ gọi được đám súc sinh này nữa thôi.” Đồng xoay ngoắt người lại, cười gằn, trước khi đám ác khuyển kia kịp bổ tới, đầu mũi đã khẽ điểm xuống, cả người lướt lên cao, hóa thành một ánh chớp.

“Thế nào?” Chỉ trong nháy mắt, hăn đã trở lại mặt băng, chậm chậm giơ ngang cây kiếm trên tay phải ra, máu nhuộm đầy thân kiếm, hoàn toàn che mất ánh sáng của lưỡi kiếm.

Xung quanh, thi thể của mười mấy con chó ngao xám nằm vung vãi, tất cả đều bị một kiếm từ đỉnh đầu chém xả làm đôi, vài con còn đang khẽ co giật. Lạc Viên nơi tuyệt đỉnh Côn Luân, được xưng tụng là Cực Lạc Thiên Quốc này, giờ đây ngập trong mùi máu tanh nồng nặc. Giáo vương tiên phong đạo cốt ngồi trên ngọc tọa, đầu vai và hông bên phải đã có vết thương, ôm ngực thở dốc, mở mắt trân trân nhìn đám thi thể dưới đất.

“Nói thực lòng, ta muốn giết đám súc sinh này từ lâu rồi... thường ngày không phải lão thích ném người ta cho chó ăn lắm sao?” Cặp mắt Đồng nheo lại, lộ ra một nụ cười ác độc: “Vì vậy, ta đặc biệt giữ lại một con, dùng để thu dọn thi thể cho lão!”

Hăn thấp giọng cười gằn, cổ tay khẽ động, Lịch Huyết kiếm liên rung lên nhẹ nhẹ, máu trên thân kiếm hóa thành những tia nhỏ li ti bắn ra bốn phía, để lộ ra lưỡi kiếm sáng bóng, lấp lánh rực rỡ trên nền băng tuyết.

Lão nhân ngọc tọa mấy lần cựa quậy muốn đứng lên, nhưng dường như có một sợi dây vô hình đang khống chế cơ thể lão, cuối cùng đành chán nản gục xuống.

“Không cử động được phải không?” Nhìn thân thể đang khẽ run rẩy trên ngọc tọa, Đồng châm chọc: “Ngoài Đồng thuật ra, trong cơ thể còn có chất độc phát tác nữa nhỉ? Lạ lắm phải không? Xưa nay lão vẫn bách động bất xâm cơ mà, làm sao lại trúng độc được chứ?”

Hắn bật cười khùng khục: “Đó là Long huyết châu đấy.”

Nghe thấy ba chữ “Long huyết châu”, người trên ngọc tọa bỗng nhiên chấn động, giơ ngón tay lên chỉ về phía hắn, cổ họng phát ra những tiếng rên khe khẽ.

“Kỳ quái không biết ta tìm đâu ra Long huyết châu hả?” Đồng cười gằn, đưa kiếm lên ngang mặt, thổi bay những giọt máu còn đọng trên đó: “Ngu xuẩn.”

Tuy nói thì nói vậy, nhưng hắn cũng không dám buông lời áp chế tinh thần lên lão nhân đang ngồi trên ngọc tọa kia – cho dù đã tấu hỏa nhập ma, cho dù đã trúng phải chất độc Long huyết châu, nhưng Giáo vương dù sao cũng vẫn là Giáo vương! Nếu có điều gì sơ sẩy, chỉ e một cái nháy mắt sau, người nằm phơi thây dưới đất sẽ là hắn chứ không phải ai khác.

Đồng tiếp tục cần kiếm nhìn đăm đăm vào đối phương, hai mắt luân chuyển phát ra những tia sáng đỏ sậm, tím sẫm, xanh ngắt, yêu dị vô cùng.

“Lão tưởng rằng ta sẽ vĩnh viễn làm một con chó quỳ trước mặt lão sao? Đồng nhìn chòng chọc vào lão nhân tóc trắng nhưng gương mặt vẫn trẻ măng ấy, ánh mắt hiện lên vẻ căm hận cùng oán độc tới cực độ, ngữ điệu nhẹ nhàng như người nói mớ: “Năm mơ.”

Hắn đột nhiên đưa tay lên làm động tác tự vỗ vào thiên linh cái của mình!

Phảng phất như bị một sợi dây vô hình điều khiển, bàn tay Giáo vương từ từ cất lên, chậm chậm ấn vào đỉnh đầu mình.

“Người... người...” Lão nhân trợn mắt lên nhìn hắn, hai môi run run, nhưng không phát ra tiếng động – rõ ràng khả năng tự kiểm chế của lão cũng rất mạnh, bàn tay lão giơ lên được một nửa thì ngừng hẳn lại, khe khẽ run rẩy giữa không trung, dường như đang tranh đoạt lại quyền khống chế vờ sợi dây vô hình.

“Lão ngoan cố...” Đồng găm giữ mắng một câu, tập trung tất cả sức mạnh tinh thần vào hai mắt, bước lên một bước, nhìn chăm chăm vào đối phương. Thế nhưng, chính vào khoảnh khắc ấy, hắn nhìn thấy ánh mắt Giáo vương bỗng nhiên biến đổi trở nên cực kỳ quái dị: vừa đặc ý, vừa giấu cợt, lại vừa điên cuồng – hoàn toàn không giống ánh mắt của một lão nhân 60 tuổi chút nào!

Ánh mắt này quen thuộc quá... là, là... “Minh Lực?” – Đồng bỗng nhiên hiểu ra tất cả, buột miệng thốt lên: “Là người!”

Đây không phải là Giáo vương! Người sáng sớm nay dẫn chó ngao đi dạo trong Lạc Viên, không ngờ lại không phải là Giáo vương!

“Giáo vương” phát ra tiếng cười tà dị, bỗng nhiên há miệng phun ra một vòi máu – vừa tự cắn đứt đầu lưỡi, cơ thể y liền rung mạnh một cái, tựa hồ như nhờ cơn đau kích thích, trong nháy mắt đã thoát khỏi sự khống chế của Đồng thuật.

Hai tay Minh Lực nắm sáu mũi ám khí, tích tụ đầy sát khí điên dại đáng sợ, bật người tung mình lên khỏi ngọc tọa, lao đến như gió.

“Đồng, ta phá được Đồng thuật của ngươi rồi!” Nét mặt Minh Lực hiện lên vẻ đắc ý điên cuồng. Mười mấy năm nay, đây là lần đầu tiên y phá được cấm chế của Đồng, không khỏi đắc ý cười vang: “Cuối cùng ta cũng phá được Đồng thuật của ngươi rồi! Ngươi thua rồi!”

Đồng kinh hãi bắn người về phía sau, vung kiếm đâm ra với tốc độ phi thường. Lạ một điều là, Minh Lực căn bản không hề né tránh...

Một tiếng “rắc...” khe khẽ vang lên, người y lập tức bị chém đứt ngang lưng.

Nhưng cũng trong sát na đó, Minh Lực đã thu ngắn được khoảng cách giữa mình và Đồng lại chỉ còn một thước, ám khí trong tay bay vút ra – chẳng ngờ 6 mũi ám khí không mũi nào nhắm vào cơ thể Đồng, mà bay theo những góc độ kỳ lạ rồi đập vào nhau, nổ tung trên không tạo thành một màn sương mù màu tím phủ xuống đầu hăn - ở khoảng cách sát người như vậy, Đồng hầu như không kịp lùi lại né tránh.

“Bịch bịch!” Thi thể Minh Lực rơi xuống sông băng, đứt làm 2 đoạn.

Nhưng cùng lúc đó, Đồng cũng ôm lấy hai mắt, ngã gục xuống mặt băng! Lịch Huyết kiếm tuột khỏi tay rơi xuống đất, toàn thân hăn run lên bần bật, cảm giác đau đớn không thể miêu tả bằng lời đó trong nháy mắt đã vượt qua cực hạn chịu đựng của hăn. Đồng ngã xuống, buột miệng phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Đây là gì vậy... là gì vậy? Mắt của hăn, đột nhiên không còn nhìn thấy gì nữa!

Cảm giác đau đớn ấy khoét sâu vào tâm trạng, cơ hồ có thể khiến người ta sụp đổ trong nháy mắt.

“Đồng, người thật ngu xuẩn...” Hãn vừa phát ra tiếng gào, thì một giọng nói quen thuộc chầm chậm cất lên, từ ái và thương hại: “Người tưởng rằng ngọc tọa của Đại Quang Minh cũng dễ dàng bị lật đổ như thế sao? Ngậy thơ quá rồi đấy.”

Đó là... đó là giọng nói của Giáo vương!

Đồng không quay đầu lại, gắng hết sức tập trung tinh thần, đưa tay nhặt cây kiếm rơi bên cạnh, phán đoán hướng cửa ra của Lạc Viên – cần phải lập tức xuống núi hội hợp với Diệu Hỏa, bằng không...

“Hà hà, còn định chạy nữa hả?” Cùng lúc ấy, dường như nhìn thấu ý đồ của hãn, một vật tròn tròn bị ném lăn lông lốc trên băng, không ngờ lại là một đầu người đang trợn tròn mắt phẫn nộ: “Còn hy vọng đồng bọn tới hiệp trợ nữa sao? Hà, cái tên ngu độn Diệu Hỏa đó sao có thể là đối thủ của Diệu Thủy được chứ? Người đúng là đã chọn sai đồng bọn rồi... Đồng của ta.”

Diệu Thủy? Nữ nhân ấy, cuối cùng cũng phản bội bọn hãn sao?

Hãn định nắm lấy Lịch Huyết kiếm, nhưng cảm giác đau đớn từ đôi mắt đã nhanh chóng ăn mòn thần trí, thân thể vừa mới gượng dậy được một chút đã gục xuống trở lại, hai tay ôm chặt lấy mắt, cơ thịt toàn thân không ngừng giật giật liên hồi.

“Ha ha... nhìn đó, cả Đồng cũng không chịu nổi kìa.” Giọng nói của Diệu Thủy dịu dàng cất lên cạnh hãn, chỉ thấy thị cười tươi như hoa rồi nói tiếp: “Giáo vương, Thất Tinh Hải Đường thật là danh bất hư truyền.”

Thất Tinh Hải Đường! Trong cơn đau đớn, hãn vẫn giật mình chấn động, cảm thấy nỗi tuyệt vọng đã ăn sâu vào xương cốt.

Đó là thứ kịch độc cả trăm năm nay chưa có người nào giải nổi, nghe đồn 20 năm trước, cả Lâm Hạ cốc chủ của Dược Sư cốc lao tâm khổ tứ suốt một tháng trời, cũng không thể nào giải được chất độc này, cuối cùng tinh thần khô kiệt, thổ huyết mà chết.

Đáng sợ hơn nữa là, người trúng phải thứ độc này, sẽ dần dần bị ăn mòn vào xương tủy mà chết một cách từ từ.

Một lão già tóc trắng như cước ôm một mỹ nhân phong thái thướt tha, cúi

người nhìn kẻ phản bội đang đau đớn giãy giụa dưới đất, thở dài nói: “Thật là đáng tiếc, Đồng. Ta coi người như đôi mắt của mình, mà người lại phản bội ta – thật là kỳ quái, tại sao người dám làm vậy nhỉ?”

Giáo vương cười gằn: “Lẽ nào, người đã nhớ ra lai lịch của mình rồi?”

Câu nói này như mũi kiếm sắc nhọn còn tàn khốc hơn cả kịch độc, chỉ nháy mắt đã khiến kẻ đang lăn lộn dưới đất kia khựng người lại.

Đồng run lên dữ dội, ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào Giáo vương.

Thế nhưng đôi mắt sáng rực thường ngày biến ảo khôn lường kia đã mất đi ánh sáng, phủ trùm lên một tấm màn máu đáng sợ.

Lai lịch của ta? Lẽ nào là...

“Ngu xuẩn, thì ra vẫn chưa khôi phục hết ký ức sao? Rõ ràng 3 cây kim châm đã lỏng ra mất 2 rồi mà.” Giáo vương bật cười, ngón tay dừng lại ở cây kim châm cuối cùng trên đỉnh đầu hắn: “Bộ tộc Ma Già bị diệt vong, nhiều máu như vậy mà người quên hết à? Vậy ra, người phản bội ta không phải vì báo thù, mà hoàn toàn vì dã tâm à...”

Đồng ngẩng phắt đầu lên, trong đôi đồng tử màu máu, thoáng hiện lên vẻ thê lương.

Bộ tộc Ma Già!

Cái tên Tiết Tử Dạ đã nhắc đến nay được chính miệng Giáo vương rành rọt nhắc lại, trong khoảnh khắc ấy, hắn dường như không còn cảm nhận được nỗi đau thân thể nữa, một cảm giác như bị xé nát từ nội tâm lan ra, khiến toàn thân hắn run lên bần bật.

“Thì ra là sự thật...” Đồng từ nãy giờ vẫn trầm mặc, cuối cùng cũng cất giọng khàn khàn hỏi: “Tại sao chứ?”

Giáo vương gõ nhẹ cây trượng vàng lên mặt băng, cười gằn: “Còn hỏi tại sao ư? Bộ tộc Ma Già có dòng máu yêu đồng, ta đã độc chiếm được người, sao còn có thể để nó tiếp tục lưu truyền, để kẻ khác sở hữu nữa chứ?”

Người nằm dưới đất đột nhiên bật lên, bổ về hướng âm thanh vừa phát ra.

“Súc sinh!” Quá chấn động và phẫn nộ, Đồng mặc dù đang trọng thương vẫn bùng nổ một sức mạnh kinh người, như thể cả kịch độc Thất Tinh Hải Đường cũng đã mất đi công hiệu!

Một trận gió màu lam nhàn nhạt lướt tới, trong tuyết bỗng nhiên bật ra một

thứ gì đó, đòn công kích cuối cùng của Đồng chạm phải một màng lưới mềm mại vô cùng – Diệu Thủy đã yếu điệu đứng đó tự khi nào, mở rộng Thiên La tán của thị bảo hộ Giáo vương. Mặt ô mềm mại như nước đón lấy một kích dồn hết sức lực cuối cùng, rách “xẹt” một đường dài.

“Bị thương như thế, lại trúng phải Thất Tinh Hải Đường, mà vẫn còn cử động được à?” Diệu Thủy bật cười khanh khách, tiếc nuối nhìn chiếc ô bị rách: “Thật không hổ danh Đồng. Chỉ là...”

Thị lấy mũi ô điểm nhẹ lên vai hấn, “rắc” lập tức có tiếng xương gãy vang lên, Đồng lại gục xuống lần nữa.

Chỉ nghe Diệu Thủy cười khúc khích nói tiếp: “Chỉ là, một chiêu vừa rồi đã tiêu hao nốt chút thể năng cuối cùng của người rồi đúng không? Giờ người không thể trấn áp được chất độc Thất Tinh Hải Đường nữa, chỉ càng đau đớn thêm mà thôi.”

Đồng gập người trên băng tuyết, thở hổn hển, dù hấn đã nghiến chặt răng không phát ra bất cứ tiếng rên rỉ nào, song cơ thịt toàn thân vẫn cứ co rút, không thể khống chế.

Đầu ô của Diệu Thủy liên tiếp điểm ra, phong tỏa 8 đại huyết trên người hấn.

“Đáng thương, không muốn chết hả?” Giáo vương nhìn Đồng nằm dưới đất, vuốt râu mỉm cười: “Cầu xin ta khai ân đi!”

“Phì.” Đồng nghiến răng cười gằn, phun nước bọt về phía lão: “Giết ta đi!”

Giáo vương khẽ phất tay áo, phẩy bay cục đờm lẫn máu đi, nhìn đôi mắt vẫn không khuất phục kia, nét mặt dần trở nên điên cuồng.

Bàn tay lão phủ lên đỉnh đầu Đồng lần nữa, chầm chậm mò tìm mấy cây kim châm, dùng một thứ ngữ điệu cực kỳ tàn nhẫn, đều đều, không chậm, không nhanh, nói: “Được thôi, ta khai ân lần nữa – trước khi người chết, cho người nhớ lại tất cả những gì xảy ra 12 năm trước vậy! Đồng!”

Bàn tay Giáo vương đột nhiên vận lực, kim châm mang theo cả máu từ ba huyết đạo trên đầu cùng lúc bắn vọt lên, rơi vào trong tuyết.

“Để người chết thế này có vẻ hơi dễ dàng quá!” Giáo vương dùng cây trượng vàng nâng cằm kẻ phản bội lên, trong giọng nói pha lẫn điệu cười tàn nhẫn: “Đồng... Đồng của ta, khiến người quên đi đoạn ký ức ấy, đó là

ta nhân từ. Nếu người không tiếp nhận, vậy thì, bây giờ, ta quyết định thu hồi lòng nhân từ ấy lại. Người cứ nhớ lại những ký ức ấy cho ta xem nào!”

Kim châm vừa được rút ra, vô số những đoạn ký ức hỗn loạn cùng lúc dâng lên trong bóng tối âm u, trong nháy mắt đã bao vây lấy hắn.

Đó là... đó là những gì? Căn phòng tối đen... hai tay bị xích sắt khóa chặt... đôi mắt trong sáng trong bóng đêm lạng lẽ nhìn chăm chăm vào hắn. Đem của máu và lửa, hai bóng người biến mất trên mặt băng.

Đó là, đó là...

“Không... không... a! A a a a...” Hắn ôm đầu phát ra những tiếng kêu khàn khàn, đau đớn lăn đi lăn lại trên tuyết trắng, máu trên người nhuộm đỏ cả mặt đất – những chuyện xưa dồn dập đổ về, trong thoáng chốc đã khiến hắn cơ hồ như muốn phát điên!

Diệu Thủy cầm ô chắn gió chắn tuyết cho Giáo vương, ánh mắt cũng không giấu nổi vẻ sợ hãi. Lão nhân rút 3 mũi kim châm nơi đỉnh đầu Đồng ra, cười cười gọi về những ký ức màu máu đã bị phong bế của hắn tàn nhẫn bước tới từng bước một.

“Đồng, người quên rồi sao? Lúc ấy ta đã đưa đứa trẻ suy sụp là người trở về, giúp người phong tỏa ký ức lại.”

“Nếu không, người đã phát điên rồi. Không phải thế sao?”

“Lẽ nào người không nhớ mình đã làm những gì? Để thoát khỏi đó, người đã đồng ý làm nô lệ cho ta; để chứng minh sự trung thành của mình, người đã nghe theo lệnh ta, cầm kiếm bước vào hàng ngũ sát thủ... Ha ha, lần đầu tiên giết người người còn rất sợ hãi, cứ khóc mãi không thôi. Thật là một đứa trẻ yếu đuối... ai có thể tưởng tượng được người có gan như ngày hôm nay chứ?”

Giọng nói như loài yêu quỷ vang lên trong tai hắn, phối hợp chặt chẽ với những ký ức hiện lên trong đầu, trả lại nguyên vẹn tất cả chân tướng cái đêm đâm máu 12 năm về trước. Đồng bị những ký ức ấy ghim chặt trên tuyết, trái tim đau đớn như bị xé ra từng miếng, nhưng lại không thể nào cử động nổi.

Phải rồi, phải rồi... ta nhớ ra rồi! Nhớ ra tất cả rồi! Đêm hôm ấy... đêm chém giết đâm máu ấy, hắn đang bỏ chạy đuổi theo hai người kia, đôi bàn

tay nhuộm đầy máu tươi.

Hắn là kẻ tham sống sợ chết, để có được tự do, để bảo toàn mạng sống, hắn đã quỳ gối cúi đầu trước con ác quỷ kia... sau đó, bị lão ép phải cầm kiếm, đi giết những người cùng thôn cùng làng với mình... những thúc thúc, bé bé, đại thẩm đại tẩu ấy đang dắt theo con cháu chạy trên tuyết, gào lên thảm thiết tuyệt vọng, phía sau là vô số sát thủ của Đại Quang Minh cung hung hăng đuổi theo.

Còn hắn, chính là một trong những kẻ truy sát đó, toàn thân đầm máu, tay cầm kiếm, hoàn toàn không khác gì những tên sát thủ xung quanh.

Đêm ấy trời đổ tuyết lớn, máu đỏ, máu đỏ...

Hắn đột nhiên gào lên thành tiếng, gục đầu vào hai lòng bàn tay, lắc thật mạnh.

Tại sao phải nhớ lại? Tại sao phải nhớ lại những chuyện cũ này – nhớ lại chính hắn của ngày xưa!

“Nhớ lại rồi há? Đồng của ta...” Giáo vương nở một nụ cười hài lòng, vỗ nhẹ lên vai, dịu dàng ghé miệng sát tai hắn thì thầm: “Đồng, người mới là hung thủ thực sự trong đêm hôm ấy... thậm chí cả đôi thiếu niên nam nữ kia cũng vì người mà chết đó.”

“Người gọi nó là tử tử phải không? Ta bảo người quay lại, người lại cứ muốn đuổi theo nó – lẽ nào người không biết lúc ấy mình thế nào sao? Người cầm kiếm đuổi sau lưng nó, khắp mặt đều là máu tươi, điên cuồng như loài ác quỷ... nó căn bản không nghe thấy người gọi, chỉ ra sức chạy thoát khỏi người.”

“Cuối cùng, nữ hài tử đó và tiểu tình nhân của nó cùng rơi xuống sông băng – bị đông cứng mà chết.”

Những lời thì thầm của ác ma, mỗi câu mỗi chữ đều như lưỡi đao vô hình, lẳng trì linh hồn hắn.

Gió tuyết của đêm hôm ấy, vượt qua 12 năm cuồn cuộn ập tới, mang theo mùi máu tanh nồng nặc, đánh đổ nốt chút dũng khí cuối cùng của Đồng.

Thì ra là vậy... thì ra là vậy! Là thật. Những chuyện xưa Tiểu Dạ nhắc đến ở Dược Sư cốc, đôi mắt trong sáng và thiếu niên đã chết dưới mặt băng kia, thì ra đều là thật cả! Nàng chính là Tiểu Dạ... nàng không hề gạt hắn.

Đôi mắt nàng thật quen thuộc, phảng phất như bạch sơn và hắc thủy ở phương Bắc, ngay trong khoảng khắc gặp mặt đầu tiên, ánh mắt ấy đã phản kích trúng phần trống rỗng nhất nơi sâu thẳm trái tim hắn. Đó là tỷ tỷ... đó là Tiểu Dạ tỷ tỷ!

Hắn từng bị nhốt trong bóng tối 7 năm, bị tất cả mọi người bỏ rơi, cách biệt với thế gian, thứ duy nhất có thể nhìn thấy chính là đôi mắt nàng. Đôi mắt chứa đựng bao nhiêu quan tâm và lo lắng ấy là động lực duy nhất khiến hắn chống lại đói rét và suy sụp – hắn... sao hắn có thể hoàn toàn quên được chứ?

Đồng ôm đầu hét lên thật lớn, toàn thân run rẩy quỳ trên tuyết, không thể khống chế bản thân, cứ không ngừng gào thét mãi.

Nàng từng bấp chấp cả tính mạng mình để ngăn cản hắn, chỉ vì không muốn hắn quay lại nơi tối tăm này – vậy mà hắn lại không chút lưu tình mà đánh ngã nàng, phui tay ra đi.

Thì ra, 12 năm sau số mệnh cho hắn một cơ hội tìm lại nàng, đưa hắn trở về sơn cốc ấm áp kia, thêm một lần nữa chỉ ra cho hắn con đường về nhà. Thì ra chỉ cần hắn lựa chọn “tin tưởng” là đã có thể tìm lại hạnh phúc đánh mất bao lâu nay. Nhưng lúc ấy hắn lại tê liệt cảm xúc, trái tim băng lạnh không còn tin tưởng người khác nữa mà đã bị dục vọng tranh đoạt quyền lực và máu tanh mê hoặc, thêm một lần nữa không chút nương tình đẩy bàn tay nàng ra, một mình bước lên con đường không có lối về này.

Đó là lựa chọn của hắn... cho dù là phải lừa gạt nàng, làm nàng tổn thương, cũng không chịu từ bỏ cuộc tranh đoạt tự do và quyền vị này.

Vì vậy, hắn mới rơi vào cảnh này.

Thật là đáng đời!

Hắn đột nhiên phá lên cười: thì ra, cả cuộc đời hắn, lúc nào cũng chỉ khổ sở vùng vẫy giữa giữa trốn chạy và khuất phục thôi sao? Thế nhưng, đã tận hết sức lực, mà sao thủy chung vẫn không thể nào thoát ra được?

Tất cả sát khí đột nhiên tiêu tan, hắn chỉ thấy mệt mỏi vô cùng vô tận, chậm chậm khép hai mắt lại, khóe miệng nở ra một nụ cười chua chát.

Diệu Thủy đứng bên cạnh nhìn thấy toàn bộ, chỉ thấy thềm kính hãi – sụp đổ rồi sao?

Đồng đã không còn phản kháng nữa, thậm chí không còn cả phần nộ. xưa nay thị chưa từng thấy tên sát thủ Tu La trường này có nét mặt như vậy bao giờ!

“Dừng tay!” Đúng lúc Đồng cất tiếng cười, Giáo vương vươn tay ra như chớp, bóp chặt quai hàm hãn, tay kia tàn nhẫn thúc mạnh vào vùng bụng. Một ngụm máu phun ra từ miệng Đồng, mang theo một viên thuốc màu đen. Phong Hầu?

Cú đánh mạnh ấy, đã khiến hãn mất đi ý thức.

“Muốn tự tận hả?” Giáo vương mỉm cười thỏa mãn, xem ra cuối cùng cũng đánh bại được ý chí của hãn rồi. Lão xoay xoay cây kim trường trong tay: “Nhưng vậy cũng dễ dàng cho người quá... chất độc của Thất Tinh Hải Đường, thế nào thì cũng phải hưởng thụ một chút chứ.”

Bên cạnh đó thì thể lữ chó ngao nằm ngổn ngang xung quanh, chỉ còn lại một con chó ngao xám duy nhất đang nằm bò ở đằng xa, gằm gừ cảnh giác. Giáo vương nhướn đôi mày dài bạc trắng lên, đưa cây trường vàng hất kê đang hôn mê dưới đất lên, lẩm bẩm nói: “Đồng, người giết của ta bao nhiêu là chó ngao bảo bối, còn lấy mạng Minh Lực... vậy thì, trước khi chất độc phát tác, người tạm thời làm chó của ta đi!” cây trường vàng nâng cằm hãn lên: “Tuy nhiên, mất đi đôi mắt này, cả chó người cũng chẳng bằng nữa rồi!”

“Nhốt hãn vào Tuyết ngục phải không?” Diệu Thủy dịu dàng hỏi.

“Tuyết ngục? Tiện cho hãn quá...” Ánh mắt Giáo vương lóe lên một tia độc ác, trường vàng trong tay đập mạnh xuống đỉnh đầu Đồng: “Chó ngao của ta chỉ còn lại có một con thôi... cái lồng trống không mất rồi, để hãn vào trong đấy đi!”

“Vâng... vâng ạ.” Diệu Thủy khẽ run lên, vội vàng cúi đầu cung kính hành lễ, nhón miệng cười thật tươi với Giáo vương, xoay người lùi xuống, tóm lấy Đồng đang hôn mê, nhẹ nhàng lướt dọc theo sông băng, eo hông mềm mại đung đưa như cây liễu trong gió, chớp mắt đã biến mất.

“Con điếm này...” Nhìn theo bóng nữ tử đi xa dần, ánh mắt Giáo vương đột nhiên dâng lên vẻ cuồng nhiệt: “Thật biết quyết rũ người ta.”

Nhưng lão còn chưa kịp nghĩ xem lúc nào gọi thị đến cùng tu tập bí thuật

Hợp Hoan, một luồng nhiệt lưu đã chảy vào đan điền, đột nhiên khiến lão nhói đau.

Lão nhân tóc bạc như lông hạc, mặt hồng hào như con trẻ ấy bỗng chống trượng ôm lấy bụng, gập người ho sù sụ, không còn duy trì được dáng vẻ từ đầu đến giờ vẫn giả bộ nữa.

Một ngụm máu bỗng phụt ra, rải xuống mặt băng cũng đang lấm tẩm đầy vết máu.

“Diệu Phong...” Giáo vương thở dốc, ánh mắt tối sầm lại, lăm bẫm: “Người... sao vẫn còn chưa trở về!”

Ở phía xa xa, tuyết bỗng sụp xuống một vạt, đôi mắt bên dưới biến mất trong tích tắc.

Độn Tuyết.

Diệu Không trong Ngũ Minh Tử từ nãy vẫn ẩn thân cạnh đó, xem hết toàn bộ màn phản loạn kinh tâm động phách ấy.

Không hề hiện thân, lại càng không tham dự vào, phảng phất như y chỉ là một kẻ ngoài cuộc.

Xem ra... tốc độ phát triển của tình thế đã vượt quá sự tính toán ban đầu của y. Hy vọng đám người Đình Kiếm các ở Trung Nguyên nhanh lên một chút – bằng không, đợi Giáo vương ổn định được đại cục trở lại, mọi việc sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Lao ngục tối tăm nằm ở triền Bắc Côn Luân sơn, quanh năm không thấy ánh mặt trời, vừa âm u lại vừa ẩm thấp.

Từng sợi xích đúc bằng huyền thiết buông xuống, khoá chặt tứ chi gã thanh niên áo đen, xích chặt thân thể hôn mê của hắn vào lồng sắt.

Diệu Thuỷ cúi đầu, cẩn thận lồng nốt cái vòng sắt vào chiếc cổ thon dài trắng nhợt của đối phương – người đang hôn mê kia vẫn còn chưa tỉnh lại, nhưng dường như cũng biết đó là sự lăng nhục cực kỳ ghê gớm, khe khẽ giãy giụa trong vô thức.

“Hà...” Nữ tử xinh đẹp ấy cúi đầu, vỗ về kẻ bị lồng vòng cổ của chó ngao kia, thở dài nói: “Đồng, người thua rồi.”

Hơi thở của thị nhẹ nhẹ phả vào làn da ứa máu, kẻ đang hôn mê kia dần dần tỉnh lại.

Nhưng đôi mắt mở to ấy không còn chút sắc thái gì cả, chỉ mờ mịt một màn sương mù đậm sắc máu, che phủ toàn bộ đồng tử! Kẻ mới tỉnh lại rõ ràng đã lập tức hiểu ra hoàn cảnh hiện tại của bản thân, nét mặt hần học gườm gườm bốn phía, khàn khàn gào lên: “Diệu Thuý?”

Hắn đứng dậy, nhưng dây xích ở tứ chi bỗng nhiên căng ra, kéo giật hắn về tư thế khom người như cũ.

“Đồng, thật đáng tiếc, ta vốn cũng định giúp người đấy... nom thế nào thì người cũng trẻ tuổi anh tuấn hơn lão già kia nhiều.” Diệu Thuý che miệng cười khúc khích, giọng điệu nũng nịu, cất tay xoa nhẹ đầu hắn: “Nhưng mà, ai bảo người và Diệu Hoả đến lúc cuối cùng lại không báo cho ta chứ? Chính các người gạt bỏ ta ra đấy chứ!”

Bàn tay thị bỗng nhiên dùng sức, nắm lấy tóc hắn, gằn giọng nói: “Các người đã không tin tưởng ta, việc gì ta phải đứng về phía các người?”

Cần cổ Đồng đang bị vòng đúc bằng huyền thiết thít chặt, thị kéo giật một cái như vậy chẳng khác nào muốn bẻ gãy cổ hắn, vậy mà hắn cũng không lấy một tiếng.

“Đáng tiếc thật... ta vốn định cùng người tiêu diệt Giáo vương rồi mới trở mặt đối phó người.” Diệu Thuý ve vuốt đôi mắt đã thất thần kia, duyên dáng nhoẻn miệng cười: “Dù sao, khi người mới vào Đại Quang Minh giới ở Tu La trường, lần đầu được đưa đến Lạc Viên hưởng thụ cảnh giới tiêu hồn của Thiên Quốc, chính là ta đã cùng người hưởng thụ đêm xuân mà... tốt xấu gì ta cũng có thể coi như nữ nhân đầu tiên của người, thật sự ta không nỡ để người chết như vậy chút nào đâu.”

“Hừ.” Đồng nhắm nghiền mắt lại, cười gằn: “Con điếm!”

“Điếm còn đỡ hơn chó đó!” Diệu Thuý cười lạnh buông tóc hắn ra, ác độc châm biếm.

Không ngờ Đồng cũng chẳng lấy đó làm giận, gương mặt xanh xao thoáng hiện lên nét hờ hững, chằm chằm khép mắt lại. Chỉ trong nháy mắt, tất cả giận dữ và sát khí trên người hắn đều biến mất, giống như ngọn lửa đã tắt ngóm, không còn tính đến những giày vò và lẳng nhục đã phải chịu đựng, chỉ lặng lẽ chờ đợi kịch độc từ từ mang sinh mạng của mình đi.

Thất Tinh Hải Đường, là thứ độc dược không có thuốc giải.

Nó là thứ kịch độc cực kỳ tàn nhẫn, chất độc sẽ chầm chậm ăn mòn não bộ nạn nhân, mỗi ngày người trúng độc sẽ mất đi một phần ký ức, bảy ngày sau, sẽ biến thành một kẻ ngây dại như đứa trẻ mới sinh. Nhưng sau đó, nỗi đau cũng vẫn chưa kết thúc, chất độc sẽ thông qua đại não và tuỷ sống ăn mòn tới các cơ thịt, da thịt trên người sẽ dần dần rữa nát từng mảnh, cho tới khi nào chỉ còn lại bộ khung xương trắng hếu nạn nhân mới trút hơi thở cuối cùng.

“Muốn chết? Không dễ như vậy đâu,” Diệu Thuỷ mỉm cười lạnh lùng, vuốt lên bờ vai đang không ngừng co rút vì bị chất độc xâm thực của hắn: “Giờ mới được một ngày thôi mà. Giáo vương nói rồi, trước khi chất độc Thất Tinh Hải Đường phát tác, người phải làm một con chó vĩnh viễn không thể ngẩng đầu lên, cho đến khi nào chết mới thôi.”

Ngưng lại giây lát, rồi thị tiếp tục bật cười khúc khích, đổi giọng mềm mại dịu dàng ghét sát tai hắn thì thầm: “Có điều, đợi sau khi ta giết Giáo vương... có lẽ sẽ khai ân, cho người chết sớm một chút.”

“Vì vậy, thực ra người cũng nên giúp ta một chút phải không?”

Một bóng chim trắng bay qua bầu trời bên trên Tử Cấm Thành, phát ra những tiếng rít lạnh lạnh trong gió, dưới chân buộc một tấm khăn màu tím.

“Cốc chủ đã tới Đại Quang Minh cung ở Côn Luân sơn.”

Nét chữ Sương Hồng thanh tú rõ ràng, viết lên tấm khăn tay cũ của Tiết Tử Dạ. Tấm khăn kêu phàn phật trong làn gió lạnh chớm xuân.

Bay về phương Nam, đến toà thành có hàng liễu xanh tươi kia.

Mùa xuân mới chớm đặt chân đến thành Lâm An, hoa mai dưới chân Cửu Diệu sơn vẫn nở rộ, thanh lạnh như tuyết. Liêu Thanh Nhiễm vừa cho Thu Thuỷ Âm uống thuốc, nữ nhân cứ lên cơn điên loạn khóc suốt một đêm ấy cuối cùng cũng mệt mỏi cùng kiệt mà chìm sâu vào giấc ngủ.

Trong phòng ngậy ngất mùi Đền Hồ hương, Hoắc Triển Bạch ngồi bên cửa sổ, hai tay đầy những vết sẹo rướm máu, gương mặt lộ ra vẻ mệt mỏi không thể che giấu.

“Tay cậu cũng nên băng bó lại một chút.” Liêu Thanh Nhiễm trầm mặc nhìn gã hồi lâu, cảm thông nói.

Những vết xước đó là do Thu Thủy Âm đem qua phát cuồng cào cấu – từ khi rơi vào trạng thái nửa điên cuồng này, mỗi lần tình cảm bị kích động, nàng lại mất đi lý trí, gào thét âm ỉ, lao vào người muốn vỗ về an ủi mình mà đánh, mà cào cấu.

Liên tiếp mấy ngày liền, mấy đứa nha đầu trong phủ hầu hết đều bị nàng đánh chửi đến phát sợ, không đứa nào dám lại gần hầu hạ nàng nữa. Cuối cùng, trách nhiệm chăm sóc nàng lại đến tay Hoắc Triển Bạch.

Ngoài Vệ Phong Hành ra, đây là lần đầu tiên Liêu Thanh Nhiễm thấy một nam nhân nhẫn nại và bao dung đến thế. Bất luận nữ nhân điên dại này giày vò thế nào, Hoắc Triển Bạch từ đầu đến cuối vẫn dịu dàng nhỏ nhẹ, chưa từng lộ ra chút gì bất nhẫn khó chịu.

“Cậu đúng là một nam nhân tốt.” Băng bó xong vết thương trên tay gã, cốc chủ đời trước của Dược Sư cốc không nén được tiếng thở dài, lầm bầm nói. Nàng đã nuốt lại nửa câu phía sau – chỉ đáng tiếc, đồ nhi của ta không có phúc khí.

Hoắc Triển Bạch chỉ khẽ cười, cơ hồ đã cực kỳ mệt mỏi, thậm chí cả một câu khách sáo cũng lười chẳng buồn nói, chỉ ngậy người ngắm hoa mai trắng ngoài cửa sổ đến thất thần.

“Hoa mai ở Dược Sư cốc giờ này chắc tàn cả rồi.”

Bỗng nhiên gã mở miệng lầm bầm: “Sao Tuyết Diêu vẫn chưa quay lại? Ta vốn định trước khi hoa mai tàn sẽ quay về Dược Sư cốc uống rượu với nàng – chỉ tiếc là giờ không được nữa rồi.”

Liêu Thanh Nhiễm thở dài một tiếng, cúi gằm mặt, không nỡ nhìn đôi mắt mênh mang ấy.

Nàng vẫn còn nhớ đêm xuất phát rời khỏi Kim Lăng đó, trong đôi mắt nam tử này là nhiệt tình và hy vọng – khi nói ra câu “ta cũng rất nhớ nàng”, trong mắt gã không ngờ lại có cả sự kích động lẫn bẽn lẽn mà chỉ những thiếu niên mới yêu lần đầu mới có, phảng phất như trái tim nhiều năm đã nguội lạnh như đồng tro tàn lần đầu tiên cháy lên khát khao mới với cuộc sống tươi đẹp này vậy.

Thế nhưng, bàn tay đen tối của số phận chưa từng cho gã cơ hội, nó chỉ để gã lấy hơi một chút, rồi ra đòn tối hậu làm gã gục ngã một cách triệt để!

Nàng mất đi con trai, tình linh bỗng nổi cơn điên.

Huynh lúc nào cũng đến muộn... chúng ta đã lỡ lầm cả đời rồi...

Trong trạng thái nửa điên loạn, nửa tỉnh táo, ánh mắt nàng nhìn gã sao mà tuyệt vọng, sao mà ai oán, thốt lên những lời xưa nay chưa bao giờ nói ra. Những lời nói ấy, trong nháy mắt đã khiến lý trí gã sụp đổ hoàn toàn.

Sau khi nói hết những lời ấy, nàng liền chìm vào cơn điên loạn, vậy là, gã không thể rời khỏi đây được nữa. Gã không thể trở về sơn cốc tuyết trắng bay bay kia, mà ở lại trang viện dưới chân Cửu Diệu sơn này, bất kể gã có cam tâm nguyện ý hay không.

Tình cảm sâu đậm kiên định không đời ấy, biết đâu sẽ lại thành câu chuyện đẹp của người trong giang hồ sau này cũng nên?

Nhưng, cuộc đời ấy sao mà hoang đường, sao mà mê lương thế.

Thật nực cười, gã vốn đã qua cái tuổi nên mơ mộng, ấy thế mà vẫn còn có cảm giác khát vọng nắm lấy hạnh phúc này – tựa như giấc mộng Hoàng Lương, không chút hối hận cũng là tự nhiên chẳng?

“Bệnh của Từ phu nhân đã không còn gì đáng ngại, hàng ngày cứ uống thuốc theo đơn ta đã kê là được. Nhưng có khỏi được bệnh không, thì còn phải xem tạo hóa của nàng ấy thế nào nữa.” Liêu Thanh Nhiễm thu dọn túi thuốc, điềm đạm nói: “Hoặc công tử, ta đã tận lực, cũng đến lúc phải cáo từ rồi.”

“Ở đây...” Hoắc Triển Bạch hơi bất ngờ đứng dậy, bỗng nhiên cảm thấy hoang mang.

Không phải gã không biết nữ đại phu này sẽ đi khỏi đây – chỉ là, một khi nàng rời khỏi, vậy thì, một chút liên hệ cuối cùng với nữ tử áo tím kia cũng sẽ theo đó mà đứt đoạn chẳng?

“Liêu cốc chủ có thể ở lại thêm vài ngày nữa không?” Gã lúng túng nói.

“Không được rồi, thu dọn xong đồ đạc, sang mai ta sẽ lên đường.” Liêu Thanh Nhiễm lắc lắc đầu, cũng có chút nôn nao lo lắng: “Tối qua ta nhận được thư của Phong Hành, nói Đinh Kiếm các triệu tập Bát Kiếm, chàng phải lên đường tới Đại Quang Minh cung ở Côn Luân rồi. A Bảo ở nhà không ai chăm sóc, ta phải mau về cho nhanh mới được.”

“Triệu tập Bát Kiếm?” Hoắc Triển Bạch thoáng kinh ngạc, biết đó chắc

chấn là chuyện cực kỳ nghiêm trọng: “Vậy thì Liêu cốc chủ nên mau trở về đi.”

Liêu Thanh Nhiễm gật đầu: “Hoặc thất công tử... cậu cũng nên bảo trọng.”

Trước nhà hoa mai trắng như tuyết, cơn gió đầu xuân vẫn hơi se se lạnh.

Hoặc Triển Bạch ngất xuống một cành mai, nhìn đóa hoa đến xuất thần, chỉ thấy lòng dạ rối bời.

Đại Quang Minh cung? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Từ sau khi Từ Trọng Hoa phản bội đào vong tám năm trước, Bát Kiếm trở thành Thất Kiếm, cũng chưa có trận chiến quy mô lớn nào giữa Trung Nguyên Đỉnh Kiếm các và Đại Quang Minh cung ở Tây Vực cả.

Lần này lão các chủ đột nhiên triệu tập Bát Kiếm, lẽ nào lại xảy ra chuyện lớn?

Cả Vệ Phong Hành đã dặt vợ quy ẩn nhiều năm mà cũng trở về Đỉnh Kiếm các nghe lệnh, chuyện gã nhận được mệnh lệnh triệu tập cũng chỉ là chuyện một sớm một chiều mà thôi.

Hoặc Triển Bạch thở dài một tiếng, xoay người nhìn qua cửa sổ, Liêu Thanh Nhiễm đang khám lại cho nữ tử đang say ngủ kia lần cuối cùng trước khi rời khỏi đây – trong mùi Đê Hồ hương vấn vít, gương mặt tiêu tụy hốc hác kia lúc này hiện lên vẻ yên bình hiếm thấy, trở lại vẻ thanh lệ thoát tục của ngày xưa.

Gã lặng lẽ thở dài một tiếng, u uất cúi đầu.

Thu Thủy... Thu Thủy, chẳng lẽ số mệnh của chúng ta đã được định sẵn, không ai có thể bỏ rơi đối phương?

Nàng là người gã từng yêu say đắm, nhưng rồi, sau mười mấy năm phong sương chia tách, chút nhiệt tình đó dần hao tổn, lúc này chỉ còn lại cảm giác trống rỗng và mệt mỏi vô cùng vô tận.

Gã chậm chậm bước sâu vào trong đình viện, bỗng nhiên một thanh y nhân nhẹ nhàng nhảy xuống, không gây một tiếng động nào.

“Ai?” Hoặc Triển Bạch khẽ nhướn mày, Mặc Hồn kiếm tuốt khỏi bao.

“Lão thất.” Thanh y nhân đưa tay cản lại, cười khanh khách: “Là ta đây.”

“Tiên Vũ?” Nhận ra đối phương là Hạ Tiên Vũ, đứng hàng thứ tư trong Bát Kiếm, Hoặc Triển Bạch thở hắt ra một tiếng: “Sao người lại ở đây?”

“Các chủ bảo ta gọi người về.” Hạ Tiên Vũ xưa nay vốn rất hời hợt giờ bỗng trở nên nghiêm túc, chậm chậm giơ tay lên, bên trong không ngờ chính là Giang Hồ lệnh của Đinh Kiếm các chủ: “Ma giáo gần đây liên tiếp xảy ra nội loạn, Nhật thánh nữa Ô Mã bị giết, kẻ đứng đầu Tu La trường Đồng cũng bị bắt sống sau khi làm phản thất bại – giờ đây thực lực của chúng yếu chưa từng thấy, chính là cơ hội cực tốt để chúng ta ra đòn quyết định tru diệt bọn chúng!”

“Đồng làm phản?” Hoắc Triển Bạch buột miệng thốt lên, rồi lập tức hiểu ra mọi chuyện – chẳng trách hãn liệu chết cũng đoạt bằng được Long huyết châu! Thì ra từ đầu đã có dã tâm phản loạn, ý đồ dùng thứ đó để hạ độc Giáo vương!

“Tin tức đáng tin cậy không?” Gã trầm giọng truy vấn, xác minh lại tầm quan trọng lần nữa.

“Đáng tin.” Hạ Tiên Vũ cúi đầu, xoay ngược đốc kiếm, chỉ vào giữa chân mày, đó là thủ thế để Bát Kiếm nhận ra nhau: “Từ đây mà ra.”

Hoắc Triển Bạch đột nhiên sững người, cành mai trên tay rơi xuống... lẽ nào, lại là tin tức của người đó đưa về?

Y, quả nhiên y vẫn còn sống!

“Các chủ có lệnh, bảo 7 người bọn ta tập trung về Đinh Kiếm các trong 3 ngày, rồi cùng tới Côn Luân!” Hạ Tiên Vũ nhắc lại chỉ lệnh lần nữa.

Hoắc Triển Bạch đưa mắt nhìn nữ tử đang say ngủ trong nhà, lo lắng hỏi: “Còn nàng?”

“Nhà ta ở Lâm An, có thể để Thu Thủy tới đó ở tạm,” Hạ Tiên Vũ nhượng mày nói: “Vậ là người không cần lo lắng gì nữa rồi.”

Hoắc Triển Bạch vẫn ngần ngại, bệnh tình của Thu Thủy Âm vừa mới ổn định, làm sao gã yên tâm để nàng lại một mình cho đành?

“Lão thất, thiên hạ ai ai cũng biết người trọng tình trọng nghĩa – nhưng lần tiểu trừ Ma giáo này là chuyện lớn liên quan đến cả vận khí của võ lâm! Chuyện khác không nói, chỉ riêng tên Đồng đó, sợ rằng ngoài người ra, không ai chắc chắn đối phó nổi hãn cả.” Hạ Tiên Vũ hiếm hoi khiêm tốn một lần, mở to mắt nhìn gã, rồi bỗng nhiên cười gằn: “Người không đi cũng được – cùng lắm ta với bọn lão ngũ bỏ mạng lại đó thôi. Đẳng nào

chuyện này cũng đã sớm khiến vô số người mất mạng, thêm vài mạng nữa cũng chẳng ảnh hưởng gì.”

“Không được!” Hoắc Triển Bạch buột miệng thốt – nếu Vệ Phong Hành có chuyện, vợ đẹp con ngoan của y phải làm sao đây?

Cuối cùng, gã đàn ông dài nói: “Được rồi, ta đi!”

“Ta biết là người sẽ đi mà.” Hạ Tiên Vũ thở phào nhẹ nhõm, bật cười thành tiếng, vỗ mạnh lên vai Hoắc Triển Bạch: “Hảo huynh đệ!”

Chiều hôm ấy, hai kiếm khách cùng phóng ngựa rời khỏi Lâm An, đến Đỉnh Kiếm các tập hợp Ngũ Kiếm còn lại.

Tòa trang viện dưới chân Cửu Diệu sơn vắng lặng không bóng người, chỉ có những cánh mai trắng tàn lụi rơi đầy khắp mặt đất.

“Quác quác...” một con chim trắng hạ xuống trong gió, nơi chân buộc một tấm khăn tay. Con linh điều mệt mỏi đậu trên bậu cửa, nòn nóng kêu ré lên, nhưng thủy chung vẫn không thấy chủ nhân đi ra.

Nó mang về một tin tức quan trọng từ miền Bắc xa xôi, ấy vậy mà chủ nhân lại không còn ở nơi này nữa.

Bảy tuyệt đỉnh kiếm khách của võ Lâm Trung Nguyên đang tập hợp tại Đỉnh Kiếm các, thúc ngựa lao về Tây phương Côn Luân trong tiết xuân se se lạnh.

Tuyết Diêu gỡ tấm khăn buộc ở chân kia ra, treo lên cành mai, rồi bay quanh quần đó một hồi lâu.

Cuối cùng cánh cửa kia cũng vang lên tiếng kẽo kẹt, nhưng người bên trong bước ra, lại là Liêu Thanh Nhiễm vai đeo tay nải. Chiều hôm qua, người ở Hạ phủ đã tới đón Thu Thủy Âm về, nàng cũng đã cẩn thận giao lại thuốc và dặn dò cách chăm sóc, giờ đang chuẩn bị trở về nhà ở Dương Châu.

Thế nhưng, vừa nhìn thấy tấm khăn phất phơ đón gió trên cành mai, ánh mắt nàng bỗng nhiên ngưng tụ.

“Cốc chủ đã tới Đại Quang Minh cung ở Côn Luân sơn. Sương Hồng.”

Liêu Thanh Nhiễm nhìn chăm chăm vào hàng chữ ấy thật lâu, rồi giậm chân nói: “Con nha đầu này điên rồi! Sức khỏe như thế mà tới Côn Luân, chẳng phải là tự đâm đầu vào đường chết hay sao?”

Nàng không còn nghĩ ngợi gì nữa, ra cửa nhảy lên ngựa phóng về phía Tây

Bắc, đồng thời dặn dò thị nữ bên cạnh: “Chúng ta hãy tạm không về Dương Châu trước! Phải nhanh chóng chặn nó lại!”

Trong khi Tuyết Diêu vượt ngang dặm trở về Lâm An, chủ nhân của tấm khăn tay cũng đã đến gần Côn Luân sơn quanh năm tuyết phủ.

Tiết Tử Dạ nhìn ngọn núi hiện lên càng lúc càng cao bên ngoài, ngơ ngẩn thất thần.

Đứa trẻ ấy... đứa trẻ ở Lâm An ấy, Mạt Nhi, giờ này nó đã khỏe chưa nhỉ? Gã Hoắc Triển Bạch đó, có mời được sư phụ không? Đối với căn bệnh ấy, sư phụ có cách gì khác ta không?

Nàng lo lắng ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời phương Nam, phảng phất như muốn tìm kiếm đáp án ở nơi đó.

“Sắp đến nơi chưa?” Nàng chạm vào Thánh Hỏa lệnh giắt trong người, nói với Diêu Phong: “Truyền thuyết kể rằng Côn Luân là ngọn thần sơn ở tận cùng phương Tây, là nơi Tây Vương Mẫu ở - giống như Cực Uyên là nơi tận cùng ở phương Bắc vậy. Tuyết Hoài nói, bầu trời ở đó có 7 màu, ánh sáng biến ảo ẩn hiện giữa miêng băng tuyết...”

Tiết Tử Dạ cuộn người trong áo lông, ngược nhìn bầu trời, lẩn bẫm nói tiếp: “Đẹp như trong mộng ấy.”

Diêu Phong trầm mặc cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt nàng – lần đầu tiên trong đời, y hy vọng mình chưa bao giờ tham dự vào trận thám sát đó.

Trận đồ sát đẫm máu đã qua đi 12 năm, nhưng khoảng khắc đôi thiếu niên nam nữ biến mất khỏi mặt băng ấy vẫn còn in sâu trong tâm trí y – nếu lúc ấy y ra tay nhẹ đi chỉ một chút thôi, thiếu niên tên Tuyết Hoài ấy có lẽ đã dẫn nàng chạy đi thật xa rồi chẳng? Vậy là có thể thoát thân khỏi trận họa kiếp ấy, rời khỏi ngôi làng đó mà đến biển băng ở Cực Bắc, sống ẩn tính mai danh đến hết đời. Nhưng tại sao trong bao nhiêu năm đó, lúc ra tay y vẫn chưa một lần do dự?

Gió từ ngoài xe ùa vào, y khẽ ho lên mấy tiếng, cảm giác trong lòng có vật rắn gì đó đang từ từ vỡ ra.

“Phải dùng kim châm độ huyết rồi.” Tiết Tử Dạ nhìn y húng hắng ho, nhắm

tính thời gian, rồi lấy bộ kim châm ra. Nhưng Diệu Phong đẩy tay nàng sang một bên, thản nhiên nói: “Kể từ lúc này, Tiết cốc chủ nên nghỉ ngơi lấy lại tinh thần, chuẩn bị trị bệnh cho Giáo vương.”

Nét mặt y từ đầu tới cuối vẫn không chút cảm xúc – kể từ khi đánh mất tấm mặt nạ mỉm cười kia, con người này đã trở thành một mớ trống rỗng.

Tiết Tử Dạ đưa mắt nhìn y, cuối cùng không nén được mà gất lên: “Rốt cuộc người có hiểu hay không đây?” Nàng vút cây kim trong tay đi, cúi người chỉ vào ngực Diệu Phong, trong lòng dâng lên một cảm giác phẫn nộ, chỉ hận sắt không thể rèn thành thép: “Lão Giáo vương đó có phải đã cho người uống thuốc mê rồi không? Ta muốn cứu người đó... mà người lại chẳng coi ra gì là sao?”

Nàng chọc rất mạnh tay, làm Diệu Phong không khỏi khẽ nhíu mày lại.

“Coi như còn biết đau!” Nhìn đối phương chau mày, Tiết Tử Dạ lại càng bực bội.

“Hai vị khách, đến Côn Luân rồi.” Xe ngựa đột nhiên dừng lại, tiếng reo mừng rỡ của xa phu làm suy nghĩ của nàng đứt đoạn.

Gã xa phu ở Ô Lý Nhã Tô Đài này được Diệu Phong hứa trả giá cao, nên đã chấp nhận làm công việc vượt đường xa gió tuyết này, đi đoạn đường mà y chưa một lần qua để tới Côn Luân.

“Đến rồi?” Tiết Tử Dạ kinh ngạc quay người, vén tấm màn che cửa sổ nhìn ra ngoài – đột nhiên trước mắt bỗng chói lòa, một ngọn núi băng tuyết che kín toàn bộ tầm mắt nàng, thứ khí thế khiếp người ấy nhất thời khiến nàng không thốt lên nổi.

Đó chính là Côn Luân sao? Vách núi cao hiểm trở hùng vĩ, chim cũng khó bay lên nổi, sừng sững đứng ở nơi tận cùng Tây Vực, tựa một thanh kiếm sắc từ mặt đất chọc thẳng lên trời xanh.

Trong lúc nàng bị vẻ đẹp hùng vĩ của ngọn núi bên ngoài làm sững sờ, Diệu Phong đã phóng ra ngoài, tiện ta ném cho gã xa phu đang mừng rỡ như điên một đỉnh vàng, rồi xoay người kính cẩn vén tấm màn xe dày lên cho nàng, khom người nói: “Mời Tiết cốc chủ xuống xe.”

Màn xe vừa mới vén lên, gió bên ngoài đã thốc thẳng vào làm hô hấp của Tiết Tử Dạ lập tức tắc nghẽn!

“Ở đây...” Ngãng đầu nhìn vách núi cao vạn trượng, nàng do dự ôm chặt chiếc lò ủ tay vàng tím: “Ta không lên được đâu.”

“Mạo phạm rồi.” Diệu Phong khẽ khom người, đột nhiên ôm ngang lấy nàng.

Thân hình y nhanh như tia chớp, lao đi vun vút trên băng tuyết trắng xóa, nháy mắt đã lướt đi được hơn mười trượng. Chắc hẳn là y đã nắm rõ con đường bí mật trên vách băng này như lòng bàn tay, nên khi Tiết Tử Dạ kịp nhận ra thì hai người đã lên được tới độ cao tầm mấy chục trượng.

Gió rít vù vù bên tai, nhưng thân hình Diệu Phong vẫn rất trầm ổn, ôm một người phóng lên vách núi dựng đứng như không, tựa như một con chim trắng đang đảo lượn giữa băng tuyết. Thậm chí Tiết Tử Dạ còn phát hiện trong lúc lao đi đó, cánh tay đỡ lấy tay nàng vẫn không ngừng đẩy sang cơ thể nàng một dòng khí ấm áp – võ công con người này quả thật là cao thâm khó dò hết sức.

Trong nháy mắt hai người lại lên cao thêm mấy chục trượng nữa, bỗng nhiên phía sau vang lên một tiếng nổ lớn.

“Xe ngựa! Xe ngựa nổ rồi!” Tiết Tử Dạ thảng thốt nhìn xuống dưới, kinh hãi kêu lên thành tiếng, xa xa bên dưới vách núi dựng đứng, một quả cầu lửa đang bốc cháy ngùn ngụt.

Quả cầu lửa đó, chính là chiếc xe ngựa vừa mới chở hai người bọn họ tới đây!

Lẽ nào bọn họ vừa đi khỏi, gã đánh xe kia đã xảy ra chuyện?

“Ừm.” Diệu Phong chỉ hờ hững buông một tiếng như vậy, gương mặt không chút cảm xúc, chân trái đạp vào khe nứt trên vách đá, chớp mắt một cái đã vọt lên cao mấy trượng nữa.

Phía trước xuất hiện một con đường, thấp thoáng thấy có bóng người đang đứng xếp hàng chỉnh tề chờ đợi - ở đó, chính là Đông Thiên Môn của Đại Quang Minh cung.

Nhìn bộ dạng thờ ơ hững hờ của y, Tiết Tử Dạ bỗng ngay người kinh hãi, ngẩng mặt lên, đầu ngón tay bấm chặt vào bả vai kẻ có gương mặt trơ khấc như khúc gỗ kia, lắp bắp hỏi: “Lẽ nào... lẽ nào là người làm? Là người làm hả?”

Y mím chặt môi, không trả lời nàng, chỉ có gió làm mái tóc dài màu xanh lam tung bay.

“Người giết người đánh xe đó rồi sao?” Tiết Tử Dạ nhìn y mà không dám tin, ngón tay đang dùng sức bấm mạnh từ từ run lên bần bật.

Ánh mắt nàng dần chuyển thành phần nộ, nhìn chòng chọc vào mặt Diệu Phong: “Người... người giết người đó rồi?”

Cảm giác ấm áp thoang thoảng vừa mới rồi cơ hồ như đã bị gió thổi tan biến không hình không ảnh trong nháy mắt. “Sao người có thể như vậy được?” Nàng thét lên: “Y chỉ là một người đánh xe tầm thường thôi mà! Người là đồ điên!”

Trước khi nàng đẩy y ra, Diệu Phong cuối cùng cũng đề khí, ôm cả nàng tung mình lộn nhào trên không rồi nhẹ nhàng hạ xuống trước cửa Thiên Môn.

“Không giết y, khó tránh khỏi tiết lộ đường tới Đại Quang Minh cung ra ngoài.” Diệu Phong đặt nàng xuống thản nhiên cất tiếng, ánh mắt không mừng cũng không giận, lại càng không có vẻ áy náy: “Hơn nữa, ta chỉ hứa trả hãn tiền, không hề nói là không giết...”

Một cái tát làm câu nói của y bị ngắt đoạn.

“Tên điên nhà người!” Tiết Tử Dạ căm phẫn đến tái nhợt cả mặt, nhìn y chăm chăm, như thể đang đối diện với một tên điên: “Người có biết để cứu một người phải tốn hao nhiều công sức không? Vậy mà người chỉ tùy tiện vung tay một cái là đã giết chết bọn họ rồi! Người có phải là người hay không hả?”

Diệu Phong nghiêng mặt, chậm chạp lau vết máu rỉ ra nơi khóe miệng, trong mắt thấp thoáng một nụ cười: chỉ là giết một tên xa phu tầm thường mà đã phần nộ tới như vậy rồi? Nếu biết kẻ năm xưa giết chết Tuyết Hoài chính là ta, không biết sẽ như thế nào nữa?

Nữ đại phu chỉ biết cứu người này chắc sẽ hận không thể băm thây xả thịt y chắc?

“Ta đã bảo rồi, cứu ta, cô sẽ hối hận mà.” Y nhìn nàng chăm chăm, nụ cười không ngờ đã trở lại trên gương mặt anh tuấn: “Ta vốn là một kẻ giết người – vừa hay lại trái ngược hẳn với cô, Tiết cốc chủ.” Nói đến câu cuối cùng,

ánh mắt ý chợt hiện lên vẻ mỉa mai giấu cợt, nhưng chỉ chớp mắt là đã biến mất.

Ngữ khí của y, cứ thế không nhanh không chậm không ấm áp cũng không nóng nảy, nhưng Tiết Tử Dạ lại bị y chặn họng đến không nói được lời nào. Con người bề ngoài có vẻ ôn hòa bình tĩnh này, trên người thực ra cũng toát lên thứ khí chất đen tối như Đổng vậy. Trên đường trở về Côn Luân, y đắm mình trong huyết chiến, coi khinh bất cứ mạng sống nào: bất luận là với loài súc sinh, với địch thủ, với thuộc hạ, thậm chí với cả bản thân y, tất cả đều không chút dung tình!

Tại sao lại trở nên như vậy?

Nàng ngậy người ra trong gió tuyết nơi tuyệt đỉnh Côn Luân, bỗng nhiên thân hình run lên nhè nhẹ: “Người đừng lên cơn điên nữa, ta muốn cứu người mà! Nhưng ta phải làm sao thì mới trị được bệnh cho người đây hả... Nhã Di?”

Nghe thấy cái tên này, nụ cười trên mặt Diệu Phong như ngưng lại, y chậm chậm quay đầu đi.

Nhã Di?

Nàng đang gọi một “ta” khác sao?

Nhã Di... cái tên năm xưa cha mẹ và tỷ tỷ từng gọi ấy sớm đã được chôn vùi sâu vào ký ức. Đó vốn là quá khứ xưa nay không người nào có thể tiếp xúc được của y.

Nàng nói muốn cứu y – nhưng, lại chưa từng nghĩ rằng muốn cứu Nhã Di của ngày xưa, thì phải hủy diệt Diệu Phong của hôm nay trước đã.

Y mỉm miệng cười, chậm chậm khom mình: “Mời Tiết cốc chủ theo tại hạ vào cung, trị thương cho Giáo vương.”

Tiết Tử Dạ tròn mắt nhìn đối phương, chỉ thấy toàn thân mình thêm lạnh buốt.

Thì ra... cho dù là bậc quốc thủ, gặp phải một số căn bệnh, cũng vẫn không thể làm gì nổi – chẳng hạn như Mạt Nhi, chẳng hạn như kẻ trước mắt nàng đây.

“Diệu Phong sứ!” Hai người còn đang giằng co thì giáo đồ đang canh gác cửa Thiên Môn đã vội vàng chạy ra, thấy người trở về, giọng nói vừa mừng

rỡ lại vừa nôn nóng, chỉ thấy y quỳ một chân xuống: “Ngài trở về rồi! Nhanh nhanh, Giáo vương có lệnh, nếu ngài trở về, hãy lập tức đến Đại Quang Minh điện ngay!”

“A?” Diêu Phong giật bản mình: “Trong giáo xảy ra chuyện gì rồi hả?”

“Xảy ra chuyện lớn.” Tên giáo đồ cúi đầu, dùng ngữ khí cơ hồ như vẫn rất sợ hãi nói khẽ: “Nhật thánh nữ... và Đồng công tử tạo phản!”

“Gì hả?” Diêu Phong buột miệng thốt lên, đồng thời cả Tiết Tử Dạ cũng biến sắc.

“Có điều, Giáo vương không sao.” Tên giáo đồ cúi đầu, bổ sung thêm một câu.

Sau khi hiểu được sơ lược sự tình, Diêu Phong thả lỏng bàn tay đang nắm chặt, thở ra một hơi nhẹ nhẹ - Giáo vương dù sao vẫn là Giáo vương, trong tình huống đó, mà vẫn liên tiếp làm tiêu tan hai trận bạo loạn!

Còn Tiết Tử Dạ đứng cạnh y thì chớp mắt đã tái nhợt cả mặt. “Còn Đồng?” Nàng buột miệng hỏi, không thể che giấu nỗi sự quan thiết của mình với kẻ phản loạn kia.

“Đồng công tử?” Tên giáo đồ cúi gầm mặt, ngần ngừ lưỡng lự. “Y...”

Thương Nguyệt
Thất Dạ Tuyệt
Dịch giả: Lục Hương
Chương 11
TRÙNG PHÙNG

Rốt cuộc Đồng ra sao rồi?

Tiết Tử Dạ đi theo Diệu Phong bên dưới điện ngọc cung vàng, lòng như lửa đốt. Những cây ngọc hoa quỳnh, lầu son gác tía đó nhanh chóng lui lại đằng sau.

Nàng đặt chân lên cây cầu Bạch Ngọc nối liền hai bờ sông băng, nhìn màn sương mờ vấn vít và dòng sông băng ngưng kết bên dưới, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác như đang trong mộng – trên tuyết đỉnh giữa vùng đất tuyết này, không ngờ lại ẩn tàng một thế giới riêng rộng lớn nhường ấy! Bên trong thế giới này, chính là thế lực xưa nay luôn đối kháng với Đỉnh Kiếm các ở Trung Nguyên sao?

“Ừm,” bỗng nhiên, nàng nghe thấy một giọng nói dịu dàng đến mê người: “Diệu Phong sứ trở về đây à?”

Diệu Phong dừng bước, nhìn bóng áo lam đang chậm chậm lướt tới bên kia cầu Bạch Ngọc: “Diệu Thuỷ sứ?” Vừa nói, y vừa bước lên trước một bước chắn trước mặt Tiết Tử Dạ theo bản năng, tay để ở chỗ chỉ cách đốc kiếm chưa đầy một thước – nữ nhân này quả thực không rõ là địch hay bạn, cho dù gặp mặt trong cung cũng không thể sơ ý chút nào.

Diệu Thuỷ để một thị nữ cầm ô che, uyển chuyển bước ra giữa cầu, nhoèn miệng cười tươi như trăm hoa đua nở với 2 người.

Tiết Tử Dạ vừa liếc mắt nhìn đã ngẩn người ra: nữ tử dị tộc này có suối tóc dài màu vàng kim sẫm, da trắng hơn tuyết, sống mũi cao thẳng, bờ môi dày mềm mại, đôi mắt tựa hờn dỗi tựa không ngó quanh ngó quất, tình ý dạt dào – vẻ đẹp lấn lướt chúng nhân ấy, so với Trung Nguyên đệ nhất mỹ nhân Thu Thuỷ Âm không ngờ cũng không thua kém là bao.

“Coi như là đã về rồi,” Diệu Thuỷ che miệng cười khúc khích, đôi mắt đẹp đảo tròn: “Giáo vương đợi ngài lâu lắm rồi đó.”

Diệu Phong không tỏ thái độ gì, chỉ nói: “Trên đường gặp phải Bát Tuấn của Tu La trường nên bị đình trệ mất một chút.”

“Ồ? Vậy Diệu Phong sử không bị thương chứ?” Diệu Thuỷ liếc một cái, gật đầu hàm ý: “Chẳng trách mấy hôm nay ta đếm đi đếm lại mấy lần, trong đám sát thủ Tu La trường đó chỉ thiếu có Bát Tuấn và Thập Nhị Ngân Dực.”

Ánh mắt Diệu Phong thoáng biến đổi: lẽ nào chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi sau khi Đồng tạo phản, Tu La trường đã được Diệu Thuỷ tiếp quản rồi?

“Đồng sao rồi?” Tiết Tử Dạ không còn nhẫn nại được nữa, tranh lên phía trước truy vấn.

Diệu Thuỷ hơi ngẩn ra, nhìn nữ tử áo tím cuộn mình trong tấm áo choàng lông ly miêu sắc vàng óng ánh, trong khoảng khắc từ đôi mắt thoáng như vờn ra một xúc tu vô hình nhẹ nhàng vuốt ve thăm dò đối phương. Nhưng xúc tu vô hình ấy chỉ thoáng hiện lên rồi lập tức biến mất trong nháy mắt, thị đưa tay che miệng cười khẽ, quay sang nói với Diệu Phong: “Ôi cha, Diệu Phong sử, vị này chính là Tiết cốc chủ của Dược Sư cốc sao? Vậy thì bệnh tình của Giáo vương coi không đáng lo nữa rồi.”

Diệu Phong liếc nhìn Diệu Thuỷ một cái, ánh mắt như điện chớp – Giáo vương còn nói cả bí mật mình bị trọng thương cho Diệu Thuỷ nữa sao?

Nữ nhân Ba Tư lai lịch bất minh này, xưa nay chẳng qua chỉ là dược đỉnh để Giáo vương tu luyện, là cái bình hoa di động chỉ có vẻ ngoài, tại sao bỗng nhiên lại được tín nhiệm như thế - nhưng rồi y lập tức giải được mối nghi vấn trong lòng: lần này trong giáo đại loạn liên tiếp, bản thân y lại đi xa bên ngoài, Minh Lực đã chết trong trận chiến với Đồng, còn Diệu Thuỷ thì trợ giúp Giáo vương trong lúc lâm nguy, cũng khó tránh Giáo vương không nhìn thị bằng con mắt khác.

“Tiết cốc chủ yên tâm, Đồng chưa chết – chẳng những chưa chết, mà còn khôi phục được trí nhớ nữa đó.” Ánh mắt Diệu Thuỷ quét qua hai người, nhoèn miệng cười yếu điệu, giắt cây sáo ngấn vào thắt lưng: “Diệu Phong sử mau dẫn khách quý đến Đại Quang Minh điện đi, Giáo vương đang đợi ngài đó. Thiếp thân được lệnh tạm thời tiếp quản Tu La trường, giờ phải đến đó xem xét đây.”

Diệu Phong khẽ gật đầu: “Diệu Thuỷ sứ, mời.”

Diệu Thuỷ dẫn theo thị nữ ung dung bước đi, khoảng khắc hai người lướt qua nhau, thị khẽ cúi đầu, mỉm cười buông một câu nói thâm: “Diệu Phong sứ, thật là lạ đó... nụ cười trên mặt ngài bị kẻ nào đoạt mất rồi vậy?” Thị từ từ ngược nhìn y một cái: “Làm nô gia thấy mà đau lòng quá!”

Không đợi Diệu Phong trả lời, thị đã nhẹ nhàng lướt khỏi Bạch Ngọc kiều trong tiếng cười khúc khích, tuyết trắng dưới chân vẫn hoàn hảo như chưa từng có người bước qua.

Diệu Phong đứng trên cầu, gương mặt không chút cảm giác, nhìn chằm chằm xuống sông băng bên dưới, trầm mặc.

Nữ nhân này làm “dược đỉnh” cùng Giáo vương song tu thuật Hợp Hoan đã nhiều năm, giờ đây phảng phất như từ trong ra ngoài đều toát lên một mùi hương ngọt ngào mềm mại. Nhưng cũng chính mùi hương mê hoặc này, pha lẫn với vẻ thần bí khiến người ta không thể nào đoán biết, khiến người ta phải kính sợ.

Hai người bọn y đều là một rong Ngũ Minh Tử, nhưng thường ngày chẳng có giao tình gì, kỳ quái nhất là, mỗi lần nhìn thấy thị, không hiểu tại sao y đều ngấm ngấm có cảm giác không được tự nhiên lắm.

Còn lần gặp mặt này, thị còn nhìn thấu được y đang có điều gì đó khác thường – chuyện thuật Dục Xuân Phong đang yếu dần đi xem ra khó mà che giấu nổi.

“Mau đi thôi!” Tiết Tử Dạ lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của y: “Ta muốn gặp Giáo vương của người!”

Đồng đã khôi phục ký ức? Có phải Giáo vương đã giải khai kim châm phong não cho đệ ấy? Vậy lúc này đệ ấy ra sao rồi? Tiết Tử Dạ như có lửa đốt trong lòng, gạt Diệu Phong sang một bên, chạy như bay trên tuyết, bàn tay nắm chặt miếng Thánh Hỏa lệnh.

Diệu Phong giật mình – nữ tử này, muốn lấy miếng Thánh Hỏa lệnh đó để đổi lấy lời hứa gì của Giáo vương?

Lẽ nào... là tính mạng của Đồng? Nghĩ tới đây, y chợt thấy lạnh buốt cả người. Giáo vương là người thế nào, làm sao lão có thể chấp nhận để một kẻ phản bội sống được chứ? Thứ nhân vật như Đồng, nếu mà không giết,

sau này ắt hẳn sẽ để lại hậu họa vô cùng, nói tình nói lý, Giáo vương cũng quyết không thể bỏ qua cho hẳn được.

Nếu Tiết Tử Dạ đưa ra yêu cầu như vậy, cho dù Giáo vương có đáp ứng, thì yêu cầu ấy cũng sẽ thành nguồn gốc của họa sát thân đổ lên đầu nàng sau này!

Nhưng chỉ trong một thoáng y ngần ngừ ấy, Tiết Tử Dạ đã chạy lên bậc cấp, xông vào tòa Đại Quang Minh thánh điện hung vĩ nguy nga. Dọc đường cũng có vô số giáo đồ định bước ra ngăn cản, nhưng khi thấy miếng Thánh Hỏa lệnh trong tay nàng thì đều nhất loạt lùi xuống như nước thủy triều.

“Đợi đã!” Diệu Phong phục hồi ý thức, diêm chân lên cầu, lao vút lên rồi hạ xuống bên ngoài đại điện, đưa tay cản nữ tử đang xông xộc chạy vào ấy lại, nhưng y đã muộn mất một bước - Tiết Tử Dạ đã bước qua bậc cửa, chạy thẳng tới trước ngọc tọa!

Bên trong đại điện toàn là một màu đỏ khiến người ta nhìn mà không khỏi giật mình, khắp nơi đều là hoa văn hình lửa, tựa hồ như một biển lửa khổng lồ.

Vô số màn trướng đang bay bay trong gió nhẹ, chuông ngọc đính viền kêu khe khẽ - ở nơi cao nhất của tòa đại điện rực lửa này, một lão nhân đội mũ cao đang nghiêng người dựa vào ngọc tọa, có vẻ như đang nhàn rỗi buồn chán, vung vẩy cây kim trượng trong tay đùa cợt với con chó ngao xích bên dưới.

Con ác khuyến như con bê đột nhiên đứng lên, lông trên lưng dựng đứng, phát ra những tiếng gừ gừ khe khẽ.

Lão nhân hơi giật mình, quay ngoắt đầu lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn chòng chọc vào nữ tử lạ mặt vừa chạy xộc vào đại điện.

Nàng chạy đến trước ngọc tọa, hơi thở vừa điều hoà đã ngẩng mặt lên nhìn bậc vương giả phía trên, giơ tay phải ra hiệu.

“Tiết cốc chủ à?” Nhìn thấy miếng Thánh Hỏa lệnh trên tay nàng, ánh mắt Giáo vương dịu dần đi, từ từ đứng dậy.

Giọng nói Giáo vương hết sức kỳ quái, nghe có vẻ điềm tĩnh, nhưng lại

mang theo ba phần đồn dập cấp bách. Công phu vọng vắn vắn thiết (Nhìn, nghe, hỏi và bắt mạch) của người hành y cực kỳ cao thâm, Tiết Tử Dạ vừa nghe đã hiểu vị vương giả ngồi trên ngọc toạ kia đã hư nhược thế nào – nhưng dù là thế, ở người này vẫn toát lên một thứ áp lực cực kỳ lớn, chỉ mới liếc mắt nhìn qua một cái đã khiến nàng phải sửng người dừng bước lại!

“Giáo vương...” Nàng do dự lên tiếng.

Con chó ngao bên dưới ngọc toạ đột nhiên tru lên, cong người lại, sợi xích vàng trên tay Giáo vương căng ra, cảnh giác nhìn vị khách không mời bỗng nhiên chạy xộc vào ấy. Con ác quỷ bị dây xích vàng xích vào tấm thảm Ba Tư bên dưới ngọc toạ, nhìn như một con bê màu xám.

“Á!” Nàng vừa ngước lên nhìn, bỗng nhiên thất thanh hét lên một tiếng - ở đó, xích chung với con chó ngao ấy, không ngờ còn có cả một người nữa!

Con người toàn thân nhuộm đầy máu ấy cũng bị dây xích vàng xích chặt vào cổ, vòng sắt ghì chặt lấy gáy, không thể nào ngẩng đầu lên nổi. Hai tay hai chân y còn bị khóa sắt nặng nề khoá chặt xuống đất, bị ép phải áp người xuống mặt đá băng lạnh, khắp người chỗ nào cũng là dấu vết của những cực hình thảm khốc. Y đeo trên mặt một tấm mặt nạ bạch ngọc, nằm yên bất động tựa hồ đã chết.

Nhưng khi Tiết Tử Dạ vừa bước vào, kẻ ấy như chạm phải điện, lập tức xoay mặt đi né tránh ánh mắt nàng.

Dù không thấy rõ mặt, nhưng nàng vừa nhìn đã nhận ra ngay.

“Minh Giới!” Tiết Tử Dạ bất chấp tất cả lao lên: “Minh Giới!”

Nàng đã thấy đôi mắt ảm đạm không ánh sáng đằng sau tấm mặt nạ ngọc, thấy những vết máu loang lỗ khắp người – vừa nhìn, nàng đã biết hẳn phải chịu đựng những cực hình tàn nhẫn tới nhường nào.

Tiết Tử Dạ cơ hồ không dám tin vào mắt mình: chưa đầy một tháng trước, ở Dược Sư cốc, Minh Giới vẫn còn lãnh khốc cao ngạo, ra tay tàn độc như thế, ấy vậy mà chỉ mới hai mươi mấy hôm sau, không ngờ hẳn đã trở nên tàn tạ thế này!

Là ai... là ai đã hại đệ ấy? Ai đã hại đệ ấy?

Khoảnh khắc ấy, cảm giác đau nhói tim cơ hồ như khiến nàng tắc thở, Tiết

Tử Dạ bỏ mặc mọi thứ trên đời, chạy như bay tới.

Còn chưa đến gần ngọc toạ được 1 trượng, con chó ngao kia đã bổ tới. Con ma thú vùng đất tuyết phả ra hơi thở tanh lòm, nhe hàm răng trắng ớn ớn, nhảy xồ vào nữ tử tay trói gà không chặt. Nhưng nàng căn bản không hề tránh né, vẫn chẳng hề đếm xỉa mà lao tới bên người bị xích dưới đất kia.

Con chó ngao bổ vào vai Tiết Tử Dạ, hung tợn đè nàng té ngửa ra sau, nhe hàm răng sắc cắn vào cổ họng nàng.

“A!” Thấy nàng gặp nguy hiểm, kể từ đầu tới cuối vẫn lặng lẽ như người chết kia cuối cùng cũng có phản ứng buột miệng kêu lên khe khẽ, giãy giụa như muốn đứng lên, nhưng dây xích nơi cổ và tay chân đã giăng hẳn trở lại sát nền đất, không thể di chuyển chút nào.

Đúng vào khoảng khắc trước khi con ác khuyển cắn vào cổ họng mình, Tiết Tử Dạ chỉ thấy sau lưng giật mạnh một luồng lực đạo bất ngờ kéo giật nàng ra.

“Cách cách!” Con chó ngao cắn trượt, hai hàm răng trắng sắc nhọn kẹp vào nhau, phát ra thứ âm thanh khiến người ta phải sờn cả gai ốc.

Nàng bị luồng sức mạnh ôn nhu ấy kéo ra hơn ba thước, nhẹ nhàng hạ xuống đất. Bỗng thấy sau lưng tê tê, hai chân đột nhiên không thể cử động nổi nữa.

“Tiết cốc chủ, chớ lại gần thần thú.” Giọng nói ấy nhẹ nhàng cất lên, phong toả huyết đạo rồi mới đặt nàng xuống.

“Phong,” Giáo vương liếc nhìn người vừa mới lặng lẽ bước vào, nét mặt hiện lên một nụ cười, chìa tay ra nói: “Hài tử của ta, về rồi hả? Mau qua đây.”

Diệu Phong bước tới, cúi đầu quỳ một chầu trước ngọc toạ: “Tham kiến Giáo vương.”

“Đúng là một đứa trẻ giỏi giang, quả nhiên đã đưa được Tiết Cốc chủ về đây đúng hẹn.” Giáo vương mỉm cười tán thưởng, bàn tay đặt lên đỉnh đầu Diệu Phong xoa nhẹ nhẹ: “Phong, ta đúng là không nuôi dưỡng nhầm người – người vừa hiểu chuyện, lại vừa tài giỏi. Không giống con rắn độc Đồng kia, lúc nào cũng muốn trở mặt cắn ân nhân cũng là chủ nhân của hắn.”

Diệu Phong thoáng ngậy ra, nhưng chỉ trầm mặc không nói.

“Thả Minh Giới ra!” Tiết Tử Dạ bị điểm huyết đạo nhưng vẫn gào lên the thé: “Lập tức thả nó ra!”

Minh Giới? Giáo vương thoáng ngẩn người, hai mắt bỗng nhiên sáng rực lên, tựa như đang bắn ra từng thanh kiếm sắc lạnh buốt, nhưng nét mặt lại chẳng hề thay đổi, chỉ thấy lão chậm chậm đứng lên, mỉm cười ôn hòa nói: “Tiết cốc chủ, cô nói gì vậy?”

“Lập tức thả nó ra!” Nàng không thể chuyển động hai chân, chỉ biết phần nộ ngẩng đầu lên, không hề sợ hãi mà trừng mắt nhìn thẳng vào Giáo vương, nắm chặt miếng Thánh Hỏa lệnh trong tay: “Nếu còn muốn sống, thì thả nó ra! Bằng không ông cũng đừng hòng sống nổi!”

Giáo vương lặng lẽ hít sâu vào một hơi, không trả lời ngay, ánh mắt dò hỏi dừng lại trên người Diệu Phong. Nhưng Diệu Phong lại cúi gằm mặt xuống để tránh ánh mắt của lão.

Nếu nói ra chân tướng, với tính cách của Giáo vương, nhất định sẽ không buông tha cho con cá lọt lưới của trận đồ sát thôn năm xưa. Thời gian chỉ ngắn ngủi như một cái nháy mắt, mà trong lòng Diệu Phong như có vô số trận chiến xảy ra, lần đầu tiên trong đời y không dám nhìn thẳng vào mắt Giáo vương.

“Không! Đừng trị bệnh cho lão!” Đồng đang bị xích vàng giữ chặt chẳng ngồi lại bỗng nhiên hét lớn, ngẩng mặt lên nhìn Tiết Tử Dạ: “Con ác quỷ này! Lão là...”

“Bốp!” Một trận gió trắng lướt qua đại điện, bàn tay khép lại thành đao tàn nhẫn chém xuống lưng hắn – tuyệt đối không thể để Đồng nói ra chân tướng sự thật lúc này được! Bằng không, Tiết Tử Dạ rất có thể sẽ bất chấp tất cả mà báo thù, chẳng những bản thân y bị ép phải động thủ, mà cả Giáo vương cũng không còn cách nào cứu trị nữa.

“Dừng tay!” Tiết Tử Dạ gào lên, nhìn thân thể đầy máu của Đồng gục xuống, ánh mắt nàng tràn ngập lửa phẫn nộ. Nhưng y chỉ hờ hững quay lại đón lấy ánh mắt nàng, bàn tay vẫn hạ xuống.

“Phong, động thủ trước mắt khách quý, thật là mạo phạm quá.” Mơ hồ hiểu ra điều gì đó, đôi mắt Giáo vương chột lóe lên như yêu tinh, cất tiếng trách

móc tên thuộc hạ lão tín nhiệm nhất – chưa được lệnh của lão mà đã bất ngờ động thủ, chắc hẳn Diệu Phong phải vì một chuyện gì đó cực kỳ quan trọng đây!

Giáo vương cười lạnh: “Người đâu, giải tên phản đồ này đi cho ta!”

“Không được giết!” Thấy tên giáo đồ bước lên tháo xích lôi kẻ đang hôn mê bất tỉnh kia đi, Tiết Tử Dạ lại cao giọng hét lên lần nữa.

“Tiết cốc chủ quả nhiên là lương y như từ mẫu.” Giáo vương ngoảnh đầu lại mỉm cười, nhìn từ bi như một vị thánh: “Tên phản đồ Đồng này có âm mưu hành thích bản tọa, bản tọa thanh lý môn hộ, cũng là chuyện hết sức bình thường...”

Tiết Tử Dạ bỗng giật bản mình, hiểu ra mọi chuyện: Minh Giới tổn hết tâm tư đoạt lấy Long huyết châu, thì ra lại là để đổi phò với Giáo vương! Nó... nó vì mưu phản bất thành nên mới rơi vào cảnh ngộ này sao?

“Nếu Tiết cốc chủ đã cầu xin cho hãn, ta cũng không ngại tạm thời giữ mạng chó của hãn lại.” Giáo vương hờ hững chấp thuận.

Không ngờ vị Giáo vương của Ma giáo mà cả thiên hạ đều khiếp sợ này lại dễ nói chuyện đến thế, Tiết Tử Dạ thoáng ngẩn người, thở ra một hơi nhẹ nhẹ, rồi cất tiếng: “Giáo vương nhân từ, sau này nhất định sẽ được hồi báo.”

“Phong,” Giáo vương khẽ chau mày: “Thất lễ quá rồi đó, còn không mau giải huyết đạo cho Tiết cốc chủ đi!”

“Tiết cốc chủ, cô dùng Thánh hỏa lệnh đến yêu cầu ta tha mạng cho một tên phản đồ - được rồi, cô sẽ được như ý.” Giáo vương mỉm cười, ánh mắt trở nên lạnh lẽo tàn khốc, gằn giọng nói từng chữ một: “Kể từ bây giờ tính mạng của Đồng thuộc về cô. Nhưng, chỉ khi nào cô chữa khỏi bệnh cho bản tọa, mới có thể đưa hãn đi.”

Là uy hiếp, hay là trao đổi?

Khóe môi Tiết Tử Dạ khẽ nhếch lên, ngạo mạn trả lời: “Quyết định vậy đi!”

“Cốc chủ thật khí khái,” Giáo vương khẽ cười: “Cũng không cần chuẩn đoán bệnh tình của bản tọa trước hay sao?”

“Tử Dạ tự tin làm được.” Ánh mắt nàng đầy vẻ kiêu hãnh.

“Vậy thì, giờ hãy đến đến Lạc Viên trên đỉnh núi nghỉ ngơi trước đã, ngày mai sẽ phiền cốc chủ khám chữa.” Giáo vương cười cười, ra lệnh cho tên thị tòng bên cạnh dẫn khách quý đi.

Nàng vừa bước ra khỏi đại điện, lão nhân đã không thể nào kìm nén nổi mà bật ho sù sụ, cảm giác như trong miệng lại ộc ra một bùm máu lớn – xem ra, dùng hết nội lực cũng không đè nén được vết thương này xuống rồi. Nếu nữ nhân này mà không xuất thủ tương cứu, quá nửa là bản thân ta sẽ chết trước tên tiểu tử Đồng kia một bước cũng nên?

Vì vậy, bất luận thế nào, trước mắt tuyệt đối không thể trái ý bất cứ yêu cầu nào của thị.

Hừ... có điều 7 ngày sau, độc chất Thất Tinh Hải Đường sẽ từ mắt ăn sâu vào não bộ, dần dần xâm thực thần trí của hã, đến lúc ấy thì thần y như người cứ dẫn tên ngu độn thiên hạ không ai có thể cứu trị này mà đi...

Ta xin thề với Minh tôn, hai người các người, quyết không thể sống mà rời khỏi ngọn Côn Luân sơn này đâu!

Sau khi tên thị tòng đưa Tiết Tử Dạ đi khỏi, Đại Quang Minh điện lại chìm vào trong im lặng lần nữa.

“Phong, ngẩng đầu lên,” Giáo vương ngồi xuống ngọc tọa giữ chặt kim trượng không ngừng thở dốc, lạnh lùng lên tiếng: “Cho ta biết, đây rốt cuộc là chuyện gì? Nữ nhân ấy có quan hệ thế nào với Đồng?”

Diệu Phong bỗng giật bản mình, bờ vai run lên nhè nhẹ, nhưng vẫn không dám ngẩng đầu lên.

“Nhìn ta đây!” Lần đầu tiên thấy tên thuộc hạ tâm phúc trầm mặc phản kháng lại mệnh lệnh, ánh mắt Giáo vương bỗng trở nên sắc bén như dao, giậm mạnh cây kim trượng xuống: “Tại sao thị lại biết tên thật của Đồng? Tại sao vừa rời người lại ra tay ngăn hã lại? Người biết được gì rồi?”

Trầm mặc hồi lâu, Diệu Phong bỗng nhiên quỳ một chân xuống: “Xin Giáo vương khoan dung!”

“Người nói đi, ta sẽ khoan dung.” Giáo vương nắm chặt kim trượng, nhìn chằm chặp vào gã thanh niên áo trắng đang quỳ trước mặt.

“Tiết Tử Dạ... nàng ta... nàng ta là kẻ sống sót ở thôn Ma Già năm xưa!” Ngập ngừng một lúc lâu, cuối cùng Diệu Phong mới buông một câu như

vậy, sắc mặt dần dần trở nên nhợt nhạt: “Thuộc hạ sợ Đồng tiết lộ chân tướng việc chúng ta diệt tộc diệt thôn năm xưa cho nàng ta, nên mới mạo muội động thủ. Mong Giáo vương thứ tội!”

“Thôn trại Ma Già? Cổ hương của Đồng à?” Giáo vương trầm ngâm, từ từ nhớ lại vụ huyết án ấy, rồi bật cười lạnh lẽo: “Quả nhiên... lại là một con cá lọt lưới. Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc...”

Lão chống cây kim trượng xuống đất, sát khí từ từ hiện lên trong ánh mắt: “Nói như vậy thì hiện giờ thị vẫn chưa biết chân tướng?”

“Vâng.” Diệu Phong cúi đầu.

“Thế thì trước khi thị chết hãy cho thị biết.” Khóe miệng Giáo vương nhếch lên nở một nụ cười tàn khốc: “Trước đó, thị vẫn còn giá trị lợi dụng.”

Ngữ điệu của lão nhẹ nhàng mà lạnh lùng, phảng phất như một thanh đao đang chậm chậm rút ra, phản xạ những tia sáng lạnh lẽo.

Biết rõ tính tình Giáo vương thế nào, Diệu Phong khẽ giật mình, vội khẩu đầu nói: “Giáo vương... xin người tha cho nàng ấy một mạng!”

Trên ngọc tọa, bàn tay đang xoay chuyển cây kim trượng bỗng dừng lại: “Phong,” ánh mắt Giáo vương ngưng tụ lại, nhìn chăm chăm vào tên đệ tử đang quỳ dưới bậc cấp, cơ hồ không thể tưởng tượng nổi: “Người nói gì hả?”

“Thuộc hạ to gan, xin Giáo vương tha cho nàng một con đường sống!” Y thấp người, vầng trán chạm xuống bậc cấp bằng ngọc cứng rắn.

Kim trượng vươn ra như điện chớp, điểm vào cằm dưới ngăn cản Diệu Phong tiếp tục khẩu đầu. Giáo vương ngồi trên ngọc tọa nheo nheo mắt nhìn y thật kỹ, không biết là hí hay nộ: “Phong, người làm gì vậy? Người lại cầu xin cho một kẻ bất lợi với ta sao? Từ lúc người bước vào đây ta đã nhận ra rồi – nụ cười trên mặt người, bị kẻ nào đoạt đi mất vậy?”

Diệu Phong im lặng, chỉ khe khẽ cúi đầu. Cổ chân khí ấm áp trong nội thể mà y có thể thao túng dễ dàng đã dần dần ngưng trệ, đến trước ngực thì dường như bị thứ gì đó chặn lại, không có cách nào đi lên được nữa – thuật Dục Xuân Phong đã mất, giờ y chỉ còn lại ba bốn phần công lực, một thân tuyệt học cũng bị phế đi quá nửa.

Giáo vương nhìn thẳng vào gương mặt xanh xao của Diệu Phong, nghiêng

răng kèn kẹt: “Có phải nữ nhân ấy đã phá thuật Dục Xuân Phong của người không?”

“Trên đường tới đây, nàng... nàng đã nhiều lần cứu thuộc hạ.” Nghe ra được nộ ý trong ngữ điệu của Giáo vương, Diệu Phong cuối cùng cũng không nén được mà mở miệng biện hộ cho Tiết Tử Dạ, cơ hồ như không biết phải diễn đạt thế nào, lại có chút bất an, hai tay y nắm chặt lại: “Từ trước đến giờ, ngoài Giáo vương ra, xưa nay chưa có ai, chưa có một ai... thuộc hạ chỉ là không muốn nhìn thấy nàng phải chết.”

“Ta hiểu rồi.” Không để Diệu Phong nói tiếp, Giáo vương hạ kim trượng xuống, trong chớp mắt đã khôi phục lại được bình tĩnh: “Phong, 20 năm rồi, đây là lần đầu tiên người để ý đến tính mạng của người khác đấy.”

Diệu Phong không nói gì, hình như cũng không biết phải trả lời thế nào, gương mặt trắng bệch không thấy nụ cười.

Giáo vương trầm ngâm, chỉ lặng lẽ quan sát những biểu hiện xưa nay chưa từng xuất hiện trên gương mặt tên đệ tử tâm phúc, không khỏi thầm kinh hãi: chỉ chưa đầy một tháng không gặp mà đứa trẻ này đã khác hẳn rồi... nụ cười mười mấy năm như một đã biến mất, cả vẻ thần nhiên hờ hững của mười mấy năm cũng bị phá mất. Tron mắt nó, không còn chỉ có lòng tin kiên định, thuần túy với chém giết nữa – thanh kiếm vô tướng vô niệm này... cuối cùng cũng bị đánh gãy rồi!

“Nếu ta vẫn kiên quyết muốn giết thị, thì người...” Giáo vương đưa kim trượng điểm nhẹ vào cằm Diệu Phong, lạnh lùng hỏi “sẽ thế nào?”

Bàn tay Diệu Phong nắm chặt lại, trong mắt lộ rõ sự hoang mang rối loạn, chỉ thấy y từ từ khép mi mắt lại, cuối cùng chỉ thành thật trả lời: “Thuộc hạ... cũng không biết mình sẽ thế nào nữa.”

Một câu trả lời hoang mang như vậy, đối với Giáo vương thật không khác gì một sự uy hiếp. Ánh mắt lão thoát biến đổi, kim trượng mang theo nộ ý đập mạnh xuống.

Còn Diệu Phong vẫn chỉ im lặng cúi đầu, cũng không tránh né, để cho kim trượng đập xuống lưng mình. Y rên lên một tiếng khe khẽ, nhưng cũng không hề di động một phân.

“Dám nói như vậy với ta hả?” Kim trượng liền tiếp buông xuống, cuồng

nộ, cơ hồ muốn đập y chết ngay tại chỗ: “Ta coi ngươi như con của mình, vậy mà ngươi lại dám uy hiếp ta! Các ngươi đúng là lũ lang cẩu!”

Nhưng Diêu Phong chỉ mãi cúi đầu, im lặng chịu đựng.

“Thôi được.” Cuối cùng Giáo vương cũng ném kim trượng đi, mệt mỏi dựa lưng về phía sau, để thân thể chìm hẳn vào ngọc tọa, chán ngán thở than: “Phong, đây là yêu cầu đầu tiên của ngươi với ta trong 20 năm nay, ta đáp ứng ngươi – nữ nhân ấy, thật không tầm thường.”

“Đa tạ Giáo vương.” Trong mắt Diêu Phong hiện lên vẻ hân hoan, cúi đầu bái tạ. Nhưng vừa mở miệng, y đã không đè nén được huyết khí đang nhộn nhạo nơi lồng ngực, một ngụm máu phun ra dưới ngọc tọa.

Giáo vương cũng thở hỗn hển, bàn tay ôm chặt lấy ngực – từ khi tu luyện Thiết Mã Băng Hà tẩu hỏa nhập ma, toàn thân kinh mạch lão đều lệch lạc, đau đớn vô cùng, sức khỏe mỗi ngày đều kém đi.

Trong tình thế hiện tại, bất luận thế nào cũng không thể bỏ quân cờ biết nghe lời nhất này được.

Trong lao ngục tối tăm lạnh lẽo, chỉ có tiếng nước rơi tí tách nhỏ nhẹ.

Lao ngục đơn độc này được tạo thành từ một lồng sắt khổng lồ, nằm ở nơi sâu nhất trong Tuyệt Vực, ánh sáng cũng không rọi tới.

Sợi xích vàng dài thướt buông xuống, khóa chặt lấy tứ chi phạm nhân, khiến hẳn không thể cử động. Trong Tuyệt Vực thỉnh thoảng lại vang lên tiếng rên la thảm thiết của những kẻ thụ hình, thê thiết như tiếng tru của loài ma quỷ làm người ta phải nổi da gà. Thế nhưng, kẻ bị nhốt trong lồng vẫn không hề động đậy.

“Bịch!” Một vật mềm mềm bị ném vào trong lồng, không ngờ lại là một bọc nhầy nhầy lẫn cả da rắn lẫn da người, mùi tanh xộc vào mũi, nhưng kẻ bị khóa chặt kia vẫn chẳng có chút phản ứng nào.

“Sao vậy, đây là da lột từ người tên đồng đảng của ngươi đó – không muốn xem thử sao? Đồng?” Lam y nữ tử đứng ngoài lồng sắt, bật cười lạnh lẽo, nheo mắt nhìn kẻ đang bị xích bên trong chằm chọc: “Đúng rồi, ta quên mất, giờ ngươi có muốn xem cũng không xem được nữa rồi.”

Đối phương vẫn không có động tĩnh, năm sợi xích vàng buông xuống

xuyên qua thân thể hãn, khóa chặt cả người.

Từ sau khi trúng Thất Tinh Hải Đường ba hôm trước, tên sát thủ tuyệt đỉnh từng khiến thiên hạ nghe tên phải biến sắc này đều chìm trong im lặng, để mặc cho độc tố dần dần xâm thực thân thể, không nói lời nào.

Diệu Thủy không khỏi có chút bức bối: từ lúc Giáo vương giao Đồng cho thị xử lý, thị đã có tính toán rồi – thị muốn hỏi hãn xem sau trận phản biến đó, hạt Long huyết châu đã biến đi đâu mất rồi!

Diệu Hỏa đã chết, giờ chỉ còn thị và Đồng biết đến sự tồn tại của thứ này.

Đó là thứ kịch độc duy nhất có thể đẩy Giáo vương vào chỗ chết – nếu có thể lấy được về tay... nhưng bất luận là thị dùng nghiêm hình đánh đập thế nào, Đồng cũng quyết chẳng nói lấy một lời.

Khả năng chịu đựng đau đớn của những kẻ xuất thân trong Tu La trường quả thật là rất kinh người.

Nhưng đến mức độ này, thì dường như đã vượt quá cực hạn của nhân loại rồi.

Có lúc, thậm chí thị còn hoài nghi độc chất của Thất Tinh Hải Đường xâm thực quá nhanh, không đợi ký ức của Đồng bị rửa sạch đã làm thân thể hãn tê liệt mất rồi – nếu không, thân thể máu thịt của con người làm sao có thể chịu đựng nổi những cực hình tàn khốc đến nhường ấy?

“Vậy thì, còn cái này?” Bịch một tiếng nữa, lại thêm một thứ bị ném vào trong: “Nữ đại phu đó đã mạo phạm Giáo vương, bị chặt đầu rồi... người còn nhớ thị là ai không?”

Đồng ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt tưởng chừng như đã mất đi ánh sáng kia bỗng sáng rực lên!

Hãn bất chấp tất cả, đưa tay sờ mó bằng được cái đầu lâu bị ném vào kia. Dây xích trong nháy mắt bị kéo căng cứng ra, thít chặt vào da hãn, cơ thể vốn đã thương tích đầy mình lại ứa máu tươi lần nữa.

Nhưng, ngón tay hãn chạm phải, lại là một cái đầu lâu nam nhân râu ria đầy mặt.

“Ha ha ha ha...” Diệu Thủy ngửa mặt cười lớn: “Đó là đầu của Diệu Hỏa – nhìn người sợ hãi chưa kìa!”

Dường như bị trúng một đòn vào ngay chỗ yếu hại, Đồng không hồi đáp gì,

chỉ ủ rũ ngồi phịch xuống, ánh mắt toát lên bất lực và sợ hãi.

Ký ức trong óc hằn dần dần mờ nhạt đi, thứ kịch độc ấy đang dần dần xâm thực vào thần trí hằn như một lời nguyện rửa độc ác, tẩy sạch tất cả những hồi ức của hần – chẳng hạn những chuyện ở Tu La trường, chẳng hạn như ký ức bao năm hoành hành Tây Vực...

Nhưng hình bóng nữ tử đó thì phảng phất như đã in sâu vào cốt tủy hần, đến chết cũng không thể nào quên được.

“Người không muốn nhìn thấy thị phải chết, đúng không?” Hai mắt Diệu Thuỷ hiện lên vẻ đặc ý của người thắng cuộc, cất tiếng hỏi: “Người cũng hiểu rõ nữ đại phu ấy lên núi dễ nhưng xuống núi thì khó phải không? Thị đã làm Giáo vương tức giận, sớm muộn gì cũng bị chặt đầu thôi! Kha kha, Đồng, đó đều là vì người cả đó, ha ha!”

Hai vai Đồng bỗng nhiên run lên bần bật, máu tí tách rơi xuống từ những vết thương.

“Diệu Thuỷ,” hần đột nhiên ở miệng, giọng nói khàn đi vì những cực hình tàn khốc: “Hai chúng ta, hãy trao đổi điều kiện đi.”

“Hử?” Diệu Thuỷ nhoẻn miệng cười, lại gần lồng sắt thấp giọng nói: “Sao hả, cuối cùng cũng chịu khai ra Long huyết châu ở đâu rồi à?”

“Nói đi, người muốn gì nào?” Thị tỏ vẻ hứng thú hỏi: “Giải thoát cho nhanh? Hay là giữ mạng?”

“Người để nữ đại phu đó bình an trở về, ta sẽ nói cho người biết Long huyết châu đang ở đâu.” Đồng cụp hai hàng mi xuống, khước miệng nở một nụ cười châm biếm lạnh lùng: “Người, cũng muốn dùng nó để độc sát Giáo vương – không phải vậy sao?”

“Ha,” thân hình Diệu Thuỷ khẽ rung lên, phảng phất như có chút kinh ngạc, rồi thị bỗng nhiên bật cười, tàn nhẫn kéo giật sợi xích thắt chặt cổ Đồng: “Rơi vào cảnh ngộ này rồi mà còn làm bộ thông minh với ta hả? Đoán ra được kế hoạch của ta, chỉ khiến người chết càng sớm hơn mà thôi!”

Nhưng chỉ nháy mắt sau đó, thị lại cười khúc khích nói: “Được rồi, ta hứa với người... ta cần mạng của nữ nhân đó làm gì? Ta chỉ cần cái đầu của Giáo vương thôi. Đương nhiên – cả người, cũng không thể giữ lại, người đừng mơ ta sẽ tha mạng cho người.”

Vẻ mặt của Đồng hết sức thờ ơ – từ khi biết mình đã trúng phải Thất Tinh Hải Đường, hẳn chưa từng nghĩ mình có thể sống tiếp.

“Long huyết châu đã bị ta bóp thành bột phấn, thoa trên Lịch Huyết kiếm...” Hãn nhắm mắt lại, thấp giọng nói ra bí mật cuối cùng: “Muốn giết Giáo vương, trước tiên cần lấy được thanh kiếm đó đã.”

Hơi thở Diệu Thuỷ như ngưng lại, lẩm nhẩm nói: “Chẳng trách tìm khắp nơi cũng không thấy. Thì ra là vậy!”

Thị bật cười khanh khách, vỗ vỗ lên vai hãn: “Yên tâm, ta sẽ giữ lời hứa – dù sao thì lấy mạng nữ nhân đó cũng chẳng có ý nghĩa gì.” Ngưng một chút, nét mặt thị lại hiện lên vẻ ghen tị không thể che giấu: “Chỉ là không ngờ cả hai kẻ vô tình như ngươi và Diệu Phong đều không hẹn mà cùng liều chết bảo vệ cho thị, thật khiến người ta phải kinh ngạc! Á Tiết cốc chủ đó, lẽ nào có ma lực gì à?”

“Diệu Phong?” Đồng thoáng ngạc nhiên. Kẻ không tình cảm lúc nào cũng đeo mặt nạ mỉm cười ấy, tại sao cũng bảo vệ cho Tiết Tử Dạ?

“Nói ra thì ta còn phải cảm ơn Tiết cốc chủ của ngươi nữa cơ,” Diệu Thuỷ cười khúc khích: “Nhờ phúc của thị mà tâm pháp Dục Xuân Phong bị phá rồi, tên Diệu Phong vướng tay vướng chân nhất giờ đã không còn đáng sợ gì nữa. Diệu Không là kẻ không lo chuyện người khác, Minh Lực thì chết rồi, Diệu Hỏa cũng mất mạng, ngươi thì bị phế - những chuyện còn lại, thật là đơn giản hơn rất nhiều.”

Đồng kinh hãi ngẩng đầu – Dục Xuân Phong tâm pháp bị phá rồi?

Làm đồng liêu nhiều năm, hẳn tự nhiên biết rõ sự lợi hại của Dục Xuân Phong. Diệu Phong có thể tu luyện thứ tâm pháp này cũng là vì y có tâm thái cực kỳ đơn giản thuần khiết, ngoại trừ sự an nguy của Giáo vương ra thì không còn nghĩ ngợi chuyện gì khác, nhất cử nhất động không lộ ra một chút sơ hở.

Vậy mà giờ đây không ngờ đã có người phá được trạng thái không minh vô tưởng vô niệm này của y!

Tỷ ấy... làm sao mà đánh bại được tên Diệu Phong lòng tĩnh như mặt nước phẳng lặng vậy?

Trên tuyệt đỉnh Côn Luân, Thiên Quốc Lạc Viên trăm hoa đua nở, lâu vàng gác tía lộng lẫy vạn phần.

Lạc Viên này là nơi xa hoa tráng lệ nhất trong Đại Quang Minh cung, những người từng đến nơi đây đều lưu luyến quên cả đường về. Cho dù là sát thủ tuyệt đỉnh trong Tu La trường, cũng chỉ sau khi lập đại công mới được vào đây hưởng thụ cảm giác tiêu hồn tán phách.

Đó là một thế giới được tạo thành từ lưu ly bảo thạch, nằm ngoài sức tưởng tượng của tuyệt đại đa số người trên thế gian này: cây hoàng kim bất bảo, suối phi thúy bích ngọc, khắp nơi đều là những dòng rượu thơm ngọt, dòng sữa ngon lành, mật ong thơm ngát, trong rừng có những bông hoa bảo thạch vĩnh viễn chẳng bao giờ tàn. Trên cành cây, cạnh bờ suối, vô số loài linh cầm trân quý hát ca, nhưng con dị thú chưa bao giờ xuất hiện chốn tục thế đi lại từng đàn. Trong rừng, bên suối, trong đình đài lầu cát, những thiếu nữ xinh đẹp và các đồng tử tuấn tú đi qua đi lại, mỉm cười với mỗi vị khách đến thăm, dịu dàng thỏa mãn tất cả những yêu cầu của họ.

“Tiết cốc chủ, ở đây có quen không?” Trong lầu quỳnh gác ngọc, một nam tử áo trắng lạng lẽ xuất hiện, cất tiếng hỏi vị khách quý đang ngần ngợ xuất thần.

Trong phòng lò lửa cháy bùng bùng, không khí ấm áp, khiến người ta hoàn toàn không cảm nhận được trời băng đất tuyết ngoài kia.

Tiết Tử Dạ đang lơ mơ buồn ngủ, nghe giọng nói ấy liền mở bừng mắt ra.

“Là người?” Nàng thấy y, ánh mắt lóe lên rồi vụt tắt.

Diệu Phong im lặng khom người, trong khoảnh khắc ấy đã nhìn ra vô số cảm xúc trong mắt nàng, bao gồm cả phẫn nộ và khinh miệt.

Xem ra, đối với người hành y như nàng, hung thủ vĩnh viễn không bao giờ được hoan nghênh.

“Tiết cốc chủ nghỉ ngơi cho khỏe, sáng sớm mai, thuộc hạ sẽ đến đón cốc chủ tới mật thất thăm bệnh cho Giáo vương.” Y khẽ cúi người nói.

“Minh Giới đâu?” Tiết Tử Dạ cất tiếng hỏi, nhóm người đứng dậy: “Ta muốn gặp nó.”

“Trước khi bệnh của Giáo vương khỏi hẳn, cốc chủ không thể gặp Đồng.” Diệu Phong thản nhiên trả lời, xoay người chuẩn bị đi ra, nhưng bước ra

đến cửa thì đột nhiên loạng choạng suýt ngã, cũng may y kịp thời chộp được khung cửa nên mới không sao.

Tiết Tử Dạ thoáng ngây người, lúc cúi đầu xuống nàng đã thấy một vết máu tươi đỏ sẫm rớt xuống bậc cửa.

“Diệu Phong!” Nàng buột miệng thốt lên, lao tới như một mũi tên, xoay vai y lại: “Để ta xem nào!”

Nhưng y không quay đầu, chỉ mỉm cười đáp: “Không sao, Tiết cốc chủ không cần lo lắng.”

“Nói bậy!” Bất mạch cho y, Tiết Tử Dạ không khỏi vừa kinh hãi vừa tức giận: “Vết thương cũ còn chưa khỏi, lại đã có vết thương mới rồi? Mau vào đây cho ta xem thử!”

Diệu Phong đứng yên bất động, cũng không gạt tay nàng ra. Hai người cứ giằng co như vậy, một người bên trong, một người bên ngoài, cơ hồ mỗi bên đều kiên quyết không nghe theo đối phương.

Tuyết rơi xuống từng vạt từng vạt, phủ đầy bờ vai y. Còn bàn tay trên vai thì ấm áp mà cố chấp, xưa nay chưa từng chịu bỏ qua bất cứ sinh mệnh nào.

Y đứng ngoài cửa, ngẩng đầu ngắm nhìn tuyết trắng phất phơ rơi xuống tuyết đỉnh Côn Luân, cảm giác lạnh lẽo trong lòng và ấm áp nơi bờ vai giao tranh kịch liệt: nếu như... nếu như biết được hung thủ gây ra huyết án năm xưa là ai, liệu nàng có buông cánh tay đó xuống không?

“Khụ khụ, khụ khụ!” Vậy mà mới giằng co một lúc, sau lưng y đã vang lên tiếng ho dữ dội của Tiết Tử Dạ. Hàn khí ở tuyết đỉnh Côn Luân xâm nhập, chỉ đứng ngoài cửa một lát, thân thể nàng đã không chịu đựng nổi.

“Mau vào trong phòng!” Y kinh hãi buột miệng, quay người chụp lấy cánh tay đang run lên trên vai mình.

“Được thôi.” Nàng nở một nụ cười ranh mãnh, nắm tay y kéo vào trong, cơ hồ đã thực hiện được âm mưu: “Có điều, người cũng phải vào đây.”

Trong phòng thoang thoang mùi thuốc, không khí ấm áp, nhưng sắc mặt Tiết Tử Dạ lại trầm xuống.

“Ai ra tay vậy?” Nhìn vết thương bên dưới vạt áo, nàng lẩm bẫm: “Là ai ra tay vậy? Thật tàn nhẫn!”

Trên lưng Diệu Phong đầy những vết thương chằng chịt màu đỏ sẫm, mỗi vết đều rộng cả lòng tay, dài tới gần một thước. Chỗ bị thương không sưng tấy, nhưng nàng vừa chạm vào đã biết là cực kỳ lợi hại: tuy bề ngoài không sây sát gì, nhưng lại đã tổn thương tới nội tạng bên trong.

Nàng nhẹ nhàng di động ngón tay, Diệu Phong không lên tiếng, nhưng cơ thịt ở lưng và vai lại không ngừng giật giật.

“Đây là vết thương do kim trượng gây nên!” Nàng bỗng nhận ra: “Là lão Giáo vương khốn khiếp đó đánh người à?” Diệu Phong chỉ khẽ giật mình, không nói tiếng nào.

“Lão dựa vào cái gì mà đánh người!” Tiết Tử Dạ lấy làm phẫn nộ, vừa đi tìm thuốc vừa làu bàu mắng: “Người nghe lời như vậy, cung phụng lão ngang với thần thánh như vậy, lão dựa vào cái gì mà đánh người? Đúng là một con chó điên...”

Lời còn chưa dứt, một ngón tay đã điểm lên cổ họng nàng: “Dù là khách quý, cũng không thể vô lễ với Giáo vương.” Diệu Phong quay người lại, chậm rãi lên tiếng, ngón tay dừng lại nơi yết hầu Tiết Tử Dạ.

“Người...” Nàng ngạc nhiên tròn mắt nhìn y, cơ hồ không thể tưởng tượng nổi: “Vẫn còn nói giúp lão ư?” Ngưng lại một chút, trong mắt nữ đại phu chợt hiện lên vẻ tuyệt vọng: “Ta muốn cứu người mà... sao người cứ như vậy mãi thế?”

Ngón tay y dừng lại ở đó, cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ làn da nàng cùng sự rung động nhẹ nhàng của thanh đới, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác lưu luyến, không nỡ buông tay xuống.

Cứ như vậy trong giây lát, rồi y mỉm cười, dịch ngón tay ra: “Giáo vương trừng phạt tại hạ tự nhiên là có nguyên nhân của người, còn tại hạ cũng cam tâm chịu phạt.” Cũng không đợi nàng thoa xong thuốc, Diệu Phong đã đứng lên: “Tiết cốc chủ, tại hạ đã nói rồi, đừng tốn công cho một kẻ như ta làm gì.”

Tiết Tử Dạ ngăn người nhìn y đứng dậy, khoác áo ngoài vào rồi lẳng lặng đi ra ngoài.

“Nhã Di!” Nàng loạng choạng đuổi theo ra cửa, hét gọi tên y: “Nhã Di!” Nhưng Diệu Phong sứ của Đại Quang Minh cung không hề quay đầu lại.

Dường như, đó không phải là tên y vậy.

Hoa tuyết như những tinh linh nhỏ bé tíu tíu hạ xuống bờ vai y, tinh nghịch mà hoạt bát nhẹ nhàng, hôn lên vầng trán y những nụ hôn lạnh lẽo. Diệu Phong cúi đầu bước đi, cổ áp chế huyết khí đang không ngừng nhộn nhạo trong cơ thể, khớp miệng bỗng nhiên hiện lên một nụ cười chua chát – đúng vậy, cũng phải kết thúc rồi. Đợi ngày mai đưa nàng đến gặp Giáo vương, chữa khỏi bệnh cho người, rồi sớm tiễn nàng xuống núi rời khỏi nơi đây, tránh để dây dưa thêm chuyện thì hơn.

Y không muốn để nàng biết mọi chuyện đã qua, cũng không muốn để nàng biết mình vì bảo vệ cho nàng mà đã nghịch ý Giáo vương. Y chỉ cầu mong nàng có thể bình an rời khỏi đây, trở lại với cuộc sống bình lặng ở Dược Sư cốc – nàng còn có thể cứu được vô số mạng sống nữa, cũng giống như y sẽ tiễn đưa vô số mạng sống khác vậy.

Con người như nàng, vốn không thuộc về cùng một thế giới với y.

“Ta muốn cứu người mà...” Lời nàng nói vẫn còn văng vẳng bên tai, bi thương pha lẫn tiếc nuối cam chịu, mà chứa đựng sự ấm áp mà đời này y chưa bao giờ có được.

Nàng đưa tay ra với y, mong có thể kéo y ra khỏi vũng máu. Nhưng y vĩnh viễn không thể nào chạm đến cánh tay thuần khiết đó được...

Sắc máu trong cái đêm 12 năm trước, đã hoàn toàn nhấn chìm y xuống.

Màn đêm bao trùm lên đỉnh núi tuyết, cây ngọc hoa quỳnh đều trở nên âm đạm, dần dần chìm vào bóng tối.

Tiết Tử Dạ ngồi đơn độc một mình trong căn phòng ấm áp thơm nức mùi hương, cúi đầu nhìn bàn tay phải, ngơ ngẩn xuất thần.

Ngày mai, là phải đi thăm bệnh cho lão Giáo vương rồi... phải dùng đôi tay này để cứu mạng cho lão ác ma đó. Sau đó, lão lại có thể xưng bá Tây Vực, bắt hết thiếu niên này đến thiếu niên khác về huấn luyện thành sát thủ máu lạnh, chặt đầu hết kẻ thù này đến kẻ thù khác.

Bản thân ta... thì ra cũng là một kẻ ích kỷ hèn nhát như thế sao?

Để bảo vệ người thân duy nhất, không ngờ lại ra tay cứu mạng cho một tên ác ma!

Khớp miệng nàng hiện lên một nụ cười chua chát, nhìn vào lòng bàn tay

mình, nghe nói ở đó ẩn chứa vận mệnh của cả đời người – chỉ tay nàng kỳ quái vô cùng, đường vân ở năm ngón tay đều hình xoắn ốc, đường chỉ ở lòng bàn tay sâu mà hỗn loạn, ba đường chỉ hợp lại làm một, vạch ngang qua cả bàn tay.

Tiết Tử Dạ chìm đắm trong những vòng xoáy tượng trưng cho số mệnh ấy, nhìn đến ngây người, không phát giác ra ngoài cửa sổ có một người lặng lẽ xuất hiện tự bao giờ.

“Tiết cốc chủ.” Nữ tử áo lam đợi chờ giây lát, cuối cùng cũng yếu điệu cất tiếng: “Muốn xem tướng tay không?”

“Diệu Thủy sứ?” Tiết Tử Dạ giật mình, nhận ra nữ tử đang đứng ôm kiếm ngoài cửa.

Tuy nàng mới chỉ gặp Diệu Thủy một lần trên cầu, nhưng ấn tượng đối với nữ nhân này lại vô cùng sâu sắc. Trên người thị toát lên một thứ khí chất tha thướt cực kỳ đặc biệt, mùi hương ngọt ngào, yêu mị đến nhập cốt – vừa nhìn nàng đã thâm hiểu rõ, có đến quá nửa là nữ nhân này đã tu luyện Mị thuật (thuật mê hoặc người khác)

“Ta xem tướng tay của Tiết cốc chủ, quả là thật khó hiểu.” Diệu Thủy tự tiện đi vào, cười hì hì ngồi xuống, tóm lấy tay nàng quan sát kỹ lưỡng: “Cô xem, đây là ‘đoạn chương’ – người có tướng này tuy rằng thông minh tuyệt thế, nhưng tính cách lại quá quật cường, cả đời chìm nổi bôn ba, mà không thể tự chủ.”

Tiết Tử Dạ người mắt nhìn thị, bần khoản không biết nữ nhân này đang định nói gì. Ánh mắt chạm phải thanh kiếm trong lòng Diệu Thủy, nàng bỗng giật mình chấn động: đây rõ ràng là thanh kiếm trước đây của Đồng, Lịch Huyết!

“Tiết cốc chủ, đường sinh mạng của cô cũng không đến nỗi tệ, tuy là bị đứt giữa chừng, nhưng bên cạnh có những đường chỉ nhỏ khác nối lại, có thể thấy cô đã từng chết đi sống lại.” Nữ nhân đến từ Ba Tư này dường như bỗng nhiên biến thành một nữ vu sư, mỉm cười nói tiếp: “Đường trí tuệ rất tốt, nhát bén mà kiên cường, chuyện gì cũng có chủ kiến. Nhưng cho dù thông minh tuyệt đỉnh, cũng khó mà trở thành vợ hiền mẹ tốt được đó.”

Diệu Thủy chăm chú nhìn vào bàn tay nàng, nhếch miệng cười, nhẹ nhàng

chậm rãi nói tiếp: “Đáng tiếc, đường tình duyên lại không tốt. Lãng nhăng rắc rối thế này, chắc chắn là phải nhiều lần đổi mặt với những lựa chọn khó khăn – Tiết cốc chủ, cô là người có phúc, trong đời gặp được nhiều nam nhân tốt. Chỉ có điều...” Thị ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Tiết Tử Dạ nhoen miệng cười, khẽ nói: “Chỉ có điều, có quá nhiều đường vất ngang, hiểm nguy liên tiếp, thế nên những điều theo đuổi quá nửa đều thành hư không cả.”

Tiết Tử Dạ hơi nhú mào, bất ngờ rụt tay lại.

“Diệu Thuỷ sứ, hà tất phải nói nhiều với người không quen như vậy.” Nàng nhồm đứng dậy, ngấm ngấm bực bội: “Thời gian không sớm nữa, ta muốn nghỉ ngơi.”

Nghe rõ nàng có ý đuổi khách, nhưng Diệu Thuỷ vẫn không có ý động thân, chỉ cúi đầu xuống, rồi bỗng bật cười: “Tiết cốc chủ muốn nghỉ sớm, có phải để bồi dưỡng tinh thần, sáng mai xem bệnh cho Giáo vương không?”

“Đúng vậy.” Tiết Tử Dạ lạnh lùng đáp.

Giờ thì nữ nhân này chắc phải cáo từ rồi chứ nhỉ?

“Tiết cốc chủ y thuật tuyệt thế, tự nhiên là tay đến bệnh trừ - chỉ có điều...”

Nhưng Diệu Thuỷ lại ngẩng mặt lên nhìn nàng, nở một nụ cười khó hiểu, chậm chậm buông từng lời nhẹ nhàng mà lạnh lẽo: “Cứu Giáo vương, chỉ e là sẽ có lỗi với cả bộ tộc Ma Già năm xưa phải chết thảm nhỉ?”

“Gì hả?” Tiết Tử Dạ đứng bật dậy, làm đổ cả chén trà trên bàn, thất thanh kêu lên: “Cô nói gì hả?”

Nữ nhân này, làm sao biết được huyết án từ 12 năm trước chứ!

“Suyt!” Diệu Thuỷ giơ một ngón tay lên, nhanh nhẹn đảo mắt nhìn quanh một vòng: “Ta lén lút đến đây đó.”

“Cô nói gì hả?” Sắc mặt Tiết Tử Dạ nhợt đi trong nháy mắt, cố hết sức hạ thấp giọng nói xuống, thanh âm run run: “Vừa rồi cô nói gì? Huyết án bộ tộc Ma Già... Ma Già, là do Giáo vương làm sao?”

Diệu Thuỷ khe khẽ gật đầu: “Những chuyện thế này xưa nay Đại Quang Minh cung cũng gây ra không phải là ít.”

“Tại sao?” Hai mắt Tiết Tử Dạ như rục lửa, gằn giọng hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì Đồng.” Diệ Thủy bật cười, ánh mắt trở nên độc ác: “Hắn là một thiên tài, có thể kế thừa Đồng thuật đã thất truyền từ lâu - Giáo vương có được hắn rồi, lại muốn đề phòng dòng máu Yêu Đồng truyền ra ngoài, nên đã dứt khoát hủy diệt cả thôn làng đó luôn.”

Tiết Tử Dạ chỉ thấy lửa hận cháy bùng lên thiêu đốt cả lồng ngực, nhất thời không thể nào nói được câu nào, chỉ thở hổn hển.

“Năm đó, cả Diệ Phong sứ cũng tham dự vào trận đồ sát đó.” Diệ Thủy cười lạnh, nhìn gương mặt Tiết Tử Dạ đang tái đi: “Trong một đêm, giết sạch cả thôn trên dưới 137 người – chính miệng Giáo vương nói với ta như vậy đấy. Ha ha.”

Nàng sững người ra đó, chỉ thấy như trái tim mình rơi ra khỏi lồng ngực, lọt vào hang động băng giá sâu không thấy đáy - Diệ Phong? Diệ Phong cũng có phần trong trận đồ sát đó ư?

Nàng đột nhiên nhớ lại những lời y nói ban sáng – “Cô sẽ hối hận” Y nói: “Đừng tốn công cho một kẻ như ta làm gì.”

Trong khoảng khắc, nàng hiểu ra tại sao ánh mắt của y lại như thế.

“Súc sinh!” Hai tay Tiết Tử Dạ run run, nghiêng răng rít lên từng chữ một: “Súc sinh!”

“Vậy thì,” Diệ Thủy nghiêng nghiêng mặt liếc nàng khóe môi vĩnh lên: “Tiết cốc chủ, cô còn muốn cứu một tên súc sinh không?”

Tiết Tử Dạ thở gấp gấp, sắc mặt trắng nhợt, nhưng thủy chung vẫn không nói tiếng nào.

Nhìn bề ngoài Diệ Thủy vẫn đang mỉm cười, nhưng trong lòng đã thầm giật mình: nữ nhân này, vẫn còn do dự gì nữa?

“Không cứu lão, vậy Minh Giới phải làm sao đây?” Tiết Tử Dạ ngược mắt lên nhìn thị, hai bàn tay vịn vịn vào nhau: “Lão sẽ giết Minh Giới mất!”

“Ha... thì ra là vì cái tên đó!” Diệ Thủy lập tức hiểu ra nguyên nhân ở đâu, không nén nổi cười phá lên: “Ngu xuẩn! Giáo vương là hạng người gì chứ? Cô tưởng là vì cô cứu lão mà lão bỏ qua cho Đồng chắc?”

“Muốn đi thăm hắn không? Muốn, thì đi theo ta.” Diệ Thủy nhoèn miệng cười đứng dậy, cầm thanh Lịch Huyết kiếm trên bàn: “Cô gặp hắn rồi sẽ hiểu ngay thôi.” Tiết Tử Dạ nhìn thị đi ra ngoài, trong lòng thoáng ngần

ngư do dự.

Mỗi con người trong tòa Đại Quang Minh cung này, dường như đều cao thâm khó dò, từ Đồng đến Diệu Phong ai cũng như vậy – cả Diệu Thủy trong Ngũ Minh Tử này cũng lôi kéo mình, rốt cuộc là có ý đồ gì đây?

Thương Nguyệt

Thất Dạ Tuyệt

Dịch giả: Lục Hương

Chương 12

THẤT TINH HẢI ĐƯỜNG

Trong gian phòng tối om, cả tiếng kêu la thảm thiết bên ngoài cũng không nghe thấy, chỉ có sự tĩnh mịch chết chóc bao trùm.

Hắn bị xích vàng giữ chặt trong chiếc lồng sắt lớn, khóa chung với con chó ngao khổng lồ bên cạnh, lặng yên bất động.

Bóng đêm như tấm vải liệm bao bọc xung quanh hắn, Đồng nhắm cặp mắt đã không thể nhìn rõ thứ gì lại, trầm mặc đợi chờ cái chết từng bước lại gần.

Cảm giác này... dường như đã có từ mười mấy năm trước?

“Người, có muốn ra ngoài không?” Trong ký ức, thanh âm đó không ngừng vang lên, mang theo sự mê hoặc và ma lực kỳ lạ.

“Đám người phạm tặc chó lợn đó không biết người là sứ giả của ma quỷ, không biết sức mạnh của người lớn lao nhường nào... Đồng, chỉ có ta mới hiểu được sức mạnh của người, cũng chỉ có ta mới có khả năng kích phát sức mạnh chân chính đó – người muốn theo ta không?”

“Ta muốn ra ngoài! Ta muốn ra ngoài! Thả ta ra...” Hắn gào lên trong bóng tối, cảm giác như mình sắp bị ép đến phát điên.

“Được, ta dẫn người ra ngoài.” Người kia mỉm cười: “Nhưng, người phải thần phục ta, trở thành Đồng của ta, ngự trị võ lâm, thay ta coi quản thế giới rộng lớn cùng vạn vật chúng sinh. Người chấp nhận không? Hay là, người muốn bị kỳ thị, bị giam cầm, bị móc mắt để cả đời sống trong bóng đêm?”

“Thả ta ra!” Hắn gắng sức đập vào vách tường, nhớ ra hôm nay là kỳ hạn cuối cùng tộc trưởng nói, trái tim đau đớn như bị vỡ nát, bất chấp mọi thứ mà gào lên: “Chỉ cần người thả ta ra!”

Bỗng nhiên, bóng đêm vỡ tan, những tia sáng xé nát tầm nhìn của hắn ra làm nhiều mảnh, tất cả đều trở thành trống rỗng. Trong vùng trắng trợn đó,

sắc máu bắn tung tóe khắp nơi, kèm theo đó là tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Kẻ bị xích vàng trói trong lồng sợ hãi giật mình thức tỉnh, sắc mặt nhợt nhạt, toàn thân run lên vì đau đớn...

“Chỉ cần người thả ta ra!” – Lời nói trong lúc hôn mê ấy vẫn văng vẳng trong đầu hẳn, vang đi vang lại khiến đầu óc hẳn trở nên trống rỗng.

12 năm trước, đứa trẻ 13 tuổi là hẳn đã ký kết khế ước với loài ma quỷ, bán đứng cả cuộc đời mình như thế!

Cuối cùng hẳn cũng không thể chịu đựng nổi, cúi gục mặt trong bóng tối, hai tay khẽ run lên lấy bầy.

Đã là ngày thứ tư rồi... thứ kịch độc thấm qua 2 mắt dần dần xâm thực đến đại não đã hủy đi hầu hết ký ức của hẳn, quá khứ huy hoàng đầy máu tanh ấy đã dần nhạt phai, không thể nào nhớ lại nữa. Song, những ký ức xa xăm từ thuở nào ngược lại vẫn còn tồn lưu, thậm chí còn hiện lên mỗi ngày một rõ ràng hơn.

Tại sao... tại sao vẫn không thể quên đi chứ?

Những ký ức ấy, còn lại một ngày là một ngày hẳn phải chịu giày vò. Nếu có thể biến thành một kẻ ngây dại hoàn toàn, ngược lại còn tốt hơn chẳng?

“Nếu không giết được Diệu Phong, thì cũng phải lấy được thủ cấp của nữ đại phu kia.” Hẳn quặt tay nắm chặt lấy sợi xích vàng quấn nơi cổ tay, nghiêng chặt răng lại, đột nhiên ngẩng đầu đập mạnh vào lồng sắt – hẳn đúng là kẻ vô tình nhất vô sỉ nhất trong thiên hạ này! Tham sống sợ chết, vong ân phụ nghĩa, không ngờ đã hết lần này đến lần khác muốn đầy người yêu thương mình nhất vào tử địa!

Lao ngục tối tăm bỗng nhiên có gió lọt vào. Cánh cửa sắt nặng nề lạng lè mở ra, làm một tia sáng phản chiếu trên tuyết trắng bên ngoài xạ tới, con chó ngao trong lồng bên cạnh chột gào rú như điên cuồng.

Có người bước vào.

Là ả đàn bà Diệu Thủy đó à? Hẳn chẳng buồn ngẩng đầu lên.

“Minh Giới.” Giọng nói vang lên trong bóng tối âm u, nhẹ mà run run.

Hẳn giật bản mình như chạm phải điện, ngược đôi mắt đã không thể nhìn thấy gì lên: là ảo giác chẳng? Giọng nói quen thuộc ấy... là...

“Minh Giới.” Cho đến khi một bàn tay ấm áp mềm mại nhẹ nhàng vuốt ve lên mặt, hẳn mới hết hoảng giật mình sức tỉnh.

Đúng là có người đến thật, chỉ cách hẳn trong gang tấc. Nàng bước đến cách hẳn chừng ba bước thì dừng lại phảng phất như không biết phải đối mặt với kẻ bị khóa trong lồng sắt là hẳn như thế nào, chỉ không ngừng thấp giọng gọi một cái tên xa xăm, dường như đang gọi hồn cho gã thiếu niên trong ký ức.

Là... là Tiểu Dạ tử tử sao? Hẳn mừng rỡ ngoảnh đầu lại. Là tử ấy? Tử ấy đến đây sao?

Nhưng chỉ nháy mắt sau đó, cảm giác được một bàn tay nhẹ nhàng chạm vào đôi mắt đã mất đi ánh sáng, hẳn bỗng xoay phắt đầu đi như phải bóng, tránh khỏi bàn tay ấy, đôi mắt ảm đạm vô quang hiện lên những cảm xúc kịch liệt.

“Cút!” Hẳn không nghĩ ngợi gì, đã buột miệng buông ra một câu, giọng nói khàn khàn và tàn nhẫn.

Nữ tử đang lặng lẽ trong bóng tối ấy giật mình đánh thót, ngón tay ngừng lại giữa không trung: “Minh Giới?”

“Diệu Thuỷ! Rốt cuộc ngươi muốn gì?” Đồng nghiêng chặt hai hàm răng, hẳn học cất tiếng hỏi người đang đứng đầu đó trong bóng tối, giọng nói mang theo sát khí và nỗi căm phẫn hừng hực: “Tại sao lại để tử ấy vào đây? Tại sao để tử ấy đến đây! Ta đã bảo không được dẫn tử ấy đến đây cơ mà! Rốt cuộc là ngươi muốn gì!”

“Ha ha... đừng nóng chứ. Thành thoảng, ta cũng chột nổi thiện tâm.” Ngoài cửa phòng giam vang lên tiếng cười khanh khách, Diệu Thuỷ rít lên một tiếng gọi con chó ngà đang gầm gè nhe nanh nhe vuốt kia, buông lại một câu: “Đồng, ta đã lấy được Lịch Huyết kiếm trong Tàng Binh các rồi. Các ngươi cứ thoải mái chuyện trò đi, thời gian không còn nhiều đâu.”

Hẳn giật mình ngạc nhiên, chưa kịp phản ứng thì thị đã đóng cửa lại tự mình bỏ đi. Nhà lao tối om giờ 5 ngón tay ra trước mặt còn nhìn không rõ lại chìm vào im lặng.

Đồng trầm mặc trong bóng tối, không biết nên nói gì, làm gì, nhưng hơi thở thì bắt đầu trở nên rối loạn.

Hắn biết bên cạnh còn có một người nữa, mùi hơi thở quen thuộc đâu đâu cũng có, những ký ức ấy lại tràn về như nước lũ, không ngừng gào thét trong lòng hắn, còn hắn thì chỉ hận mình không thể biến mất đi ngay lập tức.

Không muốn nhìn thấy tỷ ấy... không muốn nhìn thấy tỷ ấy nữa!

Hoặc giả, chỉ là hắn không muốn để nàng thấy mình như vậy – toàn thân đầy máu, tay chân bị xích vàng khóa chặt, trên cổ còn bị tròng vòng cổ bọn chó ngao, sắc mặt trắng bệch, hai mắt đờ đẫn, thật chẳng khác một phế nhân là bao!

12 năm sau, nước triều vận mệnh đã rút đi để lại bãi cát hoang lương, làm sao có thể trùng phùng với tỷ tỷ trong tình trạng như vậy được chứ!

“Cút!” Hắn nghiến răng, chỉ buông ra một chữ duy nhất.

Một đôi tay mềm mại vuốt nhẹ lên gương mặt hắn, run rẩy dữ dội, tiếng nói của Tiết Tử Dạ cũng run run: “Minh Giới... đệ, mắt của đệ, sao lại thế này? Là lão Giáo vương đó...”

Hắn không nhìn rõ nét mặt nàng, nhưng có thể nhận ra được trong giọng nói ấy ẩn chứa bao nhiêu thương xót, bao nhiêu đau đớn, trong khoảng khắc ấy, hắn chỉ thấy nỗi đau đớn trong lòng không thể nào chịu đựng được nữa, vội vàng đẩy nàng ra như phát điên: “Không cần người lo! Mau...”

Trước khi chữ “cút” thứ ba vang lên, một giọt lệ đã rơi xuống mặt hắn, nóng bỏng và ẩm ướt.

Trong sát na đó, tất cả những tấm mặt nạ kiêu ngạo lẫn tự ti đều bị thiêu cháy hết.

“Tỷ...” Đồng chỉ thấy bản thân dường như không thể nào khống chế nổi những xúc cảm mãnh liệt trong lòng, thất thanh kêu lên một tiếng, rồi cổ họng nghẹn lại không phát ra được âm thanh gì nữa.

Hắn ủ rũ cúi gục đầu xuống, bàn tay bị xích đấm mạnh xuống đất.

“Minh Giới, cuối cùng đệ cũng nhớ lại cả rồi sao?” Tiết Tử Dạ thấp giọng nói: “Đệ biết ta là ai không?”

Tuy không nhìn rõ, nhưng hắn vẫn cảm nhận được Tiết Tử Dạ đang nhìn mình đăm đăm mà gọi cái tên đã bị chôn vùi suốt 12 năm nay của hắn.

Đây, đây là gì chứ - không thể chịu đựng được thiện ý của nàng, hắn đột

nhiên vươn tay ra, chộp lấy cánh tay trần đầy tình thương ấy, tòn nắn ấn nàng vào chấn song lồng sắt!

Tiết Tử Dạ không kịp đề phòng, chỉ buột miệng kêu lên kinh hãi, ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt cuồng bạo trong bóng tối.

Đồng bóp chặt hai tay Tiết Tử Dạ, ấn nàng vào những thanh sắt lạnh lẽo, nhưng hai mắt lại nhắm nghiền lại, hơi thở gấp gáp, phảng phất như trong lồng ngực hấn đang có vô số giọng nói đang kêu gào gầm rú, toàn thân đều run lên bần bật. Chỉ trong nháy mắt, vô số dòng thác dồn dập đổ về, cảm giác đau đớn đó cơ hồ như khiến người ta chết đi sống lại.

“Tỷ... không ép ta đến nước này không được sao?” Cuối cùng hấn cũng cất tiếng: “Tại sao phải đến đây?” Lời còn chưa dứt, nước mắt đã tràn ra nơi khóe mắt đang nhắm chặt.

“Tại sao phải đến đây!” Hấn không thể kiểm soát nổi bản thân, há miệng gầm lên, bóp chặt hai tay nàng: “Minh Giới đã chết từ lâu rồi!”

Tiết Tử Dạ sững người: con người kiêu ngạo như thế, cuối cùng cũng đã sụp đổ trước mắt nàng.

“Tại sao phải đến đây?” Đồng buông lỏng bàn tay đang bóp chặt ra, để lại trên cánh tay nàng một vòng xanh tím.

Dường như bức tường trong lòng cuối cùng cũng hoàn toàn sụp đổ, hấn gầm lên như loài dã thú, run rẩy đến nỗi không thể trụ vững thân mình, buông thõng tay xuống, ủ rũ chống vào lồng sắt ngoảnh mặt đi: “Tại sao phải đến đây... đến xem đệ ra nông nổi này?”

Tiết Tử Dạ âm thầm đưa tay ra, ôm chặt hấn vào lòng.

Nàng ôm Đồng trong bóng tối, phảng phất như đang ôm chặt thiếu niên năm xưa, cảm giác bờ vai hấn đang không thể tự khống chế mà run lên nhẹ nhẹ. Tên sát thủ tuyệt đỉnh có thần kinh vững như thép này, trong chớp mắt đã hoàn toàn suy sụp.

Nàng vuốt nhẹ lên gò má gầy guộc của hấn, dịu dàng thỏ thẻ: “Minh Giới... Minh Giới, không sao rồi, Giáo vương đã hứa chỉ cần ta trị bệnh cho lão, lão sẽ thả đệ đi.”

Đúng vậy. Cuộc đời chém giết của hấn vì nàng mà bắt đầu, vậy thì cũng nên vì nàng mà kết thúc.

“Vô dụng thôi...” Rất lâu rất lâu sau đó, Đồng dần khống chế lại cảm xúc của mình, nhẹ nhàng đẩy nàng ra, thấp giọng buông một câu: “Vô dụng thôi – độc chất mà đệ trúng phải, là Thất Tinh Hải Đường.”

“Thất Tinh Hải Đường!” Tiết Tử Dạ kinh hãi kêu lên, sắc mặt tái nhợt lại. Là cốc chủ Dược Sư cốc, nàng hiểu rõ hơn bất cứ ai chất độc này có ý nghĩa thế nào – trong “Dược Sư Bí Tàng” có chép: trong Thiên hạ thập đại kỳ độc, Hạc Đỉnh Hồng, Khống Tước Đám, Hắc Thù Trấp, Hủ Nhục Cao, Thái Hồng Âm, Băng Tầm Noãn, Phúc Xà Diên, Phiên Mộc Miết, Bạch Thư Nha (Mào chim hạc, mật chim công, dịch nhện đen, cao thịt thối, nắm cầu vòng, trứng Băng tầm, dãi rắn hổ, ba ba phiên mộc, mầm khoai trắng) đều không phải là độc vật lợi hại nhất, mà đáng sợ nhất là Thất Tinh Hải Đường. Thứ độc vật này không mùi không vị, không ảnh không hình, dù là người cẩn thận tinh minh nhất cũng không thể phòng bị nổi.

Đó là loại chất độc trước tiên huỷ đi não bộ, sau đó mới ăn mòn thân thể nạn nhân – hơn nữa, đến nay vẫn chưa hề có thuốc giải!

Nàng không nói được tiếng nào, chỉ thấy đầu óc trống rỗng, đôi tay bóp chặt lại trong vô thức, như thể chỉ cần buông ra là người trước mặt sẽ lập tức biến mất vậy.

“Tỷ ngây thơ quá... Giáo vương từ đầu đã không có ý bỏ qua cho đệ rồi.” Đồng gắng sức khống chế bản thân, thấp giọng nói: “Nói điều kiện với lão, chẳng khác nào đòi hổ lột da. Tỷ đừng lo cho đệ nữa, mau mau tìm cơ hội rời khỏi nơi đây đi – Diệu Thuỷ đã hứa với đệ sẽ để tỷ an toàn rời khỏi đây rồi.”

Diệu Thuỷ?

Tiết Tử Dạ ngẩn người, ngẩng đầu lên nhìn Đồng, khoé miệng chợt hiện ra một nụ cười phức tạp – nữ nhân đó lòng dạ khó lường, vậy mà Đồng lại cũng giống như mình, không ngờ cũng ngây thơ đi tin vào lời hứa của loại người ấy.

“Tiểu... Tiểu Dạ tỷ tỷ. Đừng lo cho đệ nữa,” hần khó nhọc gọi cái tên đã lãng quên mười hai năm nay: “Tỷ mau tìm cách xuống núi đi... ở đây quá thực quá nguy hiểm. Đệ như vậy là đáng đời rồi, không xứng để tỷ phải lo lắng thế đâu.”

“Nói bậy! Mặc cho đệ đã làm chuyện gì, chỉ cần ta còn một hơi thở, thì cũng không thể không lo.” Trong bóng tối, Tiết Tử Dạ khẽ khép đôi mắt lại, dường như hạ quyết tâm gì đó: “Minh Giới, đừng lo lắng – ta sẽ có cách.”

Nàng đốt môi lửa lên, lấy túi thuốc mang theo bên mình ra, nhẹ nhàng ấn tay xuống vai hăn: “Ngồi xuống, để ta xem mắt của đệ nào.”

Đồng im lặng ngồi xuống, để mặc nàng kiểm tra hai mắt và các vết thương khắp người – hăn không chú ý xem nàng đang làm gì, thậm chí cũng không phát giác ra 8 đạo huyết trên cơ thể đã lần lượt bị phong bế, khiến toàn thân hoàn toàn không thể cử động. Hăn chỉ gắng sức mở to đôi mắt, muốn nhìn rõ gương mặt nàng. Mười hai năm không gặp rồi... sau đêm này, có lẽ đến chết cũng không thể gặp lại được nữa.

Hăn thật muốn nhìn rõ diện mạo của nàng lúc này xiết bao – nhưng ác nỗi, đôi mắt của hăn lại đã mất đi ánh sáng.

Tiết Tử Dạ không nói không rằng cẩn thận xem xét hồi lâu, rồi đứng dậy nói: “Đợi ở đây, ta ra ngoài một lát.”

Đồng nở một nụ cười chua chát – còn có cách gì nữa chứ? Thứ độc này, cả sư tổ của tỷ ấy còn không giải nổi cơ mà.

Bên ngoài lao ngục tối tăm, là một vùng tuyết trắng mênh mang ngàn năm không bao giờ tan chảy ở phía Bắc Côn Luân sơn.

Tiết Tử Dạ vừa mở cửa sắt ra, ánh sáng tràn vào liền nhìn thấy ngay nữ tử áo lam đang dắt chó ngao đứng canh chừng cách đó không xa.

“Sao rồi? Nhanh như vậy đã đi ra rồi à?” Diệu Thuỷ hơi ngạc nhiên quay đầu lại, cười cười tiếp lời: “Ta tưởng hai người cố nhân trùng phùng, sẽ có nhiều chuyện để nói chứ.”

Tiết Tử Dạ đứng ở cửa nhà lao, nhìn Diệu Thuỷ giây lát rồi bỗng xoè tay ra: “Đưa ta chìa khoá?”

“Chìa khoá gì?” Diệu Thuỷ thoáng giật mình, ấn con chó ngao đang gầm gừ xuống.

“Chìa khoá dây xích.” Tiết Tử Dạ chìa tay ra với thị, nét mặt lạnh lùng không cảm xúc: “Đưa cho ta.”

Diệu Thuỷ kinh ngạc tròn mắt nhìn nàng, rồi chột phá lên cười: “Tiết cốc

chủ, cô không thấy yêu cầu của mình hơi quá đáng hay sao? Ta dựa vào cái gì mà đưa cho cô chứ? Làm vậy là bội phản Giáo vương đó!”

“Đừng vòng vo nữa,” Tiết Tử Dạ lạnh lùng ngắt lời, đi thẳng vào vấn đề:

“Ta biết người muốn giết Giáo vương.”

Như bị một mũi tên bắn xuyên qua người, tiếng cười của Diệu Thuỷ bỗng im bật, thị lạng người nhìn chăm chăm vào nữ tử áo tím đối diện, ánh mắt dần đanh lại.

“Ta không có cách nào giải được độc chất của Thất Tinh Hải Đường, nhưng quyết không thể để Minh Giới bị xích như loài chó như thế đến lúc chết được – người đưa ta chìa khoá, ta sẽ giúp người giết lão già đó.” Nét mặt Tiết Tử Dạ vẫn không hề thay đổi: “Ngày ngày mai.”

Diệu Thuỷ nhìn nàng chòng chọc, ánh mắt dần linh hoạt trở lại, chỉ nghe thị cười khẽ hỏi: “To gan lắm, cô có chắc chắn không?”

“Ta ra tay, thế nào cũng chắc chắn hơn người rất nhiều.” Tiết Tử Dạ lạnh lùng trả lời, chìa tay ra phía trước: “Ta nhất định phải báo thù cho Minh Giới, cho bộ tộc Ma Già! Đưa ta chìa khoá – ta sẽ phối hợp với người.”

Diệu Thuỷ ngần ngừ trong giây lát, rồi vung tay, một chùm chìa khoá màu vàng rơi vào lòng bàn tay Tiết Tử Dạ: “Cầm đi!”

Đằng nào tên Đồng đó cũng đã trúng Thất Tinh Hải Đường, sống không nổi một tháng nữa, tạm thời nhượng bộ ả một chút thì có đáng gì? Cùng lắm đợi lấy mạng Giáo vương xong, quay sang đối phó bọn chúng cũng chưa muộn.

“Được.” Tiết Tử Dạ bắt lấy chìa khoá, gật gật đầu: “Đợi ta một lát, trở ra sẽ thương lượng kỹ hơn với người.”

Tiểu Dạ tỷ tỷ quay lại rồi! Nghe tiếng cửa sắt mở ra lần nữa, người đang bị nhốt trong lồng sắt không giấu nổi vẻ mừng rỡ - nàng chỉ ra ngoài có chốc lát, nhưng đối với hãn thì dường như thời gian đã trải qua cả trăm năm.

Bóng đêm khiến người ta tuyệt vọng ấy, cơ hồ làm con người mất đi cả dũng khí để tồn tại.

Hãn muốn đứng dậy nghênh đón nàng, nhưng lại bị dây xích khoá chặt, vòng sắt nơi cổ thít vào làm hãn không thể thở nổi.

“Minh Giới, ngồi xuống.” Giọng nói Tiết Tử Dạ bình tĩnh lạ thường, bàn

tay nhẹ ấn lên vai hắn: “Ta xem vết thương cho đệ.”

Hắn ngoan ngoãn nghe lời, lặng yên ngồi xuống.

Các vết thương khắp người đều đang đau nhức, kịch độc đang dần dần ăn mòn cơ thể, nhưng hắn vẫn dùng nghị lực kinh người khiến răng không rên la một tiếng, phảng phất như sợ chỉ cần mình phát ra tiếng động, sẽ làm vỡ tan khoảng khắc tĩnh lặng này vậy.

Mỗi một giây một khắc ở bên nhau như thế này đều cực kỳ đáng quý – hai người bọn họ từng bị cách ly nơi chân trời góc biển suốt mười mấy năm ròng, cho dù đứng sát bên nhau cũng không nhận ra; trải bao biến cố cửu tử nhất sinh, họ được trùng phùng thì lại lập tức phải đối mặt với sinh ly tử biệt

Hắn không nói gì nữa, chỉ ngồi lặng yên ở đó, hưởng thụ cảm giác yên bình hạnh phúc gần gũi này, sát khí và máu tanh ngập tràn trong đầu óc và trái tim suốt mười mấy năm đều tan biến như sương mù gặp nắng – trong khoảng khắc này đây, hắn không hề nghĩ đến chuyện sát nhân, cũng chẳng nghĩ tới báo thù, mà chỉ muốn ngồi như vậy mãi, không nói tiếng nào, cứ như vậy lặng lẽ chết đi bên cạnh nàng mà thôi.

Còn Tiết Tử Dạ thì không chút ngại tay, nàng giắt mỗi lửa lên chấn song lồng sắt, hai tai chấm thuốc cao nhanh nhẹn thoa lên người hắn. Có lẽ tại nhà lao này quá lạnh lẽo, nên thi thoảng nàng lại ho lên sù sụ, tiếng ho trong trẻo vang vang trong lao phòng trống rỗng.

“Cố chịu một chút.” Sau khi các vết thương trên người đều được thoa thuốc, bàn tay Tiết Tử Dạ dịch chuyển lên đầu Đồng, ấn lên huyệt Mi Cung và Thái Dương, đột nhiên cổ tay nàng lật ngược, ánh sáng chọi loé lên giữa kẽ ngón tay, bốn mũi kim châm trong nháy mắt đã xuyên vào đỉnh đầu hắn. Hai huyệt Tinh Minh và Thừa Khấp bị phong bế, ngân châm đâm vào tới cả hai lóng tay, Đồng đau đớn khôn cùng nhưng cũng không rên la lấy một tiếng.

“Mở mắt ra.” Bên tai vang lên một giọng nói êm ái, hắn mở bừng mắt trong bóng tối âm u. Vẫn không nhìn thấy gì cả... đôi mắt bị kịch độc ăn mòn đã hoàn toàn mất đi ánh sáng rồi.

Nhưng, đúng lúc hắn mở mắt ra ấy, đột nhiên có một thứ gì ấm áp ấm ướt

luôn vào, tiếp xúc với đôi mắt đã mờ đục đó.

“Không!” Đồng bỗng nhiên giật bản mình, ngửa người ra phía sau tránh né theo bản năng, nhưng thân thể hắn đã bị phong toả từ trước, thậm chí còn không thể phát ra âm thanh – trong khoảng khắc ấy, hắn hiểu ra nàng đang làm gì, cơ hồ muốn buột miệng hét lên.

Tiết Tử Dạ chỉ đỡ lấy vai Đồng, cố định đầu hắn ở nguyên vị trí, rồi vươn người tới dùng đầu lưỡi liếm sạch đôi mắt bị mờ đi bởi chất độc.

Đồng muốn nhắm mắt lại, nhưng lập tức nhận ra sau khi các huyết đạo ở đầu bị phong bế, mi mắt hắn không thể nào khép lại được nữa.

Tỷ ấy... từ đầu đã sắp xếp mọi chuyện rồi sao? Tỷ ấy muốn làm gì?

Trong lúc kinh hoàng, Đồng vận hết nội lực, định dùng sức xung phá các huyết đạo bị phong bế, nhưng hắn đã trọng thương tới nước này thì còn làm nên trò trống gì nữa? Đồng thử hết lần này đến lần khác, song cuối cùng cũng không thể nhích động lấy một phân.

Tiết Tử Dạ ôm lấy hai vai hắn, dịu dàng tỉ mỉ liếm sạch chất độc đọng trong mắt.

Đồng cảm nhận được hơi thở nàng phả lên mặt, cảm giác mát mẻ êm ái không ngừng lan toả, cơn đau dữ dội trong óc cũng dần dần nhẹ đi.

Nhưng trái tim hắn thì mỗi lúc một lạnh buốt – tỷ ấy, tỷ ấy đang làm gì vậy? Đó là Thất Tinh Hải Đường, đệ nhất kịch độc trong thiên hạ! Sao tỷ ấy dám dùng lưỡi liếm đi như thế?

Dừng lại! Dừng lại! Hắn cơ hồ phát điên, chỉ muốn gào lên, nhưng sự kinh hãi đã làm hắn không thể gào lên thành tiếng.

Trong nhà lao tăm tối, môi lửa từ từ tắt ngấm, chỉ có chiếc lưỡi mềm mại kia vẫn lặng lẽ tiếp tục.

Đồng không thể động đậy, nhưng trong lòng thì đã hiểu rõ nàng đang làm gì, đồng thời cũng hiểu rõ chất độc đáng sợ ấy đang dịch chuyển từ cơ thể mình sang cơ thể đối phương.

Thời gian phảng phất như ngưng đọng lại trong sát na ấy, Tuyết Ngục tối tăm và lạnh lẽo, tĩnh lặng đến độ có thể nghe thấy tiếng trái tim hắn đang vỡ nát thành muôn ngàn vụn mảnh.

Đôi mắt đã cạn khô mười mấy năm nay bỗng lặng lẽ dâng tràn nước mắt,

nhưng đều bị đầu lưỡi mềm mại kia liếm sạch. Vừa mặn vừa chát, mùi vị hết như độc dược.

Chỉ một lát sau, Tiết Tử Dạ đã liếm sạch độc tố đọng trong mắt hần, nhổ cả ra đất, rồi ngồi thẳng lại thở hỗn hển.

“Được rồi.” Thanh âm nàng mang theo cả tiếng cười yếu ớt, bàn tay cho vào túi lấy ra một loại thuốc gì đó, dịu dàng thoa lên mắt Đồng: “Độc đã hết rồi, dùng Xà Đám Minh Mục tán thoa thêm một chút, chắc không đến 3 ngày là sẽ hoàn toàn khôi phục thôi!”

Trái tim Đồng băng lạnh, chỉ muốn hét lên thật lớn, nhưng thân hình vẫn không thể động đậy dù chỉ một phân.

“Tỷ...” Á huyết không bị phong toả, nhưng hần cũng không biết nên nói gì, sắc mặt tái nhợt đi.

“Nhìn thấy bóng mờ mờ rồi phải không?” Nàng đung đưa bàn tay trước mắt hần, dịu dàng hỏi.

Hần còn chưa lên tiếng trả lời nàng, tròng mắt đã vô thức chuyển động theo bàn tay.

“Ai nói Thất Tinh Hải Đường không có thuốc giải, quả nhiên là sai lầm.”

Tiết Tử Dạ mừng rỡ bật cười: “Mười hai năm trước, Lâm Hạ tổ sư vì nó mà khổ công suy nghĩ suốt một tháng trời, cuối cùng cạn kiệt sinh lực, nôn máu mà chết – nhưng, cuối cùng người cũng tìm ra được giải pháp rồi.”

“Thứ độc dược này lan truyền trong cơ thể cực nhanh – nhưng cũng chính vì thế, chỉ cần ngân châm dồn độc chất ở khắp cơ thể về một chỗ, sau đó để người hiểu y lý dùng thân thể mình hút độc ra là trị được rồi, thậm chí còn không cần dùng bất cứ loại dược liệu nào nữa.” Nàng nhẹ nhàng giải thích, giọng nói ẩn chứa niềm sững khoái của người hành y vừa chinh phục được tuyệt chứng: “Trong tuyệt bút của Lâm Hạ tổ sư để lại trước khi chết có ghi, trước đó có một nữ đại phu họ Trình cũng từng dùng cách này để giải độc Thất Tinh Hải Đường...”

Nàng bình tĩnh nói tiếp, nhưng giọng nói đã dần chậm lại: “Vì vậy mới nói, Thất Tinh Hải Đường không phải là không có thuốc giải... chỉ là người hành y trên thế gian này, hầu hết đều không nỡ hy sinh mạng mình...”

Chất độc đáng sợ ấy chỉ cần chạm vào đầu lưỡi, sẽ nhanh chóng lên đi khắp

cơ thể, Tiết Tử Dạ càng nói càng chậm, cảm giác đầu vầng mắt hoa, thân hình lảo đảo như muốn ngã.

Nàng vội vàng đưa ra một viên thuốc màu ngọc bích cho vào miệng, trấn áp chất kịch độc đang ăn mòn cơ thể.

“Minh Giới, ta sẽ không để đệ chết đâu.” Tiết Tử Dạ hít vào một hơi thật sâu, nhoèn miệng mỉm cười, ánh mắt trong sáng mà kiên định. Nàng lại lấy trong người ra một bình ngọc, đoạn nói: “Ta sẽ không để đệ giống như Tuyết Hoài, giống như mọi người trong thôn, không để ta phải mở mắt trần trần mà nhìn đệ chết đi.”

Nàng cẩn thận dốc trong bình một viên thuốc đỏ rực như chu sa, mùi hương thoang thoảng lập tức toả lan khắp lao phòng.

“Đây là Chu Quả Ngọc Lộ đơn, chắc đệ cũng nghe nói đến rồi nhỉ.” Tiết Tử Dạ nhét viên thuốc vào miệng hắn – dược hoàn vừa vào miệng đã hoá thành cam lộ, Đồng chỉ thấy tứ chi bách cốt đều dễ chịu khôn cùng.

“Đệ ở đây dưỡng thương cho tốt.” Gạt tia máu rỉ ra nơi khoé miệng, Tiết Tử Dạ buông tay, thấp giọng thì thầm: “Không cần lo đến lão Giáo vương ấy.”

Hắn giật bắn mình kinh hãi – không cần lo đến lão Giáo vương ấy? Lẽ nào, lẽ nào... Tiểu Dạ tỷ tỷ định...

" Minh Giới, huyết đạo trên người đệ, mười hai canh giờ sau sẽ tự động giải khai," Tiết Tử Dạ dịch chuyển thân hình, âu yếm dặn dò: “Giờ ta sẽ mở khoá cho đệ, khi nào hai mắt nhìn rõ thì đệ cứ tự rời khỏi đây – chỉ cần khôi phục được võ công, trong thiên hạ này chắc không còn gì có thể cầm giữ đệ được nữa đâu. Nhưng mà, đệ phải nghe lời ta, đừng giết người bừa bãi nữa.”

Tiếng loảng xoảng vang lên mấy lượt, dây xích ở tay chân hắn toàn bộ đều được tháo bỏ. Không còn dây xích giữ lại, hắn ngã gục xuống, nhưng giữa chừng Tiết Tử Dạ đã kịp thời đỡ lấy.

“Cái thứ này, chắc là bảo vật tối cao trong Ma giáo phải không?” Nàng đỡ Đồng ngồi xuống, đặt một vật vào tay hắn, nhẹ nhàng nói tiếp, thần thái ung dung, hoàn toàn không giống một người vừa trúng phải kịch độc: “Đệ cầm đi, có thứ này, sau này làm chuyện gì cũng có thể tự do thoải mái rồi,

không cần phải nghe theo người ta điều khiển nữa...”

Đồng khẽ chạm vào thứ nặng nặng lạnh giá trong lòng bàn tay, toàn thân khẽ run lên: “Đây, đây là... Thánh Hoả lệnh của Giáo vương?”

Nàng tính toán hết sức kỹ lưỡng, giống như đang sắp xếp chu toàn mọi chuyện sau khi mình qua đời vậy!

“Đệ không cần thứ này!” Cuối cùng, hăn cũng mở miệng hét lên, thanh âm tuyệt vọng mà thê lương: “Đệ chỉ cần tử sống cho tốt thôi!”

Tiết Tử Dạ thoáng ngây người, nước mắt kìm nén đã lâu cuối cùng cũng theo câu nói của Đồng mà lăn chã rơi xuống – nỗi đau đớn giãy vò nhiều năm nay nhất loạt dâng lên trong tâm tưởng. Nàng bỗng nhiên mất đi khả năng khống chế cảm xúc bản thân, vươn tay ôm lấy đầu Đồng áp vào ngực mình, nức nở nghẹn ngào.

Tại sao lại trở nên như vậy? Tại sao lại như vậy?

Hai người bọn họ, một là kiều nữ của hạnh lâm danh môn chốn đế đô, một là thiếu niên tận ở nơi thôn làng hẻo lánh miền cực Bắc – cuộc đời bọn họ đáng lẽ ra không nên có bất cứ giao điểm nào, đáng lẽ ra mỗi người đều có thể vô ưu vô tư mà sống hết cuộc đời mình, nhưng tại sao lại trở thành cục diện của ngày nay như vậy?

“Minh Giới, Minh Giới, ta cũng muốn đệ được sống thật tốt...” Nước mắt nàng lăn chã rơi xuống mặt hăn, giọng nói nghẹn đi: “Đệ là người thân duy nhất của ta trên cõi đời này – ta không thể để đệ bị huỷ hoại như vậy được.”

“Không. Tử không hiểu đệ là người thế nào đâu...” Nước mắt nóng bỏng rơi xuống mặt hăn phảng phất như thiêu đốt tới tận tâm can, Đồng lẩm bẫm đáp: “Đệ không xứng được tử cứu giúp.”

“Ngốc nghếch.” Tiết Tử Dạ nức nở, bật cười khe khẽ: “Đệ là đệ đệ của ta cơ mà.”

Bên ngoài bỗng có người gõ khẽ lên cánh cửa, kinh động đến cuộc nói chuyện của hai người.

Biết đó là Diệ Thủy đã mất hết kiên nhẫn, Tiết Tử Dạ cố hết sức khắc chế bản thân, nhồm người đứng dậy nói: “Ta đi đây!”

“Đừng đi!” Đồng thất thanh hét lên – đi như vậy, ắt sẽ là sinh ly tử biệt!

Người đã ra đến cửa, chợt đột nhiên xoay người lại thật, dường như đang

ngần ngừng gì đó.

“Lời của Diệu Thuỷ dù sao cũng không thể tin được.” Tiết Tử Dạ lẩm bẩm, lấy trong người ra một nén hương đốt lên, rồi phẩy phẩy quanh lao phòng một lượt, để khói lơ lửng lẫn khuất xung quanh Đồng, cuối cùng thì cầm nén hương ấy xuống trước mặt hắn. Lúc này nén hương còn khoảng 3 lóng tay, một làn khói màu tím nhạt kỳ dị lửng lơ bốc lên.

Sắp xếp xong xuôi, nàng mới đứng thẳng người dậy lấy ra một viên thuốc khác: “Nuốt đi!”

Hiểu ra nàng đang sắp xếp một bức tường bảo vệ mình trước khi đi, Đồng bỗng nhiên bật cười lạnh lùng, ánh mắt lộ rõ vẻ bướng bỉnh cương quyết.

“Đừng tưởng đệ đồng ý để tử cứu.” Hắn ngoảnh đầu đi, lạnh lùng nói: “Thà chết còn hơn.”

“Ha,” Tiết Tử Dạ không nén nổi tiếng cười – như vậy mới là Minh Giới của mười hai năm trước chứ. Nhưng tiếng cười còn chưa dứt, nàng đã không chút do dự cất tay lên, một mũi ngân châm bắn ra như điện chớp, cắm vào huyết đạo nơi mạn sườn hắn, chuẩn xác vô song!

“Tỷ...” Đồng thất thanh, cảm giác thần trí mình tan ra trong nháy mắt.

“Nghe lời nào. Ngủ một giấc tỉnh lại là không còn chuyện gì nữa,” Tiết Tử Dạ phong toả Hôn Thuỷ huyết của Đồng, lẩm bẩm nói một mình, nhét vào miệng hắn một viên thuốc giải: “Không còn chuyện gì nữa...”

Đừng đi! Đừng đi!

Nội tâm hắn vang lên tiếng gào thét như xé gan nát phổi, nhưng cặp mắt thì không thể chống cự nổi mà cứ khép chặt vào. Tập trung nốt chút tinh táo cuối cùng còn sót lại, hắn ngẩng đầu lên nhìn, gắng sức muốn nhìn nàng lần cuối – song, ngay cả trong khoảnh khắc cuối cùng ấy, trước mắt hắn vẫn chỉ là một cái bóng mơ hồ hư ảo.

Bóng người mờ mờ quay người bước đi trong thời khắc biệt ly ấy, đã in đậm vào nửa đời còn lại của hắn một ấn tượng không thể phai mờ.

Tiết Tử Dạ đi ra thì thấy Diệu Thuỷ đang dặt con chó ngao đứng dựa lưng vào vách Tuyết Ngục đợi nàng.

Trên người nữ nhân này toát lên một mùi hương ngan ngát, lẳng lơ mà thần

bí, nàng là người hành y, nhưng cũng không thể phân biệt được thứ hương liệu này được chế luyện từ loại thực vật nào nữa – mùi hương ấy cũng thần bí như bản thân chủ nhân của nó vậy.

“Sắp canh ba rồi.” Nghe thấy tiếng mở cửa, Diệu Thuỷ không buồn quay đầu lại thốt lên một câu: “Cô ở trong đó lâu quá đấy, nữ đại phu!”

Tiết Tử Dạ khoá cửa nhà lao lại, cất tiếng đáp: “Bây giờ, chúng ta bắt đầu bàn bạc kế hoạch ngày mai đi.”

“Kỳ quái...” Diệu Thuỷ không thể hiểu nổi quay đầu lại, vỗ nhẹ lên đầu con chó ngao, lầm bầm nói: “À không sợ chết, phải không nhỉ?” Con ác khuyến cảnh giác ngược đầu lên nhìn nàng, gầm gừ khe khẽ.

Tuyết rơi rất dày, bay bay như lông ngỗng, bao trùm lên hai nữ tử trên tuyết đỉnh Côn Luân.

Ngoài con ác khuyến kia ra, không còn ai nghe thấy bọn họ nói với nhau những gì nữa.

Tầm một khắc sau, Tiết Tử Dạ khẽ gật đầu với Diệu Thuỷ, buông ra một chữ gì đó rồi quay người bỏ đi.

Tuyết không ngừng rơi như lông ngỗng, đêm khuya tiết trời quá lạnh, lúc rời khỏi Tuyết Vực nàng đã không chịu đựng nổi, đưa tay ôm lấy lồng ngực khẽ ho nhè nhẹ.

Diệu Thuỷ nhìn theo bóng áo tím khuất dần trong bí đạo, trong mắt thoáng hiện lên nụ cười.

“À ta khá thật... không ngờ, lần này lại tìm được một người cộng tác tuyệt hảo thế này! Có phải không?” Thị vuốt khẽ lên cái đầu lông lá của con ngao khuyến, con ác thú to tướng phát ra những tiếng gừ gừ nhu thuận như mèo con. Diệu Thuỷ đứng giữa trời mênh mông tuyết trắng, quan sát dãy Côn Luân nhấp nhô trùng điệp, ánh mắt chợt hiện lên sát khí rùng rợn!

“Được rồi, giao dịch đã hoàn thành, giờ thì...” Thị vỗ nhẹ lên con thú, quay người chỉ vào Tuyết Ngục, cười lạnh lùng: “Người có thể đi ăn thịt tên tiểu tử đó rồi! Hắn đâu còn tác dụng gì nữa!”

“Oắc...” Nhận được chỉ lệnh, lông mao trên người con ác khuyến lập tức dựng đứng lên, hưng phấn sủa vang một tiếng, bổ thẳng vào trong.

Diệu Thuỷ đứng ngoài cửa, nghiêng đầu mỉm cười, nghịch ngợm cây sáo

nhỏ trong lòng bàn tay, đợi nghe tiếng xương thịt bị con ác thú nhai rau rầu. Thế nhưng, bên trong lại hoàn toàn không có phản ứng.

Thị khẽ biến sắc, lướt tới cửa nhìn vào trong, không khỏi thở hắt ra một hơi khí lạnh – trong bóng tối, chỉ có một điểm sáng đỏ thấp thoáng ẩn hiện.

Thi thể to tướng của con chó ngao nằm vật trên bậc cấp, không ngờ chỉ vừa mới bỏ qua cửa đã lặng lẽ chết đi!

“Đoạn trường thảo?” Nhìn thấy làn khói tím lan toả bên trong, Diệu Thuý kinh hãi thất thanh hô lên một tiếng lập tức điểm chân lướt ra phía sau 3 thước, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt hần học tựa không cam tâm – thì ra nữ nhân áo tím ấy đã sớm sắp xếp tất cả rồi!

Thương Nguyệt

Thất Dạ Tuyết

Dịch giả: Lục Hương

Chương 13

TUYẾT SÁT

Tây xuất Dương quan, gió Bắc thổi cắt vào mặt, tuyết trắng tung bay.

Thành môn vừa mở, một toán người đã từ trong quan nội lao vút ra như những tia chớp. Người như hổ, ngựa như rồng, vó sắt tung lên sầm sập, làm cuộn theo một trận gió bụi mù, thẳng tiến về hướng Tây.

“A, nửa đêm hôm qua mới tới Nhạn Môn Quan, trời chưa sáng đã lại xuất phát rồi.” Lão vệ binh già giữ thành lẩm bẩm nói: “Thật là vội vã quá!”

“Là người trong võ lâm mà.” Người tráng đinh trẻ hơn một chút nhìn theo bóng 7 người phía trước, giọng nói pha lẫn chút ngưỡng mộ: “Đều đeo kiếm cả!”

Trong vòng 3 ngày, bọn Hoắc Triển Bạch 7 người từ Đỉnh Kiếm các ở Trung Nguyên ngày đêm phóng ngựa ra miền tái ngoại Tây Bắc. Đám ngựa tuy đều là danh mã ngàn con chọn một, song cũng không khỏi mệt đến sùi bọt mép, không thể tiếp tục lên đường.

Hoắc Triển Bạch không thể không để mọi người tạm thời nghỉ ngơi, liên lạc với các nhân sĩ Võ Minh Tây Bắc, đổi ngựa ở Nhạn Môn Quan. Cả bọn không đợi trời sáng đã lại động thân xuất quan, thẳng tiến về phía Côn Luân sơn.

Gió lạnh rít lên từng cơn ập tới, đường cái quan không một bóng người, Hoắc Triển Bạch quay lại ngoái nhìn Nhạn Môn Quan ở xa tít phía sau, thở ra một hơi nhẹ nhẹ.

Ra khỏi quan ải này, là bắt đầu tiến vào phạm vi thế lực của Đại Quang Minh cung ở Tây Vực rồi.

Lần này Đỉnh Kiếm các đốc toàn lực phái ra toàn bộ Bát Kiếm, nhân lúc Ma giáo nội loạn mà nội ứng ngoại hợp, hòng nhất cử triệt hạ lực lượng đối địch này.

Là một trong những nhân vật kiệt xuất nhất của võ lâm đương đại, gã

không thể đổ cho người khác mà phải đưa vai ra gánh lấy trọng trách này, dẫn theo lục kiếm còn lại ngàn dặm bên ba. Thế nhưng, cứ nghĩ đến người có thể phải đối mặt trong chuyến đi này, lòng gã lại không khỏi ngấm ngầm chấn động.

“Lão thất! Có chuyện!” Đang ngẩn ngơ xuất thần, bên tai gã chợt vang lên tiếng gọi của Hạ Tiên Vũ, cả đoàn người liền đồng thời ghìm cương ngựa lại.

“Gì vậy?” Hoắc Triển Bạch nhảy xuống ngựa, đưa mắt ngược nhìn thì thấy Hạ Tiên Vũ vốn đi trước dò đường đang quay ngựa chạy lại, trên tay xách theo một vật.

“Đoạn Kim Trảm!” Chúng nhân đều giật mình ngạc nhiên, buột miệng thốt lên.

Thanh trảm mã đao to lớn đó là vũ khí thành danh của Đồng Tước, một sát thủ trong Tu La trường. Dựa vào nó, ả đã tung hoành khắp miền Tây Vực, chém giết vô số, vì vậy được xếp vào hàng sát thủ tuyệt đỉnh, trở thành một thành viên của Bát Tuấn – giờ sao lại xuất hiện ở vùng đồng hoang này?

“Phía trước có dấu vết của một trận chiến.” Hạ Tiên Vũ ném thanh trảm mã đao xuống mặt tuyết, hơi thở gấp gáp: “Toàn bộ Bát Tuấn đã bị tiêu diệt tại nơi này!”

“Cái gì?” Tất cả đều ghìm cương ngựa lại, kinh hãi đưa mắt nhìn nhau, rồi nhất loạt nhảy xuống ngựa – Bát Tuấn bị tiêu diệt, đây quả là một tin tức chấn động cả thiên hạ võ lâm!

Chỉ đi thêm tầm hơn ba mươi trượng, bọn họ liền nhìn thấy vết tích của trận chiến bị tuyết trắng che phủ: Truy Điện bị chém đứt tay phải, xuyên thủng lồng ngực; Đồng Tước bị chém chết khá dứt khoát, cổ họng chỉ thấy một đường tơ máu đỏ hồng; Truy Phong, Bạch Thổ, Nhiếp Ảnh, Thần Phù, Yên Chi chết trong phương viên tầm ba trượng, ngoài Thần Phù có hiện tượng trúng độc ra, những người còn lại đều bị một kiếm cắt đứt cổ họng mà chết.

Hoắc Triển Bạch thở ra một hơi nhẹ nhè - nhìn những vết thương này, có thể nhận ra là do cùng một người xuất thủ!

“Thật là lợi hại!” Vệ Phong Hành đứng bên cạnh không nén nổi phải lên

tiếng, lẩm bẩm: “Không ngờ chỉ với một người, mà đã giết sạch cả Bát Tuấn!”

“Nói không chừng là phục kích đắc thủ cũng nên?” Lão Tam Dương Đình suy đoán.

“Không, chắc chắn là không.” Hoắc Triển Bạch nhặt thanh kiếm Truy Phong dưới đất lên: “Mọi người xem, Phương vị mà bốn người Truy Phong, Nhiếp Ảnh, Thần Phù, Yên Chi ngã xuống, vừa hay phù hợp với trận thế Thiên La Trận của Ma giáo – rất rõ ràng, là ngược lại mới đúng, Bát Tuấn đã có chuẩn bị kỹ càng mới đến đây liên thủ phục kích một người nào đó.”

Mấy vị danh kiếm của Đình Kiếm các nhìn nhau biến sắc – Bát Tuấn liên thủ phục kích mà đều mất mạng ở đây, võ công của người đó quả thật cao đến mức không thể tưởng tượng!

“Người bọn chúng phục kích là ai nhỉ?” Hoắc Triển Bạch lẩm bẩm, nghĩ hoài mà vẫn không thông.

Có thể giết sạch Bát Tuấn trong một lần, người như vậy trong thiên hạ e có thể đếm trên đầu ngón tay. Mà mấy cao thủ tuyệt thế của võ lâm Trung Nguyên thì gần đây có lẽ không ai ra miền tái ngoại này, lại càng không quyết chiến sinh tử với sát thủ Ma giáo ở nơi đồng tuyết hoang vu này làm gì – vậy thì, là người nào có sức mạnh như vậy đây chứ?

“Tìm thấy rồi!” Gã đang trầm ngâm thì chợt nghe tiếng Vệ Phong Hành ở phía trước reo lên.

Hoắc Triển Bạch vội lướt tới, chỉ thấy đối phương rút dưới tuyết ra một thanh kiếm gãy – một thanh kiếm thép xanh hết sức phổ thông, đã bị gãy ở ngay giữa, bên cạnh là thi thể của Phi Phiên đang gục trong tuyết trắng.

“Nhìn dấu hiệu này,” Vệ Phong Hành xoay xoay đốc kiếm, đưa ra trước mặt gã: “Đối phương có lẽ là một trong Ngũ Minh Tử.”

Hoắc Triển Bạch vừa nhìn đã nhận ra trên đốc kiếm có khắc hình ngọn lửa: ngọn lửa có năm lưỡi, lưỡi đầu tiên dài một cách nổi bật – Ma giáo Ngũ Minh Tử lần lượt là: Phong, Thủy, Hỏa, Không, Lực – trong đó, người đứng đầu chính là Diệu Phong sứ.

Gã lạng lẽ gật đầu: “Diệu Phong sứ.”

Không sai, người có thể làm được chuyện này ở Tây Vực, chỉ sợ ngoài kẻ mới tạo phản Đổng ra, cũng chỉ còn có Diệu Phong sứ tu vi cao nhất trong Ngũ Minh Tử mà thôi!

Con người đó, được mệnh danh là “bùa hộ mệnh” của Giáo vương, quanh năm không xuống khỏi núi tuyết, lại càng ít lộ diện ở Trung Nguyên, vì vậy không ai biết được võ công y cao thấp thế nào.

Vậy thì, tại sao Ma giáo lại phái Bát Tuần đi đối phó Diệu Phong sứ?

“Mọi người lên ngựa, tiếp tục lên đường!” Gã đột nhiên tung mình lên ngựa, hét lớn: “Không thể đợi thêm một giây một khắc nào nữa.”

Đêm đó trên tuyết đỉnh Côn Luân, trận tuyết lớn kéo dài nhiều năm nay vẫn rơi liên miên không ngừng.

Trong tuyết, không biết có bao nhiêu người đang mất ngủ.

Trong tiếng gió rú gào, thấp thoáng đâu đây vang lên một âm thanh tựa có tựa không, thê lương mà thần bí, róc rách như nước chảy, rồi tan vào màn đêm tĩnh mịch như cái chết.

Diệu Phong đang chìm đắm trong suy tư bỗng nhiên sực tỉnh, khoác y phục lên mình bước tới trước cửa sổ - song, bầu trời đêm rộng lớn phía trên Đại Quang Minh cung vẫn đen như mực, chỉ có tuyết trắng là mãi không ngừng rơi.

Đó là khúc “Chiết Liễu” của Lô Lan, lưu truyền rất rộng rãi ở vùng Tây Vực này.

Khúc nhạc quen thuộc đó... đã chôn vùi trong ký ức y cũng sắp được 20 năm rồi chẳng? Lẽ nào, ở Đại Quang Minh cung này cũng có người đồng tộc?

Thử dạ tiêu trung văn Chiết Liễu

(Đêm nay nghe khúc Chiết Liễu)

Hà nhân bất khởi cố viên tình

(Có ai không nhớ về quê hương)

Trích trong bài Xuân Dạ Lạc Thành Văn Tiêu (Đêm xuân nghe tiếng tiêu ở Lạc Thành) của Lý Bạch (701 – 762)

Triền núi phía Bắc, Diệu Thủy hạ cây tiêu ngắn xuống, rồi vỗ nhẹ lên đám tuyết trên nấm mộ mới đắp, thở dài một tiếng quay người đi – con chó ngao cuối cùng mà thị nuôi lớn, cuối cùng cũng chết theo đồng loại của nó rồi... Đám chó ngao này được xưng tụng là vua của vùng đất tuyết, cả đời đều hung mãnh bạo liệt, bất cứ kẻ lạ nào lại gần đều phải chết. Nhưng nếu nó đã nhận ai là chủ, thì sẽ hoàn toàn tin tưởng người đó, cả đời chỉ sống vì chủ nhân – cuộc đời như vậy, hóa ra lại hết sức đơn giản.

Nhưng còn con người? Con người làm sao có thể sống đơn giản như vậy được?

Lục đạo luân hồi, trong muôn vạn chúng sinh, làm người là khổ nhất.

Ngày hôm sau, mây tan tuyết tạnh, là một ngày nắng hiếm thấy trên tuyết đỉnh Côn Luân này.

“Thời tiết đẹp quá!”

“Phải đó, hiếm khi thấy trời nắng thế này – cuối cùng có thể ra vườn đi dạo rồi.”

Lúc Tiết Tử Dạ tỉnh dậy, bên tai liền nghe thấy mấy thị nữ bên ngoài đang hân hoan rì rầm với nhau.

Nàng hơi ngây người, dường như còn chưa tỉnh ngủ, chỉ khoác tấm áo choàng lông ly miêu lên ngồi thẩn ra trên giường – phải đi thôi.

Phải đi thôi. Giọng nói trong lòng không ngừng thúc giục, tinh táo mà nghiêm khắc.

Nhưng nàng lại chần chừ không muốn dậy, tựa như đứa trẻ thích nằm ngủ nướng lưu luyến chăn đệm ấm êm vậy – sau này hôm nay, chỉ sợ sẽ không còn cảm giác ấm áp này nữa.

Không biết đến đêm nay, thi thể nàng sẽ nằm ở xó xỉnh, nào giữa vùng tuyết giá mênh mông này. Trong khoảng khắc ấy, nàng rúc mình trong chăn đệm ấm áo, ôm chặt hai cánh tay, thân hình co ro run lên nhè nhẹ - thì ra, cho dù ở trước mặt người khác có trấn định quyết đoán thế nào, cuối cùng trong lòng cũng không phải hoàn toàn không hề sợ hãi...

Tiết Tử Dạ lấy trong túi thuốc bên gối ra một nắm Bích Linh đơn, không cần xem mấy viên thuốc đã dốc cả vào miệng. Nàng cần phải dựa vào tác

dụng của thuốc để tạm thời khắc chế chất độc Thất Tinh Hải Đường để làm hết những chuyện hôm nay cần phải làm!

Chiếc đồng hồ vàng Tây Dương trên tường kêu lên sáu tiếng, một thị nữ bưng chậu vàng bước vào, mới nàng rửa mặt trang điểm – đến lúc phải đi rồi.

Bất luận tiếp theo đây hiểm ác thế nào, nàng cũng phải mạnh mẽ mà tự mình đối mặt.

Nàng nghiêng răng chống tay dừnggậy, thay y phục, rồi bắt đầu trang điểm. Thị nữ bước tới vén rèm châu lên, ánh mặt trời và ánh sáng phản chiếu lên mặt tuyết cùng chiếu vào, làm người ta lóa cả mắt. Tiết Tử Dạ thoát ngược nhìn, chỉ thấy mình thực không thể chịu đựng nổi thứ ánh sáng náy, buột miệng kêu khẽ một tiếng, đưa tay che hai mắt lại.

“Còn không mau buông rèm xuống.” Bên ngoài có tiếng người quát nhẹ. “Diệu Phong sứ!” Ả thị nữ giật mình kinh hãi, vội vàng kéo soạt tấm rèm xuống, ánh sáng trong phòng liền ôn hòa trở lại.

Tuy còn chưa tới giờ, nhưng Diệu Phong đã đợi ngoài cửa từ trước, lặng lẽ nhìn nàng bận rộn chuẩn bị, im lìm cụp hai mí mắt xuống: “Tiết cốc chủ, Giáo vương dặn dò thuộc hạ tới đón người đến đại điện.”

“Được, đồ đạc cũng xong hết rồi.” Nàng bình tĩnh trả lời: “Chúng ta đi thôi.”

Nhưng y vẫn đứng đó bất động: “Thuộc hạ to gan, xin Tiết cốc chủ lấy hết tất cả dược liệu và khí cụ ra xem lại một lượt.”

Tiết Tử Dạ đưa mắt nhìn y, không nén nổi nộ ý: “Các người muốn kiểm tra túi thuốc của ta?”

“Thuộc hạ chỉ sợ bên mình Tiết cốc chủ vẫn còn thứ như Bạo Vũ Lê Hoa châm thôi.” Diệu Phong cũng không giấu giếm, hững hờ trả lời, phảng phất như đã hoàn toàn quên chuyện hôm qua y từng thất thố trước mặt nàng vậy: “Thuộc hạ cần phải chắc chắn mọi điều, trước khi cốc chủ tới bên giường bệnh của Giáo vương.”

“Người sợ ta thừa cơ hành thích Giáo vương hả?” Tiết Tử Dạ cười gằn phần nộ, châm chọc: “Minh Giới vẫn còn trong tay các người, ta làm sao mà dám chứ, Diệu Phong sứ!”

“Chỉ sợ vạn nhất.” Diệu Phong vẫn ung dung thản nhiên như trước.

“Nếu ta cự tuyệt thì sao?” Khóe mắt Tiết Tử Dạ thoáng hiện lên vẻ tức giận.

“Như vậy thì không được hay lắm.” Ngôn từ của Diệu Phong vẫn rất bình tĩnh, không hề toát lên vẻ gì uy hiếp, nhưng câu câu chữ chữ đều nhuốm sắc máu: “Đồng sẽ chết rất thảm, bệnh tình của Giáo vương sẽ tiếp tục xấu đi... còn cốc chủ, chỉ sợ cũng không xuống nổi ngọn Côn Luân sơn này. Thậm chí, cả đệ tử Dược Sư cốc, cũng chưa chắc đã được bình an.”

“Ngươi!” Tiết Tử Dạ đứng bật dậy. Diệu Phong chỉ lặng im nhìn nàng, cũng không tránh đi, ánh mắt bình tĩnh, nhưng không thấy nụ cười. Giăng co như vậy một lát, cuối cùng nàng cũng lạnh lùng cởi túi thuốc ném về phía y. Diệu Phong cất tay bắt lấy, khẽ gật đầu một cái: “Mạo phạm.”

Y nhanh chóng mở túi thuốc ra, kiểm tra các dược liệu và khí cụ bên trong, thần thái cẩn trọng, thỉnh thoảng lại đưa một vài loại dược thảo lên mũi ngửi, nếu không thể xác định thì đưa cho mấy đệ tử biết y thuật trong giáo bên ngoài, để bọn họ nhất loạt ném thử, kiểm định xem có độc hay không. Tiết Tử Dạ nhìn y với ánh mắt thờ ơ, cười lạnh nói: “Làm vậy thì vụng về quá – nếu ta thật muốn dùng độc, cũng nhất định phải dụng loại như Thất Tinh Hải Đường ấy.”

Thất Tinh Hải Đường?

Diệu Phong thoáng kinh ngạc, nhưng vì thời gian gấp gáp, y cũng chỉ lạnh lùng hờ hững kiểm tra mọi thứ một lượt, sau đó tập hợp những dược vật đã xác định là an toàn về một chỗ, gói lại như cũ, giao cho mấy đệ tử bên ngoài dặn dò bọn họ bảo quản cẩn thận.

“Tiết cốc chủ, mời lên kiệu!” Y bèn tấn màn lên, khe khẽ khom người, nhìn nàng ngồi vào trong, khóe mắt chợt liếc thấy đôi tay nhỏ nhắn kia không ngờ lại hơi run run. Trong nháy mắt, gương mặt gỗ đá của y cũng thoáng biến đổi – thì ra nữ tử bình tĩnh kiên cường này lúc đối mặt với chuyện như thế, trong lòng cũng không thể không khẩn trương lo lắng.

Diệu Phong liếc mắt nhìn nàng, rồi nhẹ nhàng hạ màn kiệu xuống, đồng thời khẽ buông ra một câu: “Yên tâm. Tại hạ muốn bảo đảm sự an toàn cho Giáo vương, nhưng cũng nhất định bảo đảm cốc chủ được bình an.”

Khi mặt trời dâng lên từ phía bên kia vách băng, chiếc kiệu cũng vững vàng hạ xuống bậc thang ngọc bên dưới Đại Quang Minh điện, tên đệ tử trực nhật bên ngoài cửa nhìn thấy liền lập tức chạy như bay vào trong bầm báo.

“Xin mời Tiết cốc chủ!” Chỉ trong chốc lát đã có hồi báo, tiếng nói xuyên qua lớp lớp màn trướng trong điện bay ra ngoài.

Tiết Tử Dạ ngồi lặng trong kiệu, thân thể khẽ chấn động lên, sâu trong đáy mắt lướt qua một tia sáng, các ngón tay vịn chặt vào nhau.

Lúc ấy không biết có phải vì quá căng thẳng hay không, độc tính bị nàng dùng Bích Linh đơn tạm thời áp chế trong cơ thể đột nhiên trở dậy, khiến toàn thân nàng run lên nhè nhẹ.

“Tiết cốc chủ.” Màn kiệu được vén lên từ phía ngoài, Diệu Phong đứng khom người trước kiệu, sắc mặt trầm tĩnh.

Nàng nén cảm xúc lại, chậm chậm đứng lên ra khỏi kiệu, bước chân lên bậc cấp bằng ngọc. Diệu Phong chậm rãi đi theo sau, tùy tùng bên cạnh nhanh nhẹn chạy theo hai tay nâng túi thuốc và các loại khí cụ của nàng, khí thế hào hùng như chuẩn bị đại pháp sự vậy.

Tiết Tử Dạ từng bước từng bước đi vào tòa đại điện trang nghiêm, ánh mắt dần trở nên kiên định và ung dung.

Đúng vậy, đến lúc này, nàng đã không thể thoái lui được nữa, một bước cũng không.

Nàng vốn là một người hành nghề y, cứu người chữa thương là thiên chức của nàng, vậy mà hôm này, nàng lại một mình đi vào long đàm hổ huyết, làm một chuyện bội phản với đạo đức nghề y của nàng.

Trong tòa đại điện lạnh lẽo này, hổ sói rình rập khắp nơi, sát cơ bao trùm bốn phía, bất cứ người nào muốn giết một người trói gà không chặt như nàng cũng đều chỉ cần cất tay một cái là xong. Vậy mà, nàng lại muốn bất chấp mọi giá, kéo tên ác ma đang ngồi trên ngọc tọa cao ngất kia xuống địa ngục!

Diệu Phong đi sau lưng nàng, nhẹ nhàng tới nỗi không nghe thấy tiếng bước chân. Tiết Tử Dạ nhận lấy túi thuốc trong tay tên tùy tùng, rồi cúi đầu đi vào đại điện.

“Tiết cốc chủ.” Sâu trong đại điện truyền ra một giọng nói thấp trầm, làm

hồn phách lơ lửng của nàng trở về với thực tại: “Cô đến rồi...”

Ngẩng đầu lên, chỉ thấy trong đại điện vô số màn trướng đỏ rực bay bay, trên ngọc tọa, một tấm trướng bào hoa lệ ánh vàng rực rỡ buông xuống như thác – lão nhân tóc trắng như cước, gương mặt hồng hào núng nính, dựa người vào lưng ghế đưa tay về phía nàng. Năm ngón tay trắng xanh khe khẽ run rẩy, đường gân bên dưới làn da mỏng như giấy da dê không ngừng chuyển động, tựa như bên trong có một con rắn vô hình đang bò qua bò lại vậy.

Tiết Tử Dạ sững người lại: “Đó, đó... không ngờ lại là Giáo vương – chỉ mới một đêm không gặp, không ngờ lão lại suy nhược đến mức độ này!”

“Lát nữa khi chuẩn bệnh, đứng ngay bên cạnh ta.” Giáo vương nghiêng đầu, thấp giọng thì thầm vào tai Diệu Phong, tiếng nói đã yếu ớt đến mơ hồ không rõ: “Giờ ta chỉ tin mình người thôi, Phong.”

“...” Diệu Phong bị lời nói của lão làm giật mình, rồi lập tức đáp khẽ: “Vâng!”

“Phong.” Giáo vương đưa tay lên ra hiệu.

Diệu Phong liền cúi người đỡ lấy tay lão, chậm rãi bước xuống bậc ngọc – chỉ trong thoáng chốc, cảm nhận được vị vương giả ngạo thị cả thiên hạ trước mắt mình bỗng nhiên trở nên suy nhược nhường này, khước mắt y không khỏi lóe lên một tia kinh hãi. Diệu Thủy không bước tới, chỉ khép tay, đứng tít tận bên ngoài màn che, như để cảnh giới.

Tiết Tử Dạ đẩy cái gối nhỏ trên bàn ra trước: “Bắt mạch đã!”

Giáo vương không nói tiếng nào, đặt cổ tay lên đó.

Diệu Phong đứng cạnh lão, hai mắt khẽ chớp – Mạch Môn là một trong những vị trí quan trọng nhất toàn thân. Nếu nàng có ý đồ gì khác, thì... Nhưng không đợi bàn tay y dịch lại gần chuôi kiếm nơi hông, Tiết Tử Dạ đã buông cổ tay Giáo vương ra.

“Bệnh của Giáo vương là do luyện tập nội công tính hàn không thành, tẩu hỏa nhập ma mà ra, đến giờ đã là một tháng mười bảy ngày rồi.” Chỉ bắt mạch một lát, nàng đã nhanh chóng cầm bút viết ra bệnh án, thao thao một tràng: “Nội lực ở Khí Hải không thể khống chế mà chảy cuồn cuồn ra ngoài, Tam Tiêu kinh đã tê liệt. Huyệt đạo toàn thân trướng lên, mỗi khi tới

giờ Tý nửa đêm thì như vụn mũi kim cùng xuyên vào một lúc, đau đớn chết đi sống lại – có phải vậy không?”

Giáo vương không giấu nổi vẻ ngạc nhiên, đưa mắt nhìn nữ đại phu trẻ tuổi, khẽ gật đầu: “Đúng là thần y!”

“À...” Tiết Tử Dạ ngẩng đầu lên quan sát sắc mặt lão, gật đầu nói: “Sau khi phát bệnh, có lẽ ngài đã dùng nhiều cách trị liệu khác nhau – chỉ tiếc là đều không hiệu quả, mà ngược lại bệnh tình mỗi lúc một tệ hại hơn.”

Ánh mắt Giáo vương đã ẩn hiện vẻ nôn nóng, lên tiếng ngắt lời nàng: “Vậy thì, bao lâu mới khỏi?”

Tiết Tử Dạ dừng bút mỉm cười: “Giáo vương nên hỏi ‘có thể trị được không’ trước mới phải chứ?”

Giáo vương cũng cười, ánh mắt bỗng trở nên âm trầm: “Còn phải hỏi nữa sao? Nếu cả Dược Sư cốc chủ cũng không trị được, vậy thì mạng của bản tọa đúng là tuyệt rồi...”

“Đúng đó,” Tiết Tử Dạ cơ hồ hoàn toàn không phát giác ra sát khí dần tích tụ trong mắt Giáo vương, cười cười: “Giáo vương đã là nhân vật thuộc hàng địa tiên, những phương pháp phổ thông trên thế gian này đã không thể khiến ngài thọ thương nữa rồi – nếu không phải lần này tấu hỏa nhập ma, vậy thì có lẽ đúng là không có gì làm khó được Giáo vương đại nhân ngài rồi.”

Nàng nói rất chậm rãi, ung dung hờ hững nghịch ngợm cây ngân châm trên tay, không đếm xỉa đến Giáo vương đang trong cơn nguy kịch đã không còn giữ được khả năng kiềm chế như thường ngày.

“Đừng vòng vo nữa!” Cánh tay Giáo vương bỗng nhiên vươn ra, chụp lấy cổ họng Tiết Tử Dạ, gân xanh nổi lên: “Nói, rốt cuộc là có trị được hay không? Không trị được thì ta bắt người bồi táng!”

Tiết Tử Dạ bị bóp chặt cổ họng, bàn tay trượt đi, mũi ngân châm đâm vào ngón tay, nhưng cả kêu nàng cũng không thể phát ra tiếng.

Diệu Phong sắc mặt trắng bệch, vô thức bước lên một bước định cản lại, nhưng lại có chút ngần ngại, phảng phất như có một sự ràng buộc vô hình cản y lại – dù sao thì từ nhỏ tới lớn suốt mười mấy năm nay y cũng chưa từng công nhiên phản kháng lại Giáo vương lần nào.

“Có... có thể trị!” Chỉ một chốc lát sau, Tiết Tử Dạ cuối cùng cũng rặn ra được mấy chữ đó.

Bàn tay Giáo vương lập tức buông ra, để nữ đại phu trở lại chỗ ngồi thờ hồn hển, vẻ điên cuồng hung dữ trên mặt lão đã hoàn toàn biến mất, khôi phục lại vẻ từ ái an nhiên thường ngày: “Ồ... ta biết mà, y thuật của Dược Sư cốc đứng đầu thiên hạ, sao có thể khiến bản tọa thất vọng được chứ?”

Lão lại đặt tay trên gối, giọng nói mang theo áp lực đáng sợ vô cùng: “Vậy thì, làm phiền Tiết cốc chủ rồi.”

Tiết Tử Dạ ôm cổ họng thở dốc, gương mặt tái đi, nàng lạnh lùng nhìn Giáo vương, tiện thể liếc Diệu Phong đứng bên cạnh một cái, ánh mắt thoáng hiện lên vẻ giễu cợt.

Bàn tay Diệu Phong run rẩy đặt trên đốc kiếm, nhưng thủy chung cũng không dám rút ra, lúc này bị nàng lờm cho một cái, toàn thân lập tức chấn động, không dám nhìn thẳng vào mắt nàng.

Diệu Thủy vẫn đứng gần đó quan sát, hờ hững như không.

Tiết Tử Dạ thông tay xuống, thở hắt ra một tiếng: “Được... Tử Dạ sẽ dùng cách Kim Châm Độ Huyết trong Dược Sư Bí Tàng giúp Giáo vương đả thông kinh mạch toàn thân – nhưng cũng hy vọng Giáo vương nói lời giữ lời, thả Minh Giới xuống núi.”

“Điều này là tất nhiên.” Giáo vương mỉm cười từ ái: “Bản tọa đã nói là làm.”

Tiết Tử Dạ gật gật đầu, mở túi thuốc bên cạnh ra, mở ra một loạt hộp thuốc – bên trong trắng trắng hồng hồng, mùi hương kỳ dị xộc thẳng lên mũi.

Nàng chọn ra 2 loại rồi nói: “Đây là Tử Kim Sinh Mạch, đơn bổ khí dưỡng huyết, Giáo vương có thể uống trước, đợi một khắc sau thuốc có hiệu lực thì bắt đầu dùng kim châm. Hộp này là An Tức hương, là thuốc để ngưng thần giảm đau, hãy dùng lư hương đốt lên.”

“Phong.” Giáo vương không trực tiếp trả lời, chỉ trầm giọng nói.

“Vâng.” Diệu Phong bước lên một bước, không nghĩ ngợi gì đã cầm viên thuốc đưa lên mũi người, sau đó lại nhón một miếng nhỏ cho vào miệng, lấy bản thân ra thử thuốc - Tiết Tử Dạ ngẩng đầu lên nhìn y, ánh mắt phức tạp lạ thường.

“Không sao.” Thử thuốc xong, y khẽ cúi người bắm lại: “Có thể dùng.”
“Vậy thì, đốt lên đi.” Giáo vương đưa tay nhón lấy một viên dược hoàn nuốt vào miệng, ra hiệu cho Diệu Phong đốt hơng.

Mùi hương nồng nàn vẫn vít lan đi trong đại điện, không người nào lên tiếng, không gian tĩnh lặng đến một cây kim rơi xuống đất cũng nghe rõ tiếng.

Tiết Tử Dạ cúi đầu, cầm kim châm đốt trên ngọn lửa giấy lát, kể đó ngừng đầu lên nói: “Xin quay người lại.” Nàng nhón tay lấy một mũi châm, cất tiếng: “Bắt đầu độ huyết, xin hãy thả lỏng kinh mạch toàn thân, nhất thiết phải ngưng nội tức lại.”

Ánh mắt Giáo vương chột sáng rực lên, nhưng cuối cùng vẫn xoay người lại.

Lão xoay người lại, Diệu Phong cũng bước lên một bước, đứng sau lưng thay lão canh chừng mọi thứ.

Giáo vương quay đi chậm chậm kéo áo bào xuống, lần đầu tiên để lộ cả lưng mình trước mặt một người lạ - tấm trường bào vàng rực hoa lệ vừa buông xuống, tất cả người có mặt trong đại điện đều lấy làm biến sắc.

Tiết Tử Dạ cố nén tiếng hét kinh hãi đã ra tới miệng, ngây ra nhìn tấm lưng trần đó.

Đây hầu như đã không còn là thân thể con người – vô số vết sẹo ngang dọc chằng chịt, tạo thành một bức tranh đáng sợ, thậm chí một hai chỗ còn thấp thoáng thấy xương trắng lộ ra ngoài, trông tựa như con búp bê đã nhiều lần rách nát, rồi lại để một đôi bàn tay vụng về vá lại cho xong chuyện vậy.

“Rất đáng sợ phải không?” Giáo vương thấp giọng cười cười: “Có biết không? Ta cũng là kẻ xuất thân trong Tu La trường ra đó.”

Lần đầu tiên Tiết Tử Dạ lộ vẻ chấn kinh qua ánh mắt, kim châm trong tay khẽ run lên nhẹ.

“Bắt đầu đi.” Giáo vương trầm giọng nói.

Diệu Thủy đứng cách ngọc tọa không xa lắm lạnh lùng quan sát, nhìn nàng nhón mũi kim lên, đâm vào huyết đạo trên lưng Giáo vương, bàn tay trong ống tay áo dài thượt vô thức nắm chặt lại – cuối cùng thì, thời khắc ấy cũng đến rồi!

“Ừ.” Mũi kim đầu tiên châm vào huyết Đại Truy, Giáo vương rên lên một tiếng khe khẽ, hai hàng lông mày hơi chau lại - Diệu Phong sắc mặt nặng nề, nhất thời dường như không kìm nổi mà đặt tay lên đốc kiếm.

Tiết Tử Dạ ra tay nhanh như chớp, mũi kim đầu tiên vừa hạ xuống, 5 huyết Đào Đạo, Thân Trụ, Thần Đạo, Linh Đài, Chí Dương của Giáo vương đã nhói lên một cái, năm mũi kim châm cùng lúc xuyên vào trong nháy mắt.

Cơ đau chỉ nhói lên trong chớp mắt, rồi kinh mạch lập tức được khai thông! Mỗi lần mũi kim đâm xuống, kinh mạch đã xơ cứng dần sống lại, những luồng nội lực đang chạy loạn xạ trong cơ thể cũng lần lượt được dẫn đường, trở về huyết vị, cảm giác đau đớn hành hạ cơ thể bệnh nhân nhiều ngày nay dần dần biến mất. Đôi tay vẫn nắm chặt của Giáo vương cũng thả lỏng, hai mắt nhắm nghiền, thở ra một tiếng đầy thỏa mãn.

Diệu Phong cũng thở phào nhẹ nhõm, liếc mắt nhìn nữ tử đang tập trung tinh thần châm cứu, ánh mắt pha lẫn vẻ kính phục.

Huyết đạo cuối cùng trên cột sống đã được đả thông, 72 mũi kim châm đã hạ xuống, Tiết Tử Dạ nhẹ nhàng vờ vờ đầu châm, điều chỉnh độ sâu và phương vị, trên trán đã lấm tấm mồ hôi.

Sử dụng Kim Châm Độ Huyết cực kỳ hao tổn tâm lực và nhãn lực, thân thể nàng đã hư nhược, muốn giúp bệnh nhân đả thông kỳ kinh bát mạch trong một lần quả thực là vô cùng khó khăn.

Một chiếc khăn tay nhẹ nhàng đưa tới, giúp nàng lau mồ hôi trên trán.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn Diệu Phong, đột nhiên nhoẻn miệng cười, khẽ nói: “Xong rồi!”

Nhanh như vậy đã xong rồi sao? Diệu Phong có chút kinh ngạc, nhưng chỉ thấy Tiết Tử Dạ đột nhiên giơ tay lên, vỗ vào lưng Giáo vương một cái!

Nàng không biết vỗ công, vỗ một cái như vậy cũng không có đến nửa phần lực đạo, thế nhưng như có kỳ tích, 72 mũi kim cắm ở 72 chỗ huyết đạo cơ hồ sống dậy, trong chớp mắt đã chui hết vào lưng Giáo vương.

“A!” Giáo vương chấn động toàn thân, bỗng nhiên buột miệng phát ra một tiếng kêu đau đớn.

Cùng lúc đó, Diệu Phong đứng bên cạnh kinh hãi nhận ra chuyện chẳng lành, xuất thủ nhanh như điện chớp, không nghĩ ngợi đã nhắm Tiết Tử Dạ

kích ra một chưởng hồng khiến kẻ mưu sát phải lập tức mất mạng tại chỗ. Nhưng đúng vào lúc sát na bàn tay tiếp xúc với lưng nàng, chưởng lực chuẩn bị đẩy ra, y đột nhiên chuyển hướng bàn tay xuống đất, sắc mặt tái nhợt.

“Ầm!” Sức mạnh khổng lồ từ lòng bàn tay tuôn ra mãnh liệt, làm vỡ nát cả sàn đại điện.

Nhân khoảnh khắc đó, Tiết Tử Dạ đã nhõm người đứng dậy, vờm tay chộp lấy túi thuốc đập mạnh vào người Giáo vương, thét lên the thé: “Ác tặc! Cú đánh này, là vì cả bộ tộc Ma Già bị người tàn sát 12 năm về trước!”

Nhưng Giáo vương đâu phải là hạng người tầm thường? Ngay lúc bất ngờ bị ám kích, lão đã kịp thời phát động Càn Khôn Đại Nã Di, huyết đạo toàn thân trong nháy mắt đã dịch chuyển bô vị, tất cả kim châm đâm vào cơ thể đều lệch đi nửa phân. Nhưng chân khí trong cơ thể cũng lập tức tán loạn trở lại, cảm giác thống khổ còn hơn cả lúc trước.

Nữ nhân này... nữ nhân này... muốn giết lão!

Sắc mặt Giáo vương đanh lại như thép, quay ngoắt đầu lại, ánh mắt ngẫu đục điên cuồng, lật tay vỗ một chưởng xuống Thiên Linh Cái của Tiết Tử Dạ.

“Không!” Diệu Phong nhất thời kinh hãi lập tức nghiêng tay định kéo Tiết Tử Dạ ra xa.

Còn Tiết Tử Dạ không ngờ vẫn đứng lặng tại chỗ, khóe miệng hiện một nụ cười, mở to mắt nhìn một chưởng sấm sét kia hạ xuống, không tránh không né – phảng phất như sau khi hoàn thành cái võ kia, nàng đã có thể yên tâm mà chết vậy.

Bàn tay Giáo vương chỉ còn cách Tiết Tử Dạ chừng 1 thước, chưởng phong hùng hậu mãnh liệt khiến y phục toàn thân nàng bay phần phật.

Diệu Phong không kịp nghĩ ngợi gì nhiều, giữa chừng nhanh chóng biến chiêu, kéo giật nàng ra sau, rồi xông lên phía trước, nghiêng răng đối chưởng với Giáo vương!

Trong tiếng nổ ầm vang như sấm, y loạng choạng lui lại 3 bước, chỉ thấy huyết khí trong lồng ngực sôi trào nhộn nhạo.

Sau khi đối chưởng, Giáo vương bật ra sau tới hơn trượng, cuối cùng lão

đào ngã vào ngọc tọa, há miệng phun ra một vòi máu tươi.

“Phong!” Lão nhân cơ hồ không dám tin vào mắt mình, nhìn chòng chọc vào tên thuộc hạ phản kháng mình ở phút cuối: “Cả người... cả người...”

“Thuộc hạ...” Sau khi chính diện đối chưởng với Giáo vương, Diệu Phong nhất thời cũng lúng túng không biết phải làm sao – y chưa hề có ý nghĩ bội phản Giáo vương, chỉ là khoảng khắc đó diễn ra quá nhanh khiến y không kịp suy nghĩ, bất luận thế nào, y cũng quyết không thể để Tiết Tử Dạ chết ngay trước mắt mình được!

“Xin Giáo vương bớt giận...” Y cúi đầu lí nhí, bàn tay vô thức thả lỏng ra. Bàn tay vừa buông lỏng, Tiết Tử Dạ loạng choạng gục xuống, ho lên sù sụ, máu không ngừng trào ra nơi khoe miệng – vừa rồi tuy được Diệu Phong kéo ra ở sát na cuối cùng, song nàng vẫn bị một kích kinh hồn ấy của Giáo vương quệt phải, nội tạng đã tổn thương nghiêm trọng.

Máu của nàng phun lên nền đất, vẽ nên một đóa hoa đỏ lớn.

“Thuộc hạ mạo phạm Giáo vương, đại nghịch bất đạo,” Diệu Phong ngậy người trước cảnh tượng trước mắt, lòng rối như tơ vò, rồi đột nhiên quỳ xuống trước ngọc tọa, thấp giọng lí nhí: “Thuộc hạ nguyện thay Tiết cốc chủ chịu bất cứ hình phạt nào, chỉ xin Giáo vương đừng giết nàng!”

“Người muốn chết thay cho ả?” Giáo vương bật cười lạnh lùng, ho lên khù khụ: “Phong, người nguyện chết thay cho một kẻ mưu sát ta? Người... khụ khụ, thật đúng là đệ tử tốt của ta đấy!”

Kim trượng trong tay Giáo vương từ từ nhất lên từng chút một, điểm về phía tên đệ tử đang quỳ dưới ngọc tọa, Diệu Phong cúi đầu không nói, chỉ quỳ trên bậc cấp, không tránh cũng không né.

“Không!” Tiết Tử Dạ thất kinh, vội gắng sức vùng dậy, chống tay trườn tới: “Dừng tay! Không liên quan tới y, người muốn giết người là ta! Không được giết y!” Vệt máu kéo dài từng chút một, cuối cùng nàng cũng lết được đến bên cạnh Diệu Phong.

“Sai rồi. Người muốn giết lão, là ta” Bỗng nhiên, một giọng nói vang lên trong đại điện thâm nghiêm.

Là ai? Giọng nói ấy thật âm lạnh tà dị, mang theo một thứ sát khí hùng hực không thể tả nổi bằng lời.

Diệu Phong vừa nghe âm thanh đó cất lên đã cảm thấy bất thường, nhưng y vừa đó ý nghĩ lướt tới bảo hộ Giáo vương thì bỗng nhiên phát giác ra chân khí dâng tới lồng ngực không thể nào lên tiếp được nữa, tay chân mềm nhũn, căn bản không thể đứng dậy.

“Cô!” Không thể tưởng tượng nổi, y quay đầu lại nhìn Tiết Tử Dạ đang đặt tay lên hông mình.

Là nàng? Là nàng đã thừa cơ hạ thủ với mình sao?

“Xin lỗi.” Tiết Tử Dạ nằm gục dưới đất, ngược đầu lên nhìn y, đôi mắt lộ ra những cảm xúc phức tạp.

Dường như không thể cầm cự nổi nữa, nàng mệt mỏi rũ xuống, bàn tay buông thõng, một mũi kim châm khê rung rung trên huyết Dương Quan nơi hông Diệu Phong lộ ra – đây chính là ước định giữa nàng và Diệu Thủy.

Đúng vào khoảng khắc Diệu Phong bất ngờ bị khắc chế ấy, chợt nghe “soạt” một tiếng, ngọc tọa bị xuyên thủng!

Lưỡi kiếm đỏ như máu từ phía sau xuyên qua lưng ghế, lộ ra trên ngực Giáo vương, ghim chặt lão vào bảo tọa.

“Diệu Thủy!” Tiếng hét kinh hãi vang vang khắp đại điện: “Là người!”

Giữa những tấm màn trướng bay bay phấp phới, ánh mắt nữ tử áo lam lóe lên vẻ khoan khoái, nhìn lão nhân đang trợn mắt trừng trừng trên ngọc tọa: “Phải đấy... là ta! Tiết Tử Dạ chẳng qua chỉ là con cờ để thu hút sự chú ý của lão mà thôi – loại yêu quái như lão, chỉ dùng kim châm làm sao đủ chứ? Nếu không có thanh kiếm đã thoa độc của Long huyết châu, làm sao mà giết chết được lão chứ?”

Thị cười cười buông bàn tay dẫm máu ra, giọng nói lẳng lơ yêu mị: “Lão biết chưa? Người giết lão, là ta.” Càng cười thị lại càng thống khoái: “Là ta đấy!”

“Người... tại sao...” Giáo vương gắng gượng lên tiếng, song cả âm thanh cũng không thể nào liền mạch.

“Ha ha ha! Người còn hỏi ta tại sao à!” Diệu Thủy phá lên cười, tát mạnh vào mặt Giáo vương: “Người đã làm bao chuyện điên cuồng táng tận lương tâm – 21 năm trước, bộ tộc Lô Lan bị tận diệt một đêm ở vùng phụ cận La Bố, lẽ nào người quên rồi?”

Giáo vương ngẩng phắt đầu lên, nhìn nữ nhân mình vẫn đầu gối tay ấp, thất thanh kêu lên: “Người... không phải là người Ba Tư?”

“Ta là người Lô Lan. Không nhớ ra hả?” Diệu Thủy bật cười khanh khách, giọng nói êm dịu mà toát lên sát khí ngùn ngụt, chỉ thấy thị cúi đầu lạnh lùng nhìn lão: “Giáo vương đại nhân, có phải đời này lão giết người nhiều quá, nên đã quên từ lâu rồi không?”

“A! Người, người là...” Giáo vương ngẩng đầu nhìn Diệu Thủy, bỗng nhiên choàng tỉnh: “Thiện Mật công chúa?”

“Cuối cùng lão cũng nhớ ra rồi hả?” Thị bật cười lạnh lẽo, nắm chặt Lịch Huyết kiếm: “Nhờ phúc của lão, người nhà ta đã chết sạch cả rồi, chỉ còn một mình ta thoát thân được, lưu lạc đến đất khách quê người làm nô lệ. Năm 15 tuổi, may mắn lại được lão mua từ chợ Ba Tư về.”

Nữ nhân yếu điệu này bỗng nhiên như biến thành một người khác, thị cười sằng sặc như có ma quỷ nhập hồn, tàn nhẫn xoay xoay đốc kiếm, khoét rộng vết thương: “Vì ngày hôm nay, ta đã ngủ với lão không biết bao nhiêu đêm, chịu đựng không biết bao nhiêu giày vò! Cái gì mà song tu, cái gì mà hoan hỉ thiên chú - lão sắc ma nhà người, chết đi!”

Diệu Thủy thỏa thuê trút hết nỗi phẫn nộ đã tích tụ trong lòng từ nhiều năm nay, hoàn toàn không để ý thấy sắc mặt Diệu Phong bên dưới ngọc tọa đã tái nhợt thế nào.

Thiện Mật! Cái tên vừa lạ lẫm lại vừa thân quen này, cơ hồ như một tia chớp sáng lóe lên, rách tan tấm màn quá khứ đen tối lạnh lẽo.

Tiếng khất lật của cỗ quốc trong ký ức lại vang lên, u uất thần bí, vang vọng trên con đường lưu vong hoang liêu cô quạnh.

Người Hồi Hột xâm lược nước nhà, phụ vương dẫn theo tộc nhân ngày đêm chạy về phía Tây, định tới La Bố xây dựng lại quê hương. Lúc ấy y còn rất nhỏ, ngồi trên lưng ngựa, gục mặt vào lòng tử tử, nghe tử tử thổi khúc “Chiết Liễu”, tưởng nhớ quê cũ trên con đường lưu vong đàng đẵng.

Bỗng ở phía Lưu Sa Sơn vắng vắng nghe tiếng vó ngựa như sấm – tất cả tộc nhân đều kinh hoàng sợ hãi.

Là mã tặc!

Tử thần đến rồi. Máu bắn đầy trời, bên tai chỉ toàn tiếng kêu thảm thiết trước khi chết của người trong tộc, y sợ đến lục thần vô chủ, rúc vào lòng tỳ tỳ khóc rống lên.

“Nhã Di, không được khóc!” Tỳ tỳ của y nghiêm giọng quát lên: “Phải giống một nam tử hán!” Nàng ném khất lật trong tay đi, rút ra một thanh đao, không hề sợ hãi chống lại thanh trường đao sáng lóa của mã tặc.

Đám mã tặc kinh hãi, ghìm cương ngựa lùi lại một bước, nhưng rồi lại lập tức cười ồ lên: đó là một thanh tiểu đao tùy thân của nữ tử Lâu Lan, dài không đến một thước, trang trí hoa lệ, chẳng qua chỉ dùng làm vật trang sức chứ không hề có khả năng sát thương chút nào cả.

Nàng ném đao xuống trước mặt đệ đệ, gắt giọng quát: “Nhã Di, cầm lên!” Nhưng lúc ấy đứa trẻ 5 tuổi là y quả thật quá sợ hãi, đừng nói là cầm đao, thậm chí cả đứng y cũng đứng không vững nữa.

Nàng lừ mắt nhìn y, giận dữ quát: “Đừng lên! Nhi tử của Lâu Lan vương, cho dù chết cũng phải chết như một nam tử hán!”

Y bị quát cho đến bật khóc, nhưng vẫn không dám cầm thanh đao lên.

“Ôi. Cũng thật khó cho đệ!” Nhìn bộ dạng sợ hãi của đứa đệ đệ nhỏ tuổi, Lâu Lan công chúa chỉ thở dài một tiếng, đột nhiên quỳ một chân xuống, hôn lên trán y, dịu dàng nói: “Để ta giúp đệ một tay... Nhã Di, nhắm mắt vào. Đừng sợ, sẽ không đau đớn gì đâu.”

Y ngạc nhiên ngẩng đầu lên, chỉ thấy một tia sáng lóe lên chém thẳng vào cổ mình! Khoảng khắc đó, mọi thứ trong đầu y hóa thành một vùng trống rỗng, chỉ có một câu nói vang vang mãi trong óc – vương tử... vương tử muốn giết mình!

Đám mã tặc kia kinh hãi hét lên, một tên vung trường tiên ra, kịp thời cuốn lấy đứa trẻ đang ngã người ném văng ra xa trong khoảng khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy – tốc độ xuất thủ, độ chính xác hoàn toàn không giống hạng mã tặc bình thường ở Tây Vực. Lưỡi đao chém vào khoảng không, nữ tử biến sắc, lập tức xoay ngược đao lại, không hề do dự mà đâm thẳng vào cổ họng mình.

“Ha... tiểu nha đầu thú vị lắm.” Trong đám mã tặc áo đen chợt vang lên một giọng nói thâm trầm lạnh lẽo: “Bắt lấy nó!”

Y bị ném sang một bên, đau đớn đến không thể cử động, mở mắt trăn trăn nhìn đám mã tặc lao vào vương tử, chỉ một roi đã đánh bay thanh đoản đao trên tay nàng, túm tóc lôi lên ngựa rồi nghênh ngang bỏ đi.

Đứa trẻ 5 tuổi không biết lấy đâu ra dũng khí, định chống người đứng dậy đuổi theo, nhưng phía sau chợt có người vung cho một roi, lập tức khiến nó đau đến hôn mê bất tỉnh.

Khi tỉnh lại, vầng trăng lạnh lẽo đã lên cao, sói hú từng tràng dài.

Thi thể tộc nhân chất đầy như núi, vô số đốm sáng xanh lục lập lòe trong bóng tối – đó là mắt đám sói hoang đến tìm vật thực.

Lúc ấy y sợ đến cả thở cũng không dám thở, nhưng dường như người được mùi của người sống, những đốm sáng xanh kia bắt đầu chậm chậm tiến tới.

Y nhích từng chút vào giữa đồng thi thể, bàn tay bỗng nhiên chạm phải một món đồ - là cây khất lạt thường ngày tỷ tỷ vẫn hay thổi, bên trên còn đọng vết máu khô.

Tất cả mọi người đều đã chết, chỉ còn lại mình y bị bỏ lại giữa bầy sói hoang ở nơi đồng trống này! Trong khoảng khắc đó, y chỉ thấy tuyệt vọng vô cùng vô tận.

“Cứu mạng... cứu với!” Nghe thấy tiếng bánh xe ngựa đặng xe, đứa trẻ buột miệng kêu lên.

Chiếc xe ngựa màu vàng kim dừng lại, một trung niên nhân khoác áo choàng đen bước xuống, bước đi giữa đám thi thể và máu tươi, người đi tới đâu, cả bầy sói hung hăng đều lần ượng lùi lại tới đó.

Người này khí độ trầm tĩnh, tựa núi cao vực sâu.

“Là hoàng tộc Lô Lan à?” Người trung niên cúi đầu nhìn đứa trẻ sống sót duy nhất giữa đồng thi thể, trong giọng nói ẩn chứa sức mạnh của loài ma quỷ: “Người cầu xin ta cứu mạng? Vậy thì, hài tử đáng thương, người có muốn đi theo ta không?”

Trung niên nhân chìa tay ra với đứa trẻ: “Nếu người hiến cho ta tất cả, ta cũng sẽ cho người tất cả.” Nó co rúm lại, chăm chú nhìn nam nhân anh tuấn trước mặt hồi lâu, tập trung vào chiếc nhẫn bảo thạch to tướng trên ngón tay đối phương.

Tiểu vương Lô Lan đột nhiên lơ mơ nhớ ra chiếc nhẫn như vậy ở Tây Vực

này đại biểu cho thứ gì, nước nở giây lát, cuối cùng cũng cẩn thận nắm lấy bàn tay chìa ra với mình, hôn nhẹ lên chiếc nhẫn bảo thạch ấy.

Nam nhân kia mỉm cười, ánh mắt sáng rực lên trong bóng tối như mắt loài lang sói.

Vận mệnh cuộc đời y thay đổi từ đây.

Nhã Di, nhi tử của quốc vương Lô Lan cuối cùng đã biến thành Diệu Phong trong Ngũ Minh Tử dưới trướng Giáo vương ở Đại Quang Minh cung, bùa hộ mệnh của Giáo vương – không có thân nhân, không có bằng hữu, thậm chí không có cả quốc tộc, từ đây chỉ sống vì một người duy nhất. Từ đó đến giờ, đã là bao nhiêu năm rồi?

Đứa trẻ sợ bóng tối và máu tanh ấy cuối cùng cũng trưởng thành trong hồ máu, đúng như yêu cầu cuối cùng của vương tử, y không bao giờ rơi lệ nữa. Những trận chém giết liên miên và lòng trung thành tuyệt đối khiến tâm y trở nên tỉnh mịch mà thản nhiên, lúc nào cũng mỉm cười, tưởng chừng như ôn hòa, không tranh chấp với đời, nhưng lại thường xuyên chỉ cất tay động chân là đã lấy mạng người khác.

Thậm chí y còn rất ít khi nhớ đến những chuyện trước kia, tâm tĩnh như mặt nước hồ phẳng lặng.

Cây khất lật đánh rơi trong đồng thi thể ấy lúc nào cũng được y giấu kín trong người, chưa từng cho ai xem, cũng chưa bao giờ đánh rơi.

Hơn 20 năm sau, Diệu Thủy sứ trong bộ lam y đứng bên cạnh ngọc tọa trong đại điện cười sáng sủa như diên cuồng, thanh kiếm trong tay xuyên qua lồng ngực Giáo vương.

“Vương tử... vương tử.” Giọng nói trong đầu như đang gào thét, càng lúc càng lớn, cơ hồ khiến màng nhĩ y rách tung.

Nhưng Diệu Phong lại vẫn chờ người ra đó, đầu óc trống rỗng, không thể nào nói với nữ nhân đang cười như điên khùng trước mặt dù chỉ một chữ.

Đó là Thiên Mật vương tử ư? Nữ nhân diêm dúa tàn độc đó, làm sao có thể là Thiên Mật vương tử của y được?

Nữ nhân kia cười lạnh, ánh mắt ác nghiệt đến đáng sợ, gằn giọng nói từng chữ với lão nhân đang bị ghim chặt người vào ngọc tọa: “21 năm trước,

phụ vương ta bại trong tay Hồi Hột vương, bộ tộc Lô Lan không thể không bỏ thành lưu vong – còn lão đã nhận tiền của người Hồi Hột, phái sát thủ giả làm mã tặc, đuổi tận giết tuyệt cả bộ tộc chúng ta!”

“Đầu một nam đình đối được 200 lượng, nho phụ lão ấu, mỗi người 50 lượng, lão quên rồi à?”

“Nhưng chắc là không quên ta chứ? Mỗi thành viên trong vương thất là một vạn lượng đó!”

Lịch Huyết kiểm lại khoáy sâu vào thân thể Giáo vương, cắt nát nội tạng. Độc chất Long huyết châu đủ để giết chết cả thần ma, trong nháy mắt biến lão thành một lão già tóc bạc da mồi, hình dung khô héo, không còn vẻ tiên phong đạo cốt thường ngày nữa - Diệu Thủy đứng bên cạnh cười một trận dài, rồi cũng mệt mỏi buông tay, lùi lại một bước, cười gằn nhìn lão nhân ủ rũ gục đầu dựa vào ngọc tọa.

“Hừ.” Thị đột nhiên hần học tung cước đá bay Giáo vương đã chết xuống đất: “Cút đi!” Thân hình yếu điệu xoay một vòng, ngồi xuống ngọc tọa trống không, bật cười khanh khách: “Từ nay, nơi này thuộc về ta rồi!”

Diệu Thủy ngồi trên ngọc tọa nhìn xuống, kiêu ngạo lại pha thêm phần đắc ý, bỗng nhiên chợt ngẩn người – có một đôi mắt từ đầu vẫn chăm chú quan sát nhất cử nhất động của thị, một đôi mắt ẩn chứa thần tình phức tạp, sâu không thấy đáy.

Diệu Phong? Diệu Thủy thầm kinh hãi, nắm chặt thanh kiếm rỉ máu. Chỉ lo đối phó Giáo vương mà đã bỏ quên mất nhân vật thứ 2 này! Giáo vương chết rồi, kẻ này chính là nhân vật lợi hại khó chịu nhất trong Đại Quang Minh cung, cần phải nhân lúc y không thể cử động mà xử trí cho sớm, tránh để sau này sinh biến.

Thị cầm kiếm ngồi trên ngọc tọa, bỗng nhiên nhoẻn miệng cười cười: “Diệu Phong sứ, người tồn tại không phải chỉ để bảo vệ Giáo vương thôi sao? Giờ Giáo vương chết rồi, người cũng đâu cần phải tồn tại nữa nhỉ.”

Giọng nói của thị vừa chói tai vừa cay nghiệt, song Diệu Phong vẫn không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào nữ tử xinh đẹp đang ngồi trên ngọc tọa đầy máu tanh, ánh mắt chan chứa những tình cảm phức tạp, khiến thị thấy toàn thân đều ngứa ran khó chịu.

“Diệu Thủy!” Tiết Tử Dạ nằm trên sàn đại điện bỗng giật mình, gương ngẩng đầu lên, gằn giọng nói: “Người hứa với ta là không giết bọn họ.”

“Ha ha ha... nữ đại phu, sự dũng cảm của người khiến ta rất bội phục, nhưng sự ngu xuẩn của người thì làm ta tức cười.” Diệu Thủy phá lên cười, âm thanh vang vọng khắp đại điện, đắc ý vô cùng: “Một kẻ không biết võ công, dựa vào cái gì mà nói chuyện hiệp ước với ta chứ? Ước định phải dùng sức mạch để bảo hộ, nếu không thì cũng chẳng có giá trị gì đâu.”

“Người...” Tiết Tử Dạ phẫn nộ, mấy lần muốn đứng lên, nhưng lại lão đảo ngã xuống sàn điện băng lạnh. Từ khi ra khỏi Dược Sư cốc, sức khỏe nàng ngày một kém đi, giờ lại trúng phải kịch độc, rồi lại bị một kích của Giáo vương, cho dù nàng liên tục dùng Bích Linh đơn để duy trì khí mạch, song đến lúc này thì cũng không thể nào cầm cự được nữa.

“Nữ đại phi, người thật là kỳ quái,” Diệu Thủy bật cười, chìa Lịch Huyết kiếm về phía Diệu Phong đang bị phong tỏa huyết đạo, lấy làm hứng thú hỏi: “Việc gì phải để tâm tới sự sống chết của kẻ này? Không phải người không biết hẳn chính là hung thủ đã tiêu diệt bộ tộc Ma Già – tại sao đến giờ, người vẫn còn muốn cứu hẳn?”

Diệu Phong vẫn luôn trầm mặc từ này giờ đột nhiên chấn động, người mắt nhìn Tiết Tử Dạ mà không dám tin vào mắt mình – gì hả? Nàng, nàng biết rồi? Nàng sớm đã biết ta là hung thủ rồi! Cho dù như vậy... nàng vẫn muốn cứu tên hung thủ này sao?

“Y chẳng qua chỉ là... thanh kiếm bị người ta lợi dụng giết người thôi. Còn ta, chỉ muốn... chặt đứt cánh tay cầm thanh kiếm ấy.” Tiết Tử Dạ gục dưới đất, thở hổn hển, nhưng giọng nói lại kiên định vô cùng: “Huống hồ, y cũng đã đau khổ vì chuyện này rồi.”

Trong khoảnh khắc, cả Diệu Thủy cũng ngưng tiếng cười, chăm chú nhìn lại nữ tử yếu đuối như ngọn nến sắp tàn dưới ngọc tọa: “Được rồi, nữ đại phu, ta phục người – nhưng, cho dù người không giết, thì mạng Diệu Phong sứ ta cũng không thể không lấy!” Diệu Thủy đứng dậy, cầm Lịch Huyết kiếm lên, bước xuống bậc cấp, sát khí phủ trùm để lại một cao thủ như Diệu Phong tuyệt đối là một mối họa khôn lường, hôm nay không giết y đi thì còn đợi lúc nào nữa?

Diệu Phong nhìn thị cầm kiếm bước tới, ánh mắt không hề sợ hãi, khóe môi ngược lại còn nở ra nụ cười đã nhiều ngày biến mất.

Y cứ mãi ngậy người ra nhìn nữ tử trên ngọc tọa: nhìn diệu bộ lúc nàng ta nói chuyện, lúc nàng ta cười, lúc nàng ta cầm kiếm... ánh mắt hoảng hốt mà xa xăm, không biết đã nhìn tới phương nào.

Đây không phải là Thiện Mật... nữ tử đang cười như điên như dại này căn bản không phải vương tử Thiện Mật trong ký ức của y!

Diệu Thuý cầm thanh kiếm đâm máu bước xuống, một chân đạp Diệu Phong, xoay kiếm đặt lên lưng y, cười lạnh lùng: “Diệu Phong sứ, không phải ta muốn đuổi tận giết tuyệt – nhưng ngươi là tâm phúc của Giáo vương, giữ lại mạng ngươi, chính là tự chặt đứt con đường sau này của ta!”

“Dừng tay!” Trên mặt Tiết Tử Dạ cuối cùng cũng lộ vẻ sợ hãi: “Cầu xin ngươi đấy!”

Nhưng còn Diệu Phong vẫn không hề sợ hãi, chỉ ngẩng đầu lên, lặng lẽ nhìn Diệu Thuý, nở ra một nụ cười chờ đợi kỳ lạ - muốn giết y ư?

Rất tốt. Tốt tốt... chuyện đã đến nước này, cũng chỉ có thể phủ nhận tất cả cho xong. Như vậy là mọi chuyện đều giải quyết dứt khoát được.

Chỉ trong sát na ngắn ngủi ấy, y đã trải qua không biết bao nhiêu điên đảo và rối loạn: ân nhân biến thành cừu nhân, địch nhân biến thành thân nhân... hỉ nộ ai lạc như từng đợt sóng dồn dập dâng trào.

Trong khoảnh khắc, y chợt thấy lòng mình như đã chết.

“Diệu Thuý,” y mỉm cười, nhìn người chị ruột thịt đứng trước mặt, dù trong thời khắc sinh tử cũng không có ý định nói ra chân tướng, chỉ bình tĩnh lên tiếng thỉnh cầu: “Sau khi ta chết, ngươi có thể tha cho nữ đại phu không biết võ công kia được không? Nàng ta đối với ngươi không có uy hiếp gì, sau này biết đâu ngươi cũng có lúc phải cầu y nữa.”

“Ha, đã đến lúc này rồi, ngươi vẫn nói thay cho ả sao?” Trong mắt Diệu Thuý hiện lên vẻ giễu cợt, lời lẽ lạnh lùng: “Thật không ngờ đấy, Phong – thì ra ngoài Giáo vương ra, không ngờ ngươi còn có thể yêu người thứ 2!”

Diệu Phong bình tĩnh ngược mắt lên: “Diệu Thuý, xin ngươi tha cho nàng, ta sẽ cảm kích ngươi!”

Diệu Thuý cười khì khì, nâng kiếm lên ngắm chuẩn vào tim y: “Chuyện

này hả, còn phải xem ta có cao hứng không đã!”

Lời còn chưa dứt, thị đã giật kiếm về, rồi chém tạt xuống!

“Nhã Di!” Tiết Tử Dạ ruột gan rối bời, thất thanh kêu lên: “Nhã Di!”

Nàng gượng hết toàn bộ sức lực vươn tay ra, đầu ngón tay run run chạm khê vào mũi kim nơi hông y, nhưng chỉ vậy thì căn bản không thể cản lại một kiếm đoạt mệnh kia. Tưởng chừng lưỡi kiếm sắt chém bay đầu Diệu Phong xuống – nhưng câu nói kia như một tia sét vô hình, trong chớp mắt đánh trúng hung thủ đang cầm kiếm!

Mũi kiếm bỗng nhiên dừng lại, Diệu Thuỷ hất Diệu Phong ra, quay ngoắt đầu lại, cúi người xốc Tiết Tử Dạ lên, hần học truy vấn, nét mặt cuồng dại như người điên: “Gì hả? Người vừa nói gì? Người gọi hần là gì?”

“Nhã Di.” Tiết Tử Dạ không hiểu chuyện gì, hoang mang đáp: “Tên thật của y – người không biết sao?”

Diệu Thuỷ sững sờ. Nhân lúc thị đang ngẩn ra đó, ngón tay nàng khê máy động, lặng lẽ rút cây kim châm trên huyết đạo nơi hông Diệu Phong ra.

“Nhã, Nhã Di!”

Diệu Thuỷ nhìn chăm chặp vào kẻ đồng liêu nhiều năm nay, nét mặt lộ vẻ không tin tưởng: “Diệu Phong... lẽ nào người chính là... là...”

Chưa kịp nói hết câu thị đã sững người ra, bên trong y phục rách rưới của Diệu Phong, một ống tiêu nhỏ lòi ra – đó là khất lật, thứ nhạc khí người Tây Vực thường sử dụng, được mài từ sừng trâu, trang trí thêm hoa văn màu bạc, tua ngù màu vàng bên trên đã phai màu gần hết.

Diệu Thuỷ nắm chặt Lịch Huyết Kiếm, hai tay run bần bật. Thị cúi xuống nhặt chiếc khất lật lên, vuốt ve thật lâu, nước mắt tuôn trào.

Thị quay đầu lại, sững sờ nhìn Diệu Phong, chợt phát hiện ra nam tử có mái tóc xanh làm này cũng đang nhìn mình – khoảnh khắc ấy, cơ hồ thị đã nhìn thấy đứa em trai năm xưa đang run rẩy nép vào lòng mình.

Soạt! Bỗng nhiên, Lịch Huyết kiếm lại chỉ vào ngực y!

“Người... gạt ta phải không?” Nét mặt Diệu Thuỷ hiện ra vẻ tàn nhẫn độc ác, cơ hồ như trong chớp mắt đã áp chế được cơn song lòng, cười gằn nói: “Người căn bản không phải Nhã Di! Nhã Di đã chết từ năm 5 tuổi rồi! Nó, cả vung đao cũng không dám, làm sao biến thành sát thủ tâm phúc của

Giáo vương được!” Thị liên tiếp phản vấn, cơ hồ như không hề muốn nghe y trả lời, mà chỉ để thuyết phục bản thân mình thôi vậy.

Diệu Phong vẫn chăm chú nhìn nàng với ánh mắt bình thản quen thuộc, phảng phất như muốn khắc sâu hình ảnh người thân mới trùng phùng sau mười mấy năm vào tâm khảm.

“Đúng vậy.” Y đột nhiên nhiên miệng mỉm cười: “Đích thực Nhã Di đã chết rồi. Ta gạt người đấy.”

Diệu Thuý thờ hắt ra một tiếng như trút được gánh nặng, môi mím chặt lại, vung kiếm chém xuống như đã hạ được quyết tâm, không còn chút do dự gì nữa.

Đúng vậy, chẳng qua thị chỉ cần một cái cớ mà thôi – chuyện đã đến nước này, bất luận kẻ ở trước mắt này là thân phận gì, thị cũng quyết không thể giữ mạng y lại được!

“Nhã Di!” Sắc mặt Tiết Tử Đạtái nhợt đi, kinh hãi kêu lên một lần nữa: “Tránh đi! Tại sao không tránh!” Vừa rồi, nàng đã tận hết chút sức lực cuối cùng giải khai huyết đạo bị kim châm phong bế cho y. Tại sao y vẫn không tránh né!

Diệu Phong chỉ bình thản nhắm mắt lại, không tránh cũng không né – chuyện đã tới nước này, cớ chi phải nhận nhau làm gì nữa?

Bọn họ sớm đã không còn là đôi tỷ đệ thân mật thuở trước. thời gian tàn khốc đã phân cánh hai người ở hai chân trời mà gần nhau trong gang tấc, tái tạo bọn họ thành những người khác nhau: 20 năm sau, y trở thành bù nhìn hộ mệnh của Giáo vương, không có tình cảm cũng không có tư tưởng; còn thị thì trở thành tình nhân của lão, vì báo thù và đoạt quyền mà bất chấp thủ đoạn – hai người giờ đây, thế đã như nước lửa.

Cho dù tỷ ấy có tin, thì chuyện đã tới nước này, cũng quyết không thể bỏ qua cho ta được nữa. Tỷ ấy tốn bao nhiêu năm tâm huyết mới đoạt được mọi thứ, sao có thể chỉ vì nhất thời mềm lòng mà để hỏng hết tất cả? Vì vậy, thà rằng không tin còn hơn... như vậy, sẽ tốt cho cả hai người.

Y nhắm nghiền mắt lại. Nhưng kiếm không chém xuống cổ như đã liệu định, ngược lại chỉ nghe thấy tiếng kêu thất thanh của Tiết Tử Dạ.

Sao vậy? Lẽ nào Diệu Thuý đến phút cuối cùng lại thay đổi chủ ý, chuyển

hướng sang hạ thủ Tiết Tử Dạ?

“Tiết cốc chủ!” Y giật thót mình, bàn tay ấn xuống mắt đất, còn chưa kịp mở mắt cả người đã lướt vụt đi, ôm lấy Tiết Tử Dạ rời khỏi vị trí, hạ thân xuống một góc đại điện, xoay tay bảo bệ cho nàng.

Nhưng Tiết Tử Dạ vẫn nhìn chăm chăm vào sau lưng Diệu Thuỷ, rú lên sợ hãi: “Cẩn thận! Cẩn thận...!”

Diệu Phong ngậy người, quay ngoắt đầu lại, sau đó cũng thất thanh kêu lên. Giáo vương! Lão già bị một kiếm xuyên từ sau lưng ra trước ngực kia không ngờ đã lẳng lặng đứng lên, không biết từ lúc nào đã tới sau lưng Diệu Thuỷ! Toàn thân đầy máu tươi, cả đôi mắt cũng đỏ ngầu, cơ hồ mới trở về từ địa ngục.

Lão lẳng lẽ đứng dậy, hung ác vươn tay ra, nắm chặt cây kim trượng nặng nề, vung lên đập vào lưng kẻ phản bội!

Diệu Phong nhận ra đó là Thiên Ma Liệt Thể đại pháp, cấm thuật của Ma giáo. Tuy Giáo vương đã bị trọng thương, nhưng vẫn muốn tận dụng chút hơi thở cuối cùng để kéo kẻ phản bội cùng xuống địa ngục.

Còn Diệu Thuỷ lại tập trung toàn bộ tinh thần vào đối phó Diệu Phong, nên hoàn toàn không phát giác.

“Cẩn thận!” Không kịp nghĩ ngợi, y đã tung mình lao tới.

Diệu Thuỷ giật mình, vội quay đầu lại, nhưng kim trượng đã mang theo khí thế sấm sét đập xuống Thiên Linh Cái của thị! Y thị kinh hãi hét lên một tiếng, Lịch Huyết kiếm vung lên định cản lại một kích nặng ngàn cân đó. Nhưng trong khoảnh khắc ấy, thị mới kinh hoàng nhận ra thực lực đích thực của Giáo vương. Chỉ cần tiếp xúc, một sức mạnh kinh khủng đã dồn dập tràn tới, “đình” một tiếng, thanh kiếm đã bị chấn động bay vọt khỏi tay! Thị chỉ thấy nửa thân trên bị chấn động đến tê rần, muốn điếm chân lui lại, nhưng kinh phong rần rạt đã ép thị phải đứng yên tại chỗ.

Tay không tắc sắt, Diệu Thuỷ chỉ biết mở mắt trừng trừng nhìn cây kim trượng mang theo tiếng rít rợn người đập xuống, biến Thiên Linh Cái của mình thành một mớ bầy nhầy.

“Vương tử, cẩn thận!” Bên tai thị chợt nghe tiếng gọi khê, rồi thấy mình bị người khác kéo giật đi, thoát khỏi vòng vây của sức mạnh kia. Diệu Phong

đã kịp thời phóng tới, vươn tay kéo Diệu Thuý ram rôi xoay người lại bảo vệ cho thị, cây kim trượng kia liền giáng thẳng xuống lưng y!

“Rắc rắc!” Tiếng xương cốt vỡ nát vang lên giòn tan, Diệu Phong loạng choạng một bước, há miệng phun ra một ngụm máu lớn. Đồng thời, Giáo vương bị chân khí hộ thể của Diệu Phong phản kích, thần sắc tựa loài yêu quý của lão cũng ảm đạm đi, sau một kích toàn lực đó, cuối cùng như ngọn đèn cạn dầu, ủ rũ gục xuống ngọc tọa.

“Nhã Di!” Tiết Tử Dạ buột miệng kêu lên, thương tâm xé ruột loạng choạng bổ về phía y. Cùng kêu lên cái tên này với nàng, còn có cả Diệu Thuý. Máu Diệu Phong bắn tung tóe lên y phục thị, toàn thân nữ nhân người Lô Lan không thể khống chế nổi mà run lên lấy bầy, nhìn kẻ đồng liêu đã dùng tấm thân huyết nhục để đỡ lấy một kích tất sát của Giáo vương thay mình, ánh mắt thị hiện lên vẻ kinh hãi không thể che giấu – không sai, đó chính là Nhã Di! Đó đúng là Nhã Di, đệ đệ duy nhất của thị! Cũng chỉ có người thân duy nhất này, mới không hề do dự mà hành động như vậy trong khoảnh khắc sinh tử ấy, không tiếc đem mạng mình ra đổi lấy mạng của thị.

“Nhã Di! Nhã Di!” Thị bổ nhào xuống đất, ôm đầu Diệu Phong vào lòng, kêu gào nhũ danh của y. Y nhoén miệng cười, mở miệng, phảng phất như muốn trả lời. Nhưng máu đã từ trong cổ họng trào ra, nhấm chìm nọi tiếng nói. Diệu Phong nhìn chăm chăm vào người tỷ tỷ đã thất lạc nhiều năm, cuối cùng vẫn không thể nói ra lời, ánh mắt từ từ ảm đạm.

Nước mắt Diệu Thuý tuôn xuống như mưa, không thể khống chế nổi mình mà ôm chặt lấy con người đã mất đi tri giác trong lòng, khóc rống lên: đó là Nhã Di của thị, là đệ đệ thị đã đánh mất rồi lại tìm về được... y đã dùng cảm hơn hồi 5 tuổi không biết bao nhiêu lần, nhưng thị lại vì dục vọng của bản thân mà không chịu nhận y, ngược lại còn muốn giết chết y nữa!

“Để ta xem! Nhanh lên!” Tiết Tử Dạ gắng gượng bò tới, dùng hết sức chống người lên. Bàn tay nàng đã không còn sức lực, run lên bần bật, phải làm đi làm lại mấy lần mới mở được bình thuốc ngọc màu mờ dề ra, đổ hết cả năm viên Chu Quả Ngọc Lộ đơn ra – không cần nghĩ ngợi, nhét tất cả số thuốc vào miệng Diệu Phong, sau đó lại lấy cả viên Sí Thiên giải hàn độc

cho y uống. Nàng định dùng kim châm phong bế huyết đạo của y lại, song đôi tay cứ run lên dữ dội, cả cây kim cũng không thể nào cầm lên nổi.

“Ha... ha...” Lão nhân mặt đầy máu tươi cười phá lên, thờ hớn hển nhìn ba kẻ đang ủ rũ bên dưới: “các người giỏi lắm! 20 năm rồi, ta nuôi người dạy người, đến cuối cùng, từng đứa một... đều muốn ta chết cả sao?”

Lão nhân tiên phong đạo cốt mặt mày vấy máu, đôi mắt sáng như yêu tinh, đột nhiên bật cười điên dại. Tiếng cười tìch mịch mà tuyệt vọng – cuộc đời y đầy gập ghềnh trắc trở, từ một tên sát thủ trong Tu La trường, trở thành nhân vật đứng đầu Tây Vực đối kháng lại võ lâm Trung Nguyên, phong quang huy hoàng biết bao nhiêu. Vậy mà đến cuối cùng, lại chỉ nhận được kết cục người người xa lánh, thân nhân bội phản thế này.

“Được, được, được!” Y vỗ mạnh lên tay vịn ngọc tọa, ngửa mặt cười một tràng dài: “vậy thì, các người sẽ được như ý!” Khoảnh khắc bàn tay y vỗ xuống, chỉ nghe một tiếng “lách, cánh” vang lên, giống như có cơ quan gì đó được khởi động, cả tòa đại điện đều chấn động!

“Không xong!” Diệu Thuỷ đột nhiên biến sắc: “Lão muốn hủy diệt lạc viên này!” Lời còn chưa dứt, cả tòa đại điện nguy nga hung vĩ đã phát ra tiếng rầm rầm đáng sợ, rường cột bắt đầu nghiêng lệch xiêu vẹo với tốc độ kinh hoàng, cả mắt thường cũng có thể nhận ra. Xà nhà khổng lồ bị ép gãy nát, âm âm rơi xuống.

“Chết chung với ta đi! Các hài tử của ta!” Giáo vương đặt tay trên nút bấm cười ha hả, nhưng chưa dứt hơi thì tiếng cười đã đứt đoạn. Mái đầu trắng xóa ngoẹo xuống cứng đờ lại trong tư thế hết sức kỳ dị.

“Chạy mau!” Diệu Thuỷ cúi người, đỡ Diệu Phong lên, đồng thời đưa tay kéo theo cả Tiết Tử Dạ .

Thiên Quốc Lạc viên này được xây dựng ở nơi cao nhất trên đỉnh Côn Luân, bên dưới là lớp băng vạn năm không tan, nhưng vì một lý do nào đó, khi mới xây dựng người ta đã bố trí trước, chỉ cần phát động, hỏa dược được chôn giấu bên trong sẽ phá hủy toàn bộ nền móng trong nháy mắt, làm tất cả mọi thứ đều sụp đổ tan tành.

“Không cần đâu,” Tiết Tử Dạ chỉ mỉm cười, đẩy tay thị ra: “Ta đã trúng độc Thất Tinh Hải Đường .”

Diệu Thuý sững sờ, ngẩn người nhìn nàng trong thoáng chốc, cảm xúc trong mắt phức tạp lạ thường. Nữ tử này, chính là người mà Nhã Di bất chấp mọi thứ để bảo vệ sao? Nàng ta đã thay đổi Diệu Phong sứ tâm tình như mặt nước phẳng lặng, từ từ đánh thức Nhã Di của quá khứ đang lẩn sâu trong nội tâm y tinh dậy.

“Các người mau đi đi, mang... mang cái này đi,” Tiết Tử Dạ cựa quậy kéo túi thuốc ra, nhét vào tay Diệu Thuý: “Lấy thứ thuốc màu đỏ trong đó cho y uống... lập tức mời đại phu tới, nội tạng của y, có thể, có thể toàn bộ...”

Diệu Thuý im lặng cúi đầu, cầm lấy túi thuốc, quay người đỡ Diệu Phong lên.

Trên đỉnh núi tuyết, một trận hủy diệt vô tiền khoáng hậu sắp sửa xảy ra, mặt đất đóng băng rung lên từng chập, đại điện chấn động dữ dội, cột trụ xà nhà lung lay muốn sập. Các đệ tử bên dưới đều lấy làm kinh hãi, hoảng hốt ngược lên nhìn lạc viên lung lay như muốn sụp đổ trên đỉnh núi.

“Mau chạy đi!” Tiết Tử Dạ kinh hãi hét lên, dùng hết sức lực đẩy mạnh tỳ đệ Diệu Thuý.

Diệu Thuý trầm mặc, quay người đi.

“Rắc, rắc!” Xà chính cuối cùng cũng gãy đôi, rơi ầm xuống người nữ đại phu. Đúng lúc đó, Diệu Thuý đột nhiên xoay phắt lại, cổ tay khẽ lật chộp lấy Tiết Tử Dạ : “Cùng chạy!”

Thương Nguyệt

Thất Dạ Tuyệt

Dịch giả: Lục Hương

Chương 14

SÂM THƯƠNG VĨNH CÁCH

Cảnh tượng hôm ấy, tất cả đệ tử Đại Quang Minh cung vĩnh viễn không thể nào quên.

Trên đỉnh cao nhất bỗng nhiên xảy ra địa chấn, lớp băng vạn năm không tan vỡ trong nháy mắt, cả ngọn núi tưởng chừng nổ rời làm bốn năm mảnh, tuyết lở phủ kín cả nửa ngọn Côn Luân sơn, lạc viên hoa lệ bí mật trên đỉnh núi đã bị hủy diệt trong khoảnh khắc.

Khi cây cầu bạch ngọc nổi liền lạc viên và Đại Quang Minh cung bắt đầu nứt gãy, chợt thấy một bóng áo lam từ đỉnh núi lướt xuống như sao băng. Người này hai tay đỡ hai người khác, thân pháp nặng nề rõ rệt, vì vậy nên không kịp qua cầu.

Cây cầu bị chấn động dữ dội vỡ tung, đã có mấy mảnh rơi xuống vực băng vạn trượng bên dưới.

Nữ tử áo lam kia bị cản lại ở đầu cầu bên kia, trước mặt là vực sâu rộng tới 10 trượng. Thị dừng lại thở gấp, nhìn chăm chăm vào vực sâu hun hút. Với tu vi của thị, một mình còn chưa chắc có thể bay qua được khoảng cách 10 trượng, nếu như lại còn mang theo cả hai người này...

“Không cần lo cho ta.” Tiết Tử Dạ cảm giác mặt băng dưới chân không ngừng chấn động kịch liệt, vội nôn nóng lên tiếng: “Người không đưa được 2 người cùng đi đâu.”

Diệu Thủy trầm ngâm giây lát, quả nhiên không lo cho nàng nữa, kiên quyết xoay người xoắn ốc đang hôn mê của mình lên. Chỉ thấy thị hít sâu một hơi, dồn lực vào chân, tăng tốc lao vút qua đầu bên kia của cây cầu gãy, lúc sắp hết đà, đầu mũi chân lại điểm xuống, mượn lực lao vút lên như một đạo cầu vòng, cuối cùng cũng hạ thân xuống bờ đối diện. Còn cây cầu gãy nát thì đã không còn chịu đựng nổi, sau khi Diệu Thủy giẫm chân mượn lực lần cuối cùng, mặt cầu kêu lên răng rắc rồi sứt xuống hơn 1

trượng!

Tiết Tử Dạ dựa vào hàng lan can bạch ngọc nhìn Diệ Thủy mang theo Diệ Phong bình an hạ xuống, trái tim cuối cùng như trút khỏi gánh nặng, thân hình mềm nhũn gục xuống.

Nàng ngẩng đầu lên cao, nhìn vô số bông hoa tuyết đang múa lượn trên không trung, khoe miệng nở ra một nụ cười siêu thoát.

Xong rồi... xong rồi... tất cả cuối cùng cũng kết thúc cả rồi.

Dù là Hoắc Triển Bạch, Minh Giới hay Nhã Di, nàng đều đã tận hết sức lực. Giờ đây đại thù đã báo, những người nàng lo lắng cũng đều bình an thoát ly hiểm cảnh, nàng còn gì phải bận lòng nữa đâu?

Dưới chân lại chấn động một hồi, đằng sau có tiếng nổ âm âm, lâu vàng điện ngọc trong lạc viên sập xuống từng mảng lớn – lạc viên bí mật của các đời Giáo vương này, đến giờ cũng bị huỷ trong nháy mắt.

Bao nhiêu vinh hoa phú quý, cuối cùng đều trở về cát bụi cả.

Tiết Tử Dạ lặng lẽ nhắm mắt lại, đợi chờ gió tuyết đến chôn vùi mình.

“Đứng dậy!” Bên tai nàng chợt vang lên tiếng quát khê, chưa kịp mở mắt ra, cả người đã bị xốc lên.

“Diệ Thủy!” Nàng kinh hãi thất thanh thốt lên – nữ tử áo lam ấy, đi rồi quay trở lại!

“Mặt kệ ta đi!” Nàng vội vùng vằng thoát khỏi bàn tay đối phương.

“Đi với ta!” Sắc mặt Diệ Thủy đã tái nhợt, rõ ràng vừa rồi mang theo Diệ Phong nhảy sang bờ bên kia đã làm thị tiêu hao rất nhiều thể lực, thế nhưng thị vẫn kéo xốc Tiết Tử Dạ lên chạy về phía trước. Mặt cầu dưới chân bỗng nhiên vỡ tung ra, một tảng lớn rơi xuống vực băng thăm thẳm.

Diệ Thủy kịp thời dừng bước, ngậy người nhìn khoảng cách bị kéo dài dài hơn – cú nhảy lần trước đã là cực hạn của thị rồi, vậy mà giờ đoạn cầu gãy lại còn dài hơn, nếu mang theo cả Tiết Tử Dạ, rất có thể cả hai sẽ không thể nào nhảy qua cánh cửa sinh tử này.

“Bám chặt vào,” Diệ Thủy bóp chặt hai vai của Tiết Tử Dạ, ngăn không cho đối phương phản kháng, giọng nói lạnh lùng bình tĩnh: “Cô nghe đây, ta nhất định phải đưa cô đi!”

Ngoài chuyện này ra, người tử tử này, thật sự chẳng biết có thể làm gì cho

Nhã Di nữa.

Diệu Thuỷ nghiêng rặng, đột nhiên vận lực vào mũi chân, mang theo Tiết Tử Dạ lao vút lên khỏi đoạn cầu gãy, dùng hết toàn lực lướt sang phía bên kia, tựa như đang vẽ nên một đạo cầu vòng. Nhưng chiếc cầu vòng trên tuyết ấy từ từ lụi xuống, rốt cuộc không thể rơi xuống đầu cầu đối diện.

“A...” Rơi xuống với tốc độ kinh người, Tiết Tử Dạ buột miệng kêu lên kinh hãi, thân hình bỗng nhiên thấy nhẹ tênh! Một bàn tay vươn ra, nắm lấy hông nàng hất mạnh, cả người nàng lại văng lên cao lần nữa.

Nàng hoảng hốt vươn tay định chụp lấy người đang rơi xuống theo hướng ngược lại. Trong khoảnh khắc cuối cùng ấy, nàng chỉ kịp thấy bóng áo lam như một cánh bướm bị thương, rơi nhanh vùn vụt xuống vực sâu vạn trượng.

Cảnh tượng năm 14 tuổi lại loé lên trong tâm tưởng, có người vĩnh viễn chìm xuống phía bên kia của thời gian và không gian ngay trước mắt nàng.

“Diệu Thuỷ!” Nàng vươn tay về phía nữ tử đang rơi xuống vực sâu không đáy kia, xé ruột xé gan gào thét: “Diệu Thuỷ!” Nhưng cuối cùng chỉ có gió thổi qua kẽ ngón tay nàng mà thôi.

Tiết Tử Dạ rơi bịch xuống nền ngọc thạch bên bờ đối diện, cơn đau khiến mắt nàng mờ đi, trước mắt chỉ còn một vùng trống rỗng. Tác dụng của Bích Linh đơn cuối cùng cũng kết thúc rồi, chất độc Thất Tinh Hải Đường không còn gì áp chế, phát tác dữ dội trong cơ thể, nàng thổ ra một búng máu. Máu, gặp tuyết, không ngờ đã hoá thành màu xanh ngọc bích.

Đỉnh núi lại vang lên tiếng nổ đỉnh tai nhức óc, tuyết cuộn cuộn dâng lên cao ngất – trời long đất lở, mọi người bỏ chạy tứ tán. Đỉnh Côn Luân lúc này, thật không khác gì một ngôi mộ lớn.

Lẽ nào, đây chính là “mạt thế” trong truyền thuyết?

Không biết trải qua bao lâu, nàng tỉnh lại trong tuyết, chỉ thấy mỗi tắc mỗi thước trên cơ thể mình đều đang đau đớn. Cảm giác đau đớn ấy cơ hồ không thể diễn tả được bằng lời, từng chút từng chút một khoan sâu vào cốt tuỷ, khiến nàng tưởng chừng không thể nào chịu đựng nổi mà phải kêu lên thành tiếng – nàng hiểu rõ, đó là chất độc Thất Tinh Hải Đường đã bắt đầu

xâm thực khắp cơ thể mình.

Nhưng vừa mở mắt ra, nàng đã thấy Diệu Phong. Y đang đứng bên cây cầu bạch ngọc đã gãy đoạn, cúi đầu nhìn chăm chăm xuống vực băng sâu không thấy đáy bên dưới, mái tóc dài xanh lam tung bay phất phới trong gió.

“Vương tử.” Bỗng nhiên y lẩm bẩm buông một câu, bước lên phía trước một bước, tuyết bên bờ vực rơi lả tả xuống dưới.

“Nhã Di!” Nàng giật mình kinh hãi: “Đứng lại!” Vừa lo lắng lại vừa giận dữ, nàng cũng không biết mình lấy đâu ra sức lực đứng phắt dậy, loạng choạng lao tới, ôm chặt lấy y từ phía sau, nhưng cơ thịt toàn thân đã không thể dụng lực nữa, cả người lập tức mềm nhũn ra gục xuống đất.

Diệu Phong thoáng ngẩn người, bước chân dừng lại, nhanh chóng bế nàng lên khỏi mặt tuyết.

“Đừng làm chuyện ngu ngốc...” Nàng sợ hãi nắm chặt cánh tay y, hơi thở gấp gáp: “Diệu Thuỷ sứ chết rồi... nhưng người không được làm chuyện ngốc nghếch. Người, người, khụ khụ, nhất định phải sống!”

Diệu Phong cụp mắt xuống: “Ta chỉ muốn thu nhật di cốt cho vương tử thôi mà.”

“A...” Tiết Tử Dạ thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng buông bàn tay nắm chặt lấy cánh tay y ra, dường như muốn nói gì đó, nhưng vừa mới mở miệng, nàng đã thấy trước mắt bỗng tối sầm, mệt mỏi gục vào lòng đối phương.

Diệu Phong cả kinh thất sắc: đòn cuối cùng trước khi chết của Giáo vương, chắc đã khiến nàng trọng thương rồi?

“Yên tâm. Tại hạ muốn bảo đảm sự an toàn cho Giáo vương, nhưng cũng nhất định bảo đảm cốc chủ được bình an.”

Lúc đưa nàng lên tuyết đỉnh, y từng hứa như vậy nhưng đến cuối cùng, y lại chẳng thể bảo vệ bất cứ người nào!

Nỗi đau giằng xé tâm can dâng lên mãnh liệt, cơ hồ muốn nghiền nát trái tim của y thành bột mịn. Y đưa tay bắt mạch, chợt phát hiện khí huyết của nàng đã không thể vận hành thông suốt. Sắc mặt Tiết Tử Dạ mỗi lúc một tái đi, hơi thở dần dần yếu ớt, còn y thì chỉ biết thúc thủ vô sách đứng bên cạnh, lòng đau như cắt.

Y muốn gào thét, muốn khóc oà, nhưng gương mặt lại không lộ ra bất cứ cảm xúc nào – hơn 20 năm sống mà như chết ấy đã đoạt đi mất của y khả năng biểu đạt tình cảm!

Diệu Phong ủ rũ quỳ xuống mặt tuyết, dấn mạnh một quyền xuống đất, khẽ gầm gừ, gục mặt vào lớp tuyết dày – tuyết lạnh phủ lấp lên vầng trán nóng bỏng, bi thống và phần nộ cuộn cuộn dâng lên trong lòng, dồn dập như nước thủy triều. Còn y, y lại không biết phải làm thế nào mới tìm cho những cơn sóng lòng dữ dội này một nơi để phát tiết.

Y chìm trong sự giãy vò đau đớn này không biết bao nhiêu lâu, cuối cùng, trong khoảnh khắc tưởng chừng như sụp đổ, “cạch”, một tiếng rất nhẹ vang lên, phảng phất như một sợi dây trói chặt nội tâm y cuối cùng cũng đứt đoạn. Những cơn sóng cuộn cuộn dâng trào từ tận đáy tim tràn vào não bộ, rồi tuôn ra như mưa nơi khoé mắt.

“A... a... a... aaaaaa!” Khoảng khắc giọt nước mắt đầu tiên rơi xuống, cuối cùng y cũng hét lên được thành tiếng giữa màn gió tuyết mênh mông. Nỗi đau nhiều năm tràn lên khỏi đáy lòng, tàn nhẫn xé nát trái tim đã chết khô, cuối cùng y cũng không cần phải áp chế bản thân nữa, để mặc cho bi thương cùng phần nộ nhấn chìm mình đi.

Vậy nhưng, trong cơn đau khổ ấy, một luồng chấn khí hòa dịu đã biến mất từ lâu bỗng ào ạt dâng lên, chảy lan khắp tứ chi bách cốt.

Tuyết đọng gần bàn tay y mau chóng tan chảy, khi bàn tay ngập trong một vũng nước ấm, Diệu Phong mới giật mình nhận ra.

Y kinh ngạc giơ tay lên trước mặt, cảm nhận được thứ sức mạnh đó đã ngưng tụ trở lại trên các đầu ngón tay – khẽ vung tay một cái, mép bàn tay mang theo một cơn gió nóng hầm hập, cắt đứt cả một đoạn cầu bạch ngọc lạnh băng!

Dục Xuân Phong? Y đã có thể sử dụng lại thuật Dục Xuân Phong sao!

Hơn một tháng trước gặp phải Tiết Tử Dạ, kể lúc nào cũng bình lặng như xác chết là y đã động lòng, tâm thần rối loạn khiến y không thể sử dụng được thuật Dục Xuân Phong nữa. Không ngờ lúc này, khi vô số đau khổ và tuyệt vọng kéo nhau tràn về, trong cơ thể y lại dường như có gì đó đột nhiên được giải phóng.

Tâm thần y chợt bình lặng trở lại, không còn do dự, cũng không còn bàng hoàng – thì ra, sau cơn bi thống cực độ, con người ta cũng có thể trở về trạng thái bình lặng cực độ.

Chẳng qua chỉ là 2 con đường cùng quy về một mối mà thôi.

Nội lực Dục Xuân Phong lại ngưng tụ trong cơ thể, y không nghĩ ngợi gì, chỉ vội vã ôm nữ tử hôn mê trong lòng lên, chạy nhanh xuống núi, đồng thời áp tay lên đỉnh đầu nàng, cuộn cuộn đẩy nội lực vào, hóa giải hàn khí trong thân thể nàng – phải mau mau nghĩ cách! Nếu không mau tìm cho nàng đại phu giỏi nhất, chỉ sợ sẽ...

Y không thể để nàng chết như vậy được... tuyệt đối không!

Lúc phóng xuống Tây Thiên Môn, Diệu Phong nhìn thấy một bóng người quen thuộc đang lặng lẽ đứng cạnh

Y thoáng kinh ngạc: Diệu Không? Trong cung đã xảy ra biến cố long trời lở đất, vậy mà kẻ thần bí nhất trong Ngũ Minh Tử này, đến giờ vẫn đứng ngoài mọi chuyện hay sao.

“Diệu Không!” Y đứng lại, dặn dò ngắn gọn: “Trong giáo đại loạn, ngài lập tức trở về chủ trì đại cục!” Giờ đây Ngũ Minh Tử hầu như đã chết hết, cũng chỉ còn cách nhờ Diệu Không thu thập tàn cục mà thôi.

Nghe thấy tin tức chấn động như vậy, nhưng Diệu Không cũng chỉ phẩy phẩy tay, gương mặt dưới lớp mặt nạ không lộ chút cảm xúc: “Thế à? Vậy thì, Diệu Phong sứ, ngài định đi đâu đó?”

“Ta cần phải rời khỏi đây, chuyện ở đây tạm thời do ngài đảm trách.” Diệu Phong ngấm ngầm cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng lúc này lòng y đang nóng như lửa đốt, nên cũng không muốn nói nhiều, dặn dò Diệu Không xong thì lập tức lao vút đi – trước mắt cần phải chạy đua với thời gian trở về Dược Sư cốc! Thương thế của nàng nặng như vậy, nếu không mau chóng được trị liệu tốt, chỉ sợ sẽ không còn hy vọng.

“Đi đi cũng tốt.” Nhìn theo bóng lưng khuất dần của y, Diệu Không khẽ mỉm cười, giọng nói thấp trầm mà quý quý: “để cả ta lẫn người đều khỏi phiền phức.”

Có máu trên vách băng ngoằn ngoèo chảy xuống, nhưng chỉ được một nửa đã đông cứng lại.

Diệu Không nghiêng đầu, đi dọc theo vết máu, tung chân đá thi thể ngã gục trong góc khuất – đó đều là các đệ tử Đại Quang Minh cung canh gác nơi Tây Thiên Môn này, tầng tầng lớp lớp ngã xuống phía sau lầu gác, người nào người nấy đều mang vẻ mặt kinh hãi, phảng phất nét không thể tin nổi vị thượng ty nhiều năm nay của mình. Diệu Không sử trong Ngũ Minh Tử lại đột nhiên ra tay hạ sát đối với thuộc hạ.

Thật là ngu xuẩn... đám nhãi nhép này, làm sao có thể tin tưởng một người đeo mặt nạ chứ?

“Xử lý xong cả rồi...” Diệu Không ngược mắt nhìn về phía Đông nam, lẩm bẩm nói: “Sao bọn họ vẫn chưa đến?”

Tiết Tử Dạ tỉnh lại, phát hiện ra mình nằm trên lưng một con ngựa đang chạy như bay.

Còn sống sao? Gió rít vù vù bên tai nàng, nhưng thân thể lại hoàn toàn không cảm thấy giá lạnh – nàng cuộn mình trong lòng một người, tấm áo choàng ly miêu ấm áp bọc lấy thân thể, một bàn tay đỡ lấy lưng, không ngừng truyền vào luồng nội lực nóng ấm.

Mái tóc dài màu lam rủ xuống mặt nàng. Là Diệu Phong? Nàng cựa mình, nở một nụ cười thâm đậm, gượng mở miệng, định lên tiếng khuyên đối phương đừng tổn công vô ích nữa, nhưng độc tính xâm thực khiến nàng không còn cả hơi sức để nói chuyện nữa.

Như nhận ra người trong lòng mình đã tỉnh lại, nam tử trên ngựa bỗng nhiên cúi đầu nhìn nàng, nôn nóng hỏi: “Tiết cốc chủ? Cô đỡ chút nào chưa?”

Nàng chỉ khẽ mấp má môi, cố rặn ra một nụ cười, nhưng cùng lúc đó một hàng máu màu xanh ngọc cũng rỉ ra nơi khóe miệng.

“Đừng lo lắng, tại hạ lập tức đưa cô về Dược Sư cốc.” Diệu Phong nhìn thứ màu sắc kỳ dị ấy, trong lòng thầm cảm thấy bất thường: “Sắp đến Ô Lý Nhã Tô Đài rồi – cô cố lên, sẽ lập tức về tới Dược Sư cốc ngay thôi!”

Về Dược Sư cốc thì có tác dụng gì chứ? Chất độc này cả ta cũng không trị được cơ mà.. nhưng nàng đã không còn sức lực để mở miệng nữa.

Diệu Phong thúc ngựa lao vút đi trong tuyết, cơn gió dữ dội thổi mái tóc

dài của y tung bay phát phơ.

Nàng bình thân gục đầu vào ngực y, nghe tiếng tim đập dồn dập mà mạnh mẽ bên trong, thần trí lại bay xa lần nữa, trên mặt dần dần hiện ra một nụ cười thoải mái – a... cuối cùng, nàng cũng không còn chuyện gì phải lo nữa.

Bọn họ đều an toàn cả rồi.

Nàng dần cảm thấy khó thở, độc tính Thất Tinh Hải Đường đang xâm thực dữ dội vào thần trí, trong đầu nàng chỉ còn một vùng hư vô trống rỗng.

Ánh mắt hiện lên vẻ sợ hãi – nàng biết rõ thứ độc chất này sẽ khiến người ta dần dần mất đi ký ức trong vòng 7 ngày, cuối cùng sẽ biến thành một kẻ ngây ngốc.

Vô số chuyện xưa như hoa tuyết bay loạn xạ trước mắt, không ngừng hiện lên rồi biến mất: Tuyết Hoài, Minh Giới, hai tỷ đệ Nhã Di, Thanh Nhiệm sư phụ, Đình bà bà và các tỷ muội trong cốc... những người yêu thương nàng và được nàng yêu thương?

Làm sao có thể? Làm sao có thể quên được chứ?

Nàng lấy hết sức lực cố cựa mình mò lấy mũi kim châm trong người – những mũi châm thon dài mảnh dẻ ấy chuyên dùng để cứu người. Kể từ khi kế thừa Dược Sư cốc, nàng đã biết thiên chức của mình là gì, vậy mà nàng lại dùng nó để đoái đi tính mạng của một người bệnh.

Nàng đã phạm phải tội lỗi mà người hành y không thể phạm phải.

Nhưng đã gắng hết sức, ngón tay nàng cũng chỉ khẽ động đậy được một chút – thậm chí cả hơi sức điều khiển chính cơ thể mình nàng cũng không còn đủ sức.

Thất Kiếm của Đình Kiếm các trên đường đi về phía Tây gặp phải một người đang lao nhanh về phía Đông Bắc ở Ô Lý Nhã Tô Đài.

Diệu Phong sứ!

Trong màn tuyết, vừa nhìn thấy mái tóc lam kỳ dị như Diệu Không đã miêu tả, 7 người liền đưa mắt nhìn nhau, lập tức tản ra 7 phương vị, bố trí kiếm trận - Diệu Phong là cao thủ tề danh với Đồng trong Đại Quang Minh cung, tuy chưa từng hành tẩu giang hồ, nhưng từ thi thể của Bát Tuấn trên đồng

tuyệt, bọn họ đã biết rõ đối thủ này đáng sợ tới nhường nào!

Hoặc Triển Bạch đứng ở vị trí sao Toàn Cơ, Mặc Hồn kiểm chúc xuống đây, lạng lẽ nhìn kỵ mã đang tiến mỗi lúc một gần hơn.

“Gù gù...” Dường như cũng phát giác ra sát khí. Diệu Phong đột nhiên ghì cương ngựa cách đó 3 trượng.

“Tránh đường!” Người trên ngựa lạnh lùng nhìn Đinh Kiếm các Thất Kiếm: “Hôm nay ta không muốn giết người.”

Y khoác một chiếc áo ấm rộng thùng thình, bên trong còn chèn thêm áo lông ly miều dày, hai tay đều ôm trước ngực - Hoặc Triển Bạch lạng lẽ đưa tay ra hiệu cho các huynh đệ cảnh giác, không ai có thể đoán trước được khi nào y sẽ bất ngờ ra tay cả.

“A, Diệu Phong sứ khẩu khí lớn thật.” Hạ Tiên Vũ bất bình, cười gằn một tiếng: “Bọn ta không như mấy thùng nước gạo Bát Tuấn ấy đâu!”

“Có nhường đường không? Diệu Phong tỏ ra nôn nóng bất thường: “Đừng ép ta!”

“Có bản lĩnh, thì mở đường máu qua đi!” Hạ Tiên Vũ cười phá lên, mũi kiếm chỉ về phía Hoặc Triển Bạch ở Toàn Cơ vị, giậm chân một cái, 6 người còn lại nhất tề rút kiếm, thân hình giao nhau vọt lên vào vị trí của mình, kiếm quang kết thành một tấm lưới bạc. Kiếm trận phát động chỉ trong chớp mắt!

Cánh tay Diệu Phong trong áo bào khê động đậy, lướt xuống lưng ngựa, kiếm trong tay phải đột nhiên đâm ra. Một chiêu như sấm sét giáng xuống lưới kiếm, trong nháy mắt đã giao thủ mười mấy chiêu, trường kiếm chạm nhau phát ra những tiếng “đình đình” liên miên không dứt.

Diệu Phong xoay chuyển trong màn kiếm ảnh, một mình đối kháng với 7 tinh anh kiếm thuật của Trung Nguyên nhưng không hề sợ hãi. Kiếm của y chỉ là một thanh kiếm thép xanh bình thường, nhưng thân kiếm chứa đầy nội lực tinh thần nóng ấm, đủ mạnh để chống lại bất cứ danh kiếm nào.

“A!” Trong Thất Kiếm đã có người kêu lên kinh hãi, trường kiếm vượt khỏi tay bay đi, cắm vào mặt tuyết – song kiếm vừa chạm nhau, thanh kiếm trong tay đã nóng bỏng lên như vừa nhúng vào nước sôi. Cái nóng từ chuôi kiếm thấm qua bàn tay, bỏng rát đến nỗi khiến người ta không thể nắm chặt

được nữa.

“Cẩn thận, Dục Xuân Phong tâm pháp!” Hoắc Triển Bạch đã nhìn thấy trên thân kiếm của Diệu Phong ẩn hiện ánh đỏ, vội thất thanh nhắc nhở.

Phảng phất như muốn liều một phen hồng tốc chiến tốc thắng, vị cao thủ thần bí của Đại Quang Minh cung này vừa rat ay đã dùng đến thứ kiếm pháp cực kỳ ác liệt, cơ hồ chiêu chiêu thức thức đều muốn đoạt mạng đối phương, bất chấp tất cả, chỉ hồng xông qua kiếm trận.

Sau một đợt giao kích, bị luồng nội lực nóng bỏng kia áp bức, các kiếm khách Đỉnh Kiếm các đều nhất loạt lui lại một bước. Duy chỉ có Hoắc Triển Bạch thân vận bạch y là vẫn đứng vững ở Toàn Cơ vị, Mặc Hồn kiếm chỉ xuống đất, không hề di động.

Gã tử thủ nơi Toàn Cơ vị, toàn thân cảm quan đều mở rộng, theo sát nhất cử nhất động của đối phương.

Mỗi lần Diệu Phong định đột phá kiếm trận, thanh Mặc Hồn kiếm đen tuyền lại kịp thời cản lấy đường ra của y, không sai một chút, mấy lần đẩy bật y trở lại.

Sau 50 chiêu, rõ ràng vì nôn nóng thoát thân, Diệu Phong xuất chiêu quá nhanh, giữa chiêu với chiêu đã thoáng hiện sơ hở - Mặc Hồn kiếm như một luồng gió đen, mau chóng xuyên qua kiếm quang của Diệu Phong!

Trúng rồi!

Hoắc Triển Bạch một kiếm đắc thủ, không ngờ trong khoảnh khắc ấy, đối phương đã buông kiếm! Trong thời gian ngắn ngủi chỉ đủ để tia lửa lóe lên, Diệu Phong hoàn toàn buông rơi vũ khí, dùng bàn tay mình cản lưỡi kiếm ấy lại.

“Soạt!” Một tiếng kêu khê vang lên, thanh kiếm đen tuyền xuyên qua lòng bàn tay Diệu Phong, ghim bàn tay y lại! Đắc thủ rồi! Lục Kiếm còn lại reo lên khe khê, lập tức lướt tới, nhân lúc đối phương bị ghim chặt ấy nhất tề xuất kiếm, 6 thanh kiếm kết thành một lưới kiếm dày đặc, chỉ cần một cái nháy mắt là có thể nghiền nát người bên trong thành nhiều mảnh vụn!

Đúng lúc ấy, Diệu Phong đột nhiên xoay người! “Soạt!” Y căn bản không chú ý đến những thanh kiếm đang đâm về phía mình, bất cần quan tâm mọi chuyện khác, chỉ vươn tay kia ra, lấy chỉ thay kiếm, nháy mắt một cái đã

điểm vào cổ họng của Chu Hành Chi, người niên kỷ nhỏ nhất, võ công cũng yếu nhất trong 7 người!

Mọi thanh kiếm đều chỉ xuyên qua lớp áo y rồi dừng lại.

“Bát đệ...” Vệ Phong Hành cả kinh, cùng tất cả người khác nhất tề lui lại 3 bước. Không ai ngờ được người này lại có thể tưng quá hóa liều, sử dụng ra chiêu thức ngọc thạch câu phần này.

“Không cần lo cho đệ” Sắc mặt Chu Hành Chi tái nhợt, khản giọng hét lên. Rõ ràng trận kịch chiến vừa rồi đã khiến thể lực y cạn kiệt, hơi thở Diệu Phong trở nên dồn dập, ánh mắt lạnh băng: “Ta thu hồi lại câu nói lúc nãy, 7 người các người liên thủ, đích thực có thể cản ta lại – nhưng, ít nhất cũng phải để lại mạng của một nửa trở lên.” Giọng nói y khàn khan mệt mỏi: “Đại lộ thiên thang, mỗi người một bên.” Cả thấy kiếm đều trầm xuống, 6 cặp mắt cùng hướng về phía Hoắc Triển Bạch ở Toàn Cơ vị.

Hoắc Triển Bạch cũng ngược mắt nhìn Diệu Phong trầm ngâm chưa quyết định. Lần này nhiệm vụ của bọn gã là tấn công sào huyệt Ma giáo, nếu nửa đường cứ cương quyết giao thủ với Diệu Phong, chỉ sợ chưa tới Côn Luân đã tổn thất nặng nề rồi – chi bằng cứ dứt khoát để y rời khỏi, cũng tránh khỏi có thêm một trở ngại.

Gã còn đang suy nghĩ thì Vệ Phong Hành đột nhiên kinh hãi kêu lên: “Mọi người cẩn thận!” Thất kiếm của Đỉnh Kiếm các đều giắt bản mình, trong nháy mắt đều ngỡ mình đã hoa mắt – trong áo choàng đột nhiên thò ra một cánh tay thứ 3, nhợt nhạt và gầy yếu.

Bọn họ đột nhiên cùng hiểu ra, nét mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên cơ hồ không thể tưởng tượng nổi: Diệu Phong sớ không ngờ còn mang theo một người nữa! Y bế theo một người mà giao thủ với bọn họ! Người đó không ngờ lại quan trọng với y như vậy, cho dù hy sinh cả một cánh tay để đỡ kiếm y cũng không tiếc!

Cánh tay kia thò ra, ngón tay xò ra trong không trung, người trong tấm áo choàng rộng kia không ngừng thở dốc, nhưng lại không thể nói được thành tiếng. Diệu Phong biến sắc, không thể nào che giấu nổi vẻ nôn nóng, ngón tay đẩy lên trước, ấn sâu vào cổ họng Chu Hành Chi: “Các người có nhường đường không?”

Chu Hành Chi cũng là người kiên cường khí phách, không hề e sợ: “Không được nhường!”

“Thả Bát đệ ra,” cuối cùng, Hoắc Triển Bạch cũng lên tiếng: “Người đi đi.” Gã lùi lại một bước nhỏ, rời khỏi Toàn Cơ vị - gã vừa di động, trận pháp nghiêm mật lập tức xuất hiện lỗ hổng.

Diệu Phong thở phào nhẹ nhõm, vội thu kiếm lại rồi tung mình nhảy lên ngựa. Hoắc Triển Bạch đứng trong màn mưa tuyết, nhìn bóng ngựa lao về phía Đông Bắc, trong lòng chợt dâng lên một dự cảm bất tường. Gã không biết cảm giác này từ đâu đến, chỉ là ngấm ngấm cảm thấy bản thân có thể vĩnh viễn mất đi thứ gì đó.

Gã cứ đứng như vậy trong tuyết năm chặt Mặc Hồn kiếm, để mặc cho tuyết rơi đầy khắp người. Vệ Phong Hành từ đầu vẫn đứng cạnh võ nhẹ lên vai một cái, gã mới giật mình sức tỉnh. Lúc nhảy lên ngựa, gã vẫn không cảm lòng được mà quay đầu nhìn theo hướng Diệu Phong biến mất một cái.

Nhưng bóng ngựa sớm đã biến mất trong màn tuyết trắng mênh mang. Gió lạnh gào rú, một đi không quay đầu – có thứ gì đó... có thứ gì đó đã lặng lẽ âm thầm đi qua cạnh ta sao?

Mãi đến lâu sau đó, gã mới biết rằng: thì ra lần ngàn dặm bên ba này, chẳng qua chỉ để cáo biệt một lần cuối cùng, thậm chí còn không thể gặp nhau nữa.

Diệu Phong ôm Tiết Tử Dạ, thúc ngựa như điên cuồng dưới trời mưa tuyết. CẢ trời đất chỉ có gió tuyết thét gào. Tuyết lạnh, gió lạnh, hơi thở cũng lạnh – y có cảm giác như huyết dịch trong cơ thể sắp đông cứng lại.

“Phì,” con ngựa sức cùng lực kiệt vấp phải một hố tuyết ngã nhào, chân trước khuyu xuống, hất văng hai người trên lưng xuống đất. Diệu Phong tuy bị bất ngờ nhưng vẫn kịp vươn tay ấn lên yên ngựa một cái, định nhảy lên cao, nhưng thân thể y giờ nặng nề như sắt, căn bản không thể linh hoạt như thường ngày được nữa.

Y chỉ kịp xoay người trên không, để sống lưng mình chịu trọng lượng của cả hai người, rơi bịch xuống đất. Một ngụm máu phun khỏi miệng y, rải lên

mặt tuyết vô số điểm đỏ tươi. Sau trận chiến với Giáo vương, sức khoẻ y vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, vừa rồi lại giao thủ với Thất kiếm của Đinh Kiếm các, thương thế càng xấu đi. Thân thể của y lúc này, có lẽ đã sắp đến cực hạn tới nơi rồi.

Tuy rằng cả hai đều có sức chịu đựng hơn người, nhưng giờ đây, trên cánh đồng tuyết mênh mông vô bờ vấp6 bến này, cuộc hành trình của họ vẫn thật yếu đuối và tuyệt vọng. Trong mắt thượng thiên, hai người dựa vào nhau mà loạng choạng bước đi này chỉ là hạt cát nhỏ nhoi hay con sâu cái kiến mà thôi.

“...”

Y bỗng nhiên cảm thấy cánh tay mình bị người bóp chặt, nhưng trong gió tuyết chỉ có mỗi tiếng thở gấp gấp yếu ớt, phảng phất như người y đang bế trong lòng muốn nói gì đó, nhưng rốt cuộc không thể nói ra thành lời.

“Tiết cốc chủ!” Diệu Phong vội vàng mở áo choàng ra, bế bổng nữ tử đang cuộn mình trong chiếc áo ly miêu lên, hai tay đỡ lấy lưng nàng. Gương mặt trắng nhợt nhạt kia đã biến thành sắc xanh đáng sợ, một bàn tay bóp chặt vai y, còn tay kia vươn ra, giữ nguyên trạng thái xoè rộng, khẽ run run co giật trong không khí, cơ hồ muốn dùng hết sức lực còn lại tóm lấy thứ gì đó.

Vừa rồi... vừa rồi là ảo giác chăng? Nàng, nàng đã nghe thấy tiếng nói của Hoắc Triển Bạch! Khoảnh khắc ấy, nàng chợt cảm thấy một niềm vui không thể gọi tên, dùng hết sức lực vươn tay ra, muốn chạm vào khởi nguồn phát ra âm thanh ấy – nhưng vì kịch độc ăn mòn cơ thể, nên nàng không thể kêu lên dù chỉ một tiếng. Nàng chỉ lặng lẽ thở gấp, trước mắt dần trở nên trống trơn, rồi bỗng nhiên từ từ hiện lên một nụ cười ảm áp – “đợi ta trở về sẽ uống rượu với cô!” Hoa mai rời lả tả như tuyết, người ấy đứng dưới gốc mai, nhoén miệng cười với nàng, dứ dứ tay làm ra vẻ chơi đoán quyền.

“Hoắc, Hoắc...” Hai môi nàng khẽ động đậy, cuối cùng cũng buông ra được một chữ. “Tiết cốc chủ!” Âm thanh tuy yếu ớt nhưng cũng khiến người bên cạnh nàng mừng rỡ reo lên khe khẽ, dừng lại nhìn nàng: “Cuối cùng cô cũng tỉnh rồi?”

Là, là giọng của ai vậy? Nàng từ từ mở mắt, đập vào mắt nàng, lại là mái tóc màu xanh và tuyết màu trắng. “Nhã Di... là người?” Thần trí nàng khôi phục được một chút, thở dài một tiếng nhẹ nhẹ - thì ra, người này vẫn không bỏ cuộc hay sao? Nàng và y quen nhau không lâu, không ngờ y lại là người ở bên nàng đến giờ khắc này.

Đây, cũng là một mối duyên chăng? Y đang định nói gì đó, thì nàng chợt giơ ngón tay lên: “Ô... xem kìa.” Ngón tay nhỏ nhắn tái nhợt run run chỉ ra, hướng về bầu trời đầy tuyết trắng, bờ môi đã mất đi sắc máu run rẩy mấp máy, reo lên hoan hỉ: “Ánh sáng!”

Diệu Phong ngẩng đầu lên theo phản xạ, nhưng bầu trời vẫn xám xịt như sắt thép, chỉ có vô số bông hoa tuyết đang rơi lả tả xuống đầu hai người, hoang lương tịch mịch như cõi chết. Y đột nhiên thấy sợ hãi đến lạnh cả người, vội cúi đầu gọi: “Tiết cốc chủ!”

“Ánh sáng!” Nàng nằm trong tấm áo choàng lông ly miêu mềm mại, ngẩng mặt lên trời cao, khoé môi nở một nụ cười khó hiểu. Trong đôi mắt dần dần mơ hồ đi của nàng, thấp thoáng hiện lên vô số điểm sáng trôi nổi với những sắc màu tuyệt đẹp, tựa như một đám tinh linh đang tụ tập nhảy múa, cười đùa ríu rít đuổi nhau. Cuối cùng tất cả kết thành một quầng sáng 7 màu, không ngừng xoay chuyển biến ảo trong không trung, rồi trù lên người nàng.

Nàng vươn tay lên trời, gắng hết sức hòng chạm vào quầng sáng huyền ảo đẹp tuyệt trần ấy.

Cùng người yêu đến vùng Cực Bắc, đứng trên tảng băng trôi khổng lồ ngắm nhìn ánh sáng 7 màu không ngừng biến ảo... đó là mộng tưởng thời thiếu nữ của nàng.

Nhưng, ước mơ của nàng, đã vĩnh viễn đông cứng trong dòng sông băng đen tối ấy từ năm 14 tuổi. Sau khi thoát khỏi tai kiếp, nàng ẩn cư sâu trong u cốc, sống cuộc đời bình lặng, tâm tịnh như nước hồ phẳng lặng, đem cuộc đời mình vùi chôn vào lặng lẽ.

Một độ nàng đã từng ước mơ một cuộc đời mới. Hy vọng có một người nào đó sẽ bước vào đời nàng, khiến nàng có thể thoải mái vô tư nở nụ cười, cũng khiến nàng không hề e ngại mà bật khóc, hy vọng có thể vượt qua tất

cả trờ ngại của quá khứ để đi sâu vào lòng nhau. Hy vọng có thể đội khăn đỏ xuất giá giống như một nữ tử bình thường, lặng lẽ mỉm cười hạnh phúc dưới ánh nền hồng lung linh, có thể ngồi trên lầu gác đợi tình lang trở về khi tơ liễu mới buông, có thể dùng lò đất hồng hâm nóng rượu mới nấu, dùng những câu chuyện nghiêm chỉnh hoặc không nghiêm chỉnh đánh tan băng giá và những cơn ác mộng của quá khứ trong những đêm trời đổ tuyết.

Từng có một độ, nàng cũng không phải không có những khát vọng hạnh phúc nhỏ bé.

Nhưng, tất cả, cuối cùng vẫn chỉ lướt qua người nàng rồi đi mất.

Tuyết không ngừng rơi. Nàng mở to mắt chăm chú nhìn lên bầu trời xám trắng, từng bông hoa tuyết bay máu như bầy tinh linh nghịch ngợm, chậm chậm lớn dần, lớn dần... rơi xuống lông mày nàng lạnh buốt.

Đã là ngày thứ mấy rồi?

Thất Tinh Hải Đường đang từ từ xâm thực não bộ nàng, chỉ không bao lâu nữa, nàng sẽ quên hết mọi chuyện chẳng? Tiết Tử Dạ hoang mang mở to mắt, ra sức giữ lấy những ảo ảnh đang dần tan biến như thủy triều rút về biển khơi, cánh tay còn lại giữ chặt mũi kim châm dài giấu trong áo choàng rộng.

Khi Thất Kiếm của Đinh Kiếm các đến Nam Thiên Môn, đúng như đã dự liệu, dọc đường cơ bản không hề gặp phải sự phản kháng có tổ chức nào.

Ma giáo hiển nhiên vừa trải qua một trận nội chiến quy mô lớn, lúc này từ chân núi đến Thiên Môn đều hết sức hỗn loạn, chòi canh và lầu quan sát chỉ có ài tên đệ tử cấp thấp canh giữ, còn đám đầu lĩnh phụ trách thì sớm đã không thấy bóng dáng đâu hết.

Hoặc Triển Bạch điểm mũi chân lên mặt băng, hạ thân xuống bậc ngọc giữa Thiên Môn. Trên Nam Thiên Môn cao ngất, đã có một người đeo mặt nạ đồng xanh lặng lẽ chờ đợi từ bao giờ.

Diệu Không?

“Cuối cùng các người cũng đến rồi.” Nhìn Thất Kiếm phóng lên, người đeo mặt nạ thở dài một tiếng, tuy bị mặt nạ che khuất gương mặt, song cũng

vẫn nghe ra được cảm giác như trút gánh nặng ngàn cân trong giọng nói của y: “Ta đã đợi 8 năm rồi.”

Y đưa tay ra với Hoắc Triển Bạch. Trên ống tay áo thêu hình ngọn lửa tượng trưng cho thân phận của Ngũ Minh Tử, nhưng trên cánh tay trắng nhợt ấy lại hiện lên rành rành một vết sẹo đáng sợ, từ hồ khẩu kéo dài đến tận trong ống tay áo – đó là một vết kiếm thương, cắt đứt gân tay, từ đó trở đi cánh tay phải này coi như tàn phế, không thể nào cầm kiếm được nữa.

Hoắc Triển Bạch và Lục Kiếm còn lại vừa nhìn thấy vết sẹo đó, đều nhất tề chấn động, cúi người chào hỏi. Tám người đứng trước Nam Thiên Môn của Đại Quang Minh cùng giơ kiếm lên một lượt, làm cùng động tác: xoay chuyển đốc kiếm, hướng về giữa hai chân mày, thực hiện nghi thức gặp mặt của Đỉnh Kiếm các Bát Kiếm, sau đó nhìn nhau bật cười.

“Lục ca,” Hoắc Triển Bạch bước tới nắm lấy cánh tay đang chìa ra, ánh mắt biểu lộ một tình cảm khó nói nên lời: “Tám năm nay, huynh cũng vất vả rồi.” Diệu Không đưa tay gỡ chiếc mặt nạ đồng xanh xuống, để lộ gương mặt phong sương anh tuấn, nhướn mày mỉm cười với chúng nhân – gương mặt ấy, là gương mặt đã bị tuyên cáo tử vong trong võ lâm Trung Nguyên, cũng là gương mặt mà cả đời Đỉnh Kiếm các Thất Kiếm cũng không thể nào quên.

Đứng hàng thứ 6 trong Bát Kiếm, Nhữ Nam Từ Gia đại công tử: Từ Trọng Hoa!

Tám năm trước, để trà trộn vào Đại Quang Minh cung năm vùng, hòng khắc chế Ma giáo lúc nào cũng lăm le thôn tính võ lâm Trung Nguyên, vị thanh niên tài tuấn năm xưa từng ngang danh với Hoắc Triển Bạch này đã chịu đựng không biết bao nhiêu khổ cực – để thoát ly võ lâm Trung Nguyên, y giả bộ cùng Hoắc Triển Bạch tranh đoạt ngôi vị các chủ, sau khi thất bại đã sát thương nhiều vị trưởng lão rồi trốn đi Tây Vực; để có được sự tín nhiệm của Giáo vương, y cùng Hoắc Triển Bạch đã triển khai một trận quyết chiến sinh tử bên bờ Tinh Túc Hải, cuối cùng bị một kiếm của họ Hoắc phế mất tay phải, xuyên qua lồng ngực.

Từ Trọng Hoa mang theo thương tích gắng gượng bò lên Nam Thiên Môn, cuối cùng cũng được Giáo vương thu làm bộ hạ. Từ đó trở đi, trong Đại

Quang Minh cũng có thêm một vị cao thủ thần bí thuộc Ngũ Minh Tử, cò trong võ lâm Trung Nguyên, y trở thành một kẻ phản bội “đã chết”. Cả người vợ mới cưới không lâu của y, cũng không biết được người chồng mang theo tiếng xấu này vẫn còn sống ở đâu đó dưới gầm trời bao la.

Gỡ bỏ tấm mặt nạ Diệu Không xuống, Từ Trọng Hoa nay đã được thấy lại ánh mặt trời, nhìn các đồng bạn mở một nụ cười tươi tắn, nhưng khoé mắt đã hiện lên những nếp nhăn rõ rệt, hai hàng tóc mai đã điểm sương – bao năm nhần nhục vì trọng trách đã khiến nam tử mới qua tuổi nhi lập này già đi trước tuổi thật quá nhiều.

Hoặc Triển Bạch nắm chặt tay y, nhớ lại ân oán tình cừ rắc rối khó giải giữa hai người trong nhiều năm nay, nhất thời bi hoan lẫn lộn. Y là đồng liêu, là đối thủ cạnh tranh, là huynh đệ có thể phó thác sinh tử của gã, nhưng cũng đồng thời là tình địch đã đoạt đi Thu Thủy của gã – khi cả hai cùng tiếp nhận mệnh lệnh cực kỳ cơ mật kai của lão các chủ, gã khâm phục dũng khí và khả năng nhẫn nhịn của đối phương, song cũng hết sức phẫn nộ vì thái độ quyết liệt bỏ rơi thê tử của y.

Trong trận chiến ở Tinh Túc Hải, gã đóng kịch mà thành ra làm thật, cơ hồ như thật sự muốn lấy mạng đối phương. Gã không thể quên được ánh mắt Từ Trọng Hoa nhìn mình khi một kiếm ấy phế đi tay phải của y. Khoảnh khắc ấy, hai người vì nhiệm vụ cơ mật mà phải liều mạng hợp tác, trong lòng thật sự cũng muốn dồn đối phương vào chỗ chết chẳng?

Tám năm rồi, bao nhiêu vinh nhục bi hoan nháy mắt đã trôi qua, lúc này trong mắt của 2 người đang đứng trên ngọn Côn Luân hiện lên vô số cảm xúc phức tạp, tay nắm chặt tay, 4 mắt nhìn nhau, nhưng thủy chung vẫn không ai lên tiếng.

“Mau, phải tranh thủ thời gian,” Từ Trọng Hoa vốn vẫn lạnh lùng bình tĩnh rút tay lại trước, thúc giục các đồng bạn: “Theo ta! Lúc này trong cung hỗn loạn, chính là thời cơ tuyệt hảo để một đòn nhổ tận gốc bọn chúng!”

“Được!” Thất Kiếm đồng thanh đáp. Bát Kiếm của Đỉnh Kiếm các sau tám năm ròng cuối cùng cũng tụ hợp trở lại, đánh thẳng vào sào huyệt Ma giáo! Hoặc Triển Bạch dẫn theo chúng nhân, cùng Từ Trọng Hoa lướt đi trên tuyết. Trên đường, gã không kìm lòng nổi mà cứ đưa mắt liếc nhìn Từ

Trọng Hoa – y đã đổi sang cầm kiếm tay trái, mái tóc điểm bạc tung bay trong gió.

Tám năm sau, thiếu niên hăng hái ngày trước nay đã già cõi, nhưng còn tâm tính, bên trong y vẫn là con người của 8 năm trước chăng? Vẫn còn dã tâm hùng hực, quyết y muốn kiến lập công danh và danh vọng, muốn trở thành đệ nhất nhân vật của võ lâm Trung Nguyên, vì điều đó mà bất chấp mọi giá chăng?

Cho dù đã gặp lại gã, nhưng thậm chí y cũng không hỏi đến thê tử nữa câu. Hoắc Triển Bạch bỗng cảm thấy có chút phần nộ - dù rằng gã cũng biết phần nộ trong thời khắc sinh tử quan trọng này là hoàn toàn không đúng lúc.

“Thu Thủy...” Gã không kìm lòng được mà lên tiếng, định kể cho y cảnh ngộ của thê tử y những năm qua. Con người đã rời khỏi Trung Nguyên 8 năm ròng này, có khi thậm chí còn không biết mình có một đứa con sinh non mà y vĩnh viễn không thể nhìn thấy nữa?

Từ Trọng Hoa khẽ chau mày, không ngờ lại ngăn không cho gã nói tiếp: “Những chuyện đó, để sau này hãy nói.”

Hoắc Triển Bạch thầm lạnh buốt trong lòng, nhưng không đợi gã nói gì thêm nữa, phía trước đã xuất hiện một đám đệ tử Ma giáo, đám người như quần long vô thủ ấy đang lú lú chạy theo Tinh Thánh Nữ Sa La tìm kiếm tung tích Giáo vương hoặc Ngũ Minh Tử, cả Đại Quang Minh cung trống huếch trống hoác, không còn một nhân vật đầu não nào cả.

Bọn họ đang định đến Tu La trường tìm kiếm, thì chợt thấy dưới chân núi có một đám người xông lên.

“Diệu Không sứ!” Tinh Thánh Nữ Sa La kinh hãi kêu lên, rồi đưa tay che miệng – người duy nhất còn lại trong Ngũ Minh Tử, Diệu Không sứ, lại cấu kết với võ lâm Trung Nguyên, dẫn kẻ thù vào Đại Quang Minh cung! Vị công chúa Hồi Hột này từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, xưa nay chưa từng gặp phải cục diện hỗn loạn nguy hiểm như vậy bao giờ.

Tiếng kêu kinh hãi vừa vang lên, Bát Kiếm đã lập tức tản ra, lao vào tấn công như sấm sét! Đó cơ hồ là sức mạnh của cả thế hệ mới của võ lâm Trung Nguyên, lực lượng của Bát Kiếm tụ hợp, một đám đệ tử Đại Quang

Minh cung không người dẫn dắt sao có thể cản nổi?

Trận chiến ấy, trong nháy mắt đã biến thành đồ sát.

“Ả chạy rồi!” Hạ Tiên Vũ chợt quay đầu lại hét lớn – Tinh Thánh Nữ Sa La đang loạng choạng bỏ chạy, rồi biến mất giữa cung vàng điện ngọc.

“Đuổi theo!” Tù Trọng Hoa quát khê, dẫn đầu phóng vọt đi, nhấp nhô mấy lượt đã biến mất. Thất Kiếm còn lại đưa mắt nhìn nhau, 7 thanh trường kiếm quét 1 vòng rồi thu về, tụ họp trở lại, lập tức đuổi theo họ Tù, nhưng Hoắc Triển Bạch lại thoáng ngập ngừng do dự: “Phong Hành.” Gã thấp giọng gọi người huynh đệ bên cạnh: “Huynh có nhận ra, dọc đường tới đây chúng ta chưa hề gặp người của Tu La trường không?”

Vệ Phong Hành giật mình: “Đúng vậy.” Nhưng y chỉ ngập ngừng một chút rồi trả lời: “Có lẽ, là vì Đồng tạo phản nên Tu La trường sớm đã bị Giáo vương triệt để thanh trừ rồi chăng?”

Thương Nguyệt
Thất Dạ Tuyệt
Dịch giả: Lục Hương
Chương 15
VU QUY KỲ THẤT

Tinh Thánh Nữ Sa La cuống cuống bỏ chạy, gương mặt đầy vẻ sợ hãi và bất cam. Tỷ tỷ chết rồi... Giáo vương chết rồi... Ngũ Minh Tử cũng chết cả rồi... tất cả những kẻ đê đầu cười cổ ả cuối cùng đều đã mất mạng. Tòa Đại Quang Minh cung này, tưởng chừng như đã là thiên hạ của ả - không ngờ đúng vào lúc này, người của võ lâm Trung Nguyên lại xuất hiện, muốn hủy diệt hết mọi thứ ở đây!

Sa La loạng choạng chạy về nơi ở của mình, nghe phía sau có tiếng bước chân đuổi tới. Ả nghiêng đầu, lưỡi kiếm sắc bén sáng lóa đã đập vào mắt. Diệu Không sứ đang cười lạnh lùng đứng chặn con đường trước mặt.

“Không!” Ả thốt lên kinh hãi, biết mình không còn kịp chạy về nơi ở, bèn quay đầu chạy vào một con đường nhỏ bên cạnh – nhất thời hoảng hốt không kịp chọn đường, ả không hề nhận ra đó chính là con đường dẫn tới Tu La trường.

Sa La đi như điên cuồng, chợt phát hiện ra đó là một con đường chết. Nhưng sau lưng Bát kiếm đã truy đuổi sát tới nơi làm ả sợ đến hồn phi phách tán, chẳng còn nghĩ ngợi được chuyện gì khác, cứ đẩy luôn cánh cửa sắt kia mà xông vào bên trong – một luồng khí lạnh ập tới trước mặt, Tuyệt Ngục lạnh lẽo tối om như mực, chỉ có một vài bó đuốc lẻ tẻ chiếu sáng, làm ả nhất thời không nhìn thấy gì.

“Hà...” Trong bóng tối, chợt nghe một tiếng cười gằn lạnh lùng: “Cuối cùng cũng đến cả rồi à?” Trong nháy mắt Sa La bị nhắc bổng lên, tàn nhẫn ném xuống mặt đất lạnh như băng, làm toàn thân ả đau đớn đến phát run.

“Phải, Đồng công tử.” Ả nghe thấy có người trả lời, giọng nói mang theo cả tiếng cười khe khẽ: “Nữ nhân này đã dẫn dụ cả đám người đó tới đây rồi.”

Giọng nói này... là Diệu Không sứ vừa mới đuổi tới đây? Y vừa nói gì? Toàn thân Sa La bỗng nhiên chấn động, kinh hãi ngẩng đầu lên: “Đồng!”

Trong bóng tối, ả nhìn thấy một đôi mắt yêu dị, sắc lam nhàn nhạt hòa lẫn với màu đen thuần khiết, lấp lánh như sao.

“Đồng! Người chưa chết?” Sa La sợ hãi kêu lên thành tiếng, tròn mắt nhìn kẻ nhiều ngày trước đã bị Giáo vương nhốt trong Tuyết Ngục – sau khi tạo phản thất bại, hấn lại trúng cả Thất Tinh Hải Đường, sao vẫn có thể sống bình an vô sự như vậy! Rồi cả Tuyết Ngục, nơi giam giữ kẻ đầu sỏ phản loạn này, tại sao lại mở rộng cửa như thế?

Lẽ nào, Giáo vương mất chưa tới một ngày, Tu La trường này đã bị Đồng không chế trở lại?

“Đúng vậy, ta vẫn còn sống.” Đôi mắt trong bóng tối kia khẽ cười, dù chưa dùng đến Đồng thuật cũng đủ khiến người ta choáng váng. Kẻ phản loạn cúi người xuống, bóp chặt cằm công chúa Hồi Hột: “Người bắt ngờ lắm phải không?”

Trong Tuyết Ngục tối tăm, thấp thoáng vô số bóng người, tựa như quỷ mị - Tinh Thánh Nữ Sa La chỉ thấy tâm kinh đảm khiếp: Đồng chương quản Tu La trường đã nhiều năm, bồi dưỡng được không ít thủ hạ tâm phúc, lúc này dám sát thủ tinh anh ấy, không ngờ đều đã lạng lẽ tập kết cả ở nơi này?

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi đã xảy ra vô số biến cố trời long đất lở, giữa Đồng và Diệu Không, rốt cuộc đã thỏa thuận được hiệp nghị bí mật gì?

“Đồng, ta giúp người tập hợp người của Tu La trường, cũng đã dẫn dụ đám người kia tới rồi...”

Thất Kiếm của Đỉnh Kiếm các sắp đuổi tới nơi, nhân khoảnh khắc ngăn ngủi đó, Diệu Không đeo chiếc mặt nạ đồng xanh trở lại, khoé miệng nở ra một nụ cười tàn khốc rồi lập tức biến mất, nhẹ giọng nói: “Tiếp sau đó, thì phải xem người thế nào rồi.”

“Ta biết.” Trong bóng tối, đôi mắt yêu tà kia chột rục lên như lửa: “Mỗi người lấy thứ mình cần, kết thúc chuyện này cho sớm.”

Tiếng bước chân chỉ còn cách ngoài cửa chừng một trượng, người trong bóng tối đột nhiên giơ tay lên, như thể nhận được mệnh lệnh vô thanh, những bóng người mờ mờ ảo ảo kia lập tức biến mất trong nháy mắt, hoà nhập vào trong bóng tối mờ mịt của Tuyết Ngục. Thân hình Diệu Không cũng lướt vù qua cửa một cái.

“Lục ca!” Chu Hành Chi đi đầu tiên, vừa nhìn thấy y liền kêu lên một tiếng thất thanh, xông vào trong.

“Soạt!” Vừa bước vào trong bóng tối như có một chiếc lồng ánh sáng vô hình chụp xuống, y không thể cầm lòng được mà ngoảnh đầu nhìn về phía nguồn sáng ấy, lập tức nhìn thấy một đôi mắt sáng rực loé lên ở nơi tối tăm nhất – đôi mắt yêu dị đến mức khiến người ta phải nín thở, sâu không thấy đáy, đủ dim chết bất cứ người nào trong đó!

Khoảnh khắc ấy, y không còn nhúc nhích được một chút nào nữa.

Đúng lúc Chu Hành Chi bị Đồng thuật “định thân”, trong bóng tối một vòng ánh sáng lạng lẽ vươn ra, thít chặt lấy cổ họng y. Họ Chu không kịp kêu lên tiếng nào, thân thể lập tức bị kéo vụt lên khỏi mặt đất, treo lơ lửng trên trần nhà. Y liều mạng giãy giụa, trường kiếm tuột khỏi tay rơi xuống đất, hai tay nắm chặt lấy sợi dây bạc thắt vào cổ, găm gù trong họng.

“Làm tốt lắm.” Diệu Không cười khế, phi thân lên, chỉ đưa tay ra đã bắt lấy thanh trường kiếm của đồng liêu đánh rơi. Sau đó, không cần nghĩ ngợi gì y xoay kiếm chém tạt ra một đường, chỉ nghe “soạt” một tiếng, đã cắt đứt kinh mạch nơi ngón cái tay cầm kiếm của Chu Hành Chi.

“Thanh thứ nhất, Mạc Vãn.” Y cười lạnh lùng, ném Mạc Vãn kiếm lên không, cắm phập vào xà ngang.

Thanh kiếm đầu tiên trong Thất Kiếm của Đỉnh Kiếm các.

Lúc xoay người trở lại, người thứ hai, thứ ba đã cùng tới nơi, song kiếm thoát nhìn thấy Chu Hành Chi bị treo trên cao, đều không khỏi giật mình kinh hãi xông vào giải cứu, nhưng rồi cũng không kịp đề phòng mà bị Đồng thuật tấn công, không thể cử động. Kế đó, liền lập tức bị các tinh anh sát thủ trong Tu La trường phục kích tấn công.

Sợi dây bạc đoạt mệnh lạng lẽ bay ra, treo lơ lửng hai thân hình lên trần nhà.

“Thứ hai, Lưu Quang. Thứ ba, Chuyển Hồn.” Diệu Không phi liên tiếp hai thanh kiếm lên xà ngang, khoé miệng nở một nụ cười lạnh lẽo.

“Trọng... Hoa? Người... người...” Mấy người bị treo lên trần nhà cuối cùng cũng nhận ra tấm mặt nạ đồng xanh đó, giãy giụa phát ra tiếng kêu khàn khàn, gương mặt vắn vẹo vì đau đớn lộ vẻ kinh ngạc – kẻ nằm vùng

bí mật này, một trong Bát Kiếm của Đỉnh Kiếm các lại đã phản bội võ lâm Trung Nguyên sao?

Y, là một tên gián điệp hai mang?

“Khục.” Từ Trọng Hoa cười gằn. Đeo tấm mặt nạ lên, khôi phục lại thân phận Diệu Không sứ. Ngu xuân! Lẽ nào bọn người nghĩ rằng y nhẫn nhục bao nhiêu năm, bỏ mặt cả thể nhi, tất cả chỉ vì giúp võ lâm Trung Nguyên diệt trừ Ma giáo? Chuyện đùa! Cái gì mà chính tà bất lưỡng lập, cái gì mà trừ ma vệ đạo, thứ y muốn, chính là bá quyền ở võ lâm Trung Nguyên, chính là vị trí các chủ của Đỉnh Kiếm các!

Vì điều này, y đã bắt chấp thủ đoạn – bao gồm cả liên thủ kết minh với một tên sát thu như Đồng.

Y để ngọc toạ của Giáo vương cho Đồng, còn hẳn sẽ giúp y bước lên vị trí Đỉnh Kiếm các chủ; còn tất cả những đồng liêu của y, đặc biệt là 7 người còn lại trong Bát Kiếm, tự nhiên đều là những viên đá lát đường sớm muộn gì cũng phải trừ diệt đi. Nay cơ hội tuyệt hảo đã tới nên bọn y quyết định thừa cơ quét sạch một lần!

Y liên tiếp cắt đứt gân tay của đồng liêu, hành động gọn gàng dứt khoát, không hề do dự - lập nên đại công lớn như vậy, lại không có đối thủ cạnh tranh giành công, như vậy cả Đỉnh Kiếm các lẫn võ lâm Trung Nguyên mới có thể coi như đã là vật nằm trong túi.

“Soạt soạt!” – lại có thêm 2 thanh kiếm bị ghim lên xà nhà.

Nhưng võ công của người tiến vào cuối cùng là Hạ Tiên Vũ lại cao hơn 4 người trước một bậc, đồng thời khả năng ứng biến cũng tốt hơn nhiều, tuy bị Đồng thuật kích trúng, tứ chi đều không thể di động, song trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy vẫn kịp thời nghiêng đầu tránh né sợi dây bạc, kêu lên một tiếng cảnh báo: “Cẩn thận! Đồng thuật!” Chỉ nháy mắt sau đó, trong bóng tối đã bay ra 4 sợi dây bạc thắt lấy cổ họ Hạ, kéo y lên cao!

“Hồng rồi.” Diệu Không thấp giọng than khẽ - mai phục bị phát hiện, mà hai kẻ khó đối phó nhất vẫn chưa tiến vào! Quả nhiên, tiếng kêu của Hạ Tiên Vũ đã khiến Hoắc Triển Bạch và Vệ Phong Hành dừng sững lại. Hai người đứng ngoài cửa, cảnh giác nhìn về phía phát ra tiếng nói ấy, rồi đồng loạt kêu lên thất thanh!

Trong Tuyết Ngục tối om, từng ngọn đuốc được đốt lên, chiếu rọi 6 thân thể bị treo lơ lửng trên cao, không ngừng vắn vẹo, dáng vẻ vô cùng thống khổ.

“Đừng nhìn vào mắt hấn!” Vừa liếc nhìn thấy người áo đen bên trong, chưa kịp tiếp xúc với ánh mắt đối phương, Hoắc Triển Bạch đã thất kinh hét lên, kéo giật Vệ Phong Hành sang một bên: “Đồng thuật! Chỉ nhìn thân thể và bước chân di động rồi phán đoán ra phương vụ hấn xuất thủ.”

“Khà,” dưới ánh đèn, chủ nhân cặp mắt kia bật cười thành tiếng: “Quả không hổ danh là Hoắc thất công tử.” Nam tử trẻ tuổi ngồi sâu trong góc tối ấy khắp người đều là vết thương, tứ chi và cổ họng đều có vết máu, cơ hồ đã phải chịu đựng những giày vò vô cùng đáng sợ, gương mặt nhợt nhạt gầy gò, nhưng vẫn nhướng mày cười cười. Sau nụ cười ấy, cả người Đồng như toát lên một thứ ánh sáng chói mắt – thứ ánh sáng từ trong ra ngoài ấy không chỉ phát ra từ đôi mắt, thậm chí cả người không nhìn thẳng vào mắt hấn cũng cảm thấy trong phòng chợt sáng bừng lên!

“Đồng, từ khi chia tay ở Dược Sư cốc, đã lâu rồi không gặp.” Hoắc Triển Bạch vẫn giữ được bình tĩnh, chậm chậm lên tiếng.

Đồng nghe thấy 3 chữ “Dược Sư cốc” thì không khỏi chấn động, ánh sáng yêu dị trong mắt hơi thu lại, sát khí giảm đi rõ rệt: Dược Sư cốc... Dược Sư cốc. Ba chữ này có mối liên hệ bí mật với một người nào đó, chỉ cần nhắc tới, là đã lập tức đánh trúng nơi yếu đuối nhất trong lòng hấn.

Trong giờ khắc quyết định sinh tử này, chẳng ngờ hấn lại không khống chế được bản thân mà ngẩn người ra như vậy.

“Nhanh!” Hoắc Triển Bạch trong nháy mắt đã phát hiện ra sơ hở rất nhỏ này, gào lên với Vệ Phong Hành đứng cạnh: “Cứu người!”

Hai người vận lực vào mũi chân, bổ về phía 6 đồng liêu bị treo lơ lửng trên không như 2 tia chớp, song kiếm lướt qua như điện, cắt đứt những sợi dây bạc thít chặt cổ họng 6 người. Chỉ nghe “đình” một tiếng, một người bị treo đã rơi bịch xuống.

“Lục đệ!” Vệ Phong Hành nhận ra đó là Từ Trọng Hoa, vội vàng lao tới đỡ lấy. Nhưng toàn thân y bỗng nhiên giật bắn lên, ngón tay đối phương đã lạng lẽ điểm trúng đại huyệt trước ngực, làm y sững lại trong nháy mắt.

Cùng lúc đó cánh tay còn lại cũng nhanh nhẹn vươn ra, đoạt lấy trường kiếm trong tay y, rồi ném ngược lên, ghim sâu vào xà nhà.

“Lục đệ!” Vệ Phong Hành kinh hãi thốt lên, tròn mắt nhìn người đồng liêu đột nhiên trở mặt tấn công mình.

“Lục đệ?” Kẻ đeo mặt nạ đồng xanh kia bật cười lạnh lùng, quay sang nhìn Hoắc Triển Bạch: “Ai là huynh đệ của ngươi?”

Hoắc Triển Bạch sững người ra đó, nhìn y trân trối, trong mắt như đang có ngọn lửa bốc cháy rừng rực: “Từ Trọng Hoa! Ngươi, thật sự bội phản sao? Rốt cuộc ngươi đứng về phía nào vậy!”

“Ta chưa từng theo bất cứ phe nào cả.” Từ Trọng Hoa cười lạnh: “Ta chỉ trung thành với bản thân mà thôi?”

“Ngươi bội phản Đinh Kiếm các thì thôi, nhưng chẳng lẽ cả mẹ con Thu Thuỷ ngươi cũng bỏ mặc luôn ư?” Hoắc Triển Bạch nắm chặt đốc kiếm, thân hình khẽ run lên, thử thuyết phục kẻ phản bội thêm lần nữa: “Tám năm nay nàng đã chịu bao cực khổ - vậy mà cả hỏi ngươi cũng chẳng hỏi đến một câu!”

“Đừng nhắc đến nữ nhân khốn kiếp đó trước mặt ta,” Từ Trọng Hoa cười khẩy khinh bỉ: “Dù ả có chết, ta cũng chẳng chau mày đâu.”

Hoắc Triển Bạch lập tức sững sờ. Y vừa nói gì? Y nói Thu Thuỷ là gì?

“Ả gả cho ta chẳng qua chỉ vì nhất thời giận dữ ngươi mà thôi – cũng giống như ta lấy ả chẳng qua để đả kích ngươi vậy.” Từ Trọng Hoa cười lạnh nói tiếp: “Tám năm nay, lẽ nào ngươi vẫn không hiểu điều này?”

Hoắc Triển Bạch ngậy người ra nhìn kẻ vừa là đồng liêu vừa là tình địch này: bao năm nay, gã đã suy đoán nguyên nhân tại sao năm đó Thu Thuỷ Âm đột nhiên gả vào Nhữ Nam Từ gia cả trăm ngàn lần, gã ngỡ nàng bị uy hiếp, hoặc giả đã thay lòng – nhưng lại không thể nào ngờ được lý do ấy chỉ đơn giản như vậy.

“Chỉ vì nữ nhân đó, ta cũng đủ lý do để giết ngươi rồi.” Từ Trọng Hoa cười lạnh, giơ kiếm lên. “Nhưng còn con của ngươi?” Hai mắt Hoắc Triển Bạch loé lên những tia phẫn nộ: “Mạt Nhi bệnh tật tám năm ròng ngươi có biết không? Nó vừa chết ngươi có biết không?”

Người đeo mặt nạ bỗng giật mình, nu cười lạnh lẽo biến mất trên gương

mặt.

“Ta có con ư?” Y nhìn thanh kiếm trên tay, lẩm bẩm nói. Lúc y nhận lệnh tới Côn Luân năm vùng, đứa trẻ đó vẫn còn trong bụng mẹ. Đến khi nó bất hạnh chết yếu không ngờ y cũng không thể nhìn mặt con lấy một lần!

“Chết cũng tốt!” Chỉ một thoáng trầm mặc, y lại nở một nụ cười lãnh khốc: “Có quỷ mới biết nó là nghiệt chủng của ai?”

“Câm miệng!” Ngọn lửa phần nộ bùng lên trong tim, rồi tràn ra ngoài. Hoắc Triển Bạch không nhiều lời nữa, nhìn mình phi thân lao tới: “Từ Trọng Hoa, người hết thuốc chữa rồi!”

“Ném Mặc Hồn kiếm đi!” Từ Trọng Hoa căn bản không cần chiêu kiếm phần nộ đó lại, mà ngón tay bóp vào cổ họng Vệ Phong Hành, ánh mắt toát lên sát khí hùng hực: “Đừng nói đạo lý lớn lao gì với ta nữa! Có tin ta lập tức giết chết Vệ ngũ không?”

Kiếm thế đi được nửa đường đột nhiên yếu đi, dừng sững lại giữa không trung. Từ Trọng Hoa thấy gã quả nhiên đã dừng bước, liền phá lên cười, tàn nhẫn bóp lấy cổ họng Vệ Phong Hành: “Lập tức buông kiếm! Giờ ta đếm 6 tiếng, một tiếng giết một tên!”

“Một...”

“Vù.” Lời còn chưa dứt, Mặc Hồn kiếm đã bay vút đi như một tia chớp đen, cắm sâu vào xà ngang trên cao.

“Ha.” Ngẩng đầu nhìn 7 thanh kiếm ghim chặt trên cao, Từ Trọng Hoa không giấu nổi tiếng cười đắc ý. Y phong toả huyết đạo Vệ Phong Hành rồi chậm rãi bước về phía Hoắc Triển Bạch tay không tắc sắt, kiếm sắc trong tay sáng lấp lánh.

“Hoắc thất, người cũng thật trọng tình nghĩa.” Từ Trọng Hoa bật cười châm chọc, ánh mắt phức tạp lạ thường: “Đối với Thu Thủy Âm cũng vậy, đối với huynh đệ cũng thế - sống như vậy, người không thấy mệt sao?” Không đợi đối phương phản bác, y đã giơ kiếm lên: “Trong tay không có kiếm, một thân võ nghệ cũng coi như phế đi quá nửa phải không? Hôm nay, cũng đã tới lúc ta báo mối thù một kiếm bên bờ Tinh Túc hải năm xưa rồi!” Nói tới đây, y ngoảnh mặt lại khề gật đầu với Đồng: “Đồng, phối hợp với ta.”

Đồng từ nãy vẫn không lên tiếng, cơ hồ đang chìm đắm trong suy tư, lúc

này mới giật mình sức tỉnh, hãn cũng không nhiều lời, chỉ khẽ vỗ tay một cái – trong chớp mắt, vô số bóng đen lập tức di động, thông đạo vừa hẹp vừa dài ở lối vào Tuyết Ngục lập tức bị các sát thủ hoàn toàn khống chế. Ngoài ra, còn có 6 lưỡi dao găm kề vào cổ họng Lục Kiếm của Đinh Kiếm các.

“Người cứ thoải mái động thủ.” Đồng vỗ tay, nét mặt không chút cảm xúc, mi mắt sụp xuống, nhìn chăm chăm vào chiếc bình ngọc nhỏ màu mỡ dề trong lòng bàn tay – đây, đây là vật kỷ niệm cuối cùng nữ tử ấy để lại cho hãn trước lúc ra đi.

“Tốt lắm!” Từ Trọng Hoa cười phá lên: “Liên thủ tiêu diệt Thất Kiếm, từ nay Trung Nguyên Tây Vực sẽ là thiên hạ của ta với người rồi!”

Y xuất thủ không chút dung tình, tấn công đồng liêu trên tay không tắc sắt bằng một chiêu kiếm tất sát - đó là một sự thống hận và căm ghét dâng lên từ sâu thẳm nội tâm, hận không thể băm vằm người trước mặt mình ra muôn ngàn vạn mảnh. Bao nhiêu năm nay, bất luận về phương diện nào, kẻ ấy cũng luôn luôn ở trên đầu y, đè nén y, thử hỏi làm sao y không hận cho được?

Hoặc Triển Bạch lách người tránh né luồng kiếm quang như điện chớp, nhưng không dám ra tay hoàn thủ. Bởi chỉ cần gã đánh trả, 6 con dao găm kia sẽ lập tức cắt đứt cổ họng các huynh đệ gã!

Từ Trọng Hoa thoáng ngạc nhiên kiếm khí! Tuy trên tay không có kiếm, nhưng mỗi lần Hoặc Triển Bạch xuất thủ, lại có một luồng kiếm khí vô hình vô ảnh xé gió đẩy bật thanh Bạch Hồng kiếm của y ra xa! Kiếm thuật của người này sau 8 năm đã tiến bộ tới cảnh giới đó rồi sao? Ánh mắt đỏ rực lên vì ghen ghét, nhưng họ Từ không hề nôn nóng hạ sát kẻ tử địch truyền kiếp, mà chỉ chậm chậm từng bước một bức lại gần, trường kiếm mấy lần lướt trên tay chân Hoặc Triển Bạch, để lại những vết thương nông sâu khác nhau.

“Soạt” chiêu kiếm của đối phương đâm thẳng vào giữa hai chân mày, Hoặc Triển Bạch không kịp tránh né, đành giơ tay lên liều tiếp lấy. Đầu mũi kiếm lướt qua cổ tay trái của gã, cắt thành một vết thương dài thượt.

“Ha ha ha...” Mùi máu tanh làm Từ Trọng Hoa không thể khắc chế bản

thân cười lên sảng sặc: “ Hoắc thất, năm xưa người phế của ta một cánh tay, hôm nay ta sẽ chặt đứt hai tay hai chân của người! Dù là thần y của Dược Sư cốc cũng không cứu nổi người đâu!”

Dược Sư cốc... đứng trên đường biên sinh tử, nhưng gã chợt thoáng ngây người.

“Đợi ta trở về, sẽ cùng cô đoán quyền đấu rượu!” Lẽ nào, ta không thể trở về được nữa sao? Ý nghĩ này vừa nảy sinh trong óc, một luồng cổ sức mạnh cầu sinh bỗng nhiên chảy khắp toàn thân gã. Bộ pháp Hoắc Triển Bạch lập tức biến đổi, thân hình chuyển thủ thành công, đầu ngón tay bắn ra những luồng kiếm khí mãnh liệt, mỗi chiêu xuất ra đều hết sức quyết đoán. Từ Trọng Hoa không kịp phòng bị, nhất thời rối loạn cả tiết tấu tấn công.

Kỳ lạ nhất là đám sát thủ Tu La trường lại không lập tức tràn lên giúp y, mà chỉ đứng bàng quan như đã được thủ lĩnh ngầm cho phép.

Hoắc Triển Bạch tuy không có kiếm, nhưng kiếm do tâm sinh vẫn tung hoành ngang dọc, thậm chí mãnh liệt lợi hại hơn cả lúc có Mặc Hồn kiếm trong tay. Trong chớp mắt hai người đã giao thủ hơn trăm chiêu, gã liếc thấy một kẻ hở, tay phải liền điểm ra như điện chớp, gậy đúng vào lưỡi Bạch Hồng kiếm. Chỉ nghe “đình” một tiếng, danh kiếm Bạch Hồng gãy ra làm đôi!

“Đồng!” Mắt thấy ngón tay đối phương sắp điểm tới cổ họng mình, Từ Trọng Hoa biết rõ không thể chống lại, vội buột miệng kêu lên: “Giúp ta!”

“Được.” Đôi mắt kia bỗng nhiên mở bừng ra, gọn ghẽ buông một tiếng. Không ai nhìn rõ Đồng đứng dậy thế nào, chỉ chớp mắt một cái, hẵn dường như đã biến mất trong không gian. Một sát na sau đó, hẵn đã xuất hiện bên cạnh hai người.

Tất cả kết thúc ở đây được rồi... lưỡi kiếm đỏ sẫm lòi ra trước ngực Từ Trọng Hoa, xuyên qua tâm thất.

Lịch Huyết kiếm!

“Đồng!” Trong khoảnh khắc ấy, hai người cùng lúc kinh hãi kêu lên. Hoắc Triển Bạch nhìn thấy mũi kiếm ló ra trên cơ thể Từ Trọng Hoa, vội thất kinh nhảy lui ra về phía sau một bước.

“Tại sao...” Chiếc mặt nạ đồng xanh rơi xuống, để lộ gương mặt vạm vỡ vì đau đớn, Từ Trọng Hoa cơ hồ không thể tưởng tượng nổi cú đầu nhìn mũi kiếm lộ ra trên ngực, lăm lăm hỏi: “Đồng, chúng ta đã nói rồi... đã nói rồi...” Dù nghĩ thế nào y cũng không sao thông được, với tính cách của Đồng, có thứ gì lại khiến hắn đột nhiên lật lọng như vậy!

“Ta chỉ nói người thoải mái động thủ - chứ có nói ta sẽ không giết người đâu.” Lặng lẽ lướt tới sau lưng đâm thủng ngực mình hữu, Đồng chậm rãi rút kiếm, nét mặt không chút cảm xúc.

“Người...” Từ Trọng Hoa nghiêng răng kèn kẹt, nét mặt điên cuồng như ác quỷ.

Đồng vạm thanh kiếm một vòng trong tâm thất, cắt đứt lời nói cuối cùng của đối phương theo thói quen, rồi rút thanh kiếm rỉ máu ra, nhẹ nhàng chùi lên thân thể người chết, cặp mắt yêu tà sáng rực lên: “Muốn biết nguyên nhân hả? Đơn giản lắm, dù là người như ta, cũng có lúc thích sạch sẽ - ta thực sự không muốn kết minh với một kẻ như người.”

Tấm mặt nạ đồng xanh rơi sang một bên, cặp mắt mở trừng trừng trợn lên, cuối cùng cũng tắt hơi thở.

Mọi chuyện biến đổi chỉ trong chớp mắt, Hoắc Triển Bạch chỉ kịp nhân lúc ấy phóng tới bên cạnh Vệ Phong Hành, giải khai huyết đạo cho y, rồi cùng đứng áp lưng vào nhau, sẵn sàng chuẩn bị cho trận chiến cuối cùng.

Đám sát thủ Tu La trường đó vẫn lặng lẽ đứng tại chỗ, tỏa ra một áp lực không thể miêu tả bằng lời.

“Được rồi, mọi chuyện đại khái cũng kết thúc cả rồi.” Đồng ngẩng đầu lên nhìn Hoắc Triển Bạch, khóe môi nở một nụ cười lạnh lùng: “Các người tưởng đã sắp xếp được nội ứng, nhân lúc bản giáo đại loạn, Ngũ Minh tử chết hết, ta lại trúng độc trong ngực, lần này đến là ăn chắc sao?” Hán nói rất chậm rãi, nói một câu, lại chùi kiếm trên thi thể một lượt, đến khi Lịch Huyết kiếm sạch bóng như mới.

“Đáng tiếc người tính không bằng trời tính, ai biết được ta đã trúng độc Thất Tinh Hải Đường mà vẫn sống sót chứ? Ai ngờ được Diệu Không cũng có long bội phản Đinh Kiếm các?” Đồng điềm đạm nói tiếp, tới đây, hắn đột nhiên bật cười gằn: “Lần này, chỉ sợ Thất kiếm có đi mà không có về!”

Hoắc Triển Bạch không trả lời, chỉ bình tĩnh nhìn đối phương – gã biết toàn bộ những gì kẻ này nói đều là sự thật, vậy nên chỉ im lặng bắt kiếm quyết, chuẩn bị quyết một trận tử chiến.

“Muốn cứu đám bằng hữu này của người không?” Lau sạch lưỡi kiếm, Đồng xoay mũi kiếm chỉ vào cổ họng Chu Hành Chi, nhìn Hoắc Triển Bạch cười lạnh: “Đáp ứng ta một điều kiện, ta có thể thả bọn chúng đi.”

“Mặc kệ hẳn!” Chu Hành Chi tính nóng như lửa, phẫn nộ gầm lên: “Võ công bọn đệ đã bị phế rồi, cứu về cũng như không...” Lời còn chưa dứt, một kích nặng nề đã đập xuống gáy, làm y hôn mê bất tỉnh.

“Kẻ thất bại không có quyền lựa chọn vận mệnh.”

Đồng cười khẩy quay người lại, nhìn chăm chăm vào Hoắc Triển Bạch: “Hoắc thất, ta biết người vẫn còn sức liều mạng, ít nhất cũng giết được hơn nửa số thủ hạ của ta. Nhưng, đồng thời, người cũng phải để mạng lại núi Côn Luân này.”

Hoắc Triển Bạch trầm mặc. Trầm mặc có nghĩa là ngầm thừa nhận.

“Cá chết lưới rách, hà tất phải như vậy?” Hắn chậm rãi nói từng chữ một: “Chúng ta sao không định ra một minh ước. Điều kiện rất đơn giản: ta để người đưa bọn chúng về, nhưng trong 5 năm, người của Đỉnh Kiếm các không được ra khỏi Nhạn Môn Quan, Trung Nguyên và Tây Vực nước sông không phạm nước giếng!”

Hoắc Triển Bạch và 6 người còn lại đều thoáng ngẩn ra. Đích thực là một điều kiện rất đơn giản. Nhưng đối phương đang chiếm thượng phong, đột nhiên đưa ra đề nghị hòa giải, thật khiến người ta khó mà hiểu nổi.

“Nguyên nhân ta làm vậy, là vì hiện giờ ta không muốn giết người,” như đoán ra được mối nghi hoặc trong lòng đối phương, Đồng cười phá lên, ném Lịch Huyết kiếm đi, ngồi xuống chiếc giường nhỏ: “Đừng hỏi ta tại sao – bởi vì người không đoán được đâu. Ta chỉ hỏi người, có đồng ý định ước không?”

Hoắc Triển Bạch trầm ngâm giây lát, ánh mắt vừa tiếp xúc với 6 người còn lại, liền có ngay đáp án – sự tình đã đến nước này, cũng chỉ có cách tạm thời đáp ứng hẳn mà thôi.

“Được!” Gã đưa tay kích chưởng lập thế với Đồng: “Trong 5 năm, người

của Đinh Kiếm các sẽ không ra khỏi Nhạn Môn Quan!”

Đồng rút tay lại, cười cười lên tiếng: “Nếu có thành ý, lúc lập ước cũng nên nhìn vào mắt đối phương mới phải chứ?”

Nhìn vào mắt hãn? Người của Đinh Kiếm các đều thâm kinh hã: Đồng thuật.

Nhưng Hoắc Triển Bạch lại thản nhiên ngẩng lên, không hề sợ hãi nhìn thẳng vào cặp mắt yêu dị kia. Bốn mắt nhìn nhau. Đôi mắt màu lam nhạt quái dị ấy lấp lánh thần quang, sâu mà tà dị, nhìn không thấy đáy, song cũng không có gì dị thường xảy ra cả.

“Được rồi!” Nhìn Hoắc Triển Bạch giây lát, Đồng bỗng cười lớn, phất tay áo quay người đi: “Các người có thể đi được rồi!” Hãn vỗ nhẹ tay lên vách tường, Tuyết Ngục chợt chấn động, ánh đèn lần lượt tắt ngóm, 7 thanh kiếm ghim trên xà ngành cơ hồ bị một luồng sức mạnh ép ra, trong nháy mắt đã rơi cả xuống đất, xếp hàng ngay ngắn trước mặt 7 người.

“Cáo từ.” Hoắc Triển Bạch giải khai huyết đạo cho các huynh đệ, rồi cầm kiếm lui ra.

Đồng ngồi xuống, thân thể hòa lẫn vào bóng tối. Hãn không ngoảnh lại nhìn – như sợ chỉ cần quay đầu, bản thân sẽ bị dao động. Thả hổ về rừng... hãn biết rõ mình đã làm một chuyện đáng lẽ không nên làm, bỏ qua cơ hội tốt để một lần hủy đi sinh lực của võ lâm Trung Nguyên.

Song... đích thực là hãn không muốn giết Hoắc Triển Bạch. Không chỉ vì gã căm ghét Diệu Không, không chỉ vì Diệu Không nhiều năm nay đã thăm dò được không ít bí mật của Đại Quang Minh cung, quyết không thể giữ lại, càng không thể để y trở thành chủ nhân của võ lâm Trung Nguyên; cũng không chỉ vì liên tiếp sử dụng Đồng thuật với 6 nhất lưu cao thủ làm sức mạnh tinh thần của hãn cạn kiệt, không còn nắm chắc phần thắng... nguyên nhân cuối cùng, cũng là nguyên nhân ẩn mật nhất, chính là vì... gã là bằng hữu của “người ấy”.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi ở Duyệt Sư cốc đó, hãn đã nhìn ra giữa gã và người ấy có mối giao tình sâu đậm nhường nào. Nếu hãn giết Hoắc Triển Bạch ở đây, nàng nhất định sẽ nhìn hãn với ánh mắt trách móc...

Tâm hãn bây giờ vẫn chưa hoàn toàn bình lặng trở lại, vậy nên hãn tuyệt

đôi không thể chịu đựng nổi ánh mắt ấy.

Lời nói cuối cùng của nàng còn văng vẳng bên tai, hơi thở ấm áp của nàng phảng phất như vẫn còn phả vào mặt, vào mắt. Thế nhưng, nàng đã không thể nào quay lại được nữa... Sau khi thân thể hết tê cứng, hai mắt phục hồi ánh sáng, hần đã điên cuồng lao đi tìm kiếm tông tích nàng. Nhưng tin tức mà hần nghe được chỉ là hôm trước nàng lên Lạc Viên trên đỉnh núi trị bệnh cho Giáo vương, sau đó không biết đã xảy ra chuyện gì, cả tòa đại điện trên đó đổ sập xuống trong nháy mắt.

Hần đứng trên cây cầu bách ngọc gãy nát ngậy người nhìn lên đỉnh núi, nhưng trong lòng thì hiểu rõ mọi chuyện xưa giờ đã thành ảo mộng.

Tất cả đã bay đi như bụi, tan đi như khói.

Đội Thất Kiếm của Đỉnh Kiếm các bỏ đi, Đồng nhắm mắt lại, khẽ xoa tay, những bóng đen kia liền nhất loạt khom người, kéo thi thể Diệu Không ra ngoài. Trong Tuyết Ngục giờ chỉ còn lại một mình hần ngồi ở nơi tối tăm nhất, bàn tay chậm chậm vuốt nhẹ lên đôi mắt vừa phục hồi ánh sáng của mình.

Khi hần có thể mở mắt ra, trước mắt chỉ còn lại một thế giới trống rỗng và lạnh lẽo.

Tuyết Ngục lặng lẽ như tờ.

Nếu không lạc đường, giờ có lẽ đã tới được Ô Lý Nhã Tô Đài rồi.

Diệu Phong ôm nữ tử đang say ngủ, điên cuồng lao đi, hoa tuyết vương đầy lên mái tóc xanh.

Hướng Bắc, hướng Bắc, hướng Bắc... cuồng phong không ngừng cuộn cuộn ập tới, trời đất trước mắt y chỉ trắng toát một màu, trái dài vô tận – nhợt nhạt mà hoang lương, hết như cuộc đời y hơn 20 nay vậy.

Y không tìm được đường tới Ô Lý Nhã Tô Đài, mấy lần vấp ngã rồi lại loạng choạng đứng lên. Cho dù là vậy, thủy chung u vẫn không dám rời cánh tay ra khỏi lưng nàng, không dám để chân khí truyền vào bị đứt đoạn dù chỉ trong khoảng khắc.

Gió tuyết cuồng bạo cơ hồ khiến y tê liệt. Diệu Phong loạng choạng chạy trên vùng tuyết trắng mênh mông gần Ô Lý Nhã Tô Đài, gió thổi vù vù bên

tai, lệ nơi khóe mắt từ từ kết thành băng. Y nhớ lại cái đêm hai mươi mấy năm về trước, một đứa trẻ 5 tuổi cũng từng bất chấp tất cả mà chạy thực mạng thế này.

Chỉ chớp mắt, mà đã hơn 20 năm.

“Quác, quát...” bỗng nhiên, trên không trung có tiếng chim kêu. Y ngẩng đầu lên trong vô thức, nhìn thấy một con diều hâu trắng như tuyết đang đảo lượn trên cao, bay về phía y, miệng không ngừng kêu lên những tiếng bi thương thê thiết.

Kỳ lạ thật... trên cánh đồng băng giá này, sao lại có giống tuyết diều này bay lượn chứ? Y ngăn người, rồi lập tức hiểu ra: đây là chim do người nuôi, nó đã xuất hiện ở đây, vậy thì chủ nhân của nó chắc cũng cách nơi này không xa lắm!

Hiểu được con linh diều đang gọi mình đi theo, Diệu Phong cuối cùng cũng đứngt hăng người dậy, lao đảo chạy theo cánh chim trắng muốt.

Đoạn đường ấy, phảng phất như một giấc mộng – trời đất trắng toát một màu, thời không cơ hồ đông kết lại trong khoảnh khắc ấy. Y ôm chặt nữ tử đang say ngủ chạy trên đồng tuyết trắng xóa, hai mắt hoa lên, thân thể khô kiệt, đôi tay từ từ đông cứng lại trong gió lạnh, tuyết phủ mờ cả quá khứ lẫn tương lai... chỉ có tiếng kêu thê lương của bạch diều văng vẳng trên cao dẫn đường cho y tiến về phía trước.

Nếu như nói trên thế gian này thật sự có “thời gian dừng lại”, vậy thì đây chính là thời khắc ấy.

Trên quãng đường ngắn ngủi đó, tình cảm dồn nén cả đời y đều bùng cháy trọn vẹn.

Sau này, trong vô số đêm tuyết, y thường nằm mơ thấy cảnh tượng hệt như vậy, bầu trời xám xịt, thiên địa vô tình, cảm giác tuyệt vọng khắc cốt ghi tâm ấy khiến y hết lần này đến lần khác giật mình sức tỉnh giữa đêm thâu, rồi đành ngồi dậy khoác áo, không thể nào ngủ tiếp.

Ngoài cửa sổ tuyết lạng lẽ rơi.

Ô Lý Nhã Tô Đài.

Chập tối, người phục vụ ở dịch trạm đang sắp xếp cho lữ khách dùng bữa,

chợt nghe ngoài cửa sổ có tiếng động, kể đó một con bạch điều lao vút vào trong. Y kinh hãi đến suýt chút nữa thì làm rơi cả đồ ăn trên tay. Con bạch điều bay vào qua cửa sổ, đảo lượn mấy vòng rồi đậu xuống vai một vị lữ khách, đập cánh phành phạch, rũ đi những bông tuyết đậu trên mình, kêu lên những tiếng thê thiết lúc ngắn lúc dài.

“Tuyết Nhi, sao vậy?” Lữ khách kia khẽ giật mình, thấp giọng hỏi: “Người bay đi đâu vậy?” Giọng nói này dịu dàng mà thanh lệ, là chất giọng của một nữ tử, làm người phục vụ không khỏi ngấm ngấm kinh ngạc. Nhưng không đợi y nhìn rõ xem lữ khách kia là nam hay nữ, tấm màn dày che ngoài cửa đã bị gạt phắt ra, một cơn gió lạnh ùa vào một thân hình loạng choạng.

Đó là một nam tử trẻ tuổi, gương mặt đượm vẻ phong trần, dường như mới bốn ba một chặng đường dài tới đây, khắp người y vương đầy tuyết. Chúng nhân thấp thoáng nhìn thấy y đang ôm trong lòng một người khác, người đó được quấn chặt trong tấm áo khoác lông ly miêu dày sự, nhìn không rõ mặt mũi, chỉ có một cánh tay trắng nhợt rũ ra bên ngoài.

“Có đại phu không?” Y thở hển hển dừng lại, lớn tiếng hỏi bằng một giọng hết sức đáng sợ: “Ở đây có đại phu không?”

Y vừa ngẩng đầu lên, tất cả mọi người có mặt trong dịch trạm đều giật mình đánh thót.

Màu xanh lam... mái tóc màu xanh lam? Người phục vụ dịch trạm chợt cảm thấy quen quen, người này chẳng phải không lâu trước vừa mới đi qua Ô Lý Nhã Tô Đài, còn thuê xe ngựa đi về phía Tây hay sao?

“Vị khách quan này, ngài...” Người phục vụ ngần ngừ bước tới lên tiếng chào hỏi.

“Đại phu!”

Y chưa kịp nói hết câu, cổ áo đã bị người kia ghì chặt: “Nói mau, ở đây có đại phu không?” Đối phương chỉ khẽ cất một tay đã nhẹ nhàng nhắc bổng người phục vụ lên không, gằn giọng tra vấn. Kẻ đáng thương kia chỉ biết ra sức vùng vẫy tay chân trên không mà không nói được tiếng nào.

Những lữ khách quanh đó thấy người mới vào mắt lộ hung quang, ai nấy đều sợ đến đờ người, run rẩy như ve sầu mùa lạnh.

“Thả người ra,” bỗng nhiên một giọng nói nhẹ nhàng cất lên: “Ta là đại phu.”

Tuyết Diêu cũng kêu lên một tiếng như đẽ phụ họa, rồi bay vù lên. Lữ khách kia bước ra khỏi đám người – là một nữ tử áo trắng tuổi tầm trên 30, đầu dung tram ngọc tím búi theo kiểu Lưu Vân thường thấy ở phụ nữ phương Nam, nhan sắc thanh lệ, khí chất cao quý, bên mình dẫn theo 2 thị nữ, cả 3 người đều lấm lem bụi đường, rõ ràng cũng đã bôn ba một chặng đường dài mới tới được Ô Lý Nhã Tô Đài này. Nữ tử lộ diện bên ngoài xưa nay vốn đã hiếm, thông thường quá nữa đều là nhân sĩ giang hồ, nhưng lạ một điều là người ta hoàn toàn không phát hiện ra nàng có vẻ gì là biết võ công cả.

Nàng gạt đám người phía trước chậm rãi bước tới, ra hiệu cho y buông người phục vụ tội nghiệp kia xuống: “Để ta xem nào.”

“Cô?” Y ngoảnh mặt nhìn nàng, do dự hỏi: “Cô là đại phu sao?”

“Đương nhiên.” Ánh mắt nữ tử kia hiện lên thần sắc kiêu ngạo, xòe chiếc ngọc bội trên tay cho y nhìn, khẩu khí mạnh mẽ cơ hồ không để người phản bác: “Ta là đại phu giỏi nhất – người có bệnh nhân cần cứu trị à?”

Diệu Phong ngánngườì: hoa văn lan thảo và tường vânt rên ngọc bội, cơ hồ rất quen mắt.

Đại phu giỏi nhất? Y cơ hồ mừng rỡ đến phát cuồng – vậy thì, nàng được cứu rồi!

“Vậy mau xem giúp nàng đi!” Y không kịp nghĩ ngợi, đã vội vàng xoay người: “Mau xem giúp nàng!”

Nữ tử kia im lặng gật đầu, bước tới.

Trên chiếc áo ly miêu vẫn còn vương tuyết chưa tan hết, nàng nhìn không rõ gương mặt bệnh nhân đang rúc sâu vào áo. Nhưng bàn tay lộ ra ngoài gió tuyết, lại vẫn ấm áp một cách bất ngờ - ánh mắt nàng đột nhiên biến đổi: móng tay của bệnh nhân, không ngờ lại ánh lên sắc xanh quái dị!

Bệnh chứng này... bệnh chứng này...

Nàng vội vàng đưa tay bắt mạch, vừa đặt lên cổ tay người bệnh, sắc mặt nữ đại phu đã tái nhợt đi.

“Đây, đây...” Nàng thở ra một hơi nhè nhẹ.

“Đại phu, mau xem giúp nàng!” Diệu Phong nhận ra sự thay đổi trong ánh mắt nàng, cũng cảm nhận được điều gì đó bất thường: “Cầu xin cô đấy!”

Nhìn ánh mắt cuồng loạn của đối phương, nàng bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi, vô thức lùi lại một bước, lẩm bẩm nói: “Ta không cứu nổi.”

“Gì hả?” Diệu Phong giật bản mình, ngẩng phắt đầu lên. Chỉ trong thoáng chốc, ánh mắt khẩn cầu đã chuyển thành sát khí cuồn cuộn, nghiêm răng gằn giọng nói từng chữ một: “Người, người nói gì hả? Người thấy chết mà không cứu sao?”

Không ai nhìn rõ y rút kiếm thế nào, trong tiếng kêu kinh hãi của chúng nhân, thanh kiếm thép xanh kia đã chỉ vào cổ họng nữ đại phu.

“Thấy chết không cứu?” Nữ tử kia nhìn y, ánh mắt đượm vẻ cảm thông: “Phải... cô nương ấy chết rồi. Vì vậy ta không cứu.”

“Nàng ấy trúng phải Thất Tinh Hải Đường, đã chết được 2 canh giờ rồi.”

Nữ đại phu cúi người đặt cánh tay rũ ra ngoài vào lại trong áo – cánh tay nhợt nhạt ấy vẫn còn rất ấm, rất mềm mại: “Nhất định là dọc đường các hạ không hề ngừng truyền chân khí vào cơ thể nàng, vì vậy thì thể vẫn còn ấm áp như người sống. Thực ra...”

Nàng không nhẫn tâm nói tiếp.

Thực ra, tứ lúc các hạ ôm nàng chạy trên đồng tuyết, nàng đã chết rồi.

Thanh trường kiếm bỗng rơi tuột khỏi tay, cắm thẳng xuống đất, phát ra tiếng kêu chói tai của sắt thép và đá xanh. Người trong dịch trạm đều run bắn người, nhưng không ai dám mở miệng nói câu nào. Không gian trầm mặc không một tiếng động.

“...” Diệu Phong muốn nhìn nữ tử trong lòng, nhưng không hiểu vì sao lại thấy hết sức sợ hãi, sợ hãi đến nỗi không dám cúi đầu.

“Nói bậy!” Y đột nhiên nổi cơn cuồng nộ: “Cho dù là Thất Tinh Hải Đường, cũng không phát tác nhanh đến vậy! Người nói bậy!”

“Không phải Thất Tinh Hải Đường.” Ánh mắt nữ đại phu lộ vẻ bi thương vô hạn, thở dài một tiếng: “Các hạ thử nhìn huyết Liêm Tuyền trên cổ họng nàng xem.”

Diệu Phong ngây người hồi lâu, ánh mắt từ cuồng nộ chuyển hành hoảng hốt hoang mang, cuối cùng dường như cũng hạ được quyết tâm, đặt người

đang ôm trong lòng xuống đất, cánh tay run run mở tấm áo choàng long cáo bọc chặt người nàng. Tấm áo vừa mở ra, gương mặt nữ tử kia cuối cùng cũng hiện lên trước mặt chúng nhân, xanh xao nhưng bình thản, cơ hồ nàng chỉ đang say ngủ vậy.

Song, bỗng đâu lại có một mũi kim vàng cắm sâu nơi cổ họng nàng.

“Ôi da!” Các lữ khách quanh đó đều lên một tiếng kinh hãi, nhất loạt lui lại một bước.

Khoảnh khắc ấy, Tuyết Diêu bỗng nhiên đập mạnh đôi cánh, phát ra một tiếng kêu xé lòng.

Nhìn điểm đỏ trên cổ nàng, toàn thân Diêu Phong như đông cứng lại, không thể cầm cự được, hai gối mềm nhũn, chầm chậm quỳ xuống mặt đất băng lạnh, úp tay che mặt, không kiềm chế nổi mà bật khóc nức nở.

“Tại sao?” Y vừa khóc vừa không ngừng lẩm bẩm nói một mình, giơ bàn tay lên, phảng phất như muốn xác định cảnh tượng trước mắt là thực sự, hai tay run rẩy đến không thể điều khiển nổi: “Tại sao?”

Y bất chấp tất cả để mang về sinh mệnh cho nàng, tại sao nàng lại tự mình kết thúc? Tại sao!

”Nàng ấy trúng phải Thất Tinh Hải Đường, 7 ngày sau sẽ mất đi thần trí – ta nghĩ nàng không muốn mình có kết cục ấy.” Nữ đại phu thở dài một tiếng, bước tới cúi người xem xét vết thương: “Nhất định nàng là một nữ tử cực kỳ kiêu ngạo.”

“Có điều các hạ cũng không cần đau khổ quá – một châm này đâm thẳng vào huyệt Liêm Tuyền, cực chuẩn lại cực sâu, lúc nàng ấy ra đi chắc cũng không chịu quá nhiều đau khổ đâu.” Nữ đại phu nhìn vết thương nơi cổ họng, tiếp tục an ủi – nhưng khi ánh mắt nàng vừa rời khỏi vết thương trên cổ tử thi, giọng nói liền lập tức nghẹn lại: “Đây, đây là...”

Nàng đột nhiên bổ tới như người điên, gạt mái tóc dài phủ lò xo trên mặt người bệnh, cẩn thận quan sát.

“Trời ơi...” Diêu Phong chợt nghe thấy một tiếng hét kinh hoàng, chấn kinh mà hoảng hốt.

Y ngẩng đầu lent heo phản xạ, thì thấy nữ đại phu kia đang nhìn chăm chăm vào nữ tử trong lòng mình, nét mặt hiện lên vẻ cực kỳ sợ hãi. Y muốn

lên tiếng nói, song nàng không nói một tiếng nào, chỉ nhìn chòng chọc vào Tiết Tử Dạ, rồi bỗng nhiên ngã lăn ra đất.

Ngọc bội trong tay nàng rơi xuống chân y, bên trên khắc một chữ “Liêu”.
Khoảnh khắc ấy, Diệu Phong mới sực nhớ ra – hoa văn này, chẳng phải chính là huy hiệu khắc trên Hồi Thiên Lệnh hay sao?
Nữ tử họ Liêu này, không ngờ lại chính là cốt chủ tiền nhiệm của Dược Sư cốc, Liêu Thanh Nhiễm!

Trời sáng, một đoàn người rời khỏi dịch trạm.

Ốc đảo Ô Lý Nhã Tô Đài sắc liễu xanh xanh, gió cũng dịu dàng ấm áp, hoàn toàn không tàn khốc như đồng tuyết bên ngoài.

Diệu Phong đánh xe đi xuyên qua qua hàng liễu rủ xanh mướt đó, dọc đường vô số lữ khách kinh ngạc trợn mắt lên nhìn am tử áo trắng này – không chỉ vì mái tóc dài màu lam kỳ dị của y, mà còn bởi âm thanh cực kỳ mỹ diệu phát ra từ cây sáo ngắn trên tay y nữa.

Khúc nhạc ấy tan vào màu xanh tươi tốt, tịch mịch mà bi thương.

Khi Liêu Thanh Nhiễm tỉnh giấc trong xe ngựa, nghe thấy khúc “Cát Sinh” này cũng không khỏi thần thở. “Đông chi hạ, hạ chi nhật. Bách tuế chi hậu, quy vu kỳ thất.” Nàng ngoảnh đầu lại, liền nhìn thấy đệ tử đang lặng yên nằm trong chiếc áo dày mà say ngủ. tiểu Dạ, Tiểu Dạ... giờ thì không cần đợi cả trăm năm, con đã có thể gặp lại người dưới lớp băng kia rồi. Con có vui không?

Tiếng nhạc như tiếng khóc than, nhưng người thổi thì lại không hề ủ ê buồn thảm, thần sắc điềm đạm lướt qua vô số cảnh liễu rủ xuống ven đường, phảng phất như y chỉ là một kẻ du lãng xuất hành dưới ánh nắng xuân, còn chân trời kia, chính là nơi y trú ngụ - không ai nhận ra, y chính là người ôm nữ tử đã chết kia khóc lóc đau đớn trong dịch trạm đêm qua. Trận khóc ấy dường như đã đến cực hạn của tình cảm trong y, chỉ sau một đêm ngắn ngủi, thần sắc của y đã hoàn toàn trở lại vẻ bình tĩnh vốn có...

Phải trải qua giày vò giằng xé thế nào, mới có thể khiến bao nhiêu tình cảm vừa manh nha nhú lên trong lòng một con người đã lại đóng băng toàn bộ?
Ngây ngây ngẩn ngẩn vì khúc nhạc, khoảnh khắc ấy, Liêu Thanh Nhiễm

chợt nhận ra bản thân đã thật sự già rồi. Nghe một lúc lâu, nàng mới ra hiệu cho thị nữ vén tấm màn lên, hỏi nam tử trẻ tuổi đang đánh xe: “Các hạ là ai?”

Diệu Phong không trả lời câu hỏi của nàng chỉ lặng lẽ thổi tiếp khúc nhạc của mình.

“Tiểu đồ vì sao mà trúng độc? Tại sao các hạ lại ở cùng với nó?” Nàng chống tay ngồi thẳng dậy, yếu ớt hỏi – rời khỏi Dược Sư cốc đã 8 năm nay, nàng chưa từng gặp lại đồ đệ duy nhất này lấy một lần. Thật không ngờ lần này vừa gặp đã lại âm dương cách biệt đôi đường.

“Xin các hạ cho biết,” bàn tay Liêu Thanh Nhiễm từ từ nắm chặt lại: “Rốt cuộc là kẻ nào đã giết đồ nhi của ta?”

Tiếng tiêu cuối cùng cũng ngừng lại, Diệu Phong bình tĩnh hỏi: “Tiền bối muốn báo thù sao?”

“Có phải người của Đại Quang Minh cung không?” Liêu Thanh Nhiễm nghiêng rãnh, cầm chiếc khăn tay Sương Hồng gửi cho.

Vết mực loang lổ trên tấm khăn ấy, đã là đáp án không thể biện bạch.

Diệu Phong xoay người lại, mỉm cười trong sắc liễu xanh xanh, chiếc áo trắng dưới ánh sáng tươi mát phảng phất như một giấc mộng.

“Phải, Tiết cốc chủ vì hành thích Giáo vương mà bị giết...” Y nói khẽ, giọng nói không bị ảnh hưởng của quá nhiều tình cảm phức tạp mà ngược lại trở nên bình tĩnh lạ thường: “Có điều, cuối cùng nàng cũng thành công – vì vậy Liêu tiền bối không cần báo thù làm gì nữa. Ân Ân oán oán, toàn bộ đã kết thúc trước khi tiền bối tới đây rồi.”

“Còn ta... ta thật sự vô cùng xin lỗi - ta không thể bảo vệ tính mạng cho Tiết cốc chủ.”

Giọng nói của y bỗng nhiên run run, hiện lên vẻ đau khổ không thể khắc chế.

Liêu Thanh Nhiễm thở dài: “Không cần tự trách... cậu đã tận lực rồi.”

Nàng vĩnh viễn không thể nào quên nổi hình ảnh nam tử này ôm một thi thể chạy như điên dại trên đồng tuyết...

Nàng không hiểu rõ tiền nhân hậu quả của toàn bộ chuyện này, song nàng biết rất rõ người trước mắt mình đây tuyệt đối không phải là hung thủ.

Liêu Thanh Nhiễm quay người lại, nhìn nữ tử được bọc trong chiếc áo lông dày đặt trong linh cữu, úp sâu mặt vào hai lòng bàn tay trong tiếng tiêu réo rắt, cố giấu đi ẻ bi thương không thể che đậy – nàng...thật sự là một vị sư phụ cực kỳ ích kỷ, cực kỳ vô năng!

Độc chất Thất Tinh Hải Đường, có thực là không thể giải trừ hay không? Không! Là cốt chủ tiền nhiệm của Dược Sư cốc, nàng biết rõ phương pháp duy nhất để hóa giải thứ kỳ độc này.

Nhưng, cho dù nàng có kịp thời gặp được hai người bọn họ, cho dù lúc ấy Tiểu Dạ vẫn còn một hơi thở, nàng... có thật sự không chùn bước mà dùng cánh lấy mạng đổi mạng để cứu ái đồ không?

Không... không, nàng không làm nổi!

Bởi vì nàng không muốn chết...

Nàng còn một đứa con đang nằm trong nôi, còn trượng phu yêu thương nàng say đắm. Nàng muốn nhìn thấy hài tử trưởng thành, muốn cùng phu quân răng long tóc bạc, nàng cần phải cảm tạ trời cao đã để nàng gặp hai người họ sau khi Tiểu Dạ đã chết, chứ không bắt ép nàng phải đưa ra quyết định tàn khốc kia.

Tuyết đọng trên áo lông đã dần dần tan chảy, những giọt nước lạnh buốt làm ướt đầm cả gương mặt xanh xao của người đang say ngủ. Liêu Thanh Nhiễm thần thờ nhìn gương mặt ái đồ, chậm chậm đưa tay ra lau sạch nước tuyết trên đó – băng lạnh nhường ấy, an tĩnh nhường ấy, hết như lúc nàng bế đưa trẻ lên khỏi đòn song băng lạnh lẽo nhiều năm trước vậy.

Bỗng nhiên, nàng cảm giác như có vạn mũi tên cùng xuyên qua trái tim mình.

Trong xe có tiếng khóc nghẹn ngào đau đớn, còn Diệu Phong bên ngoài chỉ lặng lẽ thổi tiêu, ánh mắt đã không còn mừng vui hay đau khổ, bình lặng như một dòng nước êm ả mùa xuân, chậm chậm thúc ngựa trở về, xuyên qua hang thùy liễu ở Ô Lý Nhã Tô Đài, tiến vào hoang nguyên Khắc Tư Cần.

Ở đó, không lâu trước vừa diễn ra một trận quyết chiến người sống kẻ chết. Ở đó, nàng từng cùng y kề vai huyệt chiến, sưởi ấm cho nhau trong màn tuyết trắng lạnh giá – đó là sự ấm áp mà cả đời này y chưa từng cảm nhận,

cũng không còn cơ hội cảm nhận nữa.

Trên cánh đồng tuyết đó, y đã bất ngờ có được thứ cả đời y chưa từng sở hữu, tựa như một tia chớp lóe lên giữa đêm đen vĩnh viễn, tuy chỉ trong một chớp mắt ngắn ngủi, song lại khiến y lần đầu tiên mở to ra nhìn thấy một thế giới hoàn toàn mới mẻ.

Sau khoảnh khắc ấy, tâm trí bị phong bế từ lâu bỗng nhiên sực tỉnh. Nàng đã đánh thức thiếu niên Nhã Di bấy lâu nay vẫn say ngủ tận sâu thẳm trong đáy lòng y, khiến y không còn chỉ là một thanh kiếm sắc lạnh lẽo nữa...

Nhưng rồi, cùng với sự ra đi vội vã của nàng, tất cả đều đã kết thúc.

Không thể nào quên, chỉ mong gió tuyết sẽ vùi chôn tất cả.

Ngày hôm ấy, người phục vụ ở Ô Lý Nhã Tô Đài nhìn thấy cỗ xe ngựa đó chậm chậm ra khỏi thành, đi dọc theo con đường liễu rủ, rồi biến mất trên đồng tuyết Khắc Tư cần bao la. Thanh niên đánh xe tay cầm một ống tiêu ngắn hình dáng kỳ dị, lặng lẽ thổi đi thổi lại một điệu nhạc u buồn, mái tóc dài màu xanh lam tung bay lên trong gió tuyết.

Gương mặt y bình lặng mà như có ánh sáng tỏa lan ra xung quanh, phảng phất như có thứ gì đó đã siêu thoát khỏi thân thể, vượt ra khỏi thế gian trần tục này.

Đó cũng là hình ảnh cuối cùng y lưu lại trong mắt thế nhân.

Không ai có thể ngờ, trận chiến với Thất Kiếm của Đỉnh Kiếm các ở đồng tuyết Ô Lý Nhã Tô Đài lại chính là chương cuối cùng của cuộc đời y - Diệu Phong sứ trong Ngũ Minh Tử của Côn Luân Đại Quang Minh cung, từ ngày hôm này trở đi, vĩnh viễn biến mất khỏi võ lâm.

Giống như xưa nay vẫn tồn tại trong lặng lẽ, y cũng lặng lẽ biến mất tựa một bông hoa tuyết trên cánh đồng mênh mông trắng xóa này.

Thương Nguyệt
Thất Dạ Tuyệt
Dịch giả: Lục Hương
Chương 16
KIM TỊCH HÀ TỊCH

Mùa xuân hoa nở, Hoắc Triển Bạch dẫn đầu Đỉnh Kiếm các Thất Kiếm trở về từ Côn Luân sơn.

Tuy đã trải qua một trận chiến thảm liệt, Thất Kiếm hầu hết đều mang thương tích, tổn thất quá nửa, song chung quy cũng mang về được tin tức Ma giáo Giáo vương đền tội, Ngũ Minh Tử toàn bộ bị tiêu diệt. Nhất thời, cả võ lâm Trung Nguyên đều chấn động, các đại môn phái lần lượt tít tít chúc mừng nhau.

Năm vị kiếm khách bị thương được đưa tới Dược Sư cốc, còn Vệ Phong Hành chỉ bị mấy vết thương không đáng ngại, nên đã vội vàng trở về quê nhà Dương Châu.

Hoắc Triển Bạch là thủ lĩnh của lần hành động này, nên không dễ dàng thoát thân như họ Vệ - suốt 2 tháng ròng, gã phải cùng Nam Cung lão các chủ của Đỉnh Kiếm các bận rộn qua lại giữa các môn phái, hòng điều hòa lại quan hệ vi diệu giữa các môn phái khi giang hồ mới vừa biến động, tạo nên một sự cân bằng mới.

Danh vọng của đại đồ đệ Thiên Sơn phái Hoắc Triển Bạch trên giang hồ cũng đồng thời lên đến đỉnh điểm.

Ba tháng sau, khi các việc vụn vặt được giải quyết tương đối ổn thỏa, cuối cùng gã cũng trở về được Cửu Diệu sơn trang ở Lâm An, đón Thu Thủy Âm về từ Hạ phủ, tận tâm chăm sóc sức khỏe cho nàng.

Nhưng, không ngờ Nam Cung Ngôn Kỳ lão các chủ chẳng bao lâu sau đã tới, khuất thân bái phỏng. Càng khiến gã bất ngờ hơn là vị lão các chủ này lại một lần nữa lên tiếng mời gã tiếp nhiệm chức vị các chủ Đỉnh Kiếm các. Đó cũng là lần thứ 3 trong tám năm ông đưa ra đề nghị này.

Nhưng điều khác biệt là, lần này, lão nhân đã gần như là thỉnh cầu gã.

“Tiểu Hoắc, coi như lão khiêu cầu khẩn người, nhận lấy gánh nặng này đi –

Nam Cung Mạch con ta bất tài, không người kế tục, nếu người không đứng ra gánh vác, ta biết phải phó thác cho ai đây.” Nam Cung lão các chủ thờ dài với gã, sắc mặt tiều tụy. “Tá sắp phải đi trị liệu bệnh tim rồi, nếu không chỉ sợ không sống nổi qua mùa đông này.”

Hoắc Triển Bạch từ đầu vẫn đây đây chối từ giạt mình kinh hãi: “Gì ạ?”

Nam Cung lão các chủ tung hoành giang hồ mấy chục năm, tu vi nội ngoại đều đã đạt tới cảnh giới tuyệt cao – thật không ngờ lại bị ác bệnh ẩn tàng trong cơ thể đã nhiều năm nay.

“Thời trẻ liều mạng quá, đến già thì phải chịu khổ thôi... hết cách rồi.”

Nam Cung lão các chủ lắc đầu thờ dài: “Giờ đây Ma cung tạm thời yên hơi lặng tiếng, Bái Nguyệt giáo cũng không khiêu khích nữa, coi như ta cũng biết chọn đúng thời điểm mà thoái xuất... nhưng Đỉnh Kiếm các còn một ngày không chủ, ta đây có chết cũng không thể nhắm mắt được đâu.”

Hoắc Triển Bạch cúi đầu trầm mặc.

Nam Cung lão các chủ là ân nhân của gã, nhiều năm nay luôn chiếu cố tài bồi, là một hậu bối có năng lực tương xứng, gã thật sự không nên, mà cũng không nhẫn tâm cự tuyệt lời thỉnh cầu của lão nhân này. Nhưng...

Gã chột nghiêng đầu ngó vào bên trong một cách vô thức.

Sau tấm bình phong, Thu Thủy Âm vừa mới uống thuốc, vẫn đang say trong giấc ngủ - đơn thuốc của Liêu cốc chủ rất có hiệu quả, giờ bệnh của nàng đã thuyên giảm rất nhiều, tuy thần trí vẫn còn chưa tỉnh táo, vẫn si si dại dại, nhưng đã không còn khóc khóc cười cười, coi mỗi người đến gần nàng đều là hung thủ hại chết con mình như hồi đầu nữa.

“Ta hiểu tâm sự của người, người sợ làm các chủ rồi vẫn chiếu cố cho Từ phu nhân, sẽ bị người trong giang hồ nghị luận phải không?” Cơ hồ hiểu rõ nỗi niềm của gã, Nam Cung lão các chủ lên tiếng trước: “Thực ra chuyện của các người ta sớm đã biết từ lâu rồi, nhưng năm ấy... ôi. Giờ Từ Trọng Hoa cũng coi như đã đền tội, chi bằng để ta làm mai, liễu kết khoản nợ tình nhiều năm nay đi cho rồi!”

“Không!” Hoắc Triển Bạch thất kinh, buột miệng thốt lên.

“Không cần lo nghĩ,” Nam Cung lão các chủ ngữ gã lại thoái thác, nghiêm giọng nói: “Có ta ra mặt, thử hỏi còn ai dám nói gì nữa?”

“Không! Không cần đâu.” Gã vẫn chỉ lắc đầu, ngữ điệu từ từ trầm xuống, toát lên một vẻ mệt mỏi vô cùng.

Thế nhân đều biết gã là kẻ si tình, mười mấy năm nay đều ôm mối tình sâu đậm với Thu Thủy Âm, tuy rằng người xưa đã xuất giá, song thủy chung vẫn không oán không hận, Nhưng, có ai biết được từ lâu gã đã mệt mỏi chán chường, âm thầm chuyển dịch tâm tư. Thời gian như nước cuốn trôi đi sự si cuồng của thời niên thiếu, gã vẫn tận tâm tận lực chăm sóc người thương thuở trước, song trái tim thì đã không còn tình yêu cuồng nhiệt khi xưa nữa rồi.

“Người vì chuyện này mà uổng mất danh bao năm, lẽ nào lại không muốn sớm ngày đạt thành chính quả? Bình thường thì tiêu sái ung dung, sao đến khi gặp chuyện lại ngượng ngùng e lệ?” Nam Cung lão các chủ ngồi bên cạnh không rõ nội tình, còn hảo tâm khuyên giải thêm mấy câu. Lão hơi ngạc nhiên trước vẻ lãnh đạm của đối phương, nét mặt bỗng chuyển thành nghiêm khắc: “Lẽ nào... người ty hiềm nàng – người cảm thấy nàng đã gả cho người ta, lại sinh một đứa con, giờ còn mắc thứ bệnh đó, không xứng với võ lâm minh chỉ như người, có phải không?”

“Đương nhiên không phải! Ôi...” Có trăm cái miệng cũng không thể biện bạch, Hoắc Triển Bạch chỉ đành cười khổ xoa tay: “Chuyện kể nhiệm Triển Bạch đáp ứng – nhưng còn chuyện này thì tạm thời đừng nhắc đến. Đợi bệnh của Thu Thủy khỏi rồi tính sau vậy.”

Nam Cung lão các chủ thở phào nhẹ nhõm, cầm chén trà lên: “Vậy thì, ta cũng có thể đến Dược Sư cốc trị bệnh sớm hơn một chút rồi.”

Nhắc đến Dược Sư cốc, khóe mắt Hoắc Triển Bạch không giấu nổi nét cười: “Phải, Tiết cốc chủ y thuật tuyệt đỉnh, nhất định sẽ trị được bệnh cho lão các chủ.”

Chỉ có điều nữ nhân đó thật rất danh giá, không biết lão các chủ có chịu được không? Mai trắng trong cốc cũng sắp tàn cả rồi chẳng? Chỉ mong bệnh của Thu Thủy sớm ngày bình phục, để gã có thể yên tâm đến Dược Sư cốc phó ước cùng nàng.

Không để ý tới vẻ mặt nhanh chóng trở nên ấm áp của gã, Nam Cung lão các chủ chỉ cúi đầu nhấp một ngụm trà, thở nhẹ một tiếng: “Nghe nói Tiết

cốc chủ mới qua đời, giờ chấp chương Dược Sư cốc là tiền nhiệm cốc chủ Liêu Thanh Nhiễm rồi – cũng không biết bao nhiêu năm nay nàng ta ẩn cư ở đâu, đồ nhi mới chết, đã đột nhiên trở về, nghe đồn còn dắt theo một đồ đệ mới nhận nữa...”

Lão vừa nói vừa ngẩng đầu lên, đột nhiên giật mình ngạc nhiên: “Tiểu Hoắc! Người làm sao vậy?”

Hoắc Triển Bạch như bị trúng tà, sắc mặt bỗng chốc trở nên tái nhợt đến rợn người. Gã nhìn chòng chọc vào Nam Cung Ngôn Kỳ, đôi mắt sáng rực lên như loài yêu quỷ: “Người... người vừa nói gì? Người nói gì?! Tiết, Tiết cốc chủ... Tử Dạ nàng... nàng làm sao?!”

Đến câu cuối cùng giọng gã đã gần như hét lên, sắc mặt trắng bệch xông thẳng tới, cơ hồ muốn bóp chặt cổ họng của lão nhân đối diện. Nam Cung lão các chủ ngậy người, điểm chân lướt về phía sau như ánh chớp, đồng thời hất chén trà trong tay đi, tia nước hóa thành một đường vòng cung bắn tới huyết Khúc Trì của đối phương.

Cơn đau nhói cuối cùng cũng làm kẻ đang kích động đến điên cuồng ấy phần nào tỉnh táo lại.

“Nàng... nàng...” Hoắc Triển Bạch sững người ra đó, lăm lăm một mình, nhưng lại không đủ dũng khí để hỏi câu mà gã muốn hỏi nhất.

“Phải, Tiết cốc chủ đã qua đời một tháng trước.” Nhìn thấy gã trong tình trạng này, Nam Cung lão các chủ ít nhiều cũng hiểu được phần nào, lão thở dài một tiếng nói tiếp: “Không hiểu vì sao, một nữ tử yếu tay mềm sức trói gà không chặt ấy lại dám một mình đi hành thích Giáo vương! Tiểu Hoắc, người không biết sao? Đại khái trước khi các người đến Côn Luân độ một ngày, nàng đã động thủ ám sát Giáo vương rồi.”

“Thật không ngờ, nữ nhân ấy, đã liều cả mạng mình, không ngờ thành công thật.”

“...” Hoắc Triển Bạch lão đảo lúi lại, ủ rũ ngồi phịch xuống đất, toàn thân băng lạnh.

Thì ra là vậy... thì ra là vậy!

Chẳng trách lúc bọn gã xông vào Đại Quang Minh cung không thấy Giáo vương đâu – gã còn ngỡ rằng vì Đồng tạo phản nên Giáo vương bị trọng

thương mà không thể xuất chiến, thì ra, là nàng đã hành thích lão! Đúng vào một ngày trước khi gã đến Côn Luân sơn, nàng đã động thủ trước một bước!

Tại sao nàng không đợi gã? Tại sao không đợi thêm một ngày nữa thôi?

Gã hiểu rõ nàng là một cô nương quyết đoán mạnh mẽ, nhưng lại chưa bao giờ tưởng tượng nổi, nữ tử bệnh tật yếu đuối này lại một thân một mình, lấy mạng đổi mạng mà khiêu chiến tên ma đầu mạnh nhất thiên hạ kia.

Chuyện mà bao nhiêu năm nay cả võ lâm dốc hết sức lực cũng chưa từng làm nổi!

Gã mệt mỏi gục đầu xuống, bàn tay lạnh buốt chống đỡ vầng trán nóng bừng, cảm giác lồng ngực đau đớn cơ hồ muốn nghẹn thở.

Vậy thì, sau khi hành thích Giáo vương, nàng đã đi đâu? Ngày hôm sau gã không thấy tung tích nàng trong Đại Quang Minh cung, làm sao nàng có thể rời khỏi nơi ấy?

Bỗng nhiên Hoắc Triển Bạch chợt nhớ lại cuộc gặp gỡ trên đường hẹp với Diệu Phong ở đồng tuyết Ô Lý Mã Tô Đài – người không rõ mặt nằm trong lòng y lộ ra một cánh tay trắng nhợt khỏi tấm áo khoác lông dày sụ, phảng phất như đang cố gắng bắt lấy thứ gì đó trong không khí.

Sắc mặt gã bỗng nhiên tái đi...

Thì ra... đó chính là nàng? Đó chính là nàng sao?!

Lúc ấy gã chỉ cách nàng có một đường tơ, vậy mà lại để gần như trong gang tấc mà biến trời cách mặt, mãi không tương phùng!

Mãi mãi không tương phùng!

Giờ khắc ấy, đau khổ và bi thương ập về như bài sơn đảo hải hoàn toàn nhấn chìm gã. Hoắc Triển Bạch vùi mặt vào hai lòng bàn tay, hai vai run lên dữ dội, gắng gượng kiềm chế cảm xúc bản thân, nhưng cuối cùng cũng không thể nào che giấu, trong chớp mắt đã nức nở òa lên.

Nam Cung lão các chủ đứng cạnh đó, tròn mắt ngạc nhiên.

Đây, là lần đầu tiên trong mười mấy năm nay lão nhìn thấy người trẻ tuổi này thất thái như vậy.

“A...” Bệnh nhân sau tấm bình phong giật mình tỉnh giấc, mơ màng bước ra, nhìn nam nhân đang vùi đầu khóc nức nở ấy, trong mắt ánh lên vẻ kinh

ngạc lạ kỳ. Nàng nín thở lặng lẽ nhìn gã một lúc lâu, phảng phất như đang nhìn một đứa trẻ đang khóc nghẹn ngào, bỗng nhiên trên gương mặt nở ra một nụ cười hiền dịu, trái ngược hẳn với vẻ gắt gỏng thường này. Chỉ thấy nàng bước tới chìa tay ra, ôm người đang khóc thút thít ấy vào lòng.

Nàng khẽ vỗ nhẹ lên lưng gã, rủ rỉ thì thầm: “Ngoan nào... Mạt Nhi đừng khóc, Mạt Nhi đừng khóc. Mẹ ở đây, không ai dám bắt nạt Mạt Nhi của mẹ đâu... đừng khóc mà...”

Nàng lấy khăn tay, dịu dàng lau nước mắt trên khóe mắt gã, thùy mị mà điềm điềm, tựa như một người mẹ đang chăm sóc con yêu của mình vậy.

Bi thương chỉ bùng nổ lên trong nháy mắt, rồi biến thành trầm mặc vĩnh cửu. Hoắc Triển Bạch ngơ ngác ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn nữ tử lần đầu tiên tỏ ra thân mật với mình như vậy trong bao năm ròng, gương mặt nở ra một nụ cười chua chát.

“Thu Thủy.” Gã lẩm bẩm thở dài. Nàng chỉ mỉm cười nhu thuận.

Thì ra, đúng là số trời đã định...

Gã và nàng, không ai có thể buông nhau ra.

Cứ như vậy quấn lấy nhau cả một đời một kiếp.

Ba tháng sau, Đinh Kiếm các chính thức phái ra 6 vị kiếm thủ làm sức giả, đến nghênh tiếp Hoắc Triển Bạch tới Đinh Kiếm các ở Mạt Lăng.

Khi Lục Kiếm cùng tung mình xuống ngựa trước cửa sơn trang, cánh cổng đóng kín lâu ngày đột nhiên bật mở, tất cả hạ nhân đều ngạc nhiên nhìn Hoắc thất công tử đang đứng sau cửa – gã mặc bộ bạch y như tuyết, tay nắm chặt thanh Mạt Hồn tuyết đen tuyền, gương mặt vẫn còn vẻ mệt mỏi sau nhiều ngày uống rượu li bì, nhưng ánh mắt đã khôi phục lại vẻ sắc bén tinh táo thường ngày.

“Đì thôi.” Không nói nửa câu khách sáo, gã thản nhiên quay người, dường như đã biết trách nhiệm không thể trốn tránh của bản thân.

“Mạt Nhi! Mạt Nhi!” Từ phu nhân ở nhà trước nghe được động tĩnh bên này, liền chạy ra như bay: “Con muốn đi đâu?” Ánh mắt nàng kinh hoàng như con hươu nhỏ sợ hãi, nắm chặt lấy tay gã: “Đừng đi! Những người đó sẽ hại con đấy, con mà đi thì không về được đâu!”

Vệ Phong Hành và Hạ Tiên Vũ đưa mắt nhìn nhau, thoáng ngần ngừ lưỡng lự.

Ánh mắt Hoắc Triển Bạch dịu dàng mà bi thương, cúi đầu vờ nhẹ lên người nàng: “Đừng sợ, không có chuyện gì đâu.” Sau đó, gã nhẹ nhàng nhưng kiên quyết gỡ tay nàng ra, ngược mắt ra hiệu, lập tức có hai lão thị nữ trước giờ vẫn luôn chăm sóc cho Thu Thủy Âm bước tới đỡ nàng lùi lại.

Gã cùng lục kiếm còn lại rảo bước rời khỏi sơn trang, tung mình lên ngựa, phi thẳng đến Đỉnh Kiếm các ở Mạt Lãng.

“Triển Bạch!” Lúc cả đoàn nhân mã thúc ngựa phóng đi, Thu Thủy Âm đẩy hai người thị nữ già ra, loạng choạng xông ra cửa, gào rõ tên gã: “Triển Bạch, đừng đi!”

Bàn tay nắm chặt dây cương của Hoắc Triển Bạch khẽ run run, nhưng rốt cuộc vẫn không ngoảnh đầu lại.

“Thanh Nhiễm nói với ta, bệnh điên của nàng chỉ là do nhất thời kích động, đến giờ phải bình phục từ lâu rồi mới đúng.” Vệ Phong Hành rõ ràng đã hiểu rõ mọi chuyện, thúc ngựa chạy song song với gã, thấp giọng nói: “Nàng cứ giả ngây giả dại như vậy, đại khái chắc là muốn giữ đệ lại – đệ cũng đừng trách nàng.”

“Đệ biết.” Gã chỉ gật đầu, đáp: “Đệ không trách nàng.”

Vệ Phong Hành trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng cũng thẳng thắn hỏi: “Đệ có lấy nàng không?”

Hoắc Triển Bạch im lặng, một lúc lâu sau, gã mới lên tiếng: “Đệ sẽ chăm sóc nàng cả đời.”

Vệ Phong Hành chớp chớp mắt, biết rõ đằng sau lời hứa kiên quyết này là một lời cự tuyệt cũng kiên quyết không kém, chỉ đành thở dài một tiếng.

Hai người cứ thúc ngựa trong im lặng, cuối cùng Vệ Phong Hành chau mày nói: “Thất đệ, phải phẫn chấn lên!”

“Được.” Hoắc Triển Bạch đột nhiên bắt cười, gật đầu: “Huynh cứ yên tâm làm phận chồng tốt của huynh đi.”

Một buổi sáng tháng thứ tư sau khi trở về từ chuyến viễn du Côn Luân, Hoắc Triển Bạch được lục kiếm còn lại hộ tống tới Mạt Lãng, nhận lấy Hoàng Kim Cửu Đỉnh từ tay lão các chủ Nam Cung Ngôn Kỳ trước mặt

thiên hạ võ lâm, đeo Mặc Hồn kiếm ngời lên bảo tọa trong các. Theo quy tắc cũ, triều đình cũng phái đặc sứ đến chúc mừng, mang theo Thượng Phương Bảo Kiếm và miễn tử kim bài của hoàng thượng ban tặng – Đinh Kiếm các từ ngày được Thư Dạ công tử sáng lập đã kiên giữ đỉnh kiếm, cân bằng lực lượng triều đình và dân gian, đến cả đương kim thiên tử cũng không dám coi nhẹ.

Toàn các võ tay như sấm, đại đệ tử đăng lên bảo tọa chí tôn, trên dưới Thiên Sơn phái đều như nở hoa trên mặt – sư phụ, sư nương, sư huynh, sư muội đều lần lượt bước đến chúc mừng, song vị tân nhiệm võ lâm minh chủ này chỉ mỉm cười điềm đạm, chẳng có lấy nửa phần hoan hỉ, chỉ khi Vệ Phong Hành bước tới kính rượu, gã mới khẽ gật đầu một cái.

Vệ ngũ, phải, đệ hứa sẽ làm một các chủ tốt.

Dù đệ còn muốn được như huynh làm một người bình thường, ở bên kiêu thế ái tử sống đến khi tóc bạc da mồi gặp bội phần.

Khi Nam Cung lão các chủ đến Dược Sư cốc trị bệnh, minh chủ tân nhiệm dù sự vụ bận rộn, nhưng rốt cuộc cũng cùng đi với lão.

Trận pháp đá trắng vẫn chầm chậm biến ảo trong gió tuyết, nhưng đoàn người ra cửa đón tiếp bọn họ lại không thấy bóng áo tím kia đâu. Khi Liêu Thanh Nhiễm dẫn theo các thị nữ khai mở thạch trận, nhìn thấy nhành hoa trắng gài trên tóc mai họ, Hoắc Triển Bạch chỉ thấy trái tim mình đau thắt, cơ hồ muốn lập tức rơi lệ.

Liêu Thanh Nhiễm nhìn gã, ánh mắt đầy vẻ tiếc thương, nhưng thủy chung vẫn không nói tiếng nào, chỉ lặng lẽ dẫn Nam Cung lão các chủ về Hạ Chi viên.

“Hoắc công tử, xin mời đến Đông Chi quán nghỉ ngơi.” Bên tai gã chợt vang lên một giọng nói quen thuộc, nghiêng đầu lại nhìn, thì ra chính là Sương Hồng.

Chỉ mấy tháng không gặp, ả nha đầu lanh lợi phóng khoáng này đã đột nhiên trở nên trầm lặng đi rất nhiều, hai mắt đỏ lựng sưng phồng lên, vẻ như những ngày này đã khóc quá nhiều vậy.

Gã nghiêng răng gật gật đầu, không đợi Sương Hồng dẫn đường đã lặng lẽ

bước đi.

Con đường ấy, tám năm nay gã từng đi qua không biết bao nhiêu lần. Giờ đây bước lại trên đó, mỗi bước đều như vạn kiếm xuyên tâm.

Bước tới bậc cấp trước nhà, cuối cùng dừng khí của gã cũng cạn kiệt, cứ ngậy ngậy ngẩn ngẩn nhìn chăm chăm vào cây mai trắng đã tàn hết kia – con điều trắng như tuyết đang đậu trên cành cây, lặng lẽ nhìn gã, ánh mắt tràn ngập bi thương.

“Đợi ta trở về cùng uống rượu!” Lúc đi khỏi đây, gã từng vẫy tay với nàng, cười lớn: “Nhất định sẽ thắng cô!”

Vậy mà, giờ đây hai người đã Sâm Thương vĩnh cách rồi.

Nữ nhân mạnh mẽ như vậy – nhìn dọc nhìn ngang cũng đâu giống như hồng nhan bạc mệnh chứ!

“Hoặc công tử...” Sương Hồng chợt đưa lên một vật, chính là tấm khăn tay của gã: “Đồ của công tử.”

Hoặc Triển Bạch cúi xuống, liếc thấy hàng bút tích mờ nhòa trên tấm khăn trắng, trái tim như bị vò nát thêm lần nữa...

“Vãn lai thiên dục tuyết, năng ấm nhất bôi vô?”

Đó là bức thư gã bảo Tuyết Diêu mang cho nàng. Nhưng còn nàng, nàng đã vĩnh viễn không thể nào trở về hội ước rồi.

Sương Hồng nhẹ giọng nói: “Lúc rời khỏi Dược Sư cốc, cốc chủ còn đặc biệt dặn dò Sương Hồng: nếu Hoặc công tử quay lại, thì phải nói với người rằng, rượu đã chôn dưới gốc mai kia rồi.”

“Dưới gốc mai?” Gã hoang mang nhìn theo hướng ngón tay Sương Hồng, bỗng nhiên sức nhớ ra...

Vào cái đêm tình mạch ấy, gã và nữ tử áo tím đã cùng đoán quyền uống rượu, ngủ mê ngủ mệt dưới gốc cây ấy. Chính vào khoảnh khắc tỉnh lại dưới bầu trời đêm, gã bỗng nhiên có được dũng khí khác biệt với bao chuyện trong quá khứ, bởi cuộc đời gã đã có một nguồn sinh lực mới.

Trăng sáng đêm ấy, những bông mai trắng rơi lả tả, người ngủ say trong lòng, tất cả phảng phất như ở ngay trước mắt, vậy mà, lại phảng phất như ở trong tấm gương, vĩnh viễn cũng không thể nào chạm tới.

Gã nhìn thấy dưới gốc mai trắng đùn lên một nắm đất, liền cúi người đào,

quả nhiên liền thấy ngay một vò rượu.

Sương Hồng nhỏ nhẹ nói: “Cốc chủ còn nói, nếu người không thể trở về, rượu này tốt nhất cứ chôn đó đã. Uống rượu một mình dễ hại đến thân thể, đợi công tử có người đối ẩm, rồi hãy...”

Hoắc Triển Bạch nghe đến câu cuối cùng, chán nản đặt vò rượu xuống thất thần nhìn cây mai đã tàn lụi.

Lúc ấy, trong lòng gã bỗng dâng lên một nỗi đau không thể kìm nén, dồn dập như bài sơn đảo hải. Gã chỉ muốn kêu lên thật lớn, nhưng một chữ cũng không thốt nổi thành lời, cuối cùng đành trở tay chém bừa một kiếm xuống hàng lan can ngọc thạch, một mảng ngọc bạch lớn liền vỡ nát rơi xuống.

Sương Hồng không ngăn cản gã, chỉ là thấy gã chém xuống một kiếm như người phát điên, cuối cùng cũng không kìm nổi che mặt thăm nhủ: Nếu cốc chủ không chết... vậy thì, giờ này hai người bọn họ, có lẽ đã chum đầu bên nhau dưới gốc mai kia, nâng chén nói cười rồi nhỉ?

Tám năm nay, chỉ khi Hoắc thất công tử đến Dược Sư cốc dưỡng bệnh, ả mới thấy cốc chủ được vui vẻ. Các thị nữ trong cốc ai nấy đều mong mỗi nàng có thể quên được thiếu niên say ngủ dưới lớp băng kia, mà bắt đầu một cuộc đời mới.

Vậy mà, tất cả đều đã vỡ tan.

Cảm giác đau đớn lúc ấy thật quá mãnh liệt, vượt xa khả năng chịu đựng của gã. Lòng gã như sôi lên, mà không biết phát tiết vào đâu, Hoắc Triển Bạch điên cuồng xuất kiếm, chém nát tất cả những gì trước mặt. Ngọc thạch bị Mạc Hồn kiếm chém bay lá tả như tuyết, rơi đầy dưới đất. Nhưng, qua mười mấy chiêu, thanh kiếm đang lơ lửng giữa không trung định chém xả xuống chợt bị một luồng sức mạnh ôn hòa cản lại.

“Người chết cũng đã chết rồi,” người kia lặng lẽ bước tới, đỡ lấy một kiếm của gã: “Thất công tử, dù thế nào ngài cũng không định dỡ cả cố cư của Tiết cốc chủ xuống chứ?”

Hoắc Triển Bạch ngẩng đầu, nhìn thấy mái tóc dài ánh lên sắc lam kỳ dị, thất thanh thốt lên: “Diệu Phong?”

“Không, Diệu Phong đã chết rồi,” người kia chỉ mỉm cười điềm đạm: “Ta

tên Nhã Di.”

Trong Hạ Chi viên, cây cối um tùm, bầy bướm dạ quang bay lượn như những ánh sao băng.

Hai người ngồi trong tiểu đình bên bờ suối nước nóng, không gian im lặng như tờ.

Nhã Di kể lại mọi chuyện xảy ra ở Đại Quang Minh cung, sau đó bắt đầu trầm mặc. Hoắc Triển Bạch không nói gì, mở vò rượu ủ dưới gốc mai ra, ngồi trong tiểu đình bên bờ suối tự rót tự uống đến say mèm.

Tuyết Diêu cũng rúc lên mấy tiếng đậu xuống bàn, uống rượu trong chén của gã. Con chim này hôm nay dường như còn uống hung hơn cả chủ nhân nó, chẳng mấy chốc đã đứng không vững, rũ cánh nằm ngoạ đầu trên bàn.

“Nàng từng nói, uống rượu một mình có hại cho sức khỏe.” Nhã Di nhìn gã, nét mặt vẫn điềm đạm như thế.

“Vậy thì... người uống với ta đi!” Hoắc Triển Bạch mỉm cười nâng chén, mời đối thủ lạ mặt – gã còn chưa hỏi người này rốt cuộc có quan hệ gì với Tử Dạ. Trên đồng tuyết Ô Lý Nhã Tô Đài, y từng bất chấp tất cả một mình chống lại Thất Kiếm, tất cả chỉ vì muốn kịp thời đưa nàng đi chữa trị.

Vậy mà, cuối cùng nàng vẫn chết trước mặt y.

Giờ đây, trên gương mặt của vị tiền nhiệm Diệu Phong sứ này nở ra một nụ cười ấm áp, lặng lẽ ngồi ở nơi thỏ trước nàng đã từng ngồi, một đàn bướm đậu đầy trên vai, lật giở trang sách, nói năng đĩnh đạc, bình tĩnh tự tại – nhưng càng như vậy, Hoắc Triển Bạch càng không thể tưởng tượng được trong lòng y rốt cuộc đã chôn giấu bao nhiêu bi thương đau khổ.

“Không, tốt nhất để đợi người khác đến uống với thất công tử thì hơn.” Nhã Di lặng lẽ cười, giở một quyển y thư: “Sư phụ nói rượu có thể làm hỏng chuyện, là đệ tử cuối cùng của người, ta tuyệt đối không thể tham uống như Tiết cốc chủ được.”

Hoắc Triển Bạch cảm thấy hơi bất ngờ: “Người đã bá sư sao?”

Nhã Di gật đầu, mỉm cười nói: “Chuyện thế gian này, ai mà ngờ được chứ?”

Giống như người ta không thể biết được trong tương lai mình sẽ gặp người

như thế nào, gặp phải chuyện gì, cũng vĩnh viễn không biết được vận mệnh khi nào sẽ thay đổi. Có lúc, chỉ một ánh mắt vô tâm, một cuộc gặp gỡ tình cờ, cũng có thể thay đổi cả cuộc đời một con người cũng không chừng.

Y từng là một vương tôn công tử áo gấm cơm vàng, nhưng rồi lại gặp phải cảnh nước mất nhà tan. Rồi y gặp Giáo vương, trở thành một thanh kiếm vô cảm. Sau đó, y lại gặp nữ tử đã thức tỉnh y, để y trở lại với con người thật của mình.

Thế rồi, nàng lại mau chóng bỏ y mà đi.

Y vượt ngàn dặm đưa di thể nàng trở về, sau đó quỳ trong tuyết trước trận đá ngoài Dược Sư cốc, khẩn cầu Liêu cốc chủ thu nhận làm môn hạ, ba ngày không đứng dậy.

“Tại sao phải học y thuật?” Liêu cốc chủ hỏi y: “người chỉ là một kẻ sát nhân.”

Đúng vậy, y chỉ là một kẻ sát nhân – nhưng, dù là kẻ sát nhân, cũng có những lúc sống còn không bằng chết.

Chẳng qua y chỉ không muốn có cảm giác đó nữa: chạy như điên cuồng mà không có lối, trời đất vô tình, chỉ có thể mở mắt trần trần ra nhìn người quan trọng nhất của mình chịu đủ thống khổ ngay bên cạnh, từ từ chết đi, mà hận không thể lấy mạng mình ra đổi lại.

Vì vậy, y không muốn có nhiều người khác cũng phải chịu đựng nỗi đau đớn này nữa.

Liêu cốc chủ trầm mặc hồi lâu, cuối cùng chậm chậm gật đầu.

“Người biết không? Khai sơn sư tổ của Dược Sư cốc, cũng từng là một kẻ sát nhân.”

Vậy là, Diệu Phong liền mai danh ẩn tính ở lại đây, trở thành đệ tử cuối cùng của Liêu cốc chủ. Y chuyển hết niềm đam mê cuồng nhiệt với võ học vào y học, mỗi ngày đều nhốt mình trong Tàng Thư các ở Xuân Chi đình, chuyên tâm nghiên cứu những thư tịch chất đầy trên 4 vách: “Tiêu U”, “Ngọc Long”, “Trửu Hậu Phương”, “Ngoại Đài Bí Yếu”, “Kim Lan Độn Kinh”, “Thiên Kim Dực Phương”, “Thiên Kim Phương”, “Tồn Chân Đồ”, “Linh Khu”, “Tổ Vấn Nan Kinh”... phóng hạ đồ đao, lập địa thành phật.

Sau đêm tuyết trên đồng hoang ấy, y đã hoàn toàn thoát thai hoá cốt.

Y nhìn Hoắc Triển Bạch không ngừng tự rót tự uống, đột nhiên cúi đầu thờ dài – thất công tử, người có hận ta không? Nếu không phải là ta, nàng sẽ không mạo hiểm xuất cốc, nếu không phải ta đưa nàng đi, các người cũng không đến nổi ở giờ khắc cuối cùng gần trong gang tấc mà biến trời cách biệt.

Song, những câu hỏi này, rốt cuộc y cũng không lên tiếng hỏi đối phương.

Đến giờ mới hỏi, phỏng có ích gì?

Hoắc Triển Bạch nắm chặt tay lại, chén rượu sứ trắng phát ra âm thanh lạo xạo vỡ nát, dường như phải cố gắng lắm mới đủ dũng khí, cuối cùng gã mới lí nhí lên tiếng: “Nàng... đi có nhẹ nhàng không?”

“Gương mặt vẫn còn nụ cười.”

“... Vậy thì tốt.”

Sau đoạn đối thoại đơn giản, hai người lại đắm chìm trong im lặng.

Nhã Di quay mặt đi, không muốn nhìn vào mắt đối phương, bàn tay cầm quyển sách không thể khống chế mà khe khẽ run rẩy.

Phải. Đó là lời nói dối. Cái chết của nàng, thực ra cực kỳ thâm và tuyệt vọng.

Y sẽ nhớ mãi dáng vẻ run rẩy của nàng khi cố kiềm chế lúc độc chất phát tác, nhớ mãi bàn tay nàng nắm chặt lấy vai y thế nào, nhớ mãi lúc nàng hấp hối ngược mắt lên nhìn bầu trời xám xịt đang đổ tuyết, mừng rỡ reo lên như đứa trẻ. Đương nhiên, y cũng nhớ mũi kim châm quyết đoán đâm sâu vào huyết đạo nơi cổ họng nàng – những ký ức ấy tựa như một thanh đao, mỗi lần nhớ đến là lại cắt sâu vào tim một vết thương sâu hoắm, chỉ cần y còn sống một ngày, thứ hình phạt lăng trì này sẽ mãi không bao giờ dừng lại.

Một mình y chịu đựng sự giày vò của ký ức này đã là quá đủ, sao lại phải thêm một người nữa làm gì.

“Nàng... chôn ở đâu?” Cuối cùng, Hoắc Triển Bạch vẫn không kìm được lên tiếng hỏi.

“Ở mộ địa thôn Ma Già.” Nhã Di lặng lẽ nói: “Bên cạnh người đó.”

Người đó... cuối cùng, vẫn là người đó ư?

Hoắc Triển Bạch nhìn mặt nước trống không, đột nhiên thấy trong lòng bình lặng, ngọn lửa đau khổ đang thiêu đốt gã đều đã tắt lụi, y không còn tí

hiềm với người ở bên nàng trong thời khắc cuối cùng nữa, cũng không còn đau khổ vì mình đã lỡ dở cả đời nữa – bởi vì đến cuối cùng, nàng cũng chỉ thuộc về vùng đất lạnh lẽo ấy.

Đông chi dạ, hạ chi nhật. Bách tuế chi hậu, quy vu kỳ thất.

“Nghe nói ngài đã trở thành các chủ Đỉnh Kiếm các.” Nhã Di chuyển chủ đề mới, gương mặt vẫn mang một nụ cười lãnh đạm: “Chúc mừng!”

“Nếu có thể lựa chọn, ta thà ở Dược Sư cốc đến già giống người còn hơn...” Hoắc Triển Bạch thở dài một hơi từ trong lồng ngực, hoàn toàn không có vẻ gì là vui vẻ: “Nhưng chắc phải chết đi một lần giống người, chắc mới có thể sống được theo ý mình trở lại nhỉ? Ta thì không được.”

“Những lời này, thật không giống khẩu khí của người sắp trở thành bá chủ cõi Trung Nguyên chút nào...” Nhã Di vẫn chỉ mỉm cười, giọng nói đột nhiên thay đổi, thản nhiên tiếp lời: “Đồng cũng mới bước lên ngọc tọa của Giáo vương ở Đại Quang Minh cung – từ nay trở đi, hai người lại đối đầu với nhau rồi đó.”

“Gì hả?” Hoắc Triển Bạch kinh ngạc ngẩng đầu: “Đồng trở thành Giáo vương? Làm sao người biết?”

“Ta tự nhiên biết,” Nhã Di lắc đầu: “Ta vốn đến từ đó mà.”

Ánh mắt y chợt thoáng hiện lên vẻ u sầu, quay lại nhìn Hoắc Triển Bạch: “Ngài là bằng hữu tốt nhất của nàng, Đồng là đệ đệ của nàng, giờ đây hai người đã trở thành kẻ thù thù không đội trời chung - ở dưới cửa tuyền nàng mà biết được, không biết sẽ buồn đến thế nào.”

Hoắc Triển Bạch cúi đầu, chống tay lên trán, cảm giác như lòng bàn tay lạnh buốt còn trán thì nóng hầm hập như lửa đốt.

“Vậy người muốn chúng ta phải làm sao?” Gã lẩm bẩm cười khổ: “Từ xưa chính tà đã không thể đứng chung.”

“Ta chỉ muốn hai người ngồi xuống uống một ly.” Nhã Di chỉ im lặng mỉm cười, nhưng ánh mắt lại nhìn ra sau lưng Hoắc Triển Bạch.

Ai? Có ai ở phía sau?! Hơi rượu trong người Hoắc Triển Bạch lập tức tan đi quá nửa, giật mình quay ngoắt đầu lại, bàn tay đặt lên đốc kiếm theo bản năng, khóe mắt liếc thấy một bóng áo choàng đen tuyền phủ tới tận chân. Đối phương có đôi mắt màu xanh nhạt sang rực, không biết đã đứng cạnh

đó nghe từ khi nào. Lúc này, chỉ thấy hần lạng lẽ lướt ra khỏi rừng cây, bước vào tiểu đình.

“Đồng?” Hoắc Triển Bạch kinh ngạc nhìn vị Giáo vương tân nhiệm đột nhiên hiện thân nơi Dược Sư cốc này, tay không rời đốc kiếm.

Kẻ này mới đoạt lấy quyền lực tối cao ở Đại Quang Minh cung sau trận bạo loạn đầy máu tanh, lúc này sao không yên thân tọa trấn Tây Vực, lại tới nơi này làm gì? Lẽ nào hần biết Nam Cung lão các chủ bệnh nặng, muốn đến làm loạn cục diện võ lâm Trung Nguyên?

Nhưng đúng lúc này, Nhã Di lại lạng lẽ lui đi, chỉ để hai người một mình với nhau.

Giáo vương trẻ tuổi không nói câu nào, càng không để lộ sát khí, chỉ im lặng ngồi xuống đối diện với gã, tự tiện nhắc vò rượu lên, rót đầy chiếc chén trước mặt mình – sau đó, cầm lên, khẽ gật đầu với gã một cái, rồi dốc lên uống cạn.

Hoắc Triển Bạch ngăn người nhìn hần uống liền ba ly, nhìn rượu rỉ ra nơi khóe miệng, chảy dọc xuống cổ chui vào trong áo.

Hần uống quá nhanh, nên bị sặc trong họng, buông chén xuống bám vào cạnh bàn ho lên sù sụ, gương mặt trắng nhợt hiện lên sắc hồng kỳ lạ. Nhưng vị giáo chủ tân nhiệm căn bản không để ý, chỉ liên tiếp dốc rượu vào miệng, không ngừng ho, lệ bắt đầu tràn ra khỏi đôi mắt xanh lam. Hần lúc này, hoàn toàn không hề giống một vị tân Giáo vương, trong tay không chế cả Tây Vực, mà chỉ giống như một đứa trẻ đang hoang mang không biết phải làm gì.

Hoắc Triển Bạch nhìn chăm chặp vào đối phương, đột nhiên một luồng nhiệt lưu trào dâng lên trong lòng, trong thoáng chốc, cái gì là chính tà, cái gì là võ lâm gã đều gạt hết sang một bên. Gã ném Mặc Hồn kiếm xuống đất, vươn tay đoạt lại vò rượu rót đầy chiếc ly trước mặt, ngửa đầu uống cạn...

“Nào!”

Gã cười lớn dốc cạn ly rượu, liệt tửu nồng nồng đốt lên một con đường lửa trong cổ họng, cơ hồ muốn thiêu cháy cả tim phổi.

Phải rồi, nàng đã nói, uống rượu một mình hại sức khỏe. Thì ra, vò rượu

mạnh này là để thiêu đốt nỗi sầu của hai người.

Vậy là, hai người cứ lặng lẽ uống như vậy, người một chung, ta một chén, không nói năng, cũng không tính toán, thậm chí không trao đổi với nhau một ánh mắt. Tân Nhiệm các chủ Đình Kiểm các và Giáo vương trẻ tuổi của Đại Quang Minh cung cứ ngồi đối diện với nhau như thế, lặng lẽ từ từ uống cạn kỷ niệm duy nhất nàng để lại cho hai người.

Dần dần, cả hai đều say khướt. Trong cơn say, hai người loáng thoáng nghe thấy tiếng khất lật xa xăm ngoài cửa sổ, một người lão đảo võ bàn cười lớn, giơ chén rượu lên với hư không: “Lục nghị tân phiêu tửu, hồng nên tiêu hỏa lô. Vãn lai thiên dục tuyết, năng ẩm nhất bôi vô?”

Rồi sau đó, chén rượu ấy được rải xuống mặt đất, mau chóng thấm vào trong đất đỏ không còn tăm tích. Đồng hai mắt mông lung nhìn đối phương vừa hát vừa cười, mơ hồ hiểu ra gã đang đi tới một cuộc hẹn vĩnh viễn chẳng thể thành hiện thực...

Ai người ở mãi cùng ta?

Chỉ mình cố chấp với mình mà thôi!

Rượu say tiếp người ba vạn bữa,

Giật mình tỉnh dậy biết hôm nao.

Hắn đột nhiên bật cười lớn: hôm nay đã là hôm nào rồi?

Say một trận, cười một trận, nhưng gã hiểu rõ đêm nay là đêm khúc nhạc đã tàn, người sẽ ly tán.

“Ta nhìn ra được, tỷ tỷ thực ra rất thích ngươi.” Đồng chăm chú nhìn đối phương, đột nhiên cất tiếng: “Nếu không phải vì cứu ta, lúc này nhất định tỷ ấy đã ngồi đây uống rượu với ngươi rồi.”

Hoặc Triển Bạch ngưng uống, nhìn vị Giáo vương trẻ tuổi, đột nhiên nhận ra đôi mắt hãn xanh thăm đến lạ lùng – tên sát thủ tuyệt đỉnh, tàn khốc mà tinh tế này, sau trận mưa máu gió tanh đã ngồi lên ngọc tọa của Giáo vương Tây Vực, lúc này bỗng nhiên trở nên yếu đuối tựa một gã thiếu niên non nớt.

Nhưng không đợi Hoặc Triển Bạch nói gì, Đồng đã ném chén rượu đến trước mặt gã: “Không nói chuyện này nữa, uống rượu!”

Hai người uống hết sức tận tình, hết sạch cả một vò rượu mạnh lâu năm. Đoạn ký ức sau đó trở nên mơ hồ, gã chỉ nhớ hai người đã đông dài rất nhiều chuyện, về võ lâm, về thiên hạ, về kiến thức võ học...

“Sang năm, ta sẽ lấy Tinh Thánh Nữ Sa La.” Trong cơn say, Đồng đã buông một câu như vậy.

Gã ngậy người kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn thanh niên áo đen trước mặt mình.

“Ta sẽ thay nàng giết chết Hồi Hột vương, giúp gia tộc nàng đoạt lại đại quyền.” Đồng lạnh lùng nói.

“Ồ?” Hoắc Triển Bạch hơi thất thần, lẩm bẫm nói: “Muốn ngồi vững trên ngọc tọa ấy... vất vả lắm phải không?”

“Hà...” Đồng cầm chén rượu, cười ngây ngô: “Phải vậy thôi, cứ nhìn Giáo vương tiền nhiệm là biết rồi. Có điều...” Hắn đột nhiên liếc xéo Hoắc Triển Bạch một cái, đôi mắt yêu dị lóe lên một tia sang băng lạnh: “Người cũng không hơn ta bao nhiêu. Người Trung Nguyên gian trá, tâm cơ lại càng thâm trầm – người cứ nhìn tên Diệu Không đó thì biết rồi.”

Hoắc Triển Bạch giật mình, trầm mặc, gương rạn ra một nụ cười chua chát. Thật là tức cười – tân nhiệm các chủ của Đỉnh Kiếm các không ngờ lại cùng tân nhiệm Giáo vương của Ma cung uống rượu mật đàm ở Dược Sư cốc, đốc bầu tâm sự tựa một đôi sinh tử chi giao!

Vò rượu cạn sạch, hai người cứ như vậy tiếp đi trong tiểu đình bên bờ suối.

Trước lúc chìm hẳn vào giấc ngủ, Đồng đột nhiên nhồm lên nhìn gã, lẩm bẫm nói: “Hoắc thất, ta không muốn làm kẻ địch của người.”

Hoắc Triển Bạch cơ hồ như cũng hiểu được ý hắn: “Người... đến cầu hòa phải không?”

Đồng gà gât gục xuống mặt bàn, đẩy một vật ra trước mặt gã: “Cầm đi!”

Tuy đã say đến khật khừ, song Hoắc Triển Bạch vẫn không khỏi giật mình: “Thánh Hỏa lệnh? Tín vật của Đại Quang Minh cung Giáo vương?”

“Ta hy vọng ước hẹn kia không chỉ có thế, mà là trong lúc chúng ta vẫn còn tại vị, đều không phải gặp nhau bằng binh đao. Không đánh nữa... thật sự không đánh nữa... người chết ta sống... vì cái gì chứ?”

Gã không thể xác định lúc ấy Đồng có say thật không, bởi lúc đây tín vật quý giá đó tới trước mặt gã, đôi mắt yếu ớt kia chợt hiện lên thần sắc kiên định lạnh lùng: đôi mắt tím sẫm, nguy hiểm mà sâu không thấy đáy.

Giáo vương trẻ tuổi giơ một tay lên: “Người có đồng ý không?”

Ngày hôm sau tỉnh lại, gã đã nằm trong phòng ấm áp.

Hoặc Triển Bạch mở mắt trong ánh mặt trời chói chang, chỉ thấy đầu đau như búa bổ. Bên tai phảng phất có tiếng nhạc, u nhã mà thần bí, mang theo một vẻ u buồn không thể diễn tả bằng lời. Gã chống tay ngồi dậy, dưới gốc mai ngoài cửa sổ, nam tử có mái tóc xanh lam kia buông cây khất lật xuống, quay đầu lại mỉm cười: “Hoặc thất công tử tỉnh rồi?”

Hoặc Triển Bạch khẽ chau mày, đưa mắt nhìn quanh quất: “Đồng đâu?”

“Đi từ lúc trời chưa sang.” Nhã Di mỉm cười: “Đại khái là sợ người của Đinh Kiếm các trông thấy sẽ phiền phức cho cả hai bên.”

Hoặc Triển Bạch thở hắt ra một tiếng, dựa người ra sau, nhắm mắt lại, cẩn thận nhớ lại trận rượu thỏa thuê đêm qua – nhưng lưng gã chợt đề lên vật gì đó vừa cứng vừa lạnh buốt. Gã vòng tay cầm lên xem thử, không ngờ lại là một miếng lệnh bài đúc bằng huyền thiết, bên trên khắc hình thánh hỏa cháy hừng hực.

Thánh Hỏa lệnh? Khoảnh khắc đó, gã chợt thấy đầu óc tỉnh táo hẳn ra.

Đoạn đối thoại đêm trước, bỗng nhiên hiện lên rõ ràng trong óc.

Nhã Di mỉm cười: “Đồng mang đi Mặc Hồn kiếm của ngài làm tín vật, hẳn nói, hẳn sẽ tuân thủ ước định của hai người.”

“Gì hả? Mặc Hồn kiếm?!” Gã giật mình sực tỉnh, đưa tay sờ thử, quả nhiên thanh bội kiếm đã không còn bên mình. Hoặc Triển Bạch thoáng biến sắc, lắc đầu thật mạnh, khổ sở nhớ lại xem mình và Đồng lúc vỗ tay lập thệ đã nói những gì.

“Những năm còn sống, Trung Nguyên và Tây Vực sẽ không khai chiến.”

Nhã Di nghiêm giọng nhắc lại từng chữ một.

“À... phải rồi, ta nhớ ra rồi.” Hoặc Triển Bạch cuối cùng gật đầu, sâu trong đáy mắt lóe lên một tia lạnh lẽo.

“Không phải ngài định nuốt lời chứ?” Nhã Di chau mày.

“Nuốt lời?” Hoặc Triển Bạch cười khò: “Người cũng xuất thân từ Tu La

trường, vậy người cảm thấy loại người như Đồng có đáng tin không?”

Nhã Di trầm mặc hồi lâu, rồi mỉm cười khẽ lắc đầu.

“Ngày ấy hẳn để Thất Kiếm xuống núi, có lẽ đã tính toán Từ Trọng Hoa hiểu rõ mọi chuyện trong Ma cung không thể để y sống trở về Trung Nguyên được kết minh với loại người này, chi bằng chọn một đồng minh khác đáng tin cậy hơn – còn đề nghị tạm thời đình chiến lúc đó, có thể là vì hẳn cần thời gian để chấn chỉnh lại Đại Quang Minh cung.” Hoắc Triển Bạch chống tay lên trán, lẩm bẫm nói tiếp: “Người đợi mà xem, khi hẳn không chế được Hồi Hột, lại bồi dưỡng được một đám sát thủ tinh anh, tất sẽ sầm sập kéo tới mà khai chiến với võ lâm Trung Nguyên thôi.”

Song mục Nhã Di sang rục lên, mỉm cười nói: “Khả năng này cũng không phải là không có.”

Không người nào hiểu rõ gã sát thủ chi vương trong Tu La trường ấy hơn y. Đồng là loại người cực kỳ nguy hiểm, năm xưa Giáo vương muốn y ở bên như hình với bóng bảo vệ, thực chất chủ yếu là vì đề phòng con người này mà thôi.

“Diệu Phong sứ, người đứng về phía nào đây?” Hoắc Triển Bạch mỉm cười, vờ như vô ý hỏi một câu.

Gương mặt Nhã Di vẫn giữ nguyên nụ cười ấm áp, nghe câu hỏi sắc bén của đối phương mà vẫn không đổi sắc: “Diệu Phong đã chết. Nhã Di chỉ là một người hành y – lương y như từ mẫu, tự nhiên sẽ coi các vị như nhau.”

Hoắc Triển Bạch nhìn y đầy thâm ý, nhưng cũng chỉ trầm mặc không nói.

“Vết thương của bọn Hạ Tiên Vũ, bao giờ có thể hồi phục?” Bỗng nhiên, gã lên tiếng hỏi một câu chẳng hề liên quan.

Nhã Di ngần ngừ một chút rồi đáp: “Gân ở ngón cái của năm vị kiếm khách đều đã đứt, cho dù nối gân thành công, ít nhất cũng cần 3 năm mới hoàn toàn hồi phục được như trước khi bị thương.”

“Ba năm à...” Hoắc Triển Bạch lẩm bẫm nói một mình: “Xem ra mấy năm tới, không đình chiến cũng không được rồi.”

Cục thế giữa Trung Nguyên và Tây Vực không phải sức mạnh một người là có thể khống chế được. Thành kiến môn phái, quan niệm chính tà tích lũy từ nhiều năm nay đã khiến hai thế lực như nước với lửa. Cho dù hai người

bọn gạ thật sự không ý định động võ, nhưng những người bên dưới thì từ lâu đã không thể nhẫn nại – đáng sợ hơn nữa, có thể ý thù địch và sự cảnh giác với đối phương của cả hai chưa bao giờ giảm sút, tất cả mọi chuyện đều chỉ là cái vỏ để che đậy, để tích lũy thêm sức mạnh hủy diệt đối phương, sau đó mới khai chiến lần nữa!

“Nếu sau này không thể tránh khỏi một trận chiến,” trầm mặc một lúc lâu, Nhã Di bỗng mỉm cười, khẽ cúi người xuống, đưa một mảnh Hồi Thiên lệnh, “thì đến lúc ấy, hai người cứ đến Dược Sư cốc...”

“Ta sẽ tận hết sức lực để bảo toàn tính mạng cho hai vị, giống như Tiết cốc chủ vậy.”

Thương Nguyệt
Thất Dạ Tuyệt
Dịch giả: Lục Hương
Chương 17
DU' QUANG

Một thời đại hỗn loạn bất an cuối cùng đã qua đi.

Sau hi đại đồ đệ Thiên Sơn phái, một trong Bát Kiếm, Hoắc Triển Bạch tiếp nhận chức vị các chủ Đỉnh Kiếm các thay Nam Cung Ngôn Kỳ lão các chủ, võ lâm Trung Nguyên bắt đầu một thời kỳ bình an hiếm có – sau trận nội loạn, Đại Quang Minh cung ở Côn Luân không còn xuất đầu lộ diện, sát thủ Tu La trường cũng không tung hoành Tây Vực nữa, thậm chí Bái Nguyệt giáo ở phương Nam sau khi Thiên Lại giáo chủ qua đời cũng đã xếp cờ cất trống, không còn hằn hè đe dọa Võ Minh phương Nam nữa.

Trận chiến đó làm Thất Kiếm tổn thất quá nửa nhân thủ, các môn phái tiêu hao thực lực, nên phân tranh trong võ lâm Trung Nguyên cũng tạm thời dịu lại. Tất cả tựa như dòng nước chảy qua đoạn quanh co khúc khuỷu nhất, cuối cùng cũng dần dần đến đoạn bằng lặng.

Hồi Thiên lệnh của Dược Sư cốc vẫn không ngừng phát ra, từng đợt từng đợt bệnh nhân không ngại vượt ngàn dặm xa xôi đến cầu y, nhưng số lượng đã từ 10 người mỗi năm biến thành mỗi ngày một người – trong cốc, mọi việc vẫn như cũ, chỉ là vị Tiết cốc chủ áo tím kia đã không còn ở đó nữa.

Tiền nhiệm cốc chủ Liêu Thanh Nhiễm trở về chấp chưởng Dược Sư cốc, nhưng lại chưa 1 lần lộ diện, mọi chuyện đều do đệ tử mới thu nhận sắp xếp.

Mọi người đều ngạc nhiên khi thấy Dược Sư cốc xưa chỉ toàn nữ tử lại thu nhận một đồ đệ nam nhi, nhưng Liêu cốc chủ chỉ chăm chú nhìn đàn bướm dạ quang thi nhau đậu trên vai người đồ đệ mới nhận, diêm đạm đáp một câu: “Nhã Di có trái tim của một đứa trẻ.”

Có điều, chẳng bao lâu sau, những người đệ nghị kia cũng cảm thấy đó là chuyện hết sức bình thường...

Đệ tử có cái tên Nhã Di kia chẳng những thiên tư thông minh, chăm chỉ

hiếu học, y thuật tiến bộ thần tốc, mà hiếm có hơn là tính cách của y cũng rất tốt, khiến những bệnh nhân từng phải chịu đựng tính khí nóng như lửa của Tiết cốc chủ thuở trước đều có cảm giác được tắm trong làn gió xuân dịu dàng ấm áp.

Hơn nữa, y cũng là một người có khả năng phục chúng. Bất luận là bệnh nhân hung hăng thế nào, chỉ cần gặp phải y là đều hết sức biết điều, ngoan ngoãn nghe lời.

Từng có một lần, Quan Đông Đại Đạo Mạnh HỘc bị chuẩn đoán mắc phải tuyệt chứng không thể chữa trị, tuyệt vọng hóa điên, điên cuồng đuổi giết mọi người trong cốc, nhất thời không ai cản nổi. Đệ tử trẻ tuổi có mái tóc xanh lam ấy đã chặn y lại ở Đông Chi Quán, nụ cười trên miệng chưa tắt, chỉ khẽ cất tay đã trực tiếp hạ sát đối phương.

Người tên Nhã Di đó chẳng mấy chốc đã trở thành truyền kỳ trên giang hồ, khiến người người đều không ngừng suy đoán.

Y đối xử với ai cũng ôn hòa lễ độ, ứng đối đặc thế, nhưng lại ngấm ngấm giữ một khoảng cách không thể tiếp cận. Có người hỏi y về quá khứ, y chỉ cười cười đáp: “Từng là một bệnh nhân bị bệnh ăn đến xương tủy, được cốc chủ Tiết Tử Dạ cứu mạng, vậy nên đã đầu nhập làm môn hạ Dực Sư cốc, hy vọng có thể báo đáp đại ân .”

Không ai biết những lời này là thật hay giả, cũng như không ai nhìn thấu được ánh mắt đằng sau nụ cười tủm tỉm đó của y.

Không ai biết được, đại phu trẻ tuổi diệu thủ nhân tâm, ôn như nhã nhận này lại từng là một kẻ sát nhân vô cảm. Càng không ai biết được, làm sao mà y sống lại được – quá trình “sống” lại đó, thậm chí còn đau khổ hơn “chết” bội phần.

Bởi vì khi y khôi phục lại cảm xúc của một người bình thường, tất cả đều đã trở thành hư ảo.

Y từng nhờ Đồng phái người xuống vực sâu tìm kiếm di thể của vương tử Thiện Mật, song không có kết quả gì – cuối cùng y cũng nhận ra, sợi dây cuối cùng nối mình với thế giới ấy đã bị cắt đứt.

Nhưng y vẫn chỉ mỉm cười như trước.

Nhiều lúc, người trong cốc lại thấy y đứng trên hồ Băng Hỏa trầm tư –

thiếu niên nằm dưới lớp băng kia đã được an tang chung với Tiết cốc chủ rồi, nhưng y vẫn nhìn mặt băng ấy đến xuất thần, phảng phất như đã nhìn thấy một thời không khác bên dưới làn nước sâu không thấy đáy kia. Không người nào hiểu y đang chờ đợi điều gì...

Y chờ đợi một thời đại gió mây vần vũ, chờ đợi thời khắc 2 vị cao thủ chính tà của Trung Nguyên và Tây Vực quyết chiến lần nữa. Lúc ấy, y sẽ như nàng, tận hết toàn lực, không lùi nửa bước.

Mỗi năm khi mùa đông dừng chân ở Giang Nam, tân các chủ Đỉnh Kiếm các đều một mình đến Dược Sư cốc, không phải để xem bệnh, mà chỉ đến dưới gốc mai kia ngồi lặng lẽ, đọc âm vài chung, sau đó lại lặng lẽ ra đi. Bầu bạn với gã, ngoài con Tuyết Diêu hiểu tính người kia, chỉ có vị tân cốc chủ thần bí Nhã Di mà thôi.

Ngoài chuyện này ra, gã cũng là một các chủ hết sức cần mẫn. Mỗi ngày đều xử lý một lượng lớn các án quyền, điều đình mâu thuẫn giữa các môn phái trong võ lâm, tuyển lựa anh tài, trừ quân bại hoại – ngọn đèn lầu cao nhất của Đỉnh Kiếm các, thường xuyên đến khuya mới tắt.

Hàng tháng cứ đến ngày 15, gã đều từ Đỉnh Kiếm các ở Mạt Lăng tới Cửu Diệu sơn trang ở Lâm An thăm Thu Thủy Âm.

Nàng xuất giá đã mười mấy năm, tuổi xuân dần qua. Còn gã thiếu niên trẻ tuổi bộp chộp năm xưa cũng đã tới tuổi nhi lập, trở thành bá chủ võ lâm Trung Nguyên, thành đối tượng ngưỡng mộ của vô số giang hồ nhi nữ.

Vậy mà, bao nhiêu năm nay, sự quan tâm của gã đối với nàng cũng chưa hề giảm sút nửa phần...

Mỗi tháng, gã đến đến Cửu Diệu sơn trang, ngồi cách một tấm bình phong, nghiêng người ra trước, khách khí hỏi han tình hình sức khỏe của nàng, cuộc sống có cần thêm gì không. Nữ tử ấy cũng ngồi ngay ngắn sau tấm bình phong khách khí trả lời, duy trì thái độ cẩn trọng nhưng kiêu ngạo.

Nỗi đau mất con đã dần qua đi, bệnh điên của nàng cũng dần thuyên giảm, nhưng đôi mắt lại mỗi ngày một thêm âm đạm.

Mỗi lần gã đến, nàng đều nói rất ít, chỉ nhìn chăm chăm vào cái bóng mơ hồ bên kia tấm bình phong, nét mặt hoang mang ngơ ngẩn: cơ hồ nàng

cũng biết nam tử ấy sẽ mãi mãi dừng lại ở bên kia tấm màn, không bao giờ tiến lại gần thêm dù chỉ là nửa bước.

Nàng xưa nay vẫn kiêu ngạo, còn gã thì chỉ biết đuổi theo.

Nàng đã quen được theo đuổi, quen được chiều chuộng, nhưng nàng lại không biết cúi đầu. Vì vậy, gã nay đã thành thủ lĩnh của võ lâm Trung Nguyên, lại cứ giữ mãi thái độ xa cách ấy, thế nên sự kiêu ngạo của nàng cũng không cho phép nàng cúi đầu trước gã.

Câu chuyện rung động lòng người của gã và nàng lan đi trên giang hồ, trở thành giai thoại. Người người đều nói Hoắc các chủ chẳng những là một anh hùng, mà còn là một kẻ si tình, ai nấy đều cảm thán gã là người chung thủy không thay lòng, chỉ trích nàng vô tình lãnh mạn. Còn nàng, nàng chỉ cười lạnh cho qua...

Chỉ có nàng mới hiểu, nàng đã đánh mất gã từ lúc nào không hay.

Tám năm nay, nàng trân mắt ta nhìn gã vì mình mà bôn ba khắp nơi, vào sinh ra tử, bất luận nàng đối đãi thế nào, gã cũng không oán không giận - nàng vốn cứ ngỡ rằng gã sẽ là tù nhân vĩnh viễn của mình.

Vậy mà, không ngờ gã đã thoát ra được gong cùm của số phận mà nàng chẳng hề hay biết.

Trái tim gã, bây giờ ở nơi nao?

Ngày hôm đó, khi gã khách khí đứng dậy cáo từ như mọi khi, nàng đã không thể nén nhịn, đột nhiên đứng phắt dậy, không đếm xỉa gì nữa, đưa tay đẩy ngã tấm bình phong vẫn chắn giữa hai người, đối diện với gã, trong mắt như có lửa cháy bùng bùng, cố tự kiềm chế mà run run giọng hỏi: “Rốt cuộc là vì sao? Vì sao!”

Tiếng đổ vỡ làm người đang dậm bước đi ngẩn ra, ngạc nhiên nhìn nàng.

“Xin lỗi.” Gã không biện bạch câu nào, chỉ buông ra hai chữ ấy.

Phải, thời thiếu niên ngông cuồng trẻ dại của gã từng lập lời thề cả đời sẽ không đổi thay, cũng từng vì nàng mà bôn ba muôn dặm, cứu tử nhất sinh không hề hối hận. Nếu như có thể, gã cũng hy vọng tình cảm này sẽ mãi mãi duy trì, không rời không bỏ, vĩnh viễn tươi mới như xưa.

Thế nhưng, trong dòng chảy của thời gian và những biến hóa của cuộc đời, gã đã không thể kiên định đến cuối cùng.

Gã nhìn nàng, ánh mắt chan chứa bi thương và áy náy.

Sau đó, gã cứ thế quay người bước đi, không ngoảnh mặt lại lấy một lần.

Bầu trời bên ngoài xám xịt, lơ thơ vài bông hoa tuyết lả lướt rơi xuống cổ áo gã.

Mỗi năm đến mùa tuyết rơi, gã đều không thể nén lòng mà nhớ tới nữ tử áo tím kia. Tám năm ròng, thời gian hai người ở bên nhau không nhiều, nhưng mỗi ngày đó đều hết sức vui vẻ và thoải mái.

Gã còn nhớ rất rõ khoảng thời gian cuối cùng ở Dược Sư cốc, tổng cộng 7 đêm, đêm nào cũng có tuyết rơi. Gã mãi không sao quên được cảnh tượng lúc mình tỉnh lại trong đêm hôm ấy: Trời đất lặng im, tuyết rơi mai rụng, ánh lửa chiếu rọi gương mặt nghiêng nghiêng của nữ tử đang say ngủ trong lòng, bình thản mà ấm áp – cuộc sống gã mong muốn cũng chỉ có vậy mà thôi.

Song, trong đêm tuyết ấy, gã bất ngờ có được mọi thứ trong mộng tưởng, nhưng rồi lại mau chóng mất đi tất cả, chỉ để lại trong ký ức một chút ấm áp, sưởi ấm cho nửa đời tịch mịch còn lại.

Giờ lại thêm một năm nữa.

Không biết trong Dược Sư cốc bên bờ Mạc hà kia, cây mai trắng đó đã nở hoa chưa? Bình rượu chôn dưới gốc cây đã cạn khô, đại khái chắc chỉ còn vị đại phu tóc lam kia, vẫn đang lặng lẽ thổi một khúc “Cát Sinh” chẳng?

Đông chi dạ, hạ chi nhật. Bách tuế chi hậu, quy vu kỳ thất.

Còn gã, trăm năm sau, gã sẽ về nơi đâu?

Ở phương Bắc xa xôi, gió thổi cắt da cắt thịt trên dòng sông băng, gào rít như lệ quỷ đang khóc than.

Dưới ánh chiều tà, trong thôn làng hoang phế, một người quỷ trước mộ đã lâu.

“...” Hắn cầm nén hương xuống trước mộ, ngón tay bị cái lạnh làm cho tái nhợt khê cất lên, chậm chậm vuốt lên bia mộ lạnh buốt. Ngón trở bàn tay ấy đeo một chiếc nhẫn lớn, bên trên khảm một viên ngọc đỏ như lửa, lấp lánh phát sáng trên nền tuyết trắng.

Nén hương cầm trên tuyết, một điểm sáng nhỏ ảm đạm lập lòe lúc tắt lúc

sang dưới bóng chiều tà.

Hôm nay là Tết Thanh Minh của người Trung Nguyên. Trên tuyết vẫn còn để lại tro tàn và đồ cúng, chứng tỏ hôm nay đã có người tới đây bái tế trước cả hân.

“Tuyết Hoài, tỷ tỷ...”

Người trong tấm áo dài đen tuyền kia ngẩng đầu lên, ánh mắt bỗng thiết tha hiếm thấy, ngây ngây nhìn tấm bia mộ phủ đầy tuyết – đôi mắt hân đen tuyền như màn đêm, tròn trĩnh lại ánh lên sắc lam nhàn nhạt kỳ dị, sáng như kim cương, khiến người khác không dám nhìn thẳng vào.

Hân chăm chú nhìn bia mộ, thì thầm nói: “Đệ đến thăm hai người đây.”

Nhưng rồi chỉ có tiếng gió thét gào đáp trả lại hân.

“Tỷ tỷ, đệ đến để xin tỷ tha thứ.” Giáo vương trẻ tuổi đưa tay phất nhẹ tuyết đọng trên bia mộ, lầm nhẫm như đang nói với chính bản thân mình: “Một tháng sau, kế hoạch ‘Huyết Hà’ sẽ khởi động, đệ sẽ toàn diện khai chiến với Trung Nguyên Đỉnh Kiếm các!”

Vẫn chỉ cơn gió lạnh buốt của Mạc Hà trả lời hân, vi vu lướt qua bên tai, nghe như tiếng khóc than.

Hân quỳ xuống giữa những nấm mộ trải dài, im lìm bất động, để mặc tuyết phủ kín hai vai.

“Giáo vương.” Một tên thuộc hạ đứng xa xa khom người, cung kính nhắc nhở: “Nghe nói sắp tới sẽ có một trận tuyết lở trăm năm khó gặp ở Mạc Hà này, xin Giáo vương khởi hành về cung cho sớm.”

Cuối cùng Đồng cũng đứng dậy, lặng lẽ quay người trước tấm bia mộ, đi qua thôn làng tan hoang ra ngoài đường lớn.

Bên tai bỗng vang lên tiếng kim loại va vào nhau – hân thoáng kính ngạc, nghiêng đầu nhìn vào một căn phòng trống huếch. Hân nhận ra: nơi đó, chính là nơi hân trải qua thời niên thiếu trong những cơn ác mộng! Mười mấy năm sau, mái nhà bện bằng vỏ cây bạch dương đã bị tuyết đè cho sập xuống, gió cứ thế lùa vào, hai sợi xích sắt trên tường rủ xuống va vào nhau, phát ra những âm thanh chói tai.

Hân bỗng nhiên lão đảo, gương mặt trở nên thống khổ.

Giây phút ấy, hân chợt nhớ lại thời thơ ấu xa xăm đến dường như không

chân thực, bóng đêm vô cùng vô tận và đôi mắt sáng ngời trong đêm đen ấy... nàng gọi hắn là đệ đệ, kéo tay hắn vui vẻ chơi đùa trên song băng, thật khoái lạc thật tự do biết bao – phải trả giá thế nào, mới có thể khiến niềm hoan lạc ngắn ngủi ấy trùng hiện một lần nữa trong đời hắn đây?

Hắn chỉ muốn mãi mãi ở lại trong ký ức đó, song, không ai có thể trở về thời xưa cũ ấy nữa rồi.

Đông chi dạ, hạ chi nhật. Bách niên chi hậu, quy vu kỳ thất.

Những người từng cho hắn cảm giác ấm áp, giờ đây đều đã vĩnh viễn trở về với mặt đất lạnh giá kia. Còn hắn, cũng đã trải qua ngàn dặm bốn ba, đứng trên đỉnh cao của quyền lực, kiêu ngạo biết bao, cô độc biết bao.

Quyền lực là một con hổ ác, chỉ cần cưỡi lên lưng nó thì sẽ không dễ gì xuống nổi. Vì vậy, hắn chỉ còn cách điều khiển cho con hổ này không ngừng ngốn ngấu nuốt thêm nhiều người hơn nữa, tìm về thật nhiều máu để tống đầy cái dạ dày không đáy của nó, chỉ như vậy, hắn mới giữ mình không bị con hổ đó quay đầu cắn ngược – thậm chí gã còn từ vết xe của Giáo vương đời trước mà đoán biết được đời mình sẽ kết cục ở đâu.

Hai mắt Đồng hiện lên vô số màu sắc, trầm mặc giữa trời và tuyết, không để cảm giác đau đớn xé ruột xé gan ấy tuôn trào lên cổ họng.

Bên cạnh thôn trang, rừng linh sam sừng sững như những tấm bia mộ khổng lồ màu xám chọc thẳng lên bầu trời đầy tuyết. Chỉ có tuyết nơi đồng hoang vẫn rơi xuống như vô cùng vô tận, lạnh lẽo mà âm thầm, cơ hồ muốn chôn vùi tất cả.

“Nhìn kìa!” Bỗng nhiên, bỗng nhiên, hắn nghe thấy một tiếng reo mừng rỡ, đám thủ hạ bên cạnh đều ngược mắt lên cao: “Đó là gì vậy?”

Hắn cũng bất giác ngẩng đầu lên, trong nháy mắt, cả hơi thở cũng như nghẽn lại...

Bầu trời xám trắng, bỗng nhiên sáng bừng lên một luồng ánh sáng trải dài vô tận! Luồng sáng đó từ miền cực Bắc xa xăm xạ tới, phủ trùm lên dòng Mạc hà, biến ảo giữa màn tuyết phiêu diêu, màu sắc lần lượt đổi thay: đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím... ánh sáng rọi xuống khu mộ địa tựa như một giấc mộng bất ngờ buông xuống nhân gian.

“Ánh sáng.”

Dưới sức mạnh thần kỳ của tạo hóa, vị Giáo vương trẻ tuổi quỳ phục dưới màn tuyết bay bay, chầm chậm vươn hai tay lên trời cao.

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

Đánh máy: redbutterfly

Nguồn: redbutterfly

Nhà xuất bản Hội nhà văn

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 23 tháng 5 năm 2009